

НИКИ ФРЕНЧ В ОЧАКВАНЕ НА СРЯДА

Част 3 от „Фрида Клайн“

Превод от английски: Антоанета Тошева, 2017

chitanka.info

1

По нищо не личеше, че нещо не беше наред. Това бе една обикновена терасовидна къща^[1] в следобеда на една обикновена сряда през месец април. Подобно на останалите къщи по улицата, и тази имаше дълъг и тесен вътрешен двор. Съседният двор вляво беше занемарен от дълги години. Мястото беше обрасло с коприва и къпинови храсти, в горния му край имаше пластмасов пясъчник, пълен със застояла вода, и малка футболна вратичка, килната на една страна. Дворът от другата страна беше павиран с настлана с дребен чакъл алея, с растения в глинени саксии, столове, които собствениците сгъваха през зимата и прибираха в бараката, и барбекю, покрито с черен брезент, което щеше да бъде изнесено в средата през летните месени.

Но точно този двор имаше морава, която тази година беше окосена за пръв път. Старата ябълка с огънат ствол беше отрупана с цъфнали бели цветчета. Розите и другите храсти по края бяха подрязани толкова ниско, че приличаха на къси пръчки. Около кухненската врата грееха редици от оранжеви лалета. Под прозореца имаше една маратонка със завързани връзки, празни саксии, хранилка за птици, по чиято равна повърхност бяха разпилени семенца, и две празни бирени бутилки до стъргалката за обувки.

От едно ъгълче в двора бавно се приближи котката, спря се пред кухненската врата и вдигна глава сякаш очакваше нещо. След това се вмъкна през отвора за котки и влезе в кухнята с нейния покрит с плочки под, голяма маса поне за шестима души и махагонов уелски шкаф, който беше твърде голям за стаята и беше отрупан с изложени на показ порцеланови съдове и всякакви други вещи: тубички със засъхнало лепило, пликове със сметки, готварска книга, отворена на рецепта за морски дявол с консервирани лимони, свити на топка къси чорапи, банкнота от пет лири, малка четка за коса.

От метална релса над готварската печка висяха тигани. До кухненската мивка беше оставена кошница със зеленчуци, на малка

лавица бяха подредени още дузина готварски книги, на перваза на прозореца имаше ваза с цветя, които бяха почнали да вехнат, на масата се виждаше разтворен учебник. На стената беше окачена бяла дъска, на която с червен маркер беше написан списък с неотложни задачи. На един от кухненските плотове беше оставена чиния с недоизядена препечена филийка, вече изстинала, а до нея стоеше чаша чай.

Котката се наведе, доближи муцунката си до купичката с котешка храна, хапна няколко гранулки, внимателно се почисти с лапичка и промъквайки се през кухненската врата, която бе винаги отворена, продължи навътре в къщата, покрай малката тоалетна вляво и нагоре по двете стъпала. Заобиколи една счупена стъклена купа и мина край кожената чанта с дълга дръжка, която лежеше на пода в антрето. Чантата беше обърната обратно и съдържанието ѝ се беше разсипало по дъбовите дъски. Червило и пудра за лице, отворен пакет с хартиени кърпички, ключове за кола, четка за коса, малко синьо тефтерче с прикрепена към него химикалка, кутийка парацетамол, бележник с телена подвързия. Малко по-нататък се виждаше разтворено портмоне, около което бяха пръснати няколко членски карти („Анонимни алкохолици“, Британски музей). На боядисаната в кремаво стена висеше, килната на една страна, сложена в рамка хартиена репродукция от стара изложба на картини на Ван Гог, а на пода със счупена рамка лежеше голяма семейна снимка: мъж, жена и три деца с широки усмивки.

Котката си проправи път сред бъркотията и тръгна към всекидневната в предната част на къщата. През отворената врата се виждаше просната на пода ръка, чиято част от китката надолу беше закръглена и силна, с ниско изрязани нокти и златна халка на безименния пръст. Котката я подуши, после близна китката. Покатери се върху проснатото тяло, облечено с небесносиня блуза и черен панталон, и започна да мърка и да мачка с лапички мекия корем. Търсейки внимание, тя зарови муцунката си в гъстата тъмнокестенява коса със сребърни нишки, прихваната хлабаво отзад. В меката част на ушите се виждаха малки златни топчета. Около врата проблясваше тънка верижка с медальон. Кожата ухаеше на рози и на още нещо. Котката потърка тялото си в лицето и изви гръб.

След известно време тя се отказа, отиде и седна на фотьойла и започна да се мие, тъй като козината ѝ се беше изцапала и лепнеше.

Дора Ленъкс се връщаше с бавна крачка от училище. Чувстваше се уморена. Беше сряда и последният час беше по естествени науки, след което беше отишла на репетиция на групата за американски суинг в клуба за следучилищни занимания. Тя свиреше на саксофон — лошо и накъсано, но учителят по музика като че ли не го забелязваше. Беше се съгласила да се включи в групата само защото приятелката ѝ Кам я бе убедила, но Кам май вече не ѝ беше приятелка — шушукаше и се кикотеше с други момичета, които нямаха скоби на зъбите, не бяха кльоцави и срамежливи, а напротив — дръзки и закръглени, с черни дантелени сутиени, с бляскави устни и предизвикателни погледи.

Раницата на Дора, пълна с учебници, се удряше в гърба ѝ, калъфът на саксофона се триеше в краката ѝ, а найлоновият плик, който се беше издул от готварските прибори и металната кутия с прегорели кифлички, които беше изпекла в часа по готварство, се беше скъсал. С радост забеляза, че колата им бе паркирана пред вкъщи. Това означаваше, че майка ѝ си беше у дома. Не обичаше да се прибира, когато вкъщи нямаше никого, а стаите бяха тъмни и потискащо тихи. Майка ѝ вдъхваше живот на всичко: миялната машина бръмчеше, често във фурната се печеше кейк или пък на масата я чакаше метална кутия със сладки, в чайника се топлеше вода за чай — оживление, сред което Дора се чувстваше уютно.

Когато отвори пътната врата и тръгна по късата, застлана с плочи пътека в малката градинка, тя видя, че входната врата беше открената. Може би беше пристигнала непосредствено след майка си? Или след брат си Тед? Чуваше се някакъв звук, пулсираш електронен звук. Когато се приближи, видя, че малкият прозорец с матирано стъкло непосредствено до входната врата беше счупен. На стъклото имаше дупка и беше вдлъбнато навътре. Докато наблюдаваше втречено странната гледка, усети някакво докосване до крака си и погледна надолу. Котката се галеше в нея и Дора забеляза, че е оставила ръждиво петно по новите ѝ дънки. Тя влезе вкъщи и небрежно остави чантите си на пода. На изтривалката във входното антре се бяха посипали големи късове стъкло от счупения прозорец. Налагаше се да го поправят. Поне вината не беше нейна. Вероятно е бил Тед. Той постоянно чупеше по нещо: керамични чаши, стъклени чаши,

прозорци. Всичко, което лесно се чупеше. Подуши някаква миризма. Миришеше на изгоряло.

— Мамо, прибрах се — провикна се тя.

На пода беше истинска бъркотия — голямата семейна фотография, чантата на майка ѝ, изсипаното ѝ съдържание. Все едно в къщата бе вилняла буря, която бе съборила едни предмети и изпочупила други. За миг Дора видя отражението си в огледалото над масата: малко бяло лице, тънки кестеняви плитки. Тя влезе в кухнята, където миризмата беше най-силна. Отвори вратичката на фурната и пушекът я блъсна като горещо дихание, от което тя се закашля. Взе една кухненска ръкавица, издърпа тавата за печене от най-горната скара и я сложи отгоре на печката. В тавата имаше шест овъглени тестени кръгчета, които за нищо не ставаха. Майка ѝ понякога ѝ печеше сладки, за да може да си хапне след училище. Дора затвори вратата и изключи газта. Аха, ясно. Фурната беше забравена включена и сладките бяха изгорели. Алармата и пушекът бяха изплашили Мини и тя се беше втурнала да бяга, изпочупвайки разни предмети. Но защо бяха изгорели сладките?

Тя се провикна още веднъж. Видя свитата длан на пода, но продължи да вика, без да мърда.

— Мамо, прибрах се!

Направи няколко крачки назад към антрето, като не преставаше да вика. Вратата на всекидневната бе леко отворена. Вътре се виждаше нещо. Тя блъсна вратата и влезе в стаята.

— Мамо?

Отначало, замаяна и обърквана, тя видя петна от червена боя по стената отсреща и по дивана и още по-големи и лепкави петна по пода. После закри устата си с ръка и чу как леко стенание се изтръгна от гърлото ѝ, след което страховитата стая се изпълни с писък, който ставаше все по-оглушителен. Тя затули с длани ушите си, за да не го чува, но стенанието вече изпълваше цялото ѝ същество. Това не беше боя, а кръв, поточета от кръв, а после цяло езеро от кръв около нещото, което лежеше в краката ѝ. Една просната ръка, часовник на китката, който продължаваше да отмерва времето, едно отпуснато тяло със синя блуза и черен панталон, една наполовина събута обувка. Всичко това ѝ беше познато. Но лицето бе неузнаваемо, защото едното око го нямаше, а устата бе разбита и през изпочупените зъби към нея се

носеше безмълвен вик. В едната половина от черепа зееше огромна кухня, пълна с кръв, късчета мозък, хрущял и кости, все едно някой се бе опитал да го размаже.

[1] Т.нар. терасовидни къщи са били „внесени“ в Англия през XVII в. от Италия. Долепени една до друга, те образуват „тераса“ — поредица от еднакви къщи, всяка от които има заден (вътрешен) двор. — Бел.прев. ↑

2

Къщата се намираше в квартала „Чок Фарм“, на две-три преки от шума и оживлението на Камдън Лок. Пред нея бяха спрели линейка и няколко полицейски коли. Вече беше опъната полицейска лента и шепа минувачи се бяха спрели да наблюдават.

Детектив Ивет Лонг се промуши под лентата и се загледа в къщата близнак от късната Викторианска епоха, с малка градинка отпред и фасада с еркерен прозорец. Тъкмо щеше да влезе вътре, когато видя главен криминален инспектор Малкълм Карлсън да слиза от служебната си кола, и го изчака да се приближи. Изглеждаше сериозен и погълнат от мисли, забеляза я едва в последния момент и ѝ кимна.

— Беше ли вече вътре?

— Току-що пристигнах — отвърна Ивет. Тя млъкна за момент, а после изстреля на един дъх: — Някак си е странно да ви види човек без Фрида.

Карлсън я изгледа намръщено.

— Значи, се радваш, че вече не ни помага?

— Аз... аз нямах това предвид.

— Знам, че присъствието ѝ не ти беше особено приятно — продължи Карлсън, — но проблемът е решен. Шефът реши, че повече нямаме нужда от сътрудничеството ѝ, а междувременно едва не я убиха. Това забавно ли ти се струва?

Ивет се изчерви и не отговори.

— Ходи ли да я видиш? — попита Карлсън.

— Ходих ѝ на посещение в болницата.

— Не е достатъчно. Трябва да разговаряш с нея. А сега...

Той махна с ръка към къщата и двамата влязоха вътре. Навсякъде щъкаха хора с найлонови калцуни, гащеризони и латексови ръкавици. Всички те говореха тихо или мълчаха. Карлсън и Ивет също нахлузиха калцуни и ръкавици, минаха през антрето и продължиха, заобикаляйки лежаща на дъсчения под дамска чанта, голяма снимка със счупена

рамка, мъж, който с помощта на четчица и прах търсеше пръстови отпечатъци, след което се озоваха във всекидневната, ярко осветена от прожектори.

Мъртвата жена лежеше под светлината, все едно беше на театрална сцена. Беше просната по гръб. Едната ѝ ръка беше изпружена встрани, другата лежеше край тялото ѝ с присвита длан. Косата ѝ беше кестенява, леко прошарена. Разбитата ѝ уста зееше широко отворена и приличаше на озъбената муцуна на диво животно, но от мястото, от което я наблюдаваше, надвесен над нея, Карлсън видя проблясваща пломба сред изпочупените зъби. От едната страна на лицето ѝ кожата беше съвсем гладка, но понякога смъртта изглаждаше бръчките, изтриваше отпечатъците, които животът е оставил, и добавяше свои. На врата ѝ се виждаха бръчките на жена на средна възраст.

Дясното ѝ око беше отворено, а погледът му бе празен. Отляво на главата и зееше дупка, пълна с раздробена лепкава тъкан и дребни костици. Бежовият килим около трупа ѝ се беше просмукал с кръв, по целия под имаше засъхнали кървави петна, а по близката стена се виждаха едри кървави пръски всичко това правеше всекидневната на това семейство от средната класа да изглежда като кланица.

— Някой ѝ е разбил главата — промърмори Карлсън, като се изправи.

— Кражба с взлом — каза нечий глас зад него. — Карлсън се обърна. Зад гърба му беше застанал някакъв детектив много млад, пъпчив, със смутена усмивка на лицето.

— Какво? Кой сте вие? — попита Карлсън.

— Райли — отвърна полицаят.

— Казахте нещо?

— Кражба с взлом — повтори Райли. — Бил е хванат на местопрестъплението и я е нападнал.

Райли забеляза изражението на Карлсън и усмивката му изчезна. Мислех на глас — заоправдава се той. — Опитвам се да бъда полезен и просто изразих предположението си.

— Предположението си — повтори като ехо Карлсън. — Мислех, че първо трябва да огледаме сцената на местопрестъплението, да потърсим отпечатъци, косми и влакна, да снемем показания и чак след

това да правим предположения за случилото се. Ако нямате нищо против.

— Разбрано, сър.

— Добре.

— Шефе — кимна Крис Мънстър, влизайки в стаята. Постоя за момент, взирайки се в тялото.

— Каква информация имаме до момента, Крис?

Мънстър с усилие съсредоточи вниманието си върху въпроса.

— Никога няма да свикна с това — изрече глухо той.

— Опитай се — каза Карлсън. — Семейството ѝ не иска от теб да страдаш вместо тях.

— Прав сте — съгласи се Мънстър и отвори бележника си. — Името ѝ е Рут Ленъкс. Работила е като здравен асистент^[1] към общината. Нали знаете — грижи за стари хора, за майки с новородени бебета и други нуждаещи се. На четиресет и четири години, омъжена, с три деца. По-малката ѝ дъщеря я е открила, когато се прибрала от училище около пет и половина.

— Тя тук ли е?

— На горния етаж — с бащата и другите две деца.

— Предполагам час на смъртта?

— Следобед преди шест часа.

— Определение в много широки граници.

— Само повтарям думите на д-р Хийт. Той е взел под внимание факта, че къщата се отоплява, денят беше горещ, а слънцето е греело през прозореца. Това не е точна наука.

— Добре. Оръдието на убийството?

Мънстър сви рамене.

— Нещо тежко според д-р Хийт. С остър ръб, но не е острие.

— Добре — каза Карлсън. Някой ще снесе ли пръстови отпечатъци на членовете на семейството?

— Ще проверя.

— Има ли нещо откраднато? — попита Ивет.

Карлсън я погледна. Беше проговорила за пръв път, откакто бяха в къщата. Гласът и леко трепереше. Може би се беше отнесъл твърде строго с нея.

— Съпругът е в шок обясни Мънстър. — Но очевидно портмонето ѝ е било изпразнено.

— Искам да поговоря с тях. На горния етаж ли каза, че са?

— В кабинета. Като се изкачите по стълбите, първата стая до банята. Мелани Хакет е при тях.

— Добре — каза Карлсън. — В този район по-рано работеше един детектив, Хари Кързън, но мисля, че се пенсионира. Можеш ли да откриеш телефонния му номер? В местното полицейско управление би трябвало да го познават.

— Защо ви е?

— Той познава района. Може да ни спести известни усилия.

— Ще направя всичко възможно.

— И поговори с този младок Райли. Мисли си, че знае какво се е случило. — Карлсън се обърна към Ивет и ѝ направи знак да го последва нагоре по стълбите. Пред вратата се спря за миг и нададе ухо. Не се чуваше никакъв звук. Мразеше тези моменти. Хората често го ненавиждаха, защото им носеше лоши новини и в същото време се прилепваха към него, защото им обещаваха изход от ситуацията. А тук го очакваше едно цяло семейство. Три деца, беше казал Мънстър. Горките сирачета. Съдейки по външния ѝ вид, сигурно е била добра жена.

— Готова ли си?

Ивет кимна и той почука на вратата три пъти, след което я отвори.

Бащата седеше на работен стол и се въртеше ту насам, ту натам. Той все още беше облечен с яке, а около врата си беше увил памучен шал. Месестото му лице беше бяло, с червени петна по бузите сякаш току-що беше влязъл на топло, след като е бил на студа; примигваше често-често, все едно имаше пращинки в очите, облизваше устните си, подръпваше меката част на едното си ухо. На пода, в краката му, помалката дъщеря — тази, която бе намерила Рут Ленъкс, — се беше свила в позата на ембрион. Тя хълцаше, мъчеше се да повърне, дишаше на пресекулки, преглъщаше мъчително. Карлсън си помисли, че прилича на ранено животно. Не можеше да види лицето ѝ, но забеляза кльошавото ѝ тяло и кестенявата ѝ коса с разрошени плитки. Бащата сложи безпомощно ръката си на рамото ѝ, но после я отдръпна.

Другата дъщеря, която изглеждаше петнайсет-шестнайсетгодишна, беше седнала недалеч от тях, с присвити крака, обърнала тялото си с ръце, като че ли искаше да се стопли и някак да

се смали. Тя имаше кестеняви къдрици и кръглото лице на баща си, пълни червени устни и лунички по гърбицата на носа. Гримът около едното от двете ѝ сини очи се беше размазал, но не и около другото, което ѝ придаваше неестествен вид, подобно на лицето на клоун. Въпреки това Карлсън веднага забеляза ярката ѝ хубост, която дори размазаният грим и тебеширената ѝ бледност не можеха да скрият. Беше облечена с червеникавокафяви панталонки върху черен чорапогачник и тениска с лого, което Карлсън не можа да разпознае. Тя се втрени в него, когато той влезе, дъвчейки яростно долната си устна.

Момчето седеше в ъгъла с колене, опрени в брадичката, и с лице, закрито от гъста тъмноруса коса. От време на време потрепваше конвулсивно, но не повдигна глава дори когато Карлсън се представи.

— Ужасно съжалявам — каза той. — Но съм тук, за да ви помогна и ще трябва да ви задам някои въпроси.

— Защо? — прошепна бащата. — Защо някой би убил Рут?

При тези думи от гърдите на по-голямото момиче се изтръгна ридание.

— По-малката ви дъщеря я е намерила — каза меко Карлсън. — Вярно ли е?

— Дора. Да. — Той избърса устата си с опаката страна на ръката си. — Как ще ѝ се отрази това?

— Господин Ленъкс — обади се Ивет — има хора, които могат да ви помогнат да се справите със ситуацията...

— Ръсел. Никой не ме нарича „господин Ленъкс“.

— Ще трябва да разговаряме с Дора за това, което е видяла.

Хлипането на малката фигура на пода не спираше. Ивет погледна безпомощно към Карлсън.

— Можем да го направим в присъствието на баща ти — предложи Карлсън, като се наведе към Дора. — А ако предпочиташ да разговаряш с жена, а не с мъж, тогава...

— Тя не иска да говори с никого — каза по-голямата сестра. Не разбирате ли?

— Как ти е името? — попита я Карлсън.

— Джудит.

— И на колко години си?

— На петнайсет. Това има ли значение? — Тя погледна гневно Карлсън с немигащите си сини очи.

— Случилото се е ужасно — каза съчувствено Карлсън. — Но ние трябва да знаем всичко. Това ще ни помогне да намерим човека, който го е извършил.

Внезапно момчето повдигна рязко главата си. Изправи се на крака и застана до вратата — висока, слаба фигура. Имаше сивите очи на майка си.

— Тя още ли е там?

— Моля?

— Тед — обади се Ръсел Ленъкс с утешителен тон, приближавайки се към него с протегнатата ръка. — Тед, успокой се.

— Майка ми. — Момчето впери поглед в Карлсън. — Още ли е там?

— Да.

Момчето отвори широко вратата и се затича надолу по стълбите. Карлсън хукна след него, но не успя да го настигне навреме. Стенанието му отекна из цялата къща.

— Не, не, не — крещеше Тед.

Беше коленичил край трупа на майка си. Карлсън прегърна момчето, помогна му да се изправи и го изведе от стаята.

— Всичко е наред, Тед.

Карлсън се обърна. Една жена беше влязла през входната врата. Беше едра, в края на трийсетте, с къса тъмнокестенява коса и старомодна прическа. Носеше пола от туид, дълга до коленете, а през рамото и гърдите ѝ беше препасано жълто ластично кенгуру, в което имаше нещо. Карлсън видя, че това беше едно много малко бебе, чиято гола главичка се подаваше от горния край, а долният край се издуваше от две малки крачета. Жената погледна Ръсел със светлите си очи.

— Дойдох веднага — продума тя. — Господи, какъв ужас!

Сетне пристъпи към Ръсел, който беше слязъл след сина си надолу по стълбите, и го прегърна продължително, макар и непохватно заради бебето на гърдите си. Ръсел погледна безпомощно през рамото ѝ. Жената се обърна към Карлсън:

— Аз съм сестрата на Рут — поясни тя. Малкото вързопче се размърда и започна да скимти; тя го потупа с ръка, като издаваше успокояващи звуци.

Жената излъчваше онова възбудено спокойствие, което обхваща някои хора в извънредни ситуации. Карлсън беше виждал и преди подобно нещо. Нещастията сближават хората. Роднини, приятели и съседни се събират заедно, за да окажат помощ, да изразят съчувствие или просто да бъдат част от събитието, топлейки се от ужасяващата му студена светлина.

— Това е Луиз — представи я Ръсел. — Луиз Уелър. Обадих се на роднините. Преди да са научили от друго място.

— В момента провеждаме разпит — каза Карлсън. — Извинете, но не мисля, че е уместно да сте тук. Това е сцена на местопрестъпление.

— Това са пълни глупости. Аз съм тук, за да помогна — заяви твърдо Луиз. — Става дума за сестра ми. — Лицето ѝ беше бледо, с изключение на малките червени петънца по скулите. — Другите ми две деца са в колата. Ей сега ще ги доведе и ще ги оставя някъде, където да не се пречат. Но първо ми кажете какво точно е станало.

Карлсън се поколеба за момент, после сви рамене.

— Ще ви оставя за няколко минути насаме, за да се видите с останалите. Когато сте готови, можем да поговорим.

Той ги заведе на горния етаж и направи знак на Ивет да излезе от стаята.

— На всичкото отгоре — каза той — те трябва да напуснат къщата за няколко дни. Можеш ли да им го съобщиш? Тактично? Може би наблизо имат съседни или приятели, у които биха могли да отседнат. — Видя Райли да се качва по стълбите.

— Един човек иска да ви види, сър. Казва, че го познавате.

— Кой е той? — поинтересува се Карлсън.

— Д-р Брадшо — отвърна Райли. — Няма вид на полицаи.

— Не е полицаи. Консултант е — поясни Карлсън. — Всъщност какво значение има как изглежда? По-добре да го пуснем да влезе и да му дадем възможност да си заработи парите.

Когато Карлсън слезе по стълбите и видя Хал Брадшо да чака в антрето, разбра какво имаше предвид Райли. Той наистина не приличаше на детектив. Беше облечен със сив костюм с едва доловим жълт оттенък и бяла риза с отворена яка. Карлсън обърна специално внимание на светлобежовите му велурени обувки и на големите му очила с рогови рамки. Брадшо погледна Карлсън и му кимна леко.

— Как изобщо сте чули за това? — попита Карлсън.

— Нововъведено правило. Предпочитам да съм на мястото на престъплението, когато всичко е още съвсем прясно. Колкото по-бързо пристигна, толкова по-полезен ще бъда.

— Никой не ме е уведомил за това — измърмори Карлсън.

Брадшо като че ли не обърна внимание на думите му. Той се огледа наоколо съсредоточено.

— Вашата приятелка тук ли е?

— Коя приятелка?

— Д-р Клайн — каза той. — Очаквах да я заваря да души наоколо.

Хал Брадшо и Фрида Клайн бяха работили по един и същ случай, при чието разследване едва не я бяха убили. Всичко беше започнало с намирането на голото и разлагащо се тяло на мъж в жилището на психичноболната Мишел Дойс. Тогава Брадшо беше убеден, че тя е убила мъжа; Фрида, от своя страна, бе доловила смислени неща в потока от несвързани думи на Мишел, които бавно и мъчително я бяха насочили към вярната следа. Тя и Карлсън постепенно бяха сглобили късчетата от самоличността на убийтия: беше се оказал мошеник с внушителен брой измамани хора зад гърба си, всеки от които с добър мотив за отмъщение. Методите на Фрида — нетрадиционни, основаващи се на интуицията ѝ, както и действията ѝ — в повечето случаи натрапчиво целенасочени и саморазрушителни бяха довели до освобождаването ѝ от полицията по време на последните бюджетни съкращения. Но това очевидно не беше достатъчно за Брадшо. Тя го бе накарала да изглежда като глупак в очите на другите и сега той се мъчеше да я уязви. Карлсън беше наясно с това. Но на няколко метра от тях лежеше една убита жена, семейството ѝ бе в шок и той трябваше да преглътне гневните си думи.

— Д-р Клайн вече не ни сътрудничи.

— Ах, да — възкликна подигравателно Брадшо. — И правилно! Нещата не приключиха много добре при развързката на онзи случай.

— Зависи какво разбирате под „добре“ — възрази Карлсън. — Заловихме трима убийци.

Брадшо направи физиономия.

— Когато накрая консултантът бива наръган с нож, след което лежи един месец в интензивното отделение, това едва ли е най-

добрият пример за успешна работа. Поне не и в моя учебник.

На Карлсън му се прииска да му отвърне подobaващо, но отново си спомни къде се намира.

— Тук едва ли е най-подходящото място за подобна дискусия — отбеляза той хладно. — Една майка е била убита. Семейството ѝ е горе.

Брадшо вдигна дланите си.

— Дали да не спрем да говорим и да пристъпим към огледа?

— Не бях аз този, който говореше.

Брадшо прекрачи вътре и си пое дълбоко въздух сякаш изследваше аромата на стаята. Той се приближи до трупа на Рут Ленъкс, като стъпваше внимателно, за да не нагази в локвата кръв и погледна към Карлсън.

— Знаете ли, да нахълташ на мястото, където е било извършено убийство, и да бъдеш нападнат не се брои за разкриване на престъпление.

— Отново за Фрида ли говорим? — намръщи се Карлсън.

— Грешката ѝ е, че се обвързва емоционално — продължи Брадшо. — Чух, че е спала с мъжа, когото арестуваха.

— Тя не е спала с него — отвърна Карлсън с ледени нотки в гласа. — Излизала е няколко пъти с него. Защото го е подозирала.

Брадшо го погледна с ехидна усмивка на лицето.

— Вас това притеснява ли ви?

— Ще ви кажа какво ме притеснява — отвърна троснато Карлсън. — Притеснява ме това, че вие очевидно се опитвате да се конкурирате с Фрида Клайн.

— Аз? Не, не, не. Просто съм загрижен за колежка, която явно е изгубила ориентирите си. — Той направи гримаса на съчувствие. — Много съжалявам за нея. Чух, че била в депресия.

— Мислех, че сте дошли да огледате сцената на местопрестъплението. Ако желаете да обсъждаме вече приключено дело, ще трябва да отидем на друго място.

Брадшо поклати глава.

— Не смятате ли, че това тук наподобява произведение на изкуството?

— Не, не смятам.

— Трябва да поразсъждаваме какво се опитва да изрази убиецът. Какво иска да каже на света?

— Може би трябва да ви оставя сам с разсъжденията ви — прекъсна го Карлсън.

— Предполагам, че си мислите, че е било обикновена кражба с взлом, но в един момент нещата са се объркали.

— Нямам навика да нравя прибързани заключения — отвърна Карлсън. В момента събираме улики. По-късно ще дойде ред на версиите.

Брадшо отново поклати глава.

— Това е погрешен подход. Ако нямате хипотеза, събраните улики са просто хаотични данни. Винаги трябва да вярвате на първото си впечатление.

— И какво е вашето първо впечатление?

— Ще представя писмен доклад — каза Брадшо, — но сега мога да ви направя безплатно резюме. Кражбата с взлом не е просто кражба с взлом.

— А какво е? Ще трябва да ми го обясните.

Брадшо направи широк жест с ръка.

— Огледайте се наоколо. Кражбата с взлом е нахлуване в нечий дом, посегателство, грабеж. Този човек е изразил гнева си срещу цял социален слой, до който той няма достъп — една сфера на благосъстояние, фамилни връзки и обществено положение. И когато се е сблъскал с тази жена, в нея е видял олицетворение на всичко онова, което той не може да има — тя е и заможна, и привлекателна, и майка, и съпруга. Можело е да избяга, можело е да ѝ нанесе само лек удар, но той ни е оставил послание, така, както *на нея* ѝ е оставил послание. Ударите са били насочени най-вече към лицето, а не към тялото. Обърнете внимание на петната от кръв по стените, разпръснати напълно хаотично. Той се е опитал буквално да изличи израза на лицето ѝ — израз на превъзходство. Пребоядисал е стаята с кръвта ѝ. Нещо като обяснение в любов.

— Странна любов! — отбеляза Карлсън.

— Затова е изразена по този дивашки начин — обясни Брадшо. — Ако е бил безразличен, нямаше да стигне до тази крайност. В случая в действията му има емоционален заряд.

— Според вас какъв тип човек трябва да търсим?

Брадшо притвори очи, преди да отговори, сякаш виждаше нещо, което никой друг не можеше да види.

— Бял — започна той. — Между трийсет и трийсет и пет годишен. Със здраво телосложение. Неженен. Без постоянно местожителство. Без постоянна работа, без постоянна партньорка. Без фамилни връзки. — Той извади мобилния си телефон, насочвайки го към разни кътчета от стаята.

— Внимавайте с тези снимки — предупреди го Карлсън. — Те имат свойството да се появяват в интернет.

— На мен ми е разрешено да снимам — отвърна Брадшо. — Прочетох какво пише в договора ми. Аз съм криминален психолог. Това е професията ми.

— Добре — каза Карлсън. — Но вече трябва да тръгваме. Екипът от криминалисти трябва да си свърши работата.

Брадшо прибра телефона в джоба на самото си.

— Разбира се. Аз съм готов. О, между другото, предайте специални поздрави на д-р Клайн. Кажете й, че мисля за нея.

На излизане от къщата те се разминаха с Луиз Уелър. Бебето все още беше привързано към нея, но този път тя теглеше за ръка малко момченце, а отзад тромаво я следваше малко по-голямо момиченце, едро като нея. Въпреки че беше облечено с розова нощница и буташе малка количка с увита в пелена кукла, то напомни на Карлсън за Ивет.

Луиз Уелър му кимна отривисто.

— Всички от семейството трябва да се съберат — каза тя и подобно на генерал, предвождащ нежелаета да се бие армия, нахълта с децата си през входната врата.

[1] В системата на английското здравеопазване професията „здравен асистент“ (health visitor) съчетава в себе си квалификацията на медицинска сестра и на социален работник. Жените с тази професия посещават на място, дават ценни съвети и помагат на майки с малки деца, на болни възрастни хора и на представители на рискови социални групи да се справят с трудностите. — Бел.прев. ↑

3

В три и дващест и пет, когато нощта малко по малко започваше да се превръща в ден, Фрида Клайн се събуди. Сърцето ѝ биеше лудо, устата ѝ бе пресъхнала, по челото ѝ бяха избили капчици пот. Беше ѝ трудно да преглъща и дори да диша. Всичко я болеше: краката, рамото, ребрата, лицето. Неотдавна зарасналите рани пулсираха. Тя постоа със затворени очи, а когато ги отвори, тъмнината я притисна и обгърна всичко наоколо. Фрида зачака срядата да си отиде, да се покаже светлината на новия ден и сънищата да избледнеят.

Вълните започнаха да пристигат една след друга, всяка следваща по-силна от предишната. Те я издигаха и яростно се блъскаха в нея, теглеха я надолу и я изплюваха обратно — и така до безкрай. Те бяха вътре в нея, бушуващи в тялото и ума ѝ, но бяха и извън нея. Тя лежеше полусъннена в тъмното, спомените ѝ се смесваха с отлитащите сънища. Човешки лица изплуваха в мрака, ръце се протягаха към нея. Фрида потърси опора в думите, които Санди ѝ беше повтарял нощ след нощ, и се опита да се измъкне от объркването и безпокойството в душата си: *Всичко свърши. В безопасност си. Аз съм тук, до теб.*

Тя докосна с ръка мястото до себе си, където той би трябвало да лежи. Но той се бе върнал обратно в Америка. Тя го бе изпратила на летището, със сухи очи и външно спокойна дори когато я бе притиснал до себе си с разстроено лице, за да се сбогува с нея; беше го проследила с поглед, докато вървеше през салона за заминаващи, чак до мига, в който високата му фигура изчезна в далечината; така и не му бе казала, че едва се сдържа да не го помоли да остане или да се съгласи да тръгне с него. Невероятната близост между тях от последните няколко седмици, когато се беше оставила на грижите му и беше усетила голямата си физическа слабост, бе събудила у нея чувства, каквито преди не бе изпитвала. Те можеха лесно да потънат някъде в дълбините на душата ѝ. Тя не се страхуваше от болката, че той ще ѝ липсва, а от това, че с времето тази болка щеше да затихне; забързаното ежедневиe щеше да запълни празнотата, която бе оставил

след себе си. Понякога тя сядаше в ателието си на тавана и започваше да рисува лицето му с мек графит, припомняйки си точните очертания на устните му, фините бразди, които времето бе нанесло върху кожата му, израза на очите му. После слагаше молива настрани и оставяше спомена за него да си проправи път през тялото ѝ, подобно на бавна, дълбока река.

За един кратък миг тя си го представи до себе си, спомни си какво бе усещането да обърне глава и да го види да лежи до нея. Но той бе заминал и тя беше сама в една къща, която по-рано беше нейното тихо убежище, но която през последните няколко седмици — откакто я бяха нападнали и едва не я бяха убили — беше изпълнена със скърцане и шепот. Тя се послуша: чу ударите на сърцето си, но и някакво шумолене край вратата, съвсем леко. Това, разбира се, бе котаракът, който бродеше из стаята. Понякога, в приглушената светлина на настъпващото утро и с все още несъбудили се сетива, на Фрида ѝ се струваше, че той е едно зловещо създание — предишните му двама собственици бяха убити.

Може би нещо я беше събудило? Като че ли беше чула шум в съня си. Но не далечното бръмчене от движещи се коли, което в Лондон никога не спира, а нещо друго. Вътре в къщата.

Фрида седна в леглото и се заслуша, но не чу нищо, освен лекия вятър отвън. Спусна краката си на пода, усещайки как котаракът започна да се гали в тях и да мърка, после се изправи, все още слаба и замаяна от среднощните кошмари. Беше сигурна, че е чула нещо — нещо на долния етаж. Тя навлече долницето на анцуга си и една тениска и излезе на стълбищната площадка. После, стъпка по стъпка, стиснала здраво перилата, заслиза по стъпалата. Стигна до половината и се спря. Къщата, която тя така добре познаваше, сега ѝ се струваше непозната, изпълнена с призрачни сенки и дълбоки тайни. В антрето застана неподвижно и напрегна слух, но не чу нищо, нито усети нечие присъствие. Запали лампата, примигвайки от ослепителната светлина, и тогава го видя: голям кафяв плик на входната изтривалка. Наведе се и го взе. На него с едри букви беше написано името ѝ: Фрида Клайн. Под него беше драсната диагонална линия, която минаваше през крайното „Н“.

Вгледа се в почерка. Позна го и сега вече знаеше, че той е някъде наоколо — отвън на улицата, близо до дома ѝ, до нейното тихо

убежище.

Тя трескаво облече шлифера си и нахлузи на бос крак ботушите си, оставени край входната врата.

Взе ключа от кукичката и излезе в мрака. Хладният априлски бриз я докосна по лицето, усети лек дъждец. Взря се в неосветената, павирана задна уличка, но там нямаше никого и доколкото болящото я тяло ѝ позволяваше да се движи ту тътрейки се, ту подтичвайки, Фрида излезе на близката осветена улица, където лампите хвърляха дълги сенки. Погледна нагоре, после надолу. В каква ли посока е тръгнал: на изток или на запад, на север или на юг, към реката или нагоре, към лабиринта от улици? А може би се беше притаил в сянката на някой вход? Тя сви вляво и забърза по мокрия паваж, ругаейки тихо, проклинайки неспособността си да се движи по-бързо.

Излизайки на една по-широка улица, Фрида видя нещо в далечината — нещо с огромни очертания, което се движеше към нея; със сигурност беше човек, но прекалено едър и странен за нормално човешко същество. Приличаше на фигура, изплувала от кошмарите ѝ, и тя притисна ръка до сърцето си, изчаквайки я да се приближи. Накрая видя, че това е мъж, който бавно въртеше педалите на велосипеда си, с десетки, даже стотици найлонови пликове, окачени на рамката му. Тя познаваше този човек, срещаше го почти всеки ден. Той имаше огромна рошава брада и зъл поглед и бавно и целеустремено напредваше с колелото. Човекът се размина с нея, криволичейки, вперил в нея невиждащ поглед, подобно на Дядо Коледа от някой лош сън.

Търсенето беше напразно. Дийн Рийв, човекът, който я дебнеше и когото тя на свой ред се мъчеше да открие, можеше вече да е навсякъде. Преди шестнайсет месеца тя беше помогнала да го разкрият като похитител на деца и убиец, но той беше успял да се изплъзне на полицията и се бе самоубил. Преди два месеца тя беше открила, че той е жив: мъжът, когото бяха намерили обесен под един мост на един от каналите на Темза, всъщност беше неговият брат близник Алън, който преди време беше пациент на Фрида. Дийн все още бродеше някъде, следеше я, като едновременно я закриляше и я застрашаваше. Именно той бе спасил живота ѝ, когато една млада психичноболна жена я бе наръгала с нож, въпреки че Мери Ортън — възрастната жена, на която Фрида се бе притекла на помощ, беше

починала от раните си. Той беше изпълзвал някъде от сенките, подобно на същество от най-страховитите й сънища, и я беше изтеглил от мрака. Сега й напомняше, че не престава да „бди“ над нея — един омразен закрилник. Тя усещаше върху себе си дебнещия му поглед — от някой тъмен ъгъл, в потрепването на някоя завеса, при скърцането на някоя врата. Така ли щеше да бъде винаги?

Накрая се отправи обратно към вкъщи, отключи входната врата и влезе вътре. Отново взе плика и отиде в кухнята. Знаеше, че няма да може да заспи, ето защо си запари чай и когато стана готов, седна край кухненската маса и прокара пръста си под залепената прегъвка. Извади отвътре твърдия лист хартия и го сложи пред себе си. Беше рисунка с молив или по-скоро сложно стилизирано изображение на роза с осем страни в идеална симетрия. Правите линии очевидно бяха начертани с помощта на линейка и вглеждайки се по-внимателно, Фрида забеляза следи от грешни очертания, изтрити с гума.

Тя поседя така известно време, вперила поглед в рисунката със сериозен израз на лицето, след което внимателно сложи листа обратно в плика. Някъде вътре в нея се надигна ярост, която я опари като огън и тя я прие с благодарност. По-добре да изгаря в пламъците на гнева, вместо да се удави във вълните на страха. И така, тя остана да седи в пламъците му напълно неподвижно чак докато настъпи утрото.

Някъде много мили надалеч Джим Фиърби си наля чаша уиски. Две трети от бутилката вече беше празна. Време беше да си купи нова. Също като да зареждаш с бензин колата си. Никога не я оставяй с пълен около една четвърт резервоар, защото може съвсем неочаквано да ти свърши горивото. Той извади от портфейла си старата изрезка от вестник и я разгърна на бюрото си. Беше пожълтяла и почти се беше разпаднала от безбройните сгъвания и разгъвания. Знаеше текста наизуст. Беше му нещо като талисман. Можеше да го прочете и със затворени очи.

ЧУДОВИЩЕТО „МОЖЕ НИКОГА ДА НЕ БЪДЕ ПУСНАТО НА СВОБОДА“

ДЖЕЙМС ФИЪРБИ

Вчера в съда в Хатънбрук се разиграха драматични сцени, когато намереният за виновен Джордж Конли беше осъден на доживотен затвор за убийството на Хейзъл Бартън. Съдия Лосън каза на Конли, на 31 г.: „Извършили сте жестоко престъпление. Въпреки че се признахте за виновен, не изразихте никакво раскаяние и по мое мнение винаги ще бъдете заплаха за жените и може би никога няма да е безопасно да бъдете пуснат на свобода“.

Когато съдия Лосън нареди да изведат Конли, от мястото, където седяха роднините на жертвата, се чува викове. Отвън, пред сградата на съда, Клайв Бартън, чичото на Хейзъл, каза пред репортерите: „Хейзъл беше нашата красавица, нашето съкровище. Животът беше пред нея, а той ѝ го отне. Дано да гори в Ада!“.

Хейзъл Бартън, руса осемнайсетгодишна ученичка, беше намерена удушена през май тази година близо до дома ѝ в селцето Дорлбрук. Трупът ѝ беше открит край пътя. Джордж Конли беше арестуван недалеч от мястото. Той беше оставил следи по тялото ѝ и след броени дни си призна.

Криминален инспектор Джефри Уитлам също направи изявление. Поднасяйки съболезнованията си на семейство Бартън, той заяви: „Ние едва ли можем да си представим Ада, през който те преминаха. Надявам се, че бързата и успешна развързка на това задълбочено разследване ще им донесе поне малка утеха“. Той отдаде дължимото и на своите колеги: „Смятам, че Джордж Конли е опасен сексуален хищник. Мястото му е зад решетките и искам да благодаря на хората от моя екип, че го поставиха там“.

Предполага се, че Хейзъл Бартън се е прибирала сама, тъй като автобусът ѝ не е дошъл. Говорителка на „Фаст Коуч“ местната фирма за автобусни превози — направи следния коментар: „Изказваме искрените си съболезнования на семейството на Хейзъл Бартън. Ние сме изцяло посветени на качествено обслужване на нашите клиенти“.

Под заглавието на репортажа бяха публикувани две фотографии. Първата беше снимка в анфас на Конли, разпространена от полицията. Едрото му лице беше на петна; на челото му имаше повърхностна рана; едното му око беше кривогледо. Втората беше семейна снимка на Хейзъл Бартън. Вероятно е била направена по време на почивка, защото тя беше облечена с тениска и зад нея се виждаше морето. Беше широко усмихната, все едно фотографът бе казал нещо весело.

Фиърби се зачете внимателно в репортажа си отпреди седем години, прокарвайки показалеца си по редовете. Сръбна от уискито. Почти всяка написана дума беше невярна. „Фаст Коуч“ не предлагаше качествено обслужване на своите клиенти. Те впрочем бяха пътници, а не клиенти. Разследването на Уитлам не беше задълбочено. Дори собственото му име под заглавието му се струваше измислено. Единствено майка му го бе наричала „Джеймс“. А пък най-невярно от всичко беше заглавието на репортажа, което не беше написано от него, и той никога не би го написал по този начин — дори и по онова време. Бедният стар Джорджи Конли беше всичко друго, но не и чудовище, а сега, изглежда, щяха да го пуснат на свобода.

Фиърби внимателно сгъна изрезката и я прибра обратно в портфейла си, до журналистическата си карта. Това бе една ценна реликва.

4

Когато Саша дойде в девет без петнайсет в четвъртък сутринта, Фрида току-що беше приключила с поливането на растенията в малкия си вътрешен двор. Беше облечена с дънки и светлобежов пуловер, а под очите си имаше сенки, които бяха по-големи и по-тъмни от обикновено.

— Безсънна нощ? — попита Саша.

— Не.

— Защо ли не ти вярвам?

— Искаш ли чаша кафе?

— Имаме ли време? Оставила съм си колата край паркометър за още петнайсет минути, но трябва да сме в болницата в девет и половина. Трафикът е много натоварен.

Саша беше настояла да си вземе почивен ден, за да заведе Фрида на обичайната консултация с лекуващия я лекар, а след това и при физиотерапевта.

— Няма да ходим в болницата.

— Защо? Да не са отменили прегледа или процедурите?

— Не. Аз ги отмених.

— И защо го направи?

— Трябва да свърша нещо друго.

— Фрида, трябва да се видиш с лекаря си. А също и с физиотерапевта. Беше много болна. Едва не умря. Не можеш да се откажеш просто така от възстановителната терапия.

— Знам какво ще ми каже докторът: че лечението ми дава резултати, но и през ум да не ми минава да се връщам още сега на работа, защото трябва преди всичко да се възстановя напълно. Знаеш какви съвети даваме ние, лекарите, на нашите пациенти.

— Това не ми звучи много добре.

— Има нещо по-важно, което трябва да свърша.

— Какво би могло да бъде по-важно от здравето ти?

— Мисля, че е по-добре да ти покажа, вместо да ти разкажа. Освен ако не смяташ да отидеш на работа, все пак.

Саша въздъхна.

— Освободила съм си деня. Искам да го прекарам с теб. Ще ми направиш ли кафе?

Широкият път премина в тясна лента с низ от напъпили дървета от двете страни. Фрида забеляза бодливите храсти на трънката. Загледа се замислено: някои неща се променят, а други си остават същите. Но ти самият никога не оставаш същият — гледаш на всичко по различен начин, така че и най-познатото нещо придобива необичаен и призрачен вид. Тази малка селска къща със сламен покрив и с кално езерце отпред, пълно с патици, този черен път, изникнал от нищото и криволичещ надолу покрай нивите, тази фермерска къща със силозите и кравите в калното ограждение или пък простиращите се напред редици от стройни тополи. Дори начинът, по който дневната светлина падаше върху този плосък пейзаж, както и едва доловимият солени мирис на морето.

Гробищният парк беше пълен с хора. Повечето надгробни плочи бяха стари, покрити със зелен мъх и издълбаните върху тях надписи трудно се четяха. Но тук-там имаше нови и лъскави, отрупани с цветя, с ясно гравирани дати и имена на скъпи покойници.

— Тълпи от починали хора — каза Фрида по-скоро на себе си, отколкото на Саша.

— Защо дойдохме тук?

— Ще ти покажа.

Тя се спря пред една гавирана надгробна плоча и я посочи. Саша се наведе напред и прочете надписа: Джейкъб Клайн 1943–1988, обичан съпруг и баща.

— Това баща ти ли е? — попита тя. Преди време Фрида беше споделила с нея, че като тийнейджър един ден е намерила баща си обесен. Саша се опита да си представи цялата душевна мъка, която се криеше зад този обикновен надгробен камък.

Фрида кимна, без да сваля очи от него.

— Да. Това е баща ми. — Тя се отдръпна леко назад и каза: — Виждаш ли гравирания орнамент там, над името му?

— Да. Много е хубав — отвърна Саша неуверено, след като разгледа внимателно фигурката със симетрично очертани елементи. — Ти ли го избра?

— Не. — Тя бръкна в чантата си, извади дебел лист хартия и го задържа пред нея, местейки поглед от рисунката към издълбаното изображение и обратно. — Какво виждаш?

— Напълно еднакви са — забеляза Саша.

— Нали? Напълно еднакви!

— Ти ли го нарисува?

— Не.

— А кой?

— Някой ми го изпрати. Тази сутрин.

— Нищо не разбирам.

— Някой го пъкна през отвора за пощата на разсъмване.

— Защо?

— Добър въпрос — изрече замислено Фрида.

— Ще ми кажеш ли какво става?

— Това е работа на Дийн.

— Дийн? Дийн Рийв?

Саша знаеше за Дийн Рийв — мъжа, който бе отвлякъл едно малко момченце и бе хвърлил Фрида против волята ѝ в света на мрачните престъпления, издърпвайки я от сигурността на кабинета ѝ за консултации, откъсвайки я от допира ѝ с потайните кътчета на човешкото съзнание. Саша беше помогнала на Фрида, извършвайки по нейна молба ДНК анализ, чрез който беше установено, че съпругата на Дийн, Тери, беше всъщност малката Джоана, изчезнала безследно преди повече от две десетилетия. Фрида имаше основания да подозира, че Дийн Рийв, когото полицията официално бе обявила за мъртъв, е все още жив. Нещо повече — той се бе превърнал в нейния невидим преследвач, в „мъртвеца“, който я дебнеше отвсякъде и нямаше намерение да я изпускат от очи.

— Да. Дийн Рийв. Познавам почерка му — чела съм писмените му показания, които тогава той даде в полицейското управление. Но дори и да не познавах почерка му, пак щях да съм сигурна, че е той. Искате да ми покаже, че е научил всичко за семейството ми. Знае за смъртта на баща ми. Бил е тук, където сме ние сега, където почива баща ми.

— Баща ти е погребан в англиканско гробище, а аз мислех, че си еврейка — обади се Саша.

Двете седяха в едно малко кафене на брега на морето. Приливът беше в най-ниската си точка и дългокраки морски птици крачеха наперено по калните наноси. Далеч на хоризонта се виждаха очертанията на огромен контейнеровоз, наподобяваш градски пейзаж. Нито в кафенето, нито на чакълестия бряг отвън имаше хора. Саша се чувстваше така, все едно беше попаднала накрай света.

— Мислеше, че съм еврейка?

— Да. Не си ли?

— Не. — Фрида се поколеба, а след това каза с усмивка: — Дядо ми беше евреин, но не и баба ми, така че децата му не са евреи, нито пък аз.^[1] А майка ми — додаде тя сухо — определено не е еврейка.

— Тя жива ли е?

— Освен ако братята ми не са забравили да ми съобщят, да.

Саша примигна и се наведе напред.

— Братята ти?

— Да.

— Значи, нямаш само един брат?

— Имам двама братя.

— Винаги си споменавала само за Дейвид. Не знаех, че има и друг.

— Не е имало повод да го споменавам — каза Фрида лаконично.

— Не е имало повод? Но нали той ти е брат?

— Знаеш за Дейвид, защото той е бившият съпруг на Оливия и баща на Клои.

— Разбирам — промърмори Саша, знаейки, че няма смисъл да я разпитва повече. Даде си сметка, че през последните няколко часа беше научила за Фрида повече, отколкото през целия период на тяхното приятелство.

Тя бодна забуленото яйце и се загледа в рохкия жълтък, който изплува отгоре и се стече на тънка струйка в чинията. Накрая попита:

— Какво смяташ да правиш?

— Все още не съм решила. А и нали знаеш, че всички го смятат за мъртъв.

На връщане Фрида мълча през повечето време. Когато Саша я попита за какво си мисли, тя не можа да отговори веднага.

— Не знам — отвърна Фрида след дълга пауза. — За нищо особено.

— Не би приела такъв отговор от някой твой пациент.

— Никога не съм била добър пациент.

След като се разделиха и Саша се отдалечи с колата си, Фрида си влезе вкъщи. Вътре тя сложи веригата и пусна резето на входната врата. Качи се горе в спалнята. Съблече якето си и го хвърли на леглото. Щеше да си вземе хубава гореща вана, после щеше да се качи в малкото си ателие на тавана и да нарисува нещо: хем щеше да се съсредоточи, хем нямаше да мисли за нищо. Замисли се за гробището, за пустия морски бряг. Съблече пуловера си. Започна да разкопчава копчетата на ризата си, но се спря. Беше чула нещо. Не беше сигурна дали шумът идваше отвътре, или се чуваше някъде далеч отвън. Тя застина на мястото си. Дори спря да диша. Отново чу същия шум — леко стържене. Идваше от вътрешността на къщата, беше някъде наблизо, на същия етаж. Усещаше вибрациите му. Помисли си за входната врата на долния етаж, здраво заключена с резето и веригата. Опита се да изчисли колко щеше да ѝ отнеме затрудненото слизване по стълбите и отключването на вратата. Нямаше да успее. Помисли си за мобилния телефон в джоба си. Дори ако шепнешком се обадете, какво щеше да постигне? Полицията щеше да пристигне след десет, след петнайсет минути и щеше да се озове пред заключената врата.

Фрида усети как сърцето ѝ препуска. Опита се да овладее дишането си. Започна бавно да брои до десет. Огледа се наоколо за място, където да се скрие, но това едва ли щеше да помогне. Беше вдигнала достатъчно шум, когато влизаше в стаята си. Взе една четка за коса от тоалетната масичка. Беше отчайващо крехка и чуплива. Порови в джоба на якето си и извади една химикалка. Стисна я здраво в шепата си. Поне беше остра. И макар и да знаеше, че е неразумно, тя се измъкна предпазливо от спалнята и излезе на стълбищната площадка. Щеше да отнеме само няколко секунди. Ако успееше да слезе по стъпалата, без да се чуе скърцане, то тогава...

Отново се появи стържене, този път по-силно, а наред с това и нещо като подсвиркване. Идваше някъде от площадката, по-точно от банята. Подсвиркването продължи. Фрида почака няколко секунди, после се приближи и отвори широко вратата. Отначало изпита странното усещане, че е в чуждо помещение или в чужда къща. Нищо не беше на мястото си. Виждаше се гипсова мазилка, голи водопроводни тръби и огромно празно пространство. Банята изглеждаше някак си по-голяма, а в ъгъла една приведена човешка фигура се мъчеше да отвинти нещо.

— Джоузеф — каза тя със слаб глас. — Какво става тук?

Джоузеф беше неин близък приятел — строителен работник от Украйна, който се бе появил в живота ѝ по твърде необичаен начин, падайки през дупка в тавана на кабинета ѝ, докато тя провеждаше терапевтичен сеанс със свой пациент. Той упорито не бе приел отговор „не“ и изпитваше фанатична привързаност към нея. Сега я погледна втренчено и се усмихна малко смутено.

— Фрида. Не съм чул.

— Какво правиш тук? Как влезе?

— С ключа, който ти ми дала.

— Но този ключ е, за да си отключваш да храниш котарака, когато отсъствам от къщи, а не за друго. — Тя посочи с ръка наоколо. — И какво е това?

Джоузеф се изправи. В ръката си държеше голям гаечен ключ.

— Фрида. Напоследък ти не добре. Гледам те и виждам, че си тъжна, че изпитваш болки и на мен ми е трудно. — Фрида понечи да каже нещо, но Джоузеф я прекъсна. — Не, не, почакай. Трудно ми е да ти помогна, но те познавам достатъчно добре. Знам, че когато си тъжна, си взимаш гореща вана в продължение на часове.

— Е, не е в продължение на часове — възрази Фрида. — Но къде ми е ваната? Тъкмо мислех да я използвам.

— Ваната ти вече я няма — обясни Джоузеф. — Докато беше излязла със Саша, аз и приятелят ми Степан я изнесохме и я откарахме на едно сметище. Беше проста пластмасова вана, малка и неудобна човек да се излежава в нея.

— Напротив, беше ми съвсем удобна — запротестира Фрида.

— Не — каза твърдо Джоузеф. — Вече я изнесохме. Но аз извадил голям късмет. В момента правя ремонт на една къща в

Излингтън. Собственикът харчи много, много пари. Демонтира и изхвърли всички стари неща в четири големи метални контейнера и ги замени с нови. Изхвърли най-различни красиви неща, но най-красивото от тях е една голяма чугунена вана. Видях я и веднага се сетил за теб. Идеална е.

Фрида огледа по-внимателно банята. Там, където беше стояла ваната, сега се виждаха гола стена и под. Някои от облицовъчните плочки бяха напукани, на пода имаше голи дъски и зееща тръба. Джоузеф бе целият посипан с прах, по тъмната му коса също имаше прах и мазилка.

— Джоузеф, първо трябваше да ме попиташ.

Джоузеф разпери безпомощно ръце.

— Ако те бях попитал, щеше да кажеш „не“.

— Точно затова трябваше да ме попиташ.

Джоузеф направи жест с вдигнати нагоре длани.

— Фрида, ти винаги защитаваш другите и това понякога те наранява. Трябва да позволиш на другите хора да ти помагат. — Той се вгледа в нея. — Защо стискаш тази химикалка?

Фрида погледна към ръката си. Все още държеше здраво химикалката, все едно беше кама.

— Помислих, че въщи има крадец — обясни му тя. После си пое дълбоко въздух. Как изобщо му беше хрумнало? — И колко време ще ви трябва, за да ми поставите обратно старата вана точно както си беше?

Джоузеф се замисли.

— Това вече е проблем. Когато демонтирахме ваната от стената, както и тръбата и конзолите, се появиха големи пукнатини. Тази вана беше пълен боклук. А и вече е на сметището.

— Това, което сте направили, вероятно е вид престъпление. Както и да е, какво следва отгук нататък?

— Красивата вана в момента е в работилницата на друг мой приятел — Клаус. Това не е проблем. Но тук... Той махна с гаечния ключ към отворилата се грозна гледка и въздъхна. — Ето, това е проблем.

— Как така „проблем“? — възмути се Фрида. — Вината е изцяло твоя.

— Не, не — опита се да обясни Джоузеф. Това е... Той каза нещо на родния си език, което прозвуча презрително. — Тази свързваща тръба тук е некачествена. За нищо не става.

— Досега не ми е създавала проблеми.

— Просто си извадила късмет. Едно поклащане на ваната и... — Той направи красноречив жест, намекващ за наводнение. — Ще поставя хубава тръба, ще ремонтирам стената и ще залепя плочки на пода. Това ще бъде моят подарък за теб и ще имаш вана, в която ще се чувстваш щастлива.

— Кога? — попита Фрида.

— Ще направя всичко, което трябва да се направи — каза Джоузеф.

— Да, но кога ще го направиш?

— Ще отнеме няколко дни. Само няколко дни.

— Смятах да си взема вана сега. През целия път дотук си мислех за една хубава гореща вана, колко много имам нужда от нея и как добре ще се почувствам.

— Чакането ще си струва.

Скъпа моя Фрида, седя в кабинета си и си мисля за теб. Каквото и да правя, с когото и да се срещам, постоянно си мисля за теб. Мога да изнасям лекция и през цялото време, докато говоря и думите излизат таено от устата ми, част от ума ми е заета с мисли за теб. Мога да водя разговор, да режа лук, да се разхождам по Бруклинския мост и ти си неизменно в мислите ми. Това е като болка, която не затихва и която не искам да затихва. Щях да кажа, че не съм се чувствал по този начин, откакто бях тийнейджър, но никога не съм се чувствал по този начин като тийнейджър! Питам се защо съм тук, след като най-важната цел в живота ми е да те направя щастлива. Сега те чувам да казваш, че има и по-важни неща от щастието и че не знаеш значението на тази дума, но аз знам значението й: щастието за мен е да бъда обичан от Фрида Клайн.

Тази вечер по телефона ми се стори малко разсеяна. Моля те, кажи ми защо. Кажи ми всичко. Спомни си нашата въображаема разходка по течението на старата река. Не ме забравяй.

Санди xxx

[1] Според каноните на юдейската религия децата от смесени бракове между евреи и други етноси се считат за евреи само ако майката е еврейка. — Бел.прев. ↑

5

Комисар Крофорд се намръщи.

— Давай накратко. Отивам на заседание.

— Проблем ли има? — попита Карлсън. — Нали ви се обадох, преди да дойда.

— Моментът е такъв, че на всички ни се налага да вършим повече работа с по-малко средства.

— Именно поради това исках да разговарям с вас за Брадшо.

Комисарят се намръщи още повече. Той стана, отиде до прозореца и хвърли поглед към парка „Сейнт Джеймс“. Обърна се към Карлсън.

— Какво ще кажеш за гледката?

— Впечатляваща е — отвърна Карлсън.

— Едно от предимствата на този кабинет — похвали се комисарят. Той изтупа няколко малки пращинки от ръкава на униформата си. — Трябва по-често да идваш тук. Това може да проясни мислите ти.

— За какво по-точно?

— За това какво е да си добър ръководител и какво с да си отборен играч — отвърна комисарят.

— А аз си помислих, че имате предвид разкриването на престъпления.

Комисарят се отдалечи от прозореца и застана до Карлсън, който все още стоеше край голямото дървено писалище.

— Не на мен тия — рече той троснато. — В дейността на полицията всичко опира до политическо влияние и винаги е било така. Ако не успея да убедя министъра на вътрешните работи да си размърда задника и да ви осигури финансовите средства, които вие пилеете с лека ръка, никой от вас няма да е в състояние да разкрива каквито и да било престъпления. Знам, че нещата са трудни, Мал, но и времената са трудни и на всички ни се налага да правим жертви.

— В такъв случай с удоволствие ще пожертвам д-р Хал Брадшо.

Комисарят го изгледа остро.

— Спомена го, когато ми се обади по телефона. Нещо лошо ли е направил?

— Срещнахме се на мястото на убийството в Чок Фарм. Появи се съвсем неочаквано.

— Аз съм се разпоредил така — поясни комисарят. — Познавам стила му на работа. Колкото по-бързо пристигне на сцената на местопрестъплението, толкова по-полезен ще бъде.

— Смятам, че разсъжденията и заключенията му са твърде отвлечени — каза Карлсън.

— Това има ли нещо общо с онази психотерапевтка, д-р Клайн?

— Защо трябва да има нещо общо?

— Д-р Клайн и д-р Брадшо не можеха да се разберат и винаги бяха на противоположно мнение. Наложих се да освободим единия от двамата. Направихме съответните проучвания, допитахме се до някои хора. Истината е, че твоята д-р Клайн няма необходимата подготовка в областта на криминологията.

Карлсън помълча малко, а после отсече:

— Според мен д-р Брадшо не заслужава парите, които получава.

— Почакай — каза комисарят. Той се пресегна към писалището си и натисна един бутон. Наведе се напред и нареди: — Кажи му да влезе.

— Какво е това? — попита Карлсън неразбиращо.

— Не обичам да се говори зад гърба на другите. За такива неща трябва да се говори очи в очи.

В този миг млад униформен полицаи отвори вратата и в стаята влезе Хал Брадшо. Карлсън почувства как бузите му се зачервиха от гняв и се надяваше никой да не забележи. Видя леката усмивка на лицето на Брадшо и извърна поглед.

— Мал — обади се комисарят. — Мразя задкулисните разговори. Кажи на д-р Брадшо това, което току-що ми каза.

Настъпи неловко мълчание, докато тримата мъже стояха прави в средата на кабинета. Карлсън се почувства като хванат в капан.

— Не знаех, че когато обсъждам даден проблем с шефа си, това означава водене на задкулисен разговор, но съм доволен, че сега мога открито да кажа какво ме притеснява. — Той се обърна към Брадшо:

— Смятам, че с присъствието си по никакъв начин не помагате на разследването.

— На какво основание казвате това?

— Основавам се на факта, че аз водя разследването.

— Това не е достатъчно намеси се комисар Крофорд. — Д-р Брадшо има богат професионален опит. Чест гост е в предаването „Тудей“^[1], както и в телевизионни програми.

— Не мисля, че докторът може да бъде пример за целесъобразно използване на парите на данъкоплатците.

Брадшо се обърна към комисаря и въздъхна.

— Мисля, че това е проблем, който трябва да решите помежду си.

— Не — възпротиви се Крофорд. — Искам да го решим тук и сега.

— Смятам, че моята професионална биография говори сама за себе си — заяви Брадшо. — Проблемът в случая е убеждението на господин Карлсън, че психотерапевтката, с която случайно се е запознал, може да бъде по-полезна при изготвянето на психологически профили, което за нея е по-скоро хоби.

— Предлагам да не се отклоняваме от темата за вашата професионална биография — каза Карлсън.

— Чудесно — съгласи се Брадшо. — Тук съм, защото комисар Крофорд познаваше работата ми отпреди и лично той ме назначи. Ако имате някакви възражения, сега е моментът да ги споделите.

— Добре — започна Карлсън. Добих представа за вашите умения за изготвяне на психологически профили в случая с Мишел Дойс. Вашият анализ на сцената на местопрестъплението беше подвеждащ. Предложеният от вас профил на предполагаемия убиец беше изцяло погрешен и щеше да насочи разследването по невярна следа, ако не беше Фрида Клайн.

— Психологическото профилиране не е точна наука — опита се да се защити Брадшо.

— Не и по начина, по който вие го правите — отвърна язвително Карлсън. — Фрида Клайн не само го направи съвсем точно, но и заради това едва не загина. И това се случи, след като беше отстранена от екипа и от разследването.

Брадшо направи презрителна гримаса.

— От това, което чух, драматичният инцидент с Клайн е станал в резултат на проявена небрежност от страна на собствените ви служители. Освен това аз самият може понякога да допускам грешки, но никога не съм намушквал смъртоносно психичноболен човек. — Той бързо отстъпи назад, когато видя заплашително вдигнатия юмрук на Карлсън.

— Успокой се, Мал — обади се комисарят.

— Фрида се е борила за живота си — каза гневно Карлсън. — И показва на всички какъв идиот сте. — После се обърна към Крофорд: — Той говори за солидната си професионална биография. На ваше място бих я проверил. Преките ми наблюдения показват, че Брадшо е страхотен при изготвянето на профили на престъпници, след като вече са били заловени. Фрида Клайн ни беше по-полезна, защото го правеше в процеса на издирването им.

Крофорд ги изгледа и двамата.

— Съжалявам, Мал, но настоявам д-р Брадшо да продължи да работи по случая. Намерете начин да се разберете. Това е всичко.

Карлсън и Брадшо излязоха заедно от кабинета на комисаря. Двамата мълчаливо стигнаха до асансьора, изчакаха го, влязоха вътре и се спуснаха до партера. Когато излязоха от кабината, Брадшо попита:

— Фрида ли ви подучи да се оплачете от мен?

— Какви ги говорите?!

— Ако е намислила да ме срине, ще трябва много да се потруди.

И за тримата беше ясно, че Карлсън е в отвратително настроение. На всичко отгоре в момента боядисваха стаята, където обикновено си провеждаха оперативките. Бюрата бяха покрити с найлони. Карлсън надникна в няколко заседателни зали, но те или вече бяха заети от негови колеги, или бяха пълни с изнесени от другите стаи мебели и компютри. Накрая той поведе Ивет, Мънстър и Райли по стълбите надолу и скоро се озоваха в служебната закусвалня. Райли стовари купчина папки на една маса, а после всички се наредиха за кафе и чай. Мънстър и Райли си купиха по една кифла с бяла глазура. Карлсън ги изгледа неодобрително.

— И без това дойдохме тук... — заоправдава се Мънстър.

— Аз не съм закусвал — добави Райли.

— Гледайте само да не изцапате папките — каза кисело Карлсън.

— По-добре е да свикваме с това — обади се Ивет, докато се настаняваха край отдалечената маса до прозореца. — Когато бюджетните съкращения влязат в сила, онези от нас, които останат на служба, ще се борят за работно пространство.

— Общи служебни бюра — подхвърли Райли.

— Какво? — намръщи се Карлсън.

— Отличителна черта на модерния офис. Служителите нямат собствени бюра. Идеята е, че сядаш зад бюрото само когато ти се налага.

— Ами вещите ти? — зачуди се Мънстър. — Кламерите ти, чашата ти за кафе?

— Държиш ги в заключено шкафче. Като в училище.

— Само да не е като в моето училище навремето — пошегува се Мънстър. — Оставиш ли си нещо в шкафчето, те ти го разбиват и го крадат.

— Готови ли сте? — прекъсна ги Карлсън.

— Почакайте. Брадшо ще дойде ли? — попита Мънстър.

— Днес е зает — отвърна Карлсън.

— Да не би да са го поканили в някое телевизионно студио? — подхвърли Ивет и Карлсън я изгледа изпод вежди.

— Докладвай първо ти — каза той.

— Ситуацията не е много по-различна от това, което видяхте на сцената на местопрестъплението. Изпратихме колеги да снимат показания от обитателите на околните къщи. Освен това възложихме на други двама да прекарат там следващите два-три следобеда, в случай че определени лица се навъртат там по това време на деня. Нищо интересно до този момент.

— Пръстови отпечатъци? — попита Карлсън.

— Снети са десетки на брой — уточни Ивет. — Но това е къща, в която живее цяло семейство, там постоянно някой влиза и излиза. Колегите започнаха да изолират фамилните отпечатъци, но тази работа е безнадеждна, докато не стесним кръга.

— Оръдието на престъплението? — попита Карлсън.

— Не сме го намерили.

— Търсихте ли го?

— Доколкото е възможно.

— На следващата сутрин са минали да съберат боклука обясни Мънстър. — Няколко колеги са претърсили кофите предишния следобед. Но за тази цел ни трябваша още хора.

— Макар да ми се струва безсмислено — продължи с въпросите си Карлсън — все пак ще попитам: има ли наблизо камери за наблюдение?

— Не и по самата улица — каза Ивет: — Това е изцяло жилищен квартал и наоколо има само частни домове. Разполагаме със записите от две камери на „Чок Фарм Роуд“, но още не сме ги разгледали.

— Защо?

— При промеждутък от три-четири часа и тълпи от пешеходци, които се движат към Камдън Лок, кого точно трябва да търсим?

Последва мълчание. Карлсън забеляза, че Райли се усмихва и попита недоволно:

— Нещо смешно ли има?

— Не — отвърна Райли. — Просто нещата са по-различни, отколкото си представях.

— За пръв път ли ти е?

— Имате предвид убийството ли? Веднъж ме изпратиха на мястото на убийство, извършено близо до метростанция „Елефант енд Касъл“, но убиецът беше задържан почти веднага.

— Не разбирам какво му е смешното на това — измърмори Карлсън. Той се обърна към Ивет: — Тази жена. Рут Ленъкс. Защо си е била вкъщи?

— Тогава ѝ е бил свободният следобед. Съпругът ѝ каза, че в такива дни тя обикновено е пазарувала или се е занимавала с къщна работа.

— Може би се е срещала с приятелки?

— Понякога.

— А в деня на убийството?

Ивет поклати глава.

— Той ни показва бележника ѝ с отбелязани ангажименти. Нямаше нищо записано за този ден.

— Как е семейството? — попита Карлсън.

— Продължават да са в шок. Когато снемах показанията им, всички бяха много объркани. Настанили са се временно у едни приятели през няколко къщи от тяхната.

— Как е съпругът?

— Явно не обича да излага на показ чувствата си, но изглежда съсипан — каза Ивет.

— Попита ли го къде е бил по времето, когато са убили съпругата му?

— Каза, че в четири часа е имал среща с някоя си госпожа Лорейн Кроли, счетоводителка във фирмата, където той работи. Позвъних ѝ и тя потвърди. Срещата е продължила между половин час и четиресет минути. Ето защо е малко вероятно той да е успял да се върне вкъщи, да убие жена си и да излезе отново, преди дъщеря му да се прибере от училище.

— Малко вероятно? — каза скептично Карлсън. — Това не ме удовлетворява. Аз също ще го разпитам.

— Подозирате ли го? — попита Райли.

— Когато е убита жена, която има съпруг или приятел, това задължително трябва да се вземе под внимание.

— Чакайте — обади се Мънстър. — Както сам видяхте, помалкото момиче е намерило счупен малкия прозорец до входната врата, която пък е била отворена.

— Вратата е с двойно заключване. Винаги ли са заключвали и двете ключалки? — попита Карлсън.

— Не и когато са си били вкъщи, по думите на съпруга — каза Ивет.

— И?

— Пак по думите на съпруга, когато дошъл на себе си и се огледал наоколо, открил, че от едно от чекмеджетата на уелския шкаф е откраднат комплект от сребърни прибори за хранене. Също и сребърен чайник от епохата на крал Джордж, който бил на една от лавиците на шкафа. И разбира се, парите от портмонето ѝ.

— Нещо друго откраднато ли е?

— Засега нямаме сведения за други откраднати вещи — каза Ивет. — На горния етаж е имало бижута, но те са останали непокътнати.

— А също и... — Райли понечи да каже нещо, но се спря.

— Какво? — подкани го Карлсън.

— Нищо.

Карлсън направи усилие да говори с по-мек тон.

— Давай, изкажи се — настоя той. — Ако си се сетил за нещо, просто го кажи. Държа да чуя всичко.

— Исках да кажа, че когато видях убитата, на ушите ѝ имаше красиви обеци, а на шията ѝ — колие.

— Точно така — каза Карлсън. — Много добре. — Той се обърна отново към Ивет. — И така, никакви предположения?

— Не казвам, че не трябва да говорите със съпруга — започна Ивет, — но сцената на местопрестъплението внушава мисълта за кражба с взлом, която е била осуетена. Крадецът отива в кухнята, открадва среброто. После неочаквано се сблъсква с госпожа Ленъкс във всекидневната. Сборичкват се. Той ѝ нанася фатален удар и избягва панически.

— Или — каза Карлсън — някой, който е познавал госпожа Ленъкс, я е убил и е инсценирал кражбата с взлом.

— Възможно е — изрече Ивет сковано.

— Но е малко вероятно. Права си. И така, да обобщим: очевидна кражба с взлом, убита жена, никакви свидетели, все още не са изолирани специфични пръстови отпечатаци, липса на улики.

— Какво ще кажете за вашия стар познат, пенсионирания детектив? — попита Мънстър.

— Мисля, че имаме нужда от помощта му отвърна Карлсън.

Застанал на тротоара пред къщата на семейство Ленъкс, Хари Кързън изглеждаше като играч на голф, който е объркал посоката. Беше облечен с плътно червено яке, кариран пуловер, светлосиви панталони с диагонална шарка, а на краката си носеше кафяви велурени обувки. Беше възпълен, с очила с дебели стъкла и масивни рамки.

— Е, какво е да си пенсионер? — попита Карлсън.

— Чудя се как съм издържал толкова дълго на служба в полицията — отвърна Кързън. — Колко още ти остава? Седем, осем години?

— Малко повече.

— Трябва да умееш да разчиташ правилно знаците. Защото, какво е положението в системата в момента: от една страна, призови за високи резултати, а от друга бюрокрация и тонове бумацина. Виж ме

мен. На петдесет и шест години съм и получавам пълна пенсия. Когато ми се обади, тъкмо тръгнах към река Лий да ловя риба.

— Звучи добре.

— Наистина е приятно. И така, преди да потегля и да се отдам на риболов, а ти да се върнеш в управлението, кажи какво мога да направя за теб?

— Извършено е убийство, но също така е налице и кражба с взлом — обясни Карлсън. — Това беше твоят район.

— Да, цели осемнайсет години — каза Кързън.

— Помислих си, че би могъл да ми дадеш някой и друг ценен съвет.

Докато Карлсън го развеждаше из къщата, Кързън не спираше да говори. Карлсън се замисли дали пенсионираният му колега наистина се наслаждаваше на времето, прекарано в ловене на риба или в игра на голф, както твърдеше.

— Вече не са на мода — отбеляза Кързън.

— Кое по-точно?

— Взломните кражби. През 70-те се крадяха телевизори и фотоапарати, стенни и ръчни часовници. През 80-те се крадяха видеокасетофони и стерео уредби, а през 90-те — дивиди плейъри и компютри. Минаха няколко години и взломаджиите изведнъж се осъзнаха. Един дивиди плейър струва долу-горе колкото един дивиди диск. Хората се движат по улиците с телефон, айпод и нерядко с лаптоп, които струват много повече от вещите им вкъщи. Какъв е смисълът да проникнеш в нечий дом и после да ти лепнат още две-три години, когато можеш да обереш някого на улицата и да се сдобиеш с нещо, което можеш да продадеш?

— Какво по-точно? — поинтересува се Карлсън.

— Ами например опитай се да предложиш на някой търговец на вещи дивиди плейър втора употреба и той ще ти се изсмее в лицето. Обаче градинската техника върви добре. Винаги можеш да продадеш изгодно един електрически верижен трион.

— Това няма отношение към случая — каза Карлсън. — Значи, според теб не става дума за кражба с взлом?

— Напротив, точно на това ми прилича — отвърна Кързън.

— А не е ли възможно да е била инсценирана?

— По принцип всичко може да се инсценира. Но ако си решил да инсценираш кражба с взлом, няма ли да е по-разумно да счупиш някой прозорец отзад? Така вероятността да те забележат любопитни съседи е много по-малка. Освен това би взел някои неща от стаята, където е трупът.

— И ние сме на същото мнение — каза Карлсън. — Значи, търсим взломаджия, а ти знаеш доста за тях.

Кързън направи гримаса.

— Ще ти дам някои имена. Но те извършват подобни кражби най-вече за да се снабдят с наркотици, а сред наркоманите има голямо текучество — едни идват, други си отиват. Не е както по-рано.

— Когато кварталният взломаджия не си сменяше територията ли? — усмихна се Карлсън.

— По-полека, не бързай да критикуваш. Тогава правилата бяха по-ясни.

— Това, на което се надявах, е, че след като видиш сцената на местопрестъплението, ще можеш да разпознаеш крадеца по неговия стил. Нали всеки крадец има своя „запазена марка“?

Кързън отново направи гримаса.

— Каква „запазена марка“ виждаш тук? Счупил е прозореца, отключил е вратата и се е вмъкнал вътре. Какво по-просто от това? Единствената „запазена марка“ в случая е тази на кръглия идиот. Те са най-опасният тип крадци, освен ако не ги заловиш в момента на обира. — Той направи пауза. — Ето какво си мисля. Наоколо има два оказионни магазина, където търгуват с евтини предмети и дрънкулки, но невинаги. Единият е „Тандис“ на ъгъла на „Рубенс Роуд“, а другият е „Бърджис и син“ на „Кресънт“. Бих се обзаложил, че ако някой отиде и им предложи комплекти и съдове от сребро, те няма много-много да питат. Изпращайте по някой човек да наднича във витрината през следващите няколко дни. Откраднатото може да се появи.

Карлсън не беше съвсем убеден.

— Ако си убил някого, едва ли ще занесеш откраднатото в местния оказионен магазин, нали така?

Кързън сви рамене.

— Тук говорим за хора, пристрастени към дрогата, а не за управители на банки. „Бърджис и син“ се намира малко по-далеч.

„Умникът“ може да реши, че това е по-подходящият магазин. Струва си да проверите.

— Благодаря — каза Карлсън.

На излизане от къщата Кързън сложи ръката си на рамото му.

— Искаш ли да те заведе на игрището за голф? Ще ти покажа какво изпускаш.

— Не си падам по голфа и не играя голф.

— Или да те заведе на риболов? Няма да повярваш колко успокояващо действа.

— Да — кимна Карлсън. Всъщност той не си падаше и по риболова. Да, идеята е добра. Може би когато приключим със случая. Тогава ще го отпразнуваме.

— Чувствам се едва ли не виновен, че искам да ти покажа какво изпускаш — каза на раздяла Кързън.

— Идете там с Ръсел Ленъкс, ако вече се е посъвзел — каза Карлсън на Ивет. — Виж дали ще разпознае нещо.

— Добре.

— Вземете и младока Райли.

— Ясно. — Ивет се поколеба и когато Карлсън тръгна да излиза, тя изрече на един дъх: — Може ли да ви попитам нещо?

— Разбира се.

— Обвинявате ли ме?

— Да те обвинявам? За какво? — Той, естествено, знаеше за какво — от мига, в който Фрида беше намерена да лежи полужива сред касапницата в хола на Мери Ортън, Ивет търсеше от него прошка и уверение, че вината не е била нейна.

— За това, че тогава не взех насериозно притесненията ѝ. — Ивет преглътна мъчително. Лицето ѝ беше станало аленочервено.

— Сега не е време за такъв разговор, Ивет.

— Но...

— Моментът не е подходящ — каза той. Неговата учтивост беше по-лоша от гнева му. Тя се почувства като малко дете, изправено пред любезен, но строг възрастен.

— Разбирам. Извинете. Значи, „Гандис“ и „Бърджис и син“.

— Точно така.

Фрида извади телефона от калъфката му и се втренчи в него. Очите я сърбяха от умора, усещаше тялото си едновременно кухо и натежало. Гробът в Съфолк^[2] сега ѝ се струваше като сън — забравено късче земя, където почиваха костите на един тъжен човек. Замисли се за него — за бащата, когото не беше успяла да спаси. Със сетивата си усети силната му ръка, която държеше нейната, неизменния мирис на тютюн и уханието на карамфилово масло от неговия афтършейв. Представи си неговата безнадеждност. Натезалата му фигура. А Дийн Рийв беше седял там с наглата си усмивка.

Котаракът се промуши през отвора на задната врата и двамата впериха погледи един в друг. После, като продължаваше да стиска в ръка телефона, тя бавно се заизкачва по стълбите — това все още ѝ струваше физически усилия — и влезе в спалнята. Седна на леглото и се загледа навън през прозореца, където мракът постепенно се спускаше над града, правейки го загадъчен и непроницаем. Накрая, натискайки цифра след цифра, Фрида набра номера.

— Ало — каза тя.

— Фрида! — Тя усети топлината в гласа му.

— Ало.

— Не преставам да си мисля за теб.

— Къде си сега?

— В кабинета си. С пет часа назад от теб.

— С какво си облечен?

— Сив костюм. Бяла риза. А ти?

Фрида огледа дрехите си.

— Дънки и бежово-кафяв пуловер.

— Къде си?

— Седнала съм на леглото в спалнята.

— Как ми се иска и аз да съм седнал на леглото ти.

— Добре ли спа през нощта?

— Да. Сънувах, че се пързалям на кънки. А ти?

— Дали съм сънувала, че се пързалям на кънки?

— Не, дали спа добре.

— Амиии... да.

— Значи, не си.

— Санди? — Тя искаше да му разкаже как е минал денят ѝ, но думите някак си не идваха. Той беше много, много далеч.

— Да, скъпа моя Фрида?

— Мразя това.

— Кое?

— Всичко това.

— Това, че се чувстваш слаба ли?

— И това също.

— Това, че съм тук? — Последва пауза. — Какъв е този шум? Гръмотевици ли има?

— Моля? — Фрида се огледа наоколо и разбра за какво я пита. На нея този шум вече не ѝ нравеше впечатление. — Поставят ми нова вана.

— Нова вана?

— Всъщност идеята не е моя. Това е подарък от Джоузеф.

— Звучи чудесно.

— Още не са докарали ваната. В момента къртят и пробиват с бормашина. Навсякъде е покрито с прах, включително и няколко твои ризи — оставил си ги тук.

— Знам.

— Оставил си също кухненски прибори и няколко книги до леглото.

— Това е, защото скоро се прибирам.

— Веднага ти повярвах!

— Фрида, връщам се.

[1] Англ. today („днес“) е изключително популярна радиопрограма на Би Би Си, включваща актуални новини и дискусии на политически и всякакви други теми. — Бел.прев. ↑

[2] Графство в източната част на Англия, на брега на Северно море. — Бел.прев. ↑

6

— Главен криминален инспектор Карлсън?

— На телефона.

— Полицай Фогъл от Камдън^[1]. При мен е някой си господин Ръсел Ленъкс.

— Ръсел Ленъкс? — Карлсън примигна недоумяващо. — Защо, по дяволите, е задържан?

— Заради нарушаване на обществения ред.

— Нищо не разбирам. Защо му е да нарушава обществения ред? Съпругата на този нещастник беше убита тези дни.

— Нанесъл е материални щети. В оказионния магазин „Бърджис и син“.

— А, ясно.

— Счупил е витрина, а също и няколко изделия от китайски порцелан, за които собственикът смята, че е можело да продаде на висока цена. Освен това го е заплашвал.

— Веднага тръгвам. Отнасяйте се добре с човека.

Ръсел Ленъкс се намираше в малка стая за разпити, седнал до една маса с преплетени пръсти на ръцете, забил неவிждащ поглед пред себе си, като от време на време примигваше, сякаш за да проясни зрението си. Когато Карлсън влезе, придружен от униформения полицай, който му се беше обадил, Ленъкс извърна лице към него. Отначало като че ли не позна инспектора.

— Дойдох да ви отведа оттук — каза Карлсън, настанявайки се на отсрещния стол. — Знаете, че може да ви бъде повдигнато обвинение за нарушаване на обществения ред, за причинени материални щети и прочее.

— Все ми е едно.

— Това ще помогне ли на децата ви?

Ленъкс се втренчи в масата и не отговори.

— И така, отишли сте отново в „Бърджис и син“?

Ленъкс кимна леко с глава.

— Не можах да се отърва от тази мисъл. А и какво да правя с толкова много свободно време? Сестрата на Рут, Луиз, се грижи за децата и те не искат да ме виждат разстроен при цялата тази бъркотия. Ето защо отидох там, ей така, за всеки случай. И тогава видях вилицата.

— Само една вилица ли? — попита Карлсън недоверчиво.

— Кръстницата на Рут ни подари тези сребърни прибори, когато се оженихме. Никога не съм им обръщал особено внимание, но тази вилица е с един изкривен зъбец. Точно по това я познах. Джудит винаги се ядосваше, когато ѝ се паднеше да се храни с нея. Казваше, че ѝ боде венеца. Влязох в магазина и поисках да я видя. Тогава нещата излязоха от контрол. — Той погледна Карлсън. — Аз не съм агресивен човек.

— По този въпрос можем да поспорим — отвърна Карлсън.

Джереми Бърджис, собственикът на „Бърджис и син“, беше дребен и слаб и притежаваше предпазливостта на човек, който години наред е успял да избегне каквото и да е обвинение в мошеничество. Карлсън се беше надвесил над един покрит със стъкло щанд, където бяха изложени медали, стари колиета, табакери, кутии за енфие с леки вдлъбнатини, напръстници, малки сребърни кутийки, лъскави клипсове, едри копчета за ръкавели. Той взе вилицата с изкривения зъбец и я сложи върху стъклото.

— Откъде имате това?

Бърджис вдигна безпомощно ръце.

— За такива дребни предмети веднага плащам в брой.

— Необходимо ми е да знам, г-н Бърджис.

— Аз съм този, когото нападнаха. Какво става? Аз просто си гледам бизнеса.

— Млъкнете — изсъска Карлсън. — Вашият бизнес ми е ясен. Ако местната полиция си затваря очите, това си е тяхна работа. Но ето тази вилица е вещественно доказателство в разследване за убийство и ако не ми сътрудничите, ще се погрижа да направя живота ви много труден.

Бърджис хвърли неспокоен поглед към две жени в другия край на магазина, които с любопитство разглеждаха поднос с пръстени. Той се наведе напред и каза с нисък глас:

— Аз съм просто търговец.

— Дайте ми име и ще си тръгна. В противен случай ще изпратя полицаи, които да проверят една по една всички изложени вещи.

— Били.

— Кой Били?

— Били. Млад, с тъмна коса, слаб. Това е всичко, което знам.

Гласът на Кързън ту се чуваше добре, ту затихваше. Той обясни, че връзката край реката е лоша, но успя да произнесе ясно:

— Хънт. Били Хънт.

— Познаваш ли го?

— Всички го познават.

— Има ли полицейско досие?

— Да. Обири, притежание на наркотици и разни други прояви.

— Насилие?

— Той е слабохарактерен и плашлив, нашият Били — каза Кързън, — но може да е тръгнал по нанадолнището. Имам предвид, да се е затъркалял още по-надолу.

Карлсън възложи тази задача на Райли. Кързън не знаеше нито адреса, нито телефонния номер на Били Хънт, но им даде имената на двама полицаи, които познаваха добре местния контингент от наркомани и наркодилъри. „Те може би ще ви насочат“, каза им Кързън. Полицаяте не бяха виждали Хънт от известно време, но единият си спомни, че по-рано е работил на една сергия на пазара в Камдън Лок. Продавал сувенири, изработени от телена жица — свещници, кученца за полицата над камината. Сергията вече я нямаше, но една жена, която по-рано също бе работила на нея, сега продаваше гореща супа на другия край на пазара, до канала. Тя не познаваше Били, но каза, че тогавашният собственик на сергията обитава стая в една къща в Съмъртаун. Нощем обикновено отсъствал, а през деня спял. След продължително хлопане на входната врата (чукчето

липсваше, а звънецът не работеше) най-после се появи една жена и по тяхна молба отиде да го събуди. Той не беше виждал Били от две седмици, но по думите му младежът обичал да се отбива в едно кафене на главната улица или в кръчмата до него, когато имал пари.

Никой не го познаваше в кафенето, но когато Райли показа полицейската си значка на бледата млада жена зад бара в кръчмата, тя му посочи двама мъже, които седяха и пиеха на една маса. Да, познаваха Били Хънт. Да, единият от тях го беше видял днес. За какво са си говорили? За нищо особено. Поздравили се и си разменили две-три думи. Къде го е видял? В другата кръчма. Коя друга кръчма? Онази на „Кентиш Таун Роуд“, готическата, с черепите.^[2]

Райли тръгна нагоре по „Камдън Хай стрийт“ и забеляза Мънстър, който беше паркирал пред метростанция „Камдън Таун“. Влезе при него в колата.

— Какъв е планът? — попита Райли.

— Планът ли? Да го намерим и да говорим с него — отвърна Мънстър.

— Ще го задържим ли?

— Първо ще поговорим с него.

Колата спря, преди да стигнат до кръчмата. Мънстър се взря в черната фасада и поклати глава с отвращение.

— Обичах хевиметъл, когато бях дете — обади се Райли. — Това място би ми харесало.

— Когато беше дете? — повтори Мънстър със скрита ирония. — И така, знаем ли как изглежда той?

Две млади жени, облечени от глава до пети в черна кожа, и двете с бръснати глави и многобройни пиърсинги, седяха на една маса отвън.

— Е, ясно е, че не са Били Хънт, освен ако Били не е име на момиче — каза весело Райли.

На съседната маса седеше мъж с наполовина изпита халба бира и с цигара. Мъжът беше слаб и блед, със стърчаща нагоре тъмна коса, с черни джинси и смачкано сиво яке.

— Това трябва да е той — каза Мънстър.

Двамата излязоха от колата и се приближиха. Мъжът ги забеляза едва когато бяха на няколко стъпки разстояние.

— Търсим лицето Уилям Хънт — обърна се към него Мънстър.

— Само мама ме нарича „Уилям“, и то само когато ми е много ядосана — отвърна мъжът.

Двамата детективи седнаха край масата.

— Добре. Били, тогава — продължи Мънстър. — Говорихме с мъж на име Джереми Бърджис. Държи оказионен магазин нагоре по съседната улица.

Хънт загаси цигарата си направо на масата, извади нова и я запали с престорена съсредоточеност.

— Не го познавам.

— Уилям — каза Мънстър. — Започваш да ме изнервяш. — Той извади от джоба си една разпечатка и я сложи на масата. — Според него ти си занесъл това в магазина му и той го е купил от теб.

Хънт обърна към себе си листа и се загледа в него. Мънстър забеляза, че дори дланите му и дългите му пръсти бяха тънки и бледи. Ноктите му бяха изгризани и въпреки тона бяха кални и зацапани.

— Не знам — измънка той.

— Какво означава „не знам“? — попита Мънстър. — Да не би споменът ти за това старинно сребро от епохата на крал Джордж вече да се е изличил?

— Ще ме почерните ли едно шляе?

— Не, няма да те черпя питие. Какво е това според теб?

— Ако ви трябва информация, трябва да има нещичко и за мен.

Мънстър се обърна към Райли, после отново към Хънт. Райли се усмихваше. Мънстър запази строгото си изражение.

— Вие не сте потенциален информатор. Вие сте заподозрян и ако не отговаряте на въпросите, можем веднага да ви арестуваме.

Хънт разроши с ръка косата си и тя щръкна още повече. После каза с плачлив глас:

— Всеки път, когато бъде извършена кражба, хора като вас идват и започват да ме разпитват. Нали знаете израза „без вина виновен“? Набедят ли те веднъж, че си виновен за нещо, оттам нататък ти винаги и за всичко си виновен.

Мънстър не можа да повярва на ушите си.

— И този „невинен“ човек често-често лежи в затвора за обирджийство и за продажба на вещи, откраднати от други хора? И докато все още сме на темата — тези вещи не изчезват от само себе си. Крадат ги такива като теб. Не ни хвърляй прах в очите, Били. Знаем

всичко за теб. Ти си пристрастен към дрогата и крадеш, за да можеш да си я купуваш.

Хънт отпи голяма глътка бира и дръпна силно от цигарата. Погледна към ухиления Райли.

— Не виждам какво смешно има. — Замълча за миг и продължи: — Започнах, когато бях в пандиза. Вътре има много повече „хляб“, отколкото на улицата. А този мошеник, Бърджис... Всички идват при мен и ме тормозят с въпросите и подозренията си, а Бърджис си върти търговията в шибания си магазин. Защо него никой не го закача?

— Били — каза Мънстър. — Млъкни. Откъде взе среброто?

Хънт направи пауза.

— От един човек. Имаше някои сребърни неща. Отчаяно се нуждаеше от пари. Платих му и отнесох среброто в магазина на Бърджис. Точка по въпроса.

— Попита ли го откъде го е взел?

— Не. Аз да не съм от шоуто „Антиквари на колела“^[3]?

— Как се казва този човек?

— Не знам. Мисля, че беше Дейв.

— Дейв. Кой Дейв? — попита Мънстър.

— Не знам. Не го познавам.

— Къде живее?

— Мисля, че южно от реката. Но не съм сигурен.

— Дейв. Южен Лондон. Евентуално — измърмори Мънстър. — Знаеш ли как да се свържеш с него?

— Тези неща не стават така. Или срещаш някого случайно, или го намиращ на място, което редовно посещава. Знаете как е.

— Да, знам — отвърна Мънстър. — Впрочем, ти къде беше в сряда?

— Коя сряда? Тази, която току-що отмина?

— Да. На шести.

— Не бях в Лондон. Бях в Брайтън. Нямахме ме няколко дни.

— Някой може ли да го потвърди?

— Бях там с един приятел.

— Как е името му?

— Името му ли? — каза провлечено Хънт. Той бавно загаси цигарата си и запали нова. — Иън.

— Фамилия?

— Винаги е бил просто Иън.

— Знаеш ли адреса му?

Хънт се поколеба.

— Имам го записан някъде. Или може би преди го имах. Вижете, ние бяхме у един приятел на Иън. А самият Иън едва ли вече е там. Той постоянно пътува.

— Осигурява работа на хората — подхвърли Мънстър.

— На приятелите си.

— Чак не ми се вярва, че задавам този въпрос, но имаш ли телефонния номер на Иън? — попита Мънстър.

— Имам го в телефона си. Само че не съм много сигурен къде ми е телефонът.

— Нали разбираш какво те питаме? — продължи Мънстър. — Не ти е за пръв път. Искаме да ни посочиш някого, който да ни каже: „Да, Били Хънт беше с мен в Брайтън в сряда“. Има ли такъв човек?

— Това не е честно — възропта Хънт. — Тук става въпрос за... Имам предвид, че аз... ъъ... не съм като вас. Нито като вас — кимна той към Райли, който изглеждаше объркан. — Вие си имате вашите хубави домове, вашите осигуровки, вашите сметки за вода, на които са написани имената ви.

— Сметката ми за вода? — повдигна вежди Мънстър.

— Имате си и добри приятели, с които излизате на вечеря. Вие всички се грижите един за друг и... и по всяко време можете да докажете къде сте били. Имате си и работа, и пенсия, и платена отпуска.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Не всички сме като вас. Не четете ли вестници? Някои от нас водят битка за оцеляване.

— Ще млъкнеш ли? — не се сдържа Мънстър. Изобщо не ми пука за това. До този момент не чух от теб нищо конкретно. Имаш ли постоянен адрес?

— Ето, за това говоря. Хората като вас винаги имат постоянен адрес. Хънт постави думата „адрес“ във въображаеми кавички с пръстите си.

— Добре. Ще ти задам по-прост въпрос. Къде спа снощи?

— Снощи ли? — каза замислено Хънт. — Не знам. Отсядам у различни хора, у приятели. Търся си постоянно жилище.

— Така както си търсиш и постоянна работа?
— Точно така.
— Още нещо — каза Мънстър. — Един формален въпрос, чийто отговор колегата ми сега ще запише в бележника си.
— Какъв въпрос?
— Случайно да си откраднал среброто от „Маргаретинг стрийт“
63?
— Не.
— Добре — каза Мънстър.
— Значи, приключихме? — попита Хънт.
— Не, не сме. До гуша ми дойде от твоите увъртания. Идваш с нас.
— Защо?
— Като за начало, заради признанието ти, че си купил и си продал откраднати вещи.
— Не знаех, че са откраднати.
— Това няма как да се докаже.
— Казах ви всичко, което знам. — Гласът на Хънт стана писклив от възмущение. — Ако ви трябва повече информация, просто се свържете с мен.
— Вече стана ясно, че нямаш постоянен адрес и че не знаеш къде ти е телефонът.
— Дайте ми визитната си картичка и аз ще ви потърся — каза умолително Хънт.
— Бих ти я дал — отвърна Мънстър. — Но подозирам, че ще изчезнеш подобно на приятелите ти Дейв и Иън и ще бъде малко трудно да те открием. И така, доброволно ли ще дойдеш, или ще трябва да те арестуваме?
— Ще дойда с вас. Нима не ви сътрудничих? Не отговорих ли на всичките ви въпроси? Сега искам да си довърша питието. И после ще отида до тоалетната.
— Ще дойдем с теб.
— Мога и по-късно да отида — каза Хънт. Той отпи от бирата си.
— Не ви ли харесва да седите навън? Благодарение на глобалното затопляне можем да си седим на този тротоар в Лондон и да си пием питието. Все едно сме на брега на Средиземно море.
— С тия черепи наоколо... — обади се Райли.

Хънт се загледа във фасадата.
— Не харесвам черепите. Депресират ме.

[1] Голяма община в Северозападен Лондон, достигаща на юг до Централен Лондон. — Бел.прев. ↑

[2] Има се предвид стилът „съвременна готика“, чиято основна характеристика е мрачното и мистериозното. — Бел.прев. ↑

[3] Англ. Antiques Roadshow — популярен английски телевизионен формат, в който екипът и наети за целта експерти посещават различни селища в страната по покана на местни жители, които притежават старинни произведения на изкуството и очакват да бъде определена стойността им. — Бел.прев. ↑

— И разбира се, без наркотици — предупреди Оливия. — Никакви наркотици!

— Мамо... — прекъсна я Клои.

— И никакъв алкохол! Каза ли на всички, че алкохолът е забранен? Ако внесат бутилки, ще им бъдат конфискувани, а после родителите им могат да си ги вземат обратно.

— Това вече го каза милион пъти.

— Имаш ли списък с имената на поканените? — попита Оливия.
— Така Джоузеф ще може да отмята всеки пристигнал.

— Нямам списък.

— Тогава откъде знаеш кой ще дойде?

— За бога, мамо, не по този начин — помоли я Клои.

— Но ти трябва да знаеш колко хора ще дойдат. — Настъпи пауза. — Е?

— Донякъде.

— Донякъде? Колко на брой? Десет? Петдесет? Хиляда?

— Вече говорихме за това. Милион пъти.

— Тук няма място за шеги, Клои. Чу ли за онова тийнейджърско парти на „Харт стрийт“? Бащата се опитал да се справи с група вандали, които дошли непоканени, и един от тях извадил нож. Човекът загубил бъбрека си, Клои.

— За какво е всичко това? Ти каза, че мога да си направя събиране. Ако вече не си съгласна, просто кажи и ще го отменим. Това ще те направи ли щастлива?

— Искам да си направиш парти — каза Оливия. — Днес е рожденият ти ден. Но държа да си прекараш добре. А това няма как да стане, ако гостите ти започнат да повръщат, да се бият и накрая да изпотрошат къщата.

— Това няма да се случи.

— И никакъв секс!

— Мамо!

— Какво?

— Притесняваш ме.

Оливия се пресегна и погали Клои по бузата.

— Между другото, изглеждаш прекрасно.

Клои се изчерви и смотолеви нещо.

— Има чипс и ядки и цял куп кутии със сок — каза Оливия. — Клои, опитвам се да ти кажа, че на всички ви ще бъде по-приятно, ако не се изпонапиеете. Можете да си приказвате и — да танцувате — и...

— Стига, мамо.

— Но на никого не му е приятно да се напие така, че да не може да се държи на краката си, а после да повръща. Това означава, че изобщо няма да се наслади на партито. Фрида, няма ли да ме подкрепиш? Нима съм такава досадница?

Фрида стоеше до прозореца и гледаше навън в градината. Покрай чакълестата пътека бяха наредени стъклени буркани с незапалени свещи. На вратата се позвъни.

— О, боже! — изохка драматично Оливия. — Вече пристигат.

— Аз ще отворя — каза Фрида.

Тя отиде до входната врата и я отвори.

— Джоузеф! Идваш тъкмо навреме.

Джоузеф не беше сам. До него стоеше мъж, който беше още по-висок и по-едър. Беше облечен с дънки и кожено яке. Имаше дълга къдрава коса, вързана на конска опашка.

— Това е Степан — представи го Джоузеф. — Той е от Русия. Моля, бъдете любезни с него.

Фрида стисна ръката на Степан и той ѝ се усмихна леко.

— Вие сте Фрида? Чувал съм за вас. Ще имате красива вана. Голяма и чугунена, като в старите филми.

— Да. И аз съм чувала за вас — отвърна Фрида. — Помогнали сте на Джоузеф да махне моята хубава стара вана.

— Ваната не струваше. Евтин боклук. Когато я откачихме, тя се пропука ей така. — Степан щракна с пръсти.

— Е, благодаря и на двама ви, че се ангажирахте с това. Но се притеснявам, че докато работите в банята ми, аз нямам вана.

Джоузеф доби загрижен вид.

— Да, Фрида. Трябва да поговорим. Има малък проблем.

— Какъв проблем?

— Положението с тръбите е по-сложно. По-късно ще ти обясня. Но ще се справя.

— Знаеш ли, че бях принудена тук да си взема душ? — каза троснато Фрида. — Докато те се приготвяха за партито, аз се мотаех тук с хавлия. — Тя се спря навреме. — Радвам се, че се отзовахте. По-добре влезте. Искате ли нещо за пиене?

— Сега-засега ще пийнем сок. Джоузеф потуша джоба на дрехата си. Очевидно там имаше бутилка. — А в края на вечерта ще празнуваме заедно.

Оливия даде на Джоузеф и Степан многобройни инструкции, които ту променяше, ту допълваше с нови. През това време входният звънец честичко звънесе и къщата започна да се пълни с млади хора. Фрида стоеше отстрани и гледаше съсредоточено, все едно че наблюдаваше героите от театрална пиеса или някакво екзотично племе. Изведнъж тя видя позната физиономия и се сепна.

— Джак? Какво правиш тук?

Джак беше специалист по психотерапия в клиниката, където работеше Фрида, и тя беше неговият личен ръководител. Познаваше го добре и не очакваше да го види тук. Той също бе не по-малко изненадан и цялото му лице пламна от смущение. Верен на нестандартния си стил, той и сега беше облечен с чудати и безвкусно подобрани дрехи — ръгби фланелка в розово и зелено, навлечено отгоре ѝ овехтяло и проядено от молците горнище на смокинг и широки панталони от кафяво рипсено кадифе.

— Клои ме покани — каза той. — Реших, че ще бъде забавно. Но не очаквах да те видя тук.

— Тъкмо излизам.

— Това там Джоузеф ли е?

— Да. Натоварен е да отговаря за спазването на реда.

След малко Джоузеф я погледна през рамото на Оливия с едва забележима усмивка, в която се четеше молба за помощ. Фрида прекоси стаята и потупа Оливия по ръката.

— Да вървим да се погрижим за нашата вечеря.

— Трябва да проверя още две-три неща.

— Категорично — не.

Фрида изведе протестиращата Оливия в антрето, навлече върху ѝ палтото и я избута навън. Докато слизаха по стълбите, Оливия се

озърна неспокойно.

— Не мога да се отърва от усещането, че затворих вътре хората, които би трябвало да останат *отвън*.

— Не — каза Оливия на сервитьора. — Не желая да го опитам. Просто налейте достатъчно количество. Благодаря и оставете бутилката. — Тя вдигна чашата. — Наздраве! — После отпи голяма глътка. Исусе! Имах нужда от това. Видя ли ги как се прегръщаха, докато влизаха? Сякаш са се завърнали от околосветско пътешествие. А когато приключат с прегръдките и превъзбудените възклицания, се хващат за мобилните телефони. Дошли са на парти, но като че ли искат моментално да си поговорят с хората, които не са на партито или са на път към партито, или пък искат да проверят дали някъде другаде има по-добро парти. Тя отпи още една солидна глътка. В момента сигурно се обаждат вкупом на младежите от Северен Лондон да дойдат и да опустошат къщата. Тя побутна Фрида. — На това място очаквам да кажеш: „Не, не, всичко ще бъде наред“.

— Всичко ще бъде наред — обади се Фрида.

Оливия посочи към сервитьора.

— Защо не си поръчаме разнообразни малки блюда? — предложи тя. — Така ще можем да опитаме от всички.

— Ти избери.

Оливия поръча храна като за трима-четирима лакомници и още една бутилка вино.

— Аз съм голяма лицемерка — каза тя, когато сервитьорът се отдалечи. — Истинската причина да се тревожа за това парти е, да не би Клои да извърши половината от онова, което аз вършех, когато бях на нейната възраст. Дори по-млада. Тя е на седемнайсет. Когато си помисля за събиранията, на които ходех, когато бях на петнайсет, на четиринайсет... Вършехме все незаконни неща. Някои хора можеха да влязат в затвора за това. Сигурна съм, че и при теб е било същото. Дейвид ми е разказвал някои неща.

Фрида впери поглед пред себе си. Отпи глътка вино, без да каже нищо.

— Като се сетя какви съм ги вършила... — продължи Оливия. — Но поне не са ме снимали с мобилните си телефони и снимката ми не

се е появявала в интернет. Ето, това е разликата. Когато бяхме тийнейджъри, можехме да правим разни непозволени неща, но каквото било, било — всичко оставаше в миналото. А сега всичко се снима с телефона и после се появява във Фейсбук. Хората не осъзнават, че с действията си могат да си навлекат големи неприятности. По наше време не беше така.

— Това не е вярно — прекъсна я Фрида. Някои и тогава попадаха в беда. Забременявах.

— На мен това нямаше как да ми се случи каза Оливия. — Мама ме накара да взимам противозачатъчни едва ли не още като проходих. Не казвам, че съм била чак толкова дива и непокорна, но просто... Когато си спомня за някои решения, които съм взимала, ми се иска Клои да бъде по-разумна от мен. — Тя напълни чашата си догоре, а Фрида закри своята с ръка. — Смятам обаче, че в някои отношения Клои е по-зряла, отколкото бях аз на нейната възраст. Сега знам какво си мислиш.

— Какво си мисля?

— Мислиш си, че ако това е така, значи на нейната възраст съм била пълен идиот.

— Не, мисля си нещо съвсем друго — възрази Фрида.

— Какво е то?

— Че току-що каза нещо хубаво за дъщеря си.

— Ще видим — изсумтя Оливия. — А в момента къщата сигурно се разпада на съставните си части.

— Според мен напразно се тревожиш.

— Не знам ти на какви партита си ходила — каза Оливия. — Аз веднъж отидох на едно парти и ето какво се случи. С Ник Йейтс се бяхме усамотили в голямата спалня и докато свършим за втори път, онези на долния стаж изкарвали пианото навън в градината. Посвириха, посвириха, после се прибраха и забравиха за него, а през това време заваля дъжд. Ееех! Ник Йейтс. — На лицето на Оливия се изписа носталгия. След малко сервираха храната.

— Извинявай. — Оливия напълни чинията си от различните блюда. Между другото, опитай тези скариди. Умирам за тях, много са вкусни. През цялото време говоря само за себе си, за моите проблеми, за моето бурно минало. Дори не те попитах как се чувстваш. Знам, че е било ужасно. Как се чувстваш? Още ли те боли?

— Не чак толкова.

— А още ли те лекуват?

— Ходя на контролни прегледи. От време на време.

— Това, което се случи с теб, беше много, много страшно — каза Оливия. — Отначало си мислех, че ще те загубим. А преди няколко дни сънувах всичко в един кошмарен сън. Събудих се и осъзнах, че плача. Плачех със сълзи.

— Други пострадаха повече от мен.

— Изобщо не е така — възрази Оливия. — Всъщност казват, че когато на човек му се случат наистина ужасни неща, той губи чувството си за реалност и си мисли, че се случват на някого друго.

— Не — каза Фрида бавно. — Усещането беше, че това наистина ми се случва.

На връщане Оливия вървеше с несигурна стъпка и Фрида я хвана под ръка.

— Оглеждам се дали няма пушек — изломоти Оливия. — Ти виждаш ли пушек?

— Моля?

— Ако в къщата е избухнал пожар, трябва да има пушек, нали? Над покривите. А наоколо би трябвало да има пожарни коли и сирени.

Когато свиха зад ъгъла и тръгнаха по улицата на Оливия, двете видяха, че входната врата е отворена, а отпред се размотаваха част от гостите. Чуваше се силен електронен ритъм, пулсираха звуци и светлини. Когато се приближиха, Фрида видя малка група хора, които седяха отпред на стъпалата и пушеха. Един от тях вдигна поглед и се усмихна.

— Фрида, вие ли сте?

— Да. А това сте вие, Степан.

— Да — каза той с весели нотки в гласа. — Фрида, вие иска цигара?

Оливия измърмори нещо неразбрано, промуши се през седналите на стъпалата младежи и бързо влезе вкъщи.

— Не, благодаря — каза Фрида. — Как беше?

Степан сви рамене.

— Добре. Всичко беше мирно и тихо.

Едно от момчетата, които седяха до него, се засмя.

— Той и Джоузеф се справиха страхотно.

— С кое по-точно? — Фрида седна до тях на стъпалата.

— По едно време нахълта банда тийнейджъри. Клои не ги познаваше. Започнаха да се бутат в хората, да ги блъскат. Но Джоузеф и Степан ги накараха да си тръгнат.

Фрида погледна Степан, който си палеше нова цигара от старата.

— Накарали сте ги да си тръгнат?

— Не беше кой знае какво — отговори Степан.

— Напротив, беше страхотно — обади се едно от момчетата. — Дадохте им да се разберат.

Те се засмяха и някой каза нещо на Степан на език, който Фрида не разбра, и той му отговори, а после се обърна към нея:

— Той изучава някакъв смешен руски в училище. Аз го уча как да говори.

— Къде е Джоузеф?

— Той е при едно момче. Момче не е добре.

— Как така „не е добре“? Къде са сега?

— Тоалетната на горния етаж. На момче му стана зле. Много зле — обясни Степан.

Фрида се втурна вътре. Подът в антрето лепнеше и навсякъде се носеше мирис на трева и бира. Тя си проправи път край група момичета. Горе пред затворената баня се бяха скупчили младежи.

— Той вътре ли е? — попита ги Фрида.

Отнякъде се появи Клои. Беше плакала и гримът ѝ се беше размазал по лицето. Джак се суетеше около нея, косата му стърчеше нагоре, а по лицето му бяха избили петна.

— Не можах да го събудят — изхлипа Клои.

Фрида натисна дръжката на вратата. Банята беше заключена. Тя почука.

— Джоузеф, аз съм, Фрида. Пусни ме да вляза.

Чу се щракане и вратата се отвори. Вътре едно момче се беше навело над тоалетната чиния. Джоузеф каза с извинителна усмивка:

— Момчето беше зле още когато се появи.

— Има ли адекватни реакции? — попита Фрида. Джоузеф не я разбра. — Имам предвид, може ли да говори? Вижда ли те?

— Да, да, всичко е наред. Само дето му се гади. Много силно му се гади. Повръща като тийнейджър.

Фрида се обърна към Клои.

— Добре е — опита се да я успокои тя.

Клои тръсна глава.

— Тед не е добре. Изобщо не е добре. Убили са майка му.

Виж, нека да отидем някъде това лято — някъде, където никой от нас не е бил. Въпреки че не мога да си те представя на друго място, освен в Лондон. Там те срещнах и това е единственото място, където сме били заедно. Някога ходиш ли извън Лондон? Най-отдалеченото място, на което съм те виждал, е летище „Хийтроу“, което сигурно е твоята представа за сътворен от човека хаос. Мразиш самолетите и не обичаш плажовете. Но можем да отидем с влак до Париж или да се поразходим пеша из Шотландия. Обичаш да се разхождаш по улиците нощем — но харесват ли ти друг вид разходки, с туристическа карта и кошница за пикник? Познавам те — но има много неща, които не знам за теб. Ето, за това си мисля. Но имаме достатъчно време тепърва да преоткриваме заедно света, нали, Фрида? Обади ми се.

Санди xxx

8

— Може ли да получа чаша чай? — попита Били Хънт. — Искам чаша чай, а също и адвокат. Чай с мляко и две пакетчета захар и адвокат, който да седи до мен, докато ме разпитвате.

Мънстър се обърна към Райли.

— Нали го чу?

Райли излезе от стаята за разпити.

— И адвокат — напомни Хънт.

— Почакай.

Те поседяха мълчаливо, докато Райли се върне. Той сложи полистиренова чаша на масата пред Хънт заедно с две пакетчета захар и пластмасова бъркалка. Бавно и съсредоточено Хънт отвори пакетчетата, изсипа съдържанието им в чая и го разбърка. Започна да пие глътка по глътка.

— И адвокат отново напомни той.

На масата имаше цифрово записващо устройство. Мънстър се пресегна и го включи. Докато съобщаваше датата и имената на присъстващите в стаята, той наблюдаваше устройството и следеше светлинния индикатор. Винаги съществуваше притеснението, че техниката може би не работи както трябва. Цели дела се сриваха заради такива малки подробности.

— Провеждаме този разпит във връзка с подозрения, че си боравил с откраднати вещи. Длъжен съм да те предупредя, че имаш право да не отговаряш на въпросите, но че всичко, което кажеш, може да бъде използвано като доказателствен материал. Също така, ако предпочетеш да мълчиш, този факт ще бъде представен в съда.

— Сигурен ли сте? — подхвърли Хънт.

— Да, сигурен съм — отвърна сухо Мънстър. — Може би се занимавам с това доста по-често от теб.

Хънт забарабани с пръсти по масата.

— Предполагам, че няма да ми разрешите да пуша.

— Точно така, тук не можеш да пушиш.

— Не мога да мисля, когато не пуша.

— Не е нужно да мислиш. Просто трябва да отговориш на някои въпроси.

— А адвокат?

— Тъкмо щях да те информирам, че имаш право на правен консултант и че ако нямаш такъв, можем да ти осигурим.

— Разбира се, че нямам свой шибан правен консултант. Така че, осигурете ми такъв. Искам адвокат, който да седи плътно до мен.

— Вече не се прави така — каза Мънстър. — Бюджетът е ограничен. Това ни повтарят постоянно. Можем да ти дадем телефон и телефонен номер.

— Това ли е всичко? — Хънт изглеждаше объркан. — Няма цигари, няма адвокат?

— Можеш да говориш с адвокат по телефона.

— Добре — каза Хънт. — Донесете ми телефон.

Минаха двацет минути, преди Били Хънт да приключи разговора си по телефона. Мънстър и Райли се настаниха отново в стаята и записващото устройство заработи.

— И така — започна Мънстър — ти вече разговаря с адвокатата си.

— Връзката беше лоша — оплака се Хънт. — Не успях да разбера повечето от нещата, които тя говореше. Освен това имаше акцент. Очевидно английският не ѝ е матерен език.

— Но нали ти даде правни съвети?

— Това ли наричате „правни съвети“? Защо не ми осигурите истински адвокат?

— Ако това за теб е проблем, оплачи се на представителя в парламента за вашата община. Но в момента системата работи по този начин.

— Защо този прозорец е закрит с шперплат?

— Защото някой счупи стъклото с тухла.

— Защо не го поправят?

— Смятам, че това изобщо не е твой проблем.

— А онази стая отпред е като строителна площадка — не млъкваше Хънт. — Вие ще сте следващите. Ще започнете да си търсите работа като всички нас.

— Вече официално разполагаш с правен консултант — прекъсна го Мънстър. — Сега прочети това. — Той плъзна по масата лист

хартия.

Хънт го разгледа с недоумяващ поглед.

— Какво е това?

— Инвентарен списък.

— Нищо не разбирам.

— Списък на нещата, които са били откраднати. Включително, както виждаш, сребърните вилици, които си продал. За нещо друго да се сещаш по този списък?

Той поклати глава.

— Съжалявам. Тези вилици бяха всичко, което получих.

— От Дейв? — уточни Мънстър.

— Да, от Дейв.

— И така — продължи Мънстър — предметите, които успяхме да открием в оказионния магазин, са били част от по-голяма плячка, която ти изобщо не си виждал.

— Самата истина.

— И връзката ти с тази продажба е бил Дейв, чието фамилно име не знаеш, за когото смяташ, че живее на юг от реката и с когото не можеш да се свържеш по никакъв начин.

Хънт се размърда неспокойно на стола си.

— Това е положението — смотолеви той.

— И единственият, който би могъл да потвърди алибито ти за деня на обира, е някой си Иън, също без фамилно име, който постоянно пътува. И нямаш връзка с него.

— Съжалявам — измънка Хънт.

— С други думи — заключи Мънстър — не можеш да ни кажеш нищо, което да сме в състояние да проверим, освен това, което вече знаем.

— Полицайте сте вие — отвърна Хънт. — Аз не знам какво можете да проверите и какво не можете.

— Разбира се, ако можеш да ни свържеш с онзи, от когото си получил това сребро, сериозно ще си помислим дали да не свалим обвинението срещу теб.

— Много бих желал да ви свържа с него.

— С Дейв ли?

Аха. Но не мога.

— А има ли изобщо нещо, което можеш да ни кажеш?

— Не знам. Питайте.

— Къде прекара миналата нощ? Това поне можеш да ни кажеш.

— Бях в движение. Нямам постоянно жилище — каза Хънт.

— Човек винаги спи на конкретно място. Ти къде спа снощи?

— В една от онези жилищни кооперации близо до Чок Фарм. Там живее един приятел на мой приятел. В момента отсъства. Пуска ме да преспивам в жилището му.

— Какъв е адресът?

— Не си спомням.

— Тогава ни заведи там.

След кратко пътуване със служебната кола, тримата — Мънстър, Райли и Хънт — влязоха във вътрешния двор на една запусната и олющена сграда и се качиха нагоре по стълбите. На третия етаж Мънстър се спря и се облегна на перилата на терасата, загледан към къща, в която бе живял Уилям Морис. В сградата, в която те се намираха, бе живял Джон Ръскин. Недалеч се виждаха къщи, които, дори сега, струваха повече от един милион лири, но тук наоколо прозорците на всеки три-четири сгради бяха закрити с метални или дървени плоскости, в очакване на инвеститор, който да се заеме с ремонта им. Хънт тръгна по терасата и спря пред една врата. Извади ключ от джоба на якето си и я отключи.

— Стой, не влизай! — каза Мънстър. — Почакай тук заедно с детектив Райли.

Той влезе вътре и в него нахлуха спомени от първите му дни в полицията, когато често му се налагаше да посещава подобни места. Те миришеха на влага и мухъл и на развалена храна. Мирис на запуснатост и непукизъм. И това място не беше по-различно. Зацапаният линолеум, мръсните канапета и столове във всекидневната всичко това беше старо и неподдържано, с изключение на новия голям телевизор с плосък екран. В кухнята мивката беше пълна с неизмити съдове, а на котлона на печката беше оставен загорял тиган. Мънстър се оглеждаше за нещо, което да не се вписва в общата картинка, нещо различно от обичайните боклуци, но като че ли нямаше никаква надежда да го намери. Нима Хънт се беше отървал от всичко? Може би трябваше да изпрати двама-трима полицаи за щателен оглед, ако, разбира се, можеше да ги осигури. Хънт беше прав. След орязването на правната помощ, идваше ред на полицейските кадри.

Разсъждавайки върху това, Мънстър влезе в банята и ето че най-последно откри нещо. Той си сложи латексовите ръкавици. Предметът беше доста голям и не се побираше в плика за съхраняване на улики. Мънстър повика вътре Райли и Хънт.

— Какво прави това тук?

— Това е зъбно колело и най-естествено би било да се намира в някоя голяма стара машина — заключи Райли.

Настъпи мълчание.

— Какво му пречи да е в баня? — попита невинно Хънт. — Вижте колко е хубаво. Лъскаво. Служи за украса.

— Едва ли си се любувал на лъскавината му — каза остро Мънстър. — По-скоро си се опитал да го измиеш. Откъде си го взел? Зъбни колела не се намират толкова лесно.

— Даде ми го онзи...

— Дейв ли?

— Да.

— Защо не ни каза за това?

— Не беше в инвентарния списък.

— Защо си го мил?

— За да е хубаво и лъскаво, когато го продам.

— Ще видим — рече сухо Мънстър.

Когато Мънстър се върна със зъбното колело, Карлсън го взе и го повъртя в ръцете си, преценявайки размера и теглото му. После посети Ръсел Ленъкс, който седеше отпуснат и безразличен в едно кресло, вперил в една точка погледа на кървясалите си очи.

— Господин Ленъкс — каза той, държейки в ръка зъбното колело, чиято хладина се усещаше през латексовите ръкавици. — Виждали ли сте този предмет?

Ръсел Ленъкс се взря в зъбното колело и постоя така няколко секунди. Устните му бяха бледи, без капчица кръв.

— Да не би... — Той млъкна и притисна гърбицата на носа си е палеца и показалеца си. — Да не би с това да са я убили?

— Да. Така смятаме. Но вие не го споменахте, когато изброявахте откраднатите вещи.

— Не, защото не бях забелязал, че го няма. Държахме го за украшение върху полицата над камината. Рут го беше намерила в един контейнер за непотребни вещи преди две-три години. Каза, че може да се изтърка до блясък, макар че ние с Тед не вярвахме. — Лицето му се сгърчи и той направи видимо усилие да овладее емоциите си. — Сигурен ли сте?

— По него имаше следи от кръвта на съпругата ви.

— Разбирам — Ръсел Ленъкс извърна глава. — Не искам да го гледам повече.

Мънстър включи отново записващото устройство.

— Бяхме заети — каза той. — Нещата се промениха. Това е последната ти възможност да ни сътрудничиш. Откъде взе зъбното колело?

Очите на Хънт се стрелнаха между него и Райли.

— Казах ви. От Дейв.

— Достатъчно. Стига празни приказки! Мънстър стана и излезе от стаята.

Хънт погледна Райли.

— Какво толкова казах?

— Ядоса го — отвърна Райли. — Гледай да не го ядосваш.

— Я си затваряй шибаната уста — изрепчи се Хънт. — Някакъв номер ли ми играете? Да ме накарате да си мисля, че си ми приятел?

— Просто ти отговорих.

След няколко минути Мънстър се върна в стаята заедно с Карлсън. Придърпа един стол и двамата седнаха. Мънстър постави една кафява картонена папка на масата и погледна към Хънт.

— Нека бъде отбелязано за протокола, че от този момент на разпита присъства и главен криминален инспектор Карлсън — каза той. — Уилям Хънт; следващия път, когато поискате да измиете кръвта от оръдието на убийството, по-добре го сложете в съдомиялната машина. Ако го миете под течащата вода на крана, винаги ще останат следи от кръв. Както сте постъпили в случая.

— Не знам за какво говорите.

— Ръсел Ленъкс разпозна зъбното колело. Държали са го като украшение на полицата над камината. Плътно и тежко украшение.

Преди три дни с него е била фатално нападната госпожа Рут Ленъкс. Доказано е, че сте се отървали от предмети, откраднати от мястото на убийството. Оръдието на убийството беше намерено в жилище, в което сте пребивавали. Признахте си, че сте се опитали да го почистите. Върху него има вашите отпечатъци. Ще ви бъде предявено обвинение за убийството на Рут Ленъкс и за кражбата с взлом в дома ѝ. И така, господин Хънт, имате ли нещо да добавите? Ще бъде по-лесно за всички ни, ако си признаете какво сте извършили и представите писмени показания — така съдията ще прояви към вас известна доза снизхождение.

Последва дълго мълчание.

— Няма никакъв Дейв — каза накрая Хънт.

— Разбира се, че няма никакъв Дейв — повиши глас Мънстър.
— И?

— Е, добре — каза Хънт. — Аз извърших кражбата с взлом.

Отново мълчание.

— И? Как се случи това с Рут Ленъкс?

— Едва ли ще ми повярвате — измънка Хънт.

— Да ти повярваме ли? — сръза го Мънстър. — Лъжеш нахално от мита, в който се срещнахме. Просто си признай.

Настъпи ново, още по-дълго мълчание. На Райли му се стори, че Хънт трескаво премисля нещата.

— Аз извърших кражбата с взлом — повтори той накрая. — Но не съм я убил. Признавам си, че проникнах в жилището и взех среброто от кухнята. Но това отне не повече от минута. Алармата се беше включила и трябваше да побързам. Отидох в другата стая и я видях да лежи на пода. Тогавя просто избягах.

— Не съвсем — възрази Мънстър. — При теб намерихме предмета, с който е била убита.

— Взех го на излизане.

Карлсън се изправи.

— Били сте на сцената на местопрестъплението. През цялото време говорите лъжи. Ще си понесете последствията. — Той кимна към Мънстър. — Подгответе необходимите документи.

9

Работата с бормашината бе престанала, но на нейно място се появиха мощни удари с чук, от които цялата къща кънтеше и се тресеше. Фрида направи чай на Джоузеф, за да може оглушителният шум да спре поне за няколко минути. Джоузеф седна на стълбите и сложи чашата в големите си мръсни длани.

— Къщата си я бива — каза той. — Стените са хубави, тухлите са чудесни. Дай ми шест месеца, за да махна всички стари покрития, целия гипсокартон...

— Не, дори и не искам да чувам за това!

— Защо?

— Шест месеца?! Това звучи ужасно.

— Говорим си. Просто си говорим.

— Добре. И понеже си говорим, ще ми кажеш ли какво става с новата вана? Къщата ехти от бормашини и чукове, цялата баня е разбита, а от ваната няма и следа.

— Не се безпокой. Работата върви. Помислил съм за всичко. Накрая ще сложим ваната. Щрак, и готово.

Изведнъж се раздаде остър електронен звук — старо поп парче, за което Фрида не можа да се ориентира откъде се чува. Телефонът на Джоузеф беше на масата зад нея. Тя го взе. На екрана се изписваше името „Нина“. Подаде телефона на Джоузеф, той видя името и тръсна плава.

— Някоя жена, която избягваш ли е? — попита Фрида.

Джоузеф се смути.

— Една жена, с която понякога се срещам. Тя обаче постоянно ми звъни.

— Най-добре е открито да казваме на хората какво чувстваме — не се стърпя Фрида и додаде: — но аз нямам намерение да ти давам каквито и да било съвети, освен за банята и как по-скоро да я завършиш.

— Добре, добре — надигна се Джоузеф. Той подаде чашата си на Фрида и се качи обратно нагоре по стълбите.

Когато остана сама, Фрида изпи два парацетамола с малко вода. След това се зае да прегледа служебните си имейли. Повечето от тях изтри, а на други не сметна за нужно да отговори. Но един от имейлите ѝ беше изпратен от Паз от клиниката, в която Фрида работеше и от години заемаше щатна длъжност. Паз питаше дали е възможно Фрида да ѝ се обади по телефона. Имаше и друг имейл, над който тя се подвоуми. Беше от жена на име Марта, която го бе написала от името на своя стар приятел и пациент на Фрида, Джо Франклин. Тонът ѝ бе извинителен: Джо не знаеше, че тя пише този имейл, а самата тя се притесняваше, че го прави — но дали Фрида имаше представа кога ще се върне отново на работа? Джо не желаше да посещава психотерапевта, когото тя му бе препоръчала, а в същото време се чувстваше зле. Не беше ставал от леглото от няколко дни.

Фрида си помисли за лекуващия я лекар и за приятелите си: всички те настояваха тя да си остане вкъщи поне още няколко седмици. Представи си Джо Франклин, който седи в кабинета ѝ с лице, заровено в дланите, и стичащите се между пръстите му сълзи. Тя сбърчи чело и написа имейл: „Скъпи Джо, можем да се видим по обичайното време утре, вторник, ако това е удобно и за теб. Очаквам отговор. Най-добри пожелания, Фрида Клайн“.

След това взе телефона и се обади в „Складовете“, както се наричаше клиниката. Паз отговори и веднага започна да я разпитва как са нещата при нея и как е със здравето — това, за което сега всички я питаха. Беше нещо като препятствие, с което се сблъскваше отново и отново.

— Рубен се тревожи за теб, както и всички ние — каза Паз.

Рубен бе човекът, който навремето беше основал „Складовете“. Като млад лекар, благодарение на своята ярка и харизматична личност, бе успял да популяризира нов вид терапия, а по време на специализацията на Фрида бе станал неин личен ръководител. С течение на годините се бе превърнал в един уморен скептик.

— И?

— Исках да разбера как си. Един човек се свърза с нас. Искаше да се срещне с теб. Имам предвид като пациент. Казах му, че не си добре.

— За бога, Паз, престани да тръбиш за моите здравословни проблеми.

— Но той много настояваше. Говореше с отчаяние.

— Ще му се обадя.

— Сигурна ли си, Фрида?

— Бездействието ме срива.

Името му беше Шеймъс Дън. Когато Фрида набра номера му, той веднага се обади. Тя се представи.

— Удобно ли е да поговорим?

— Да. Напълно. — В гласа му прозвучаха напрегнати нотки.

— Искате ли да дойдете да се видим?

— Да. Непременно. Мисля — чувствам, че нещата не търпят отлагане. Бих желал да се срещнем в най-скоро време.

— Как открихте името ми?

— Приятел на мой приятел ви препоръча — отвърна Шеймъс. — С големи суперлативи.

— Можем да се срещнем за опознавателен сеанс — каза Фрида. — След това ще решите дали съм подходящият човек за вас, а аз ще преценя дали бих могла да ви помогна. Съгласен ли сте?

— Да. Добре.

— Можете ли да дойдете утре сутринта в единайсет?

— Да. — Последва пауза. — Смятам, че ще ме намерите за много интересен.

Фрида почувства внезапно пулсираща болка в слепоочието. Себелюбие. Това не беше добро начало.

Шеймъс беше млад мъж, строен и елегантен, с правилни черти и лъскава кестенява коса, сресана назад. Беше облечен с тъмно сако с красива кройка, панталони от черно рипсено кадифе и лилава риза, която леко проблясваше на слънчевата светлина. Фрида се запита колко ли време му е отнело да се приготви за срещата. Ръкостискането му

беше здраво, макар и дланта му да бе леко влажна. Говореше ясно и отривисто. Когато на лицето му се появяваше усмивка, тя в повечето случаи бе не на място. Мъжът произнасяше името ѝ малко по-често от необходимото.

— И така, Фрида, как ще процедираме? — попита той, след като се настани срещу нея и сложи дланите си върху коленете.

— Бих искала да науча някои основни неща за вас и след това ще ми кажете причината, поради която сте тук.

— Основни неща? Добре. Възраст, професия, и всички онези данни, с които се попълват формулярите?

— Нещо такова.

— На двацет и седем съм. Занимавам се с маркетинг и продажби и съм много добър в това. Успявам да накарам клиентите да купят неща, за които дори не са подозирали, че биха желали да купят. Може би не одобрявате това, Фрида, но такъв е днешният свят. Ние не се стремим да разберем от какво имат нужда хората, за да можем после да им го предложим. Ние създаваме у тях потребност, а после я задоволяваме.

— В Лондон ли живеете?

— Да. В Хароу^[1].

— Разкажете ми за семейството си.

— Баща ми почина, когато бях на седемнайсет. Изобщо не ми беше мъчно. И без това нямаше голяма полза от него, а и той за всичко ме критикуваше. Почувствах радост и облекчение, когато си отиде. Но майка ми — майка ми е друго нещо. Тя ме обожава — за нея аз съм галеникът на семейството. Имам две по-големи сестри, а аз съм се родил доста години след тях. Тя още пере дрехите ми, можете ли да повярвате? А аз ходя при нея на обяд всяка неделя. Само аз и тя.

— Сам ли живеете?

— Различно. Обичам да си живея сам. Никога не се чувствам самотен и имам много приятели. — Той млъкна, погледна я, усмихна ѝ се и отново впери поглед в дланите си. — И приятелки. Мисля, че жените ме харесват. Знам как да ги направя щастливи.

— И успявате ли?

— Какво? — сепна се той.

— Да ги направите щастливи.

— Вече ви казах. Но само за кратък период от време, защото не обичам сериозните връзки. Не съм от мъжете, които остават верни в любовта. Обичам разнообразието, възбудата, вълнението. Обичам сърцето ми да бие лудо. Когато бях дете, крадах само заради тръпката. Това шокира ли ви?

— Трябва ли да съм шокирана?

— Не знам. Както и да е, същото е и с жените. Харесва ми, когато започвам някоя нова връзка, преследването. Затова и в работата си съм толкова добър. Изпитвам истинска наслада, когато убеждавам хората да купят неща, от които всъщност нямат нужда. Изпитвам истинска наслада, когато карам жените да ме желаят. Само с майка ми съм кротък и смирен.

Фрида го погледна изпитателно. На челото му бяха избили капки пот, въпреки че в кабинета беше доста хладно.

— Ако толкова много харесвате живота си, защо сте тук при мен?

Шеймъс изправи рамене и си пое дъх.

— Обичам да имам власт над хората. — Тя забеляза как преглътна и когато заговори отново, вече беше с по-бавно темпо, като че ли преценяваше всяка своя дума. — Спомням си, че когато бях момче, често подстригнах косата на баща ми. Баща ми беше едър мъж, много по-едър от мен, с масивно тяло. Имаше дебел врат и широки рамене и до него аз се чувствах дребен и незначителен. Но от време на време хващах онези остри ножици, а той затваряше очи и ме оставяше да му подстрижа косата. — Той спря за момент, като че ли припомняйки си нещо. — Почти усещам влажната му коса и мириса ѝ. Как заравям пръстите си в нея, докосвайки кожата отдолу. Миришеше на него. Когато ме оставяше да подстригам косата му, знаех, че ми дава власт над себе си. Още чувам тракането на остриетата. Можех да го убия с ножиците. Имах власт над него и това ме караше да се чувствам едновременно и силен, и крехък. Грижейки се за него, използвах предмет, който можеше да го нарани.

Мъжът вдигна очи към Фрида и срещна сериозния ѝ поглед. Размърда се неспокойно и попита:

— Извинете, нещо не е наред ли?

— Защо казвате това?

— Не знам, изглеждате ми озадачена.

— Продължете — подкани го тя. — Какво щяхте да кажете?

— По-рано обичах да измъчвам животни. Това ме караше да се чувствам по същия начин. Бяха най-вече дребни твари, птички и насекоми. Но понякога и котки, веднъж дори куче. А сега жени.

— Харесва ви да измъчвате жени?

— И на тях им харесва. На повечето.

— Имате предвид, да ги измъчвате, когато правите секс?

— Естествено. Нима всичко това не е част от секса — измъчване, задоволяване на сексуалното желание, причиняване на болка и на върховно удоволствие, стремеж да покажеш кой е господарят в любовната игра? Но сега — сега е малко по-различно. Срегнах една жена. Даниел. Тя казва, че към прекалил. Изплашил съм я с нещата, които съм направил. Казва също, че не иска да се виждаме, докато не потърся лекарска помощ.

— Искате да кажете, че сте тук, защото Даниел ви е накарала да дойдете?

— Да.

— Наистина ли?

— Не ми ли вярвате?

— Интересно ми е, че се описвате като човек, който обича да има власт над хората. Но сте се вслушали в думите на Даниел, реагирали сте на нейната загриженост и сте предприели действия.

— Тя смята, че бих могъл да извърша нещо — нещо, което да ми причини сериозни неприятности. Не става въпрос за убийство на котка. Мисля, че е права... И аз смятам същото.

— Искате да кажете, че се безпокоите, че може сериозно да нараните някого?

— Да.

— И това ли е всичко, което имате да ми кажете?

— *Всичко ли?* Че това не е ли достатъчно?

— Като оставим настрана притесненията на Даниел, които и вие споделяте, има ли нещо друго, което ви тревожи?

— Ами... — Той отново се размърда в креслото си, за момент отклони погледа си, после пак се загледа във Фрида. — Не спя много добре.

— Продължете.

— Отначало заспивам нормално, но по някое време се събуждам и после пак заспивам отново, или повече не мога да заспя. Тогава лежа буден в леглото и си мисля за проблемите.

— Какви проблеми?

— Нали знаете. Незначителните неща стават особено значими в три през нощта. Но на всеки човек понякога му се случва да изживява периоди на безсъние. Освен това донякъде съм си изгубил апетита.

— Не се ли храните добре?

— Не за това съм тук. — Той като че ли изведнъж се разгневи. — Дойдох при вас заради склонността си към насилие. Нужна ми е помощта ви.

Фрида седеше в червеното си кресло с изправен гръб. Снопове слънчева светлина нахлуваха през прозореца и като речен поток минаваха през стаята, където тя казваше на пациентите, потърсили помощта ѝ, че могат да споделят с нея всичко, абсолютно всичко. Ребрата я боляха, а в крака ѝ болката бе нетърпима.

— Не — каза тя накрая.

— Моля?

— Не мога да ви помогна.

— Нищо не разбирам. Идвам тук и ви казвам, че може сериозно да нараня някого, а вие ми отговаряте, че не можете да ми помогнете?

— Точно така. Аз не съм подходящият човек.

— Защо? Нали сте специалист в тази област — чувал съм за вас. Знаете всичко за хората като мен.

Фрида си помисли за Дийн Рийв — мъжа, който беше отвлякъл едно малко момиченце и след години го бе превърнал в своя покорна съпруга; който беше отвлякъл едно малко момченце и се бе опитал да го превърне в свой собствен син; който, благодарение на несъобразителността на Фрида, беше скрил в дома си и малко след това бе убил една млада жена, тъй като се бе изпречила на пътя му; който все още беше някъде тук с лукавата си усмивка и дебнещ поглед. Тя сякаш отново усети как ножът се забива в зялото ѝ.

— И какви са хората като вас? — попита Фрида.

— Знаете какви — хора, които вършат лоши неща.

— Вие вършили ли сте лоши неща?

— Все още не. Но усещам импулса вътре в себе си и не искам да излезе извън контрол.

— В случая е налице парадокс — отбеляза Фрида.

— Какъв парадокс?

— Фактът, че ме молите за помощ най-вероятно означава, че в действителност нямате нужда от помощ.

— Как така?

— Тревожи ви това, че изпитвате склонност към насилие, че не изпитвате състрадание. Но сте се вслушали в думите на Даниел. И търсите помощ. Това е белег за вътрешно прозрение.

— А измъчването на животни?

— Не бива да правите това. Но вие казахте, че е било отдавна. Така че повече не го правете.

Настъпи мълчание. Той изглеждаше смутен и объркан.

— Не знам какво да кажа.

— Може би „дovиждане“ — подхвърли Фрида.

След като Шеймъс си тръгна, тя отиде до прозореца и се загледа в запуснатото място през улицата. По-рано там имаше къщи, преди люлеещата се метална топка да разбие стените им, превръщайки ги в прашни отломки. Веднага след това дойдоха багери и кранове. За известно време мястото се бе превърнало в строителна площадка, с фургони и работници с каски на главите, които пиеха чай. Наоколо беше издигната ограда в очакване да се излеят основите на лъскава офис сграда. Но после работата замря — все пак, страната преживяваше икономически застой. Строителните работници, заедно с багерите, бяха напуснали обекта, макар че в средата все още се издигаше един по-малък кран. На мястото на отломките бяха израснали бурени и храсти. Всичко се бе превърнало в дива пустош. Деца се промъкваха и играеха там, бездомници се навъртаха и прекарваха нощите си. От време на време Фрида виждаше лисици, които сновяха край къпиновите храсти. Може би мястото щеше да си остане такова и занапред, помисли си тя, за да напомня на хората, че дори в такъв голям и забележителен град като Лондон някои неща са неконтролируеми и непредсказуеми, и че има кътчета, които с течение на времето обрастват с коприва и диви цветя, а някъде и със зеленчуци — жилави останки от някогашни градини, които са били унищожени.

Не. Тя не можеше да помогне на Шеймъс Дън, въпреки че слабата фигура на момчето, подстригващо косата на баща си, и

лъскавите остриета, които се отваряха и затваряха, се запечатаха в съзнанието ѝ.

Скъпа моя Фрида, разбирам, че точно сега не можем да правиш никакви планове. Но ако все пак решиш да правим планове, моля те, не ги прави без мен, нали? Днес ходих да гледам едни картини с наситено лилави цветове. Купих си и саксии с цветя за балкона — въпреки че не съм сигурен дали ще издържат на студения вятър, които реже този град като с нож.

Мисля, че тук все пак би ти харесано. Човек може да потъне сред тълпите от непознати хора. Има дни, в които като че ли за миг зървам лицето ти сред множеството минавачи. Повдигнатата ти нагоре брадичка. Червеният ти шал. Сърцето ми внезапно трепва. Макар и заобиколен от хора, които харесвам, без теб тук се чувствам самотен. Целувки.

Санди xxx

[1] Община в Северозападен Лондон. — Бел.прев. ↑

10

Джим Фиърби никога не се предаваше: твърдоглавието му за него бе едновременно дар и проклятие. Нямаше как да го преодолее, бе се родил такъв.

Когато беше десетгодишен, по време на една училищна екскурзия беше наблюдавал демонстрация на уменията да се запали огън без кибрит. Изглеждаше лесно по начина, по който го правеше човекът с камуфлажното яке — дъска с издълбан в нея прорез, дълга пръчка, шепа суха трева и дървесна кора, минута-две енергично въртене на пръчката между двете длани и се получаваше искра, която се „улавяше“ от праханта и която той бавно и внимателно раздухваше, докато се получи пламък. Един по един учениците от целия клас се опитаха да направят същото, но никой не успя. Когато Фиърби се прибра вкъщи, той прекара часове наред, въртейки пръчка между дланите си, докато те накрая се ожулиха и се покриха с мехури. Ден след ден той клечеше в малкия двор зад къщата със схванат врат и възпалени длани, докато най-последно в долния край на пръчката припламна малко въгленче.

Майката на Фиърби, която беше починала отдавна, приживе не пропускаше да заяви с известна гордост, че не е виждала по-корав и опърничав човек от собствения си син. Жена му казваше, че той е като кръвожадно животно, което захапе ли веднъж кокал, не го пуска. Колегите му журналисти го определяха по същия начин, веднъж с възхищение, друг път скептично и дори с презрение, а напоследък със снизходително поклащане на главата: старият Джим Фиърби и неговите странни възгледи. На Фиърби му беше все едно какво мислят. Той просто въртеше пръчката и чакаше да се появи искра, която да се превърне в пламък.

Същото се беше получило и при случая с Джордж Конли. Никой друг не се интересуваше от Конли, дори не го смятаха за човешко същество, но у Фиърби, който беше седял в съдебната зала от първия до последния ден на процеса, той бе успял да запали искра. Беше го

трогнал със своята пасивност и примиреност: Конли приличаше на пребито куче, което очаква поредния удар с тояга. Той не разбираше какво се случва с него, това дори не го учудваше. Вероятно цял живот го бяха тормозили и му се бяха присмивали; той вече не виждаше смисъл да се отбранява. Фиърби никога не използваше думи като „честност“ и „справедливост“ — за човек като него, видял какво ли не, те бяха твърде помпозни, но не беше честно никой да не се интересува от съдбата на този умствено изостанал и тъжен човек.

За пръв път Джим Фиърби беше посетил Джордж Конли в затвора през 2005 г. и после дълго време бе сънувал кошмари. Затворът „Мортълмиър“ в графство Кент, на устието на Темза, не беше толкова лошо място и Фиърби не можеше да определи какво му бе подействало толкова зле. В чакалнята бе видял уморените и примирени лица на жените и децата. Беше чул говора им. Някои от тях бяха дошли от далечни краища. Беше усетил миризмата на влага и дезинфектанти и се бе запитал какви ли миризми прикриваха дезинфектантите. Но като че ли най-смуцаващи бяха ключалките, решетките, високите зидове и мрежите от бодлива тел. Беше се почувствал като дете, което никога не е имало представа какво точно е затвор. Истинското наказание се състои в това, че вратите са заключени и не можеш да излезеш, когато си поискаш.

По време на съдебния процес жалкият, дребен на ръст Конли, изглеждаше зашеметен и объркан от толкова много внимание. Когато Фиърби го посети за пръв път в затвора, той беше блед и напълно сломен. „Това е само началото“ бе му казал тогава Фиърби, но Конли като че ли изобщо не го бе чул.

Фиърби беше видял на пътната карта, че „Мортълмиър“ се намираше близо до някакъв птичи резерват. След като посещениято му приключи, той бе паркирал колата си и бе тръгнал по една пътека край реката, най-вече за да може студеният северен вятър да издуха от него противната миризма на затвор. Но зловонието като че ли бе полепнало по него и същата нощ и много нощи след нея той бе сънувал метални врати и стоманени решетки, ключалки и изгубени ключове. В кошмарите си се виждаше затворен в тясна килия, чийто прозорец имаше толкова дебело стъкло, че колкото пъти се опитваше да погледне през него, виждаше само неясни очертания.

През следващите години, през които беше написал многобройни статии и бе публикувал книгата си „Сляпо правосъдие“, Фиърби беше посещавал Конли в различни затвори из цялата страна — в Съндърланд на североизток, в Девън на югозапад, в района на околоръстния път на Голям Лондон М25. Сега, докато минаваше през формалностите на посещението си в затвора „Хастън“ в Мидландс^[1], Фиърби почти не забелязваше нещата около себе си. Паркирането, регистрирането, преминаването през многобройни врати — всичко това вече бяха рутинни действия, по-скоро досадни, отколкото травмиращи. Служителите на затвора го познаваха, знаеха защо е там и повечето от тях проявяваха съчувствие и към него, и към Конли.

През годините Фиърби беше чувал за лишени от свобода, които бяха използвали престоя си в затвора, за да се усъвършенстват. Едни се бяха научили да четат, други се бяха подготвяли за приемни изпити в университета, а трети бяха получили дипломи за висше образование. Конли обаче бе станал единствено по-пълен, по-блед, по-тъжен и още по-отчаян. Тъмната му коса беше мазна и падаше по врата му на тънки кичури, от ъгълчето на едното му око се спускаше дълъг грапав белег, получен след побой, който му бяха нанесли, докато чакаше на опашка за обяда си. Това се бе случило в началото на престоя му в затвора, когато бе обект на постоянни заплахи и тормоз. Ритаха го и го блъскаха по коридора, в храната му слагаха какви ли не гадости. Накрая, заради собствената му безопасност, го преместиха в единична килия. Постепенно нещата се промениха, когато в публичното пространство се появиха неудобни въпроси около присъдата му и когато в негова защита бе подета кампания, която в основната си част бе организирана и доведена докрай от Джим Фиърби. Останалите обитатели на затвора постепенно престанаха да го тормозят и дори започнаха да се отнасят приятелски с него. През последните години и самите служители станаха по-благоклонни.

Фиърби седна срещу Конли, както бе правил безброй пъти дотогава. Конли беше станал толкова дебел, че кървясалите му очи се бяха превърнали в малки цепки на месестото му лице. Той ожесточено чешеше опакото на лявата си длан. Фиърби се насили да се усмихне. Нещата вървят добре. На път са да спечелят. И двамата могат само да се радват.

— Даяна дойде ли да те види? — попита той.

Даяна Маккероу беше адвокатката, която бе поела делото на Конли преди последното му обжалване. Отначало Фиърби ѝ бе сътрудничил неотлъчно. Все пак той беше човекът, който познаваше случая по-добре от всеки друг. Знаеше кои са слабите му страни, както и кои са хората, замесени в него по един или друг начин. Но докато се точеше процедурата, тя бе престанала да му се обажда и ставаше все по-неоткриваема. Фиърби се стараеше да не обръща внимание на това. Успокояваше се с мисълта, че в крайна сметка е важен резултатът.

— Обади ми се по телефона отвърна Конли, като избягваше погледа му.

— Каза ли ти как мина обжалването? — Фиърби произнасяше думите бавно и отчетливо, все едно говореше на малко дете.

— Аха. Май че ми каза.

— Новините са добри — продължи Фиърби. — Разполагат с всички подробности около незаконно проведения разпит. — Изражението на Конли остана непроменено. — Когато полицаите са те задържали, не са те разпитали по установения от закона ред. Не са те информирали за правата ти. Не са ти обяснили процедурата, макар че са били длъжни да го направят. Не са взели под внимание факта... — Фиърби млъкна за миг. На съседната маса мъж и жена седяха един срещу друг, без да разговарят — ... че си човек със специални нужди. Това само по себе си е достатъчно, за да бъде отменена присъдата. А като се добавят и онези детайли от алибито ти, които съдебното следствие е потулило...

Фиърби спря да говори. От празния поглед в очите на Конли му стана ясно, че той трудно следеше мисълта му.

— Няма нужда да те засипвам с подробности — рече накрая Фиърби. — Просто исках да дойда и да ти кажа, че знам какво си преживял през всичките тези години. Всички тези лъжи, цялата тази гнусна атмосфера. Лайняна работа! Не знам как си издържал. Но сега трябва да потърпиш още малко, да бъдеш силен, и всичко ще си дойде на мястото. Чу ли това, което казах?

— Ще си дойде на мястото — повтори като ехо Конли.

— Има и още нещо — продължи Фиърби. — То е хем хубаво, хем трудно. Когато съдът постанови за някого условно предсрочно освобождаване, съответните лица започват да го подготвят за това в продължение на месеци. Организируют му посещения на различни

места и събития, разходки в парка, екскурзии до морето. После, когато осъденият излезе от затвора, го настаняват в някоя къща наблизо и го поставят под наблюдение до окончателното изтичане на присъдата му. Чувал си за това, нали? — Конли кимна с глава. Фиърби не можеше да прецени дали разбира онова, което му говореше. — Но при теб няма да е същото. Ако Апелативният съд отмени присъдата ти, още в същата минута ще излезеш на свобода. Ще ти бъде трудно. Трябва да си готов за това.

Фиърби почака за някаква реакция, но Конли изглеждаше озадачен и объркан.

— Днес дойдох тук, за да ти кажа, че съм твой приятел. И винаги съм бил такъв. Когато излезеш от затвора, може би ще искаш да разкажеш историята си. На много хора ще им е интересно да научат какво си преживял. Ще бъде една от познатите житейски истории за трагедия и триумф. Знам много за тези неща и ще бъде хубаво ти самият да разкажеш за всичко, което ти се е случило, защото ако не го направиш, хората ще го направят вместо теб. Аз мога да ти помогна за това. Разказвам историята ти още от самото начало, когато никой друг не искаше да ти повярва. Аз съм твой приятел, Джордж. Ако ти трябва помощ да разкажеш за трудности, през които си преминал, аз мога да го направя вместо теб. — Фиърби почака малко, но отново нямаше никаква реакция. — Всичко ли си имаш? Искаш ли да ти донеса нещо?

Конли сви рамене. Фиърби му каза „довиждане“ и че ще поддържат връзка. В миналото той потегляше обратно към вкъщи, колкото и късно да беше, но откакто жена му го бе напуснала, а всяко от децата му бе поело по своя път, той оставаше за през нощта. Обикновено хотелите в съседство с бензиностанции се считаха за долнопробни, но него напълно то устройваха. В този, пред който спря, условията бяха добри. Трийсет и две лири и петдесет. Безплатен паркинг. Консумация на чай и кафе в стаята. Цветен телевизор. Изрядна чистота. Ако не беше санитарната лента върху тоалетната чиния, по нищо не личеше, че други хора са отседнали тук преди него.

Със себе си носеше обичайния багаж. Малкото куфарче, лаптопа и, разбира се, чантата с папките, най-важните папки обаче си стояха у дома, в кабинета му, където запълваха по-голямата част от пространството. Тези тук му трябваха за справка: имена, числа и факти, няколко снимки и свидетелски показания. Както винаги

първото, което направи, бе да извади от чантата лилавата папка, която сега щеше да допълни, и я разтвори на малкото бюро до цветния телевизор. Докато в чайничето се загряваше водата, той извади чист лист с очертани редове, написа най-отгоре датата и часа на срещата с Конли и всичко, което бяха говорили.

Когато приключи, си направи чаша нескафе и извади един сладкиш от целофановата му опаковка. Спомни си първото си посещение при Конли в затвора „Мортълмиър“. „Това е началото, а не краят“ — беше му казал тогава. Погледна папката пред себе си. Представи си пълния с папки кабинет. Замисли се за брака си, за караниците, за мълчанието, а после за края. Той като че ли беше настъпил внезапно, но се оказа, че Сандра го бе планирала от месеци, като през това време си беше намерила ново жилище и се беше свързала с адвокат. „Какво ще правиш, когато всичко приключи?“ — беше го попитала тя, имайки предвид не брака им, а това дело, по времето, когато все още разговаряха нормално. Беше му прозвучало по-скоро като обвинение, отколкото като въпрос. Защото всъщност никога нямаше край. Беше обмислил да пусне ново издание на книгата си, ако Конли бъде освободен. Но сега това му се стори безсмислено. Книгата му беше изцяло с негативна насоченост: защо това не се беше случило, защо онова не беше вярно, защо това беше подвеждащо.

Сега въпросът беше нов и съвсем различен: ако Джордж Конли не беше убил Хейзъл Бартън, тогава кой я бе убил?

[1] Област в Централна Англия. — Бел.прев. ↑

11

— Северните народи пият по един и същи начин — каза Джоузеф.

— Как така пият по един и същи начин?

Джоузеф взе Фрида в стария си микробус. Двамата пътуваха към Излингтън, защото Оливия се беше обадила по телефона и почти в истерия беше казала, че мивката в банята на горния етаж е била откачена от стената по време на партито и имаше нужда от поправка. И то веднага. Беше казала още, че никога, ама никога повече няма да приема тийнейджъри в къщата си. Джоузеф се беше съгласил да изостави за кратко работата си в банята на Фрида, за да помогне на Оливия. Самата Фрида почувства странно вътрешно раздвоение. Джоузеф беше прекъснал работата си в нейната баня, за да услужи на снаха ѝ. Но нямаше да бъде безвъзмездно. Фрида щеше да настоява да му се плати, дори и ако трябват тя самата да го направи. В същото време обаче той беше постоянно в къщата ѝ и тя вече не беше нейното любимо убежище. И колкото пъти погледнеше в помещението, което по-рано беше нейната баня, оставаше с впечатлението, че вместо да се подобряват, нещата се влошават.

— Хората, които живеят на юг, пият вино и после стоят здраво на краката си. А на север пият твърд алкохол, краката им омекват и те падат на земята.

— Искаш да кажеш, че пият, за да се напият?

— И да забравят грижите, тъгата, мрачните си мисли.

Джоузеф завъртя кормилото, за да избегне един човек, който тръгна да пресича, без да се огледа, и чиито уши бяха закрити с огромни жълти слушалки.

— Е, на партито имаше ли много такива, които пиеха твърд алкохол, а после падаха на земята?

— Сега от много млади се научават какво е „положение на тялото при оказване на първа помощ след препиване“. Джоузеф въздъхна дълбоко и патетично.

— Това звучи ужасно.

— Не, не. Просто това е животът. Хората се бият, танцуват, целуват се и се прегръщат, говорят за мечтите си, чупят разни неща, прилошава им, повръщат.

— И всичко това в рамките на няколко часа!

— Но Клои не прекара добре празника.

— Нима?

— Тя постоянно се опитваше да се справи с бъркотията. Но това не трябва да се прави, преди да е свършило събирането. Трябва да се почистват само парчетата от счупени чаши и бутилки.

Джоузеф спря пред дома на Оливия и двамата слязоха от микробуса. Оливия отвори вратата още преди Фрида да натисне звънеца. Беше облякла мъжки халат, а лицето ѝ бе сбърчено в плачлива гримаса.

— Просто имам нужда да си полегна — изстена тя драматично.
— Навсякъде е такава бъркотия.

— Бъркотията си я имаше и преди — отбеляза Фрида. А и ти каза, че малко повече безпорядък няма да ти направи впечатление.

— Явно съм сгрешила. И не е само мивката в банята. Синият ми лампион е счупен. Ръчната ми количка е счупена, защото са се опитали да видят колко хора може да побере и пак да се движи — това, доколкото разбрах, е било идея на твоя познат Джак. Той на колко години е? Мислех, че е голям човек, а не малко дете. Освен това хубавото ми палто е изчезнало, а любимата шапка на Кирън, която той остави тук, преди да си тръгне, е прогорена с цигара. — Кирън беше нейният кротък и търпелив приятел — най-вероятно вече „бивш“. Съседите се оплакаха заради празните бутилки, които са нахвърляни в градинките пред къщите им и заради големия шум, а някой се е изпикал върху декоративното портокалово дърво в антрето ми.

— Добре, ще поправа мивката, ще видя и ръчната количка — каза Джоузеф.

— Благодаря, благодаря — изрече плачливо Оливия.

— Не му позволявай да ти отмъкне мивката — обади се Фрида.

— Какво?

— Шега. Фрида се шегува с мен — обясни Джоузеф.

— Извинявай, Джоузеф. Не исках да те засегна. — Тя погледна към ръчната количка. — Колко души са се побрали в нея?

Оливия се изкикоти.

— Седем. Можеш ли да си представиш?! Возили се прави. Добре че никой не се е пребил.

Въпреки че бяха изминали няколко дни, подът все още лепнеше под краката им. По стените картините бяха килнати на една страна. Във въздуха се носеше сладникав мирис на алкохол. Фрида забеляза размазани петна по боядисаните повърхности и мръсни отпечатащи по килима на стълбището.

— Също като в някоя детска книга с рисунки: намери скрития предмет — каза Оливия, сочейки към стъклената чаша, подаваща се от една обувка. — Постоянно намирам всякакви странни неща.

— Имаш предвид презервативи ли? — попита Джоузеф.

— Не! Исусе, какво ли е ставало тук, за което още не знам?

— Не, не, всичко е наред. Отивам горе. — Стиснал чантата си, той се изкачи по стълбите с няколко скока.

— Да пийнем по нещо — предложи Оливия, крачейки към кухнята. — Извинявай, не знаех, че си се върнала от училище.

Клои седеше до масата, а срещу нея бе седнал кльощав раздърпан младеж: калпаче от мазна, тъмноруса коса, крака, обути в маратонки с развързани връзки, свлечени дънки. Той обърна глава и Фрида видя слабо и бледо лице с хлътнали очи. Имаше вид на препил и изтощен човек. Тед: момчето, което бе видяла да повръща над тоалетната чиния. Момчето, което тези дни бе загубило майка си. Той срещна погледа ѝ и по бузите му избиха алени петна. Промърмори нещо неразбрано, прегърби се над масата и прикри с ръка лицето си. Ноктите му бяха изгризани до живеца. На тънката му китка се виждаше малка татуировка или може би рисунка с мастило.

— Здравей, Фрида — каза Клои. — Не те очаквах. Днес не е денят за уроците по химия.

— Тук съм с Джоузеф.

— А, мивката.

— Да.

— Сигурно е била разклатена и просто се измъкна от стената.

— Защото двама души са седнали отгоре ѝ! — Оливия понижи глас. — Няма ли да ме запознаеш с твоя приятел?

Клои леко се смути.

— Това е Тед. Тед, това е майка ми.

Тед изгледа Оливия с присвити очи и я поздрави вяло. Оливия се приближи с бодри крачки, сграбчи отпуснатата му, нежелаеща да се здрависа ръка, и здраво я разтърси.

— Толкова се радвам да се запознаем — изчурулика тя. — Все казвам на Клои, че трябва да кани приятели вкъщи. Особено такива симпатични младежи като теб.

— Мамо! Точно затова не го правя.

— Тед няма нищо против. Нали, Тед?

— А това е Фрида. Тя е леля ми — каза Клои забързано и хвърли към Фрида умоляващ поглед.

— Здравей — кимна му Фрида. Той се изчерви още по-силно и измънка нещо, заеквайки. По всичко личеше, че бе готов да побегне и да се скрие от жената, която го бе видяла да повръща — а също и да плаче.

— Искаш ли да отидем в стаята ми? — попита Клои Тед и той се надигна да стане от стола — мършав, непохватен и стеснителен млад човек с ръбеста фигура.

— Чух за майка ти — каза Фрида. — Моите най-искрени съболезнования.

Тя забеляза, че Оливия замръзна на мястото си. Тед я погледна втренчено, с разширени зеници. Клои хвана ръката му и я задържа между дланите си, за да го успокои. За момент като че ли емоциите го завладяха и той не бе в състояние нито да се движи, нито да говори.

— Благодаря — промълви той накрая. — Просто... Благодаря ви.

— Надявам се, че ви е осигурена психологическа помощ.

— Какво? — прошепна изненадано Оливия, докато Клои извеждаше Тед от стаята, хвърляйки предупредителен поглед през рамо. — Ама това да не е...

— Точно така. Младежът, чиято майка е била убита.

Оливия закри устата си с длан.

— Изобщо не се сетих. Горкото момче. Горкото момче. Какво ужасно нещо. Много е привлекателен, нали? Такъв един с небрежен вид, малко в стил гръндж. Смяташ ли, че Клои е влюбена в него? Истинска катастрофа. Имам предвид това, което му се е случило. И то на такава възраст. Представяш ли си? Ела да си сипем по едно питие.

Били Хънт гледаше Карлсън с немигащ поглед. Очите му бяха кървясали, слабата му фигура се тресеше от нерви, но той продължаваше да упорства.

Карлсън въздъхна.

— Правиш нещата сложни — и за нас, и за себе си. Призна, че си влязъл с взлом в къщата; откраднатите вещи ни отведоха при теб; намерихме оръдието на убийството, по което твоите отпечатъци са навсякъде, заедно с кръвта на госпожа Ленъкс. Просто си признай какво си извършил.

— А ако не съм го извършил аз?

— Съдебните заседатели няма да ти повярват. — Карлсън се изправи. Главата му тежеше от умора и раздразнение. Сега екипът му трябваше да огледа прецизно всички събрани факти и веществени доказателства, за да се внесе в съда дело без слаби страни. Времето, което искаше да прекара с децата си Бела и Майки, за жалост, щеше да бъде уплътнено с повторно четене на снетите показания, с пореден оглед на къщата, с разговори с експерти, като внимаваше да бъдат спазени всички законови процедури.

— Чакайте.

— Сега пък какво?

— Искам да кажа, че... ходих на едно място преди това.

— Преди какво?

— Преди... е, сещате се.

— Кажете го ясно.

— Преди да вляза в къщата, където беше тя.

— Госпожа Ленъкс.

— Да. Преди това отидох на друго място.

— За което досега не си ни казал?

— Точно така. — Били направи отривисто движение с глава. — Ще разберете защо.

— Почакай. Били. Ако си решил да промениш показанията си, трябва да го направим официално. Сега ще се върна.

В коридора срещна Райли.

— Имам новина за вас — каза Райли.

— Каква новина?

— Идвам от „Маргаретинг стрийт“. Намерихме нещо. Под входната изтривалка. Всъщност аз го намерих. Мънстър реши, че

сигурно ще ви заинтересува.

— Какво е то?

Райли му показва прозрачен плик за събиране на улики. В него се виждаше употребяван плик за писмо, на който с тъп молив беше надраскано съобщение.

Карлсън го взе и го вдигна пред очите си. „Здравей, Рут, аз съм тук, но ти къде си? Може би във ваната? Обади ми се, когато прочетеш това, и тогава можем да пием чай“. Накрая имаше нещо, което приличаше на два преплетени инициала или може би подпис.

— Какво е това?

— Мънстър смята, че това са буквите D и M, но аз мисля, че са O и N.

— Тази бележка може да е била там от месеци. Кой ще се заеме с нея?

— Детектив Лонг, сър, и Мънстър. Аз също ще отида там покъсно. Може би бележката не е чак толкова важна, дори и да е отскоро. Искам да кажа, че ако Били я е убил, то тогава няма особено значение кога точно е починала, нали?

— Напротив, може да се окаже важна — отвърна замислено Карлсън.

— Както кажете, сър — каза Райли с весела усмивка.

Карлсън повдигна веждите си.

— Връщай се обратно на „Маргаретинг стрийт“ — нареди той.

Ивет Лонг показва бележката на Ръсел Ленъкс, който се взря в нея, а после поклати глава.

— Почеркът не ми е познат.

— А инициалите?

— Това инициали ли са? Това буквата G ли е?

— Буквата G?

— Или може би е написано „Гейл“^[1]?

— Познавате ли някоя Гейл?

— Не мисля. Би могло да бъде „Делия“ и дори „Дел“ Но не познавам жени с такива имена. А би могло да е просто нечетлив подпис или драस्कаница.

— Кой от приятелките на жена ви се отбиваха най-често у вас през деня?

— О! — Ръсел Ленъкс сбърчи чело. — Много бяха. Не знам. Тя познаваше почти всеки в квартала. Имаше приятели и хора, към които се отнасяше приятелски. Всяка година участваше активно в организирането на кварталното парти^[2], което значи, че вкъщи постоянно влизаха и излизаха хора. Имаше и приятели, които не бяха от квартала. Жена ми беше популярна и обичана личност. Винаги съм се учудвал как успява да поддържа толкова много познанства. Само ако видите списъка ѝ от имена, на които изпраща коледни картички! — Мъжът погледна Ивет и бавно поклати глава. — Не мога да повярвам, че вече говоря за нея в минало време. „Тя беше“. Като че ли се е случило много отдавна.

— Видяхме, че списъкът с контактите ѝ е в компютъра ѝ. Ще го прегледаме. Но ако вие се сецтате за някого...

— Доколкото разбрах, сте заловили човека, който го е извършил.

— В момента изясняваме подробностите — отвърна Ивет.

— Опитвам се да си спомня какво си казахме с нея за последно. Мисля, че ѝ казах, че малко ще позакъснея, а тя ми напомни да не забравя за рождения ден на братовчед ми.

— Разбирам. — Ивет не знаеше какво друго да каже.

— Отначало това ми се стори твърде прозаично. Но тя си беше такава. Никога не забравяше рождени дни, годишнини и всякакви такива събития.

— Господин Ленъкс! — опита се да го прекъсне Ивет.

— Аз, разбира се, забравих за рождения ден на братовчед ми. Той беше вчера, а аз се сетих едва сега.

— Обяснимо е.

— Предполагам — каза той глухо.

Дженифър Уол каза, че Рут е била идеалната съседка — любезна и ненаатрапчива, винаги готова да послужи с яйца, захар или мляко, и изобщо не се е разсърдила, когато единият от синовете ѝ счупил с футболна топка кухненския прозорец на семейство Ленъкс.

Сю Ледбетър си спомни как, когато неотдавна я повалил грип, Рут се погрижила за нея — купила ѝ таблетки „Лемсин“, тоалетна

хартия, дори ѝ донесла вестници и списания.

Габи Форд каза, че двете са се срещали почти всяка сутрин на път за работа. Поздравявали се, разменяли по няколко думи. Рут имала навика да държи ръката си на рамото ѝ, докато разговарят, и на Габи това много ѝ допадало. Често ѝ се случвало да бърза за някъде, но винаги била в добро настроение и това било така чак до смъртта ѝ. Никога не я е виждала унила, депресирана или пийнала. Семейството ѝ било добро и сплотено. В днешно време рядко се срещат такива семейства.

Джоди Даниълс, нейна отдавнашна приятелка, каза, че двете са се виждали през уикенда. Заедно ходили до центъра по озеленяване, а после седнали да пият кафе. Рут била в обичайното си настроение — спокойна, интересувала се от общи познати, донякъде загрижена, че Джудит не се готви както трябва за зрелостните изпити. Говорили си за това дали Рут да си боядиса косата, тъй като напоследък започнала бързо да се прошарва, но в крайна сметка решила да не го прави. Казала, че иска красиво да остарее. О, боже!

Греъм Уолтърс се блъснал в колата на Рут и я одраскал два дена преди смъртта ѝ. Тя се отнесла с разбиране, което било типично за нея. Тогава я видял за последен път.

Рут се навела и погалила кучето на Елспет Уивър сутринта на същия ден, в който починала, след което се качила в колата си.

Спуснала се на заден ход обратно по улицата, за да направи път на Робърт Морган, който се появил от противоположната посока.

Същата онази сутрин телефонирала от работа на Джулиет Мелчит и ѝ казала, че двамата с Ръсел ще се радват да дойдат на партито, организирано от семейство Мелчит.

В единайсет сутринта, пак от работа, тя поръчала букет цветя от магазина на Джон Люис, който да бъде изпратен на лелята на Ръсел, която си била счупила крака.

Но никой от тези хора не се бил отбивал в къщата на Ленъкс и не бил оставял бележка под входната врата.

С Доон Уилмър обаче, която живееше на две преки от къщата и чийто най-голям син учеше в един и същи клас с по-малката дъщеря на Рут, те най-накрая извадиха късмет. Тя каза, че бележката е нейна.

— Вие ли я пъхнахте през вратата?

— Да.

— В деня, когато тя почина?

— Да, в сряда. Трябваше ли да съобщя за това? С мен разговаря един полицаи и аз му казах, че не съм забелязала нищо подозрително. Мисля, че му споменах, че съм ходила до къщата по-рано през деня, но не съм влизала вътре. Не видях нищо странно или подозрително.

— Спомняте ли си по кое време е било?

— Може би малко след четири. Във всеки случай преди четири и половина. Знам това със сигурност, защото същия ден синът ми Дани щеше да се върне по-късно от училище, както и Дора. Ето защо Рут ми предложи да ѝ отида на госта да прием чай — ние не се познаваме много добре. Аз съм нова в квартала, а синът ми съвсем отскоро е в местното училище. Беше мило от нейна страна да ме покани.

— Значи, сте отишли до тях заради уговорката да пиете чай, а тя не си е била вкъщи.

— Беше. Само че не дойде да отвори вратата.

— Защо казвате това?

— Колата ѝ беше там. И всички лампи светеха.

— Дълго ли чакахте?

— Не повече от минута-две. Почуках с чукчето и позвъних на звънеца — дори я повиках през отвора за пощата. Не си бях взела телефона и не можех да ѝ се обадя, затова пъхнах бележката през отвора.

— Казвате, че е било между четири и четири и половина?

— След четири и преди четири и половина. — На лицето на жената се изписа притеснение. — Смятате ли — възможно ли е — тогава да е лежала вътре мъртва?

— В момента уточняваме някои времеви параметри — каза Ивет лаконично. — Сигурна сте, че не сте видели нищо необичайно, така ли?

— Абсолютно нищо.

— И сте постояли пред вратата около една-две минути?

— Да.

— Не сте забелязали да има счупен прозорец? Точно до входната врата.

— Не. Сигурна съм, че щях да го забележа.

— Добре. Благодаря ви за съдействието.

Били Хънт потри нос с опакото на ръката си.

— Бях на друго място.

— Преди да отидеш в къщата на „Маргаретинг стрийт“?

— Точно така. Сигурно ще ви прозвучи по-зле, отколкото беше в действителност. Там нямаше никакви деца.

— Къде?

— В онази детска градина. Тя беше празна. Още не е довършена.

— Защо отиде там?

— Защо според вас?

— Добре, какво открадна?

— Нищо — каза Хънт, протягайки напред двете си длани, сякаш в знак на доказателство. — Беше празно навсякъде.

— С взлом ли влезе?

— От задната страна. Счупих един прозорец и готово. Трябва да се погрижат за сигурността на детската градина, преди да я отворят. Обаче си порязах ръката.

— Как е името на тази детска градина?

— „Работливите пчелички“.

— И къде се намира?

— В Излингтън, малко по-нагоре от „Каледониан Роуд“.

— По кое време беше там?

— Не знам. Май че около четири.

— И така, около четири часа в сряда ти твърдиш, че си влязъл с взлом в една детска градина в Излингтън. След това какво направи?

— Смятах да се прибера пеша покрай канала, но започна да вали. Зададе се автобус и аз се метнах в него. №153. Закара ме до Камдън. Бях си запалил цигара и те ме накараха да сляза, така че продължих пеша. Вървах по улицата и позвъних на няколко звънци, докато намерих къща, където никой не отговори на позвъняването.

— И какво направи?

— Вече ви казах. Счупих прозореца, отворих вратата. Алармата се включи и аз трябваше да действам много бързо. Навсякъде имаше алармени звънци. Имаше един в антрето и един в стаята, където... където беше тя. Грабнах няколко неща и изчезнах. — Той тръсна глава.
— Не е моя вината. Ако не беше заваляло, нямаше да се кача на автобуса и нямаше да отида там.

Карлсън изключи записващото устройство.

— И госпожа Ленъкс сега щеше да е жива.

— Не — възрази Хънт. — Не казах това. Включете отново рекордера.

— Забрави за шибания рекордер.

[1] На английски Gail. — Бел.прев. ↑

[2] Квартално или блоково парти — популярна форма на междусъседско общуване в Англия и Северна Америка, когато жителите на цял квартал или на един блок излизат на улицата, за да се почерпят и повеселят по повод на някакъв празник, важно за страната събитие или просто за да се опознаят. — Бел.прев. ↑

12

Когато наближи входната си врата с ключ в ръка, Фрида видя, че вече е отворена. Отначало не можа да разбере какво става, но после видя мъж, хванал единия край на красива вана с внушителни размери, в когото тя разпозна приятеля на Джоузеф, Степан, а от другия край беше самият Джоузеф. Второто нещо, което Фрида забеляза, бе това, че ваната беше много широка и едва успяваше да мине през входа. Тя видя следите от одраскано по касата на вратата. Третото, което забеляза, бе това, че вместо да внасят ваната вътре, те я изнасяха навън.

— Фрида! — каза Степан, леко задъхан. — Не мога да се ръкувам с теб.

— Трудно ви е да я внесете ли?

— Не отвърна Джоузеф от другия край. — Влиза идеално вътре и нагоре по стълбите. Но има проблем и трябва да я изнесем и да я върнем обратно.

— Как така „обратно“? — не разбра Фрида.

— Почакай.

С много усилия, стенания и вик от болка, когато Джоузеф притисна пръстите си между ваната и касата на вратата, те най-после я изнесоха навън и я сложиха на паважа.

— Шибаната вана тежи ужасно — изруга Степан, след което погледна виновно към Фрида. — Извинявай. Просто е огромна.

— Но защо я изнасяте?

— Тежка е. Много тежка за пода. Трябва да я укрепим. Може би ще се наложи да използваме подпорна греда.

Фрида чу, че вътре телефонът звъни.

— Имаш предвид стоманен трегер ли? — попита тя.

— Да, за да не пропаднеш през пода, докато си във ваната.

— Е, вие по-добре знаете — каза Фрида примирително. — И все пак, сигурни ли сте?

— Напълно — усмихна се Степан.

— Щом казвате... — Телефонът продължи да звъни. — Изчакайте. — Фрида се втурна вътре, но докато стигна до него, звъненето престана. Тя изпита облекчение: може би не искаше да чуе нещо, което би я притеснило или някого, с когото не желаше да говори. Фрида постоя неподвижно минута-две, наблюдавайки как Джоузеф и Степан товареха ваната в микробуса на Джоузеф, който видимо се слегна под тежестта ѝ. След малко телефонът отново започна да звъни настоятелно и тя усети кънтене в главата си. Вдигна слушалката и отсреща се чу женски глас.

— Мога ли да говоря с д-р Фрида Клайн, моля?

— Кой се обажда?

— Казвам се Джили Фрийман. Обаждам се от „Сънди Скеч“. — Последва пауза. — Извинете. Още ли сте на телефона?

— Да — каза Фрида.

— Утре ще пуснем един материал във вестника и бихме желали да чуем вашия коментар по темата.

— Защо?

— Защото засяга и вас.

Фрида усети внезапен страх и някакво изтръпване сякаш ѝ нанесе удар по част от тялото, където я бяха удряли и преди, и която беше частично излекувана. Изпита желание да тресне слушалката, вместо да продължи разговора. Да не би да беше нещо, свързано с нападението над нея? Да не би полицията да беше възобновила делото? Или пресата душеше наоколо и се мъчеше да изкопчи нещо?

— За какво става въпрос? — попита тя накрая.

— При вас е идвал пациент на име Шеймъс Дън.

Това беше толкова неочаквано, че в първия момент Фрида не можа да се сети за него. В същото време Джоузеф се приближи към входа и ѝ направи знак, че тръгват.

— Трябва да поговорим — опита се да го спре Фрида.

— Скоро. — Джоузеф се обърна и се запъти към микробуса.

— Моля? — каза неразбиращо жената по телефона.

— Говорех с друг човек. Откъде знаете за Шеймъс Дън?

— Д-р Клайн, може би ще бъде по-добре да дойда у вас и да проведем интервюто на място, очи в очи.

Фрида си пое дълбоко въздух. В същото време видя отражението си в стъклото на една картина на стената. Това тя ли беше наистина?

Само мисълта, че някой външен човек може да я посети в дома ѝ, я накара да се почувства зле.

— Просто ми кажете за какво става дума.

— В момента подготвяме статия за ново психологическо проучване, което смятаме за особено важно. Както може би знаете, някои хора са на мнение, че психоаналитиците не са достатъчно отговорни пред обществото. — Джили Фрийман направи дълга пауза, но Фрида не реагира. — Както и да е, проучването се провежда от учен на име Хал Брадшо. Познавате ли го?

— Да, познавам го — отвърна Фрида.

— И така, за целта на изследването той е подбрал известни психоаналитици — и един от тях сте вие. След това е изпратил хора да се срещнат с тези психоаналитици, като ги е инструктирал да демонстрират едни и същи класически симптоми на човек, който представлява непосредствена опасност за обществото, за да види как ще реагира съответният психоаналитик. — Последва нова пауза. Фрида не каза абсолютно нищо. — Така че ви се обаждам, за да разбера какъв е вашият коментар.

— Не чух да ми задавате конкретен въпрос.

— Доколкото знам — отвърна Джили Фрийман, — този пациент, Шеймъс Дън...

— Вие казахте, че само се е преструвал на пациент.

— Да, като част от този научноизследователски проект и е демонстрирал ясните, общоизвестни белези на повеление на склонен към насилие психопат.

— Които са? — настоя Фрида.

— Ами... — започна Джили Фрийман. Последва пауза и Фрида я чу да прелиства страници. — Да, ето тук. Всеки от предполагаемите пациенти е трябвало да разкаже за това как в детството си е проявявал жестокост към животни и как, вече в по-зряла възраст, е бил обсебен от фантазии за насилие над жени, които е готов да приложи на практика. Пред вас Шеймъс Дън говори ли за всичко това?

— Не обсъждам нещата, които пациентите ми доверяват по време на сеансите.

— Но Шеймъс не е бил истински пациент. А и той самият говори открито за това. Взех интервю от него.

— Като част от научноизследователския проект ли? — попита иронично Фрида.

Тя се огледа за стол и седна. Изведнъж почувства такова силно изтощение, че си представи как заспива, докато говори по телефона. Представи си, че е попаднала в ситуация, при която беше заключила вратата и заковала прозорците, а те въпреки това бяха успели да се промушат през някой незапушен отвор.

— Това, което ни интересува във връзка с нашата статия за проекта, е, дали сте съобщили на властите за евентуалните си притеснения.

На вратата се позвъни.

— Почакайте за минута — каза Фрида. — Трябва да видя кой звъни.

Тя отвори вратата. На прага стоеше Рубен.

— Фрида, аз просто... — започна той, но тя му направи знак да мълчи и с жест го покани да влезе. Забеляза, че имаше неугледен и разсеян вид. Той мина покрай нея и изчезна в кухнята.

— И така, какво казахте? — взе отново слушалката Фрида.

— Искан да ви попитам дали сте съобщили на властите за евентуалните си притеснения.

Фрида се заслуша в тракането, което се чуваше от кухнята. Рубен се появи отново с кенче бира.

— Не, не съм — отвърна Фрида.

Рубен ѝ каза нещо беззвучно с уста, след което отпи голяма глътка бира.

— От информацията, с която разполагаме — продължи Джили Фрийман, — става ясно, че този експеримент е бил замислен да представи пред всеки един от определен кръг психотерапевти пациент, за когото е очевидно, че представлява реална опасност за околните поради това че е психопат. Било е ваше професионално задължение и ваша законова отговорност да съобщите за него на полицията. Бихте ли коментирали това?

— Но той не беше психопат — възрази Фрида.

— Това тя ли е? — обади се Рубен. — Това онази проклета жена ли е?

— Какви ги приказваш? — изсъска Фрида.

— Моля? — каза Джили Фрийман.

— Не говоря на вас. — Фрида махна сърдито с ръка на Рубен да се отдалечи. — Вие самата казахте, че той не е психопат. Не сметнах за необходимо да докладвам за него. Може и да съм имана известни притеснения специално за този човек, но не бих ги обсъждала с никой друг, освен с него.

— Съжалявам — каза Джили Фрийман, — но целта на този експеримент е била да се провери как реагират психотерапевтите, когато се сблъскат с пациент, който показва класическите симптоми на психопатия, описани от науката. Обществото има право да знае дали тези пациенти не се ползват от някаква закрила.

— Ще разговарям с вас само още една минута — каза Фрида — и после ще затворя телефона. Вие самата казахте, че в действителност той не е бил психопат. Просто говореше психопатични неща.

— Нима психопатите не говорят психопатични неща? Какво друго има значение за вас извън това, което ви казват пациентите?

— И второ, както обясних и на самия Шеймъс Дън, психопатите не търсят помощ. Той ми говореше, че не проявява милост и състрадание, но не успя да ме убеди в това. Ето моя отговор.

— И бяхте толкова уверена в себе си, че пренебрегнахте демонстрираните от него класически симптоми на психопатия?

— Минутата ви изтече — каза Фрида и затвори телефона.

После погледна към Рубен.

— Ти какво правиш тук?

— Преди малко видях Джоузеф да потегля оттук с микробуса.

— Той прави ремонт в банята ми.

— Предполагам, че затова не мога да го открия. — Това беше тя, нали? Опази журналистка, как ѝ беше името?

— Беше жена на име Джили Фрийман отвърна Фрида.

— Значи, е същата.

— Откъде знаеш?

Рубен допи бирата си.

— Защото и с мен се случи същото. И с мен се изгавриха по същия начин, по който са се изгаврили с теб. Джили ми позвъни и ми съобщи за експеримента, а по средата на разговора спомена и твоето име. Опитах се да се свържа с теб, но ти не ми отговори.

— Нямаше ме вкъщи — каза Фрида.

— Реших, че е по-добре да дойда направо у вас. Исусе, как ми се пуши! Искаш ли да излезем навън?

Рубен си взе още едно кенче бира от кухнята, после отвори вратата и излезе навън на улицата. Фрида го последва. Той ѝ даде да държи бирата, докато си запали цигарата. Всмукна дълбоко няколко пъти от нея.

— Онзи млад човек — започна Рубен. — Той каза, че иска да поговорим. Бил чувал много хубави неща за мен. Бил разтревожен за себе си. Като дете измъчвал животни, сега бил обсебен от фантазии как наранява жени. Дрън-дрън. Останалото го знаеш.

— Ти какво му каза?

— Казах му, че може да се видим за малко. А после въпросната Джили ми звъни по телефона и ми казва, че ще се появя на първа страница на вестника им, задето съм оставил един психопат да се разхожда свободно по улиците.

— Ти какво ѝ отговори?

Той отново всмукна дълбоко от цигарата.

— Трябваше да ѝ отговоря така, както ти ѝ отговори. Прозвуча добре. Аз обаче не се сдържах, разкресях се и троснах слушалката. — Той размаха гневно пръста си. — Ние ще заведем дело срещу тях. Срещу онзи педераст Хал Брадшо и онази тъпа журналистка и нейния вестник. Ще превърнем живота им в ад.

— За какво? — попита Фрида.

Рубен удари с юмрук по стената на къщата.

— За измама. За нахлуване в личното ни пространство. И за клевета — изрече той на един дъх.

— Ние няма да заведем дело срещу тях — отвърна Фрида.

— Мисля, че приемаш нещата прекалено спокойно — каза Рубен. — Може би защото си уморена и изтощена. В момента се възстановяваш от тежко нараняване. Но ще се съгласиш, че те нямат право да ни причиняват това.

Фрида сложи ръка на рамото му.

— Просто ще оставим нещата такива, каквито са.

Рубен се обърна към нея и нещо в погледа му я стресна — нещо едновременно и свирепо, и пораженческо.

— Знам, знам — каза той. — Просто би трябвало да го преглътна. Преди десет години само щях да се изсмея. Дори щях да го

приема като предизвикателство. Но стига толкова — чашата на търпението ми преля. Тази журналистка! Ще ѝ дам да разбере какво значи фантазии за насилие над жени.

Хората бяха започнали да се събират още от обяд, но нещата се бавеха поради мудната работа на тежката бюрократична машина, заради която Джордж Конли беше престоял в затвора още няколко месеца, след като съдът беше постановил, че трябва да бъде освободен. Вече беше почти три следобед, когато той най-после излезе от затвора „Хастън“ на бледата слънчева светлина, стиснал в ръка найлонов плик и облечен с палто, което му беше тясно и прекалено дебело за пролетен ден. По бледото му месесто лице бяха избили капчици пот.

Повечето от чакащите отпред бяха журналисти и фоторепортери. Представителят в парламента от неговата община също присъстваше, въпреки че Фиърби много добре знаеше колко малко беше направил за Конли — беше се включил в кампанията за оневиняването му едва когато вече беше ясно, че тя ще приключи успешно. Една малка група представители на революционна организация развяваха знамена и хорово заклеймяваха фанатизма и тесногърдието на полицейските органи. Но нито един роднина не беше дошъл да посрещне Конли. Майка му беше починала, докато той бе в затвора, а сестра му не беше идвала да го види още откакто го арестуваха. Беше казала на Фиърби, че се радва, че се е омъжила и е приела фамилното име на съпруга си, защото от името на брат ѝ и се повдига. Не желаше да има нищо общо с него. Не го чакаха и никакви приятели: през целия си предишен живот той беше една самотна фигура в малкия град, в който живееше — човек, който водеше несигурно съществуване и объркано и тъжно гледаше как животът тече покрай него. След арестуването му някои от съседите му бяха казали, че винаги са го смятали за странен и че будел у тях страх и отвращение. Ето защо изобщо не били изненадани от случилото се. С изключение на Фиърби до последните няколко седмици никой друг не го беше посещавал в затвора.

Даяна Маккероу, адвокатката на Конли, стоеше край портата с бутилка шампанско, готова всеки момент да я отвори. Тя даде изявление за медиите от името на клиента си, което извади написано на лист хартия от джоба на якето си: думи за скандалното полицейско

разследване, за изгубените години, които никога нямаше да се върнат, за гражданската съвест на неколцината честни поддръжници, които никога не бяха преставали да вярват в неговата невинност. Тя не спомена името на Фиърби, а самият Фиърби стоеше встрани от малката тълпа. Не знаеше какво точно бе очаквал. След толкова много години работа, за да се стигне до този момент, сега всичко му се струваше безрадостно и тъпо: един дебел мъж, който с провлачена походка и притеснен вид излезе от желязната порта и запримигва от щракането на фотоапаратите и проблясването на камерите.

Журналистите се втурнаха напред с насочени към него микрофони.

— Как се чувствате на свобода?

— Ще заведете ли дело?

— Какви са плановете ви, господин Конли?

— Къде ще отидете?

— Кое е първото нещо, което ще направите?

— Гневен ли сте?

— Какво пропуснахте през тези години?

— Бихте ли ни казали мнението си за полицията?

Фиърби беше сигурен, че някои от тях бяха приготвили чековите си книжки. С готовност биха купили историята му. През изминалите години Конли беше обявен за злодей, а след това забравен; сега беше герой само дето не се вписваше в образа на герой. През цялото време мънкаше и от устата му излизаха кратки и неясни отговори. „Де да знам“ казваше той. — „К’во искате да кажете?“ Погледът му постоянно се стрелкаше ту вляво, ту вдясно. Даяна Маккероу пъхна едната си ръка под лакътя му. Представителят в парламента застана от другата му страна, широко усмихнат за пред камерите.

Фиърби знаеше, че не след дълго всички отново щяха да забравят за Конли. Щяха да го оставят на спокойствие в малката му стая в една къща, пълна с други аутсайдери и самотници всички те апатични и със сломен дух. Обзе го внезапно чувство за вина, последвано от раздражение: нима и сега щеше да си остане единственият приятел на Конли? Да го посещава и да го извежда да пийнат по нещо, да се опита да му намери някаква работа? Това ли беше наградата му, задето се бе преборил да бъде освободен?

Фиърби с усилие си проправи път сред тълпата и докосна ръката на Конли.

— Здравей, Джордж — каза той. — Поздравления!

— Здравей — отвърна Конли. От него се носеше неприятна миризма; кожата му беше с типичния за затворниците сивкав цвят, а косата му беше оредяла.

— Ще бъдеш зает през остатъка от деня. Исках само да те поздравя и да ти дам телефонния си номер. Когато поискаш, можеш да ми се обадиш и аз ще дойда да те видя. — После каза с пресилен ентузиазъм в гласа: — Можем да хапнем някъде, да отидем да пийнем по нещо, да се поразходим. — Той се поколеба. — Всичкото това внимание може би ти се струва изморително, но то скоро ще отзвучи. А ти ще трябва да си помислиш какво ще правиш оттук нататък.

— Оттук нататък?

— Ще дойда да те видя.

Конли го изгледа втренчено, с увиснала долна устна. Прилича на тантуресто малко дете, помисли си Фиърби. Това ли беше дългоочакваната щастлива развръзка?

По-късно, на пресконференцията, полицейският инспектор, водил разследването, прочете изявление. Заяви възможно най-искрено, че са били допуснати грешки. Признанието на Джордж Конли, че е убил Хейзъл Бартън, е било изтръгнато — тук той се изкашля и направи гримаса, — без да се спазва предписаната от закона процедура.

— Имате предвид по незаконен начин — извика някой от задните редове.

— Бяха предприети мерки — продължи полицейският инспектор. — На виновните беше наложено мълчание. Бяха въведени по-строги изисквания за спазване на процедурите. Допуснатите грешки повече няма да се повторят.

— А какво ще кажете за господин Конли? — попита млада жена на първия ред.

— Моля?

— Той е бил в затвора от 2005 година до днес.

— И искрено съжаляваме за това голямо недоразумение.

— А има ли уволнени служители по случая? — обади се един глас.

Лицето на инспектора доби строго изражение.

— Както вече казах, проследихме внимателно всички етапи в хода на разследването. Отделни служители получиха мъмрене. Но няма да бъде в ничий интерес да направим от някого изкупителна жертва.

За Фиърби посланието беше съвсем ясно. Полицията беше убедена, че Конли е убиецът, но сега се измъкваше заради чисто техническо недоглеждане. Нещо повече техният представител в момента правеше всичко възможно всеки от присъстващите в залата да повярва в това. Усети как в него се надига гняв.

— Извинете — провикна се той със силен глас. Имам въпрос към вас.

Всички погледи се насочиха към него. Кой не познаваше Джим Фиърби, човека, който от години се беше посветил на това дело! Журналист, който от десетилетия се появяваше в публичното пространство, представител на старата школа, който като захапеше някаква история, не я изпускаше докрай. Вече беше прехвърлил шейсетте, леко приведен, с посребрени коси. С извития си като клюн нос, безцветни очи и обветрено лице приличаше на хищна птица.

— Да? Какъв е въпросът ви, господин Фиърби? — попита инспекторът с изкуствена усмивка.

— Сега, когато Джордж Конли — един напълно невинен човек — беше пуснат на свобода... — той направи пауза, за да могат думите му да изпълнят залата — бихте ли ни казали какви действия ще предприемете, за да откриете истинския извършител? Все пак, една млада жена беше жестоко убита.

Инспекторът се изкашля отново — този път сухо и на пресекулки, за да обмисли отговора си.

— Към настоящия момент няма нови следи — каза той накрая.

— Към настоящия момент?

— Точно така. Има ли други въпроси?

Фиърби шофираше обратно към вкъщи в падналия мрак. За разлика от предишните пъти, последният затвор на Конли се намираще

съвсем близо до мястото, където живееше Фиърби — в малко градче, недалеч от Бирмингам. Когато Сандра го напусна, той се замисли дали да не се пресели другаде — може би в Лейк Дистрикт^[1] или някъде още по̀ на север, където студените ветрове брулеха хълмовете. Да се опита да постави ново начало. Но накрая остана в стария си дом, заобиколен от архива си, книгите си, картините си, дивидитата със стари филми. Нямаше особено значение къде живееше това беше просто мястото, където спеше и размишляваше.

Той влезе в кабинета си и се загледа в купищата бележници и папки, където се съхраняваше цялата документация по делото, което изцяло го бе обсебило: полицейски доклади, съдебни доклади, писма, които беше изпращал и които беше получавал, петиции... Наля си голяма чаша джин, защото уискито му се беше свършило и добави вода, защото и тоникът се беше свършил. Това, което пиеха моряците, помисли си той — тъжно, самотно питие, с което по-лесно може да ти мине времето. Сигурно беше заспал във фотьойла си, защото, когато телефонът иззвъня, той отначало си помисли, че сънува.

— Джим Фиърби ли е?

— Кой се обажда?

— Днес ви видях на пресконференцията. Още ли пишете по случая?

— Какво значение има? — Фиърби все още не се бе разсънил напълно.

— Искам да се срещна с вас.

— Защо?

— Знаете ли кръчмата „Филип Сидни“?

— Не.

— Ще я намерите. Ще бъда там утре следобед в пет.

Опитах се да ти се обадя по телефона. Когато се видим, ще ти предам кратък урок как да използваш джиесема си. (Най-вече го дръж включен и го носи със себе си). Сега може би вече е късно да опитам отново. Сигурно отдавна спиш. Или пак бродиш по улиците на

Лондон, сбърчила чело по обичайния си начин. Скоро ще се чуем, а дотогава се грижи добре за себе си, любима моя.

Санди xxx

[1] Англ. Lake District (Езерната област) е национален парк и туристическа дестинация в Северозападна Англия. — Бел.прев. ↑

13

Карлсън седна срещу Вили Хънт.

— Ти сигурно си най-некадърният взломаджия в целия свят.

— Ето, видяхте ли, че не съм ви излъгал?

— „Работните пчелички“ — продължи Карлсън. — Като изключим факта, че това е една строяща се детска градина, в която ще учат малки деца, и че да се краде от деца е грозно, какво, по дяволите, си се надявал да отмъкнеш оттам? Плюшени играчки?

— Строителната дейност там все още не е приключила — каза Хънт. — Мислех, че наоколо може да се намерят някакви инструменти.

— Но такива нямаше.

— Не, не успях нищо да намеря.

— Добрата новина е — обясни Карлсън, — че тъй като това е строителен обект, там е пълно с камери за наблюдение и рядко съм виждал толкова добри изображения. Можеш да си избереш от тях за снимка в паспорта си. Нали ви казах, че ходих там.

— Да, но както знаем, си ходил и на друго място, където е било извършено убийство. Ще трябва да ни разкажеш повече за това.

Хънт загриза палеца си.

— Ако ви кажа всичко, ще свалите ли обвинението за кражба с взлом?

— Млъкни! — ядоса се Карлсън. — Аз дори не съм сигурен дали ще свалим обвинението за убийство. Просто си кажи всичко, без да се пазариш с мен.

Хънт помисли малко.

— Трябваша ми пари — обясни той. — Дължах известна сума на един човек. Но нали вече ви казах за това?

— Разкажи ми отново.

— Накрая се озовах на „Маргаретинг стрийт“. Звъннах на няколко входни звънци и когато отвореха вратата, питах дали Стив си е вкъщи, след което казвах, че сигурно съм сбъркал адреса. Накрая стигнах до онази къща. Никой не отговори. Тогава влязох.

— Как?

— Взех половин тухла от един метален контейнер и счупих прозорчето до входната врата. Пресегнах се и я отворих.

— Не се ли изненада, че двойната ключалка не е заключена? Или че не е сложена веригата? — попита Карлсън.

— Ако двойната ключалка беше заключена, нямаше да мога да вляза.

— Но ако двойната ключалка не е заключена, това означава, че някой от обитателите си е вкъщи — каза Карлсън.

— Но нали вече бях позвънил на входа.

— Добре. Продължавай.

— Влязох вътре. Взех някои неща от кухнята. После отидох в другата стая и... е, знаете.

— Какво?

— Тя лежеше там.

— Ти какво направи?

— Не знам — отвърна Хънт. — Бях шокиран.

— Защо не извика линейка?

Хънт поклати глава.

— Алармата звънеше. Просто изчезнах по най-бързия начин.

— Но все пак си успял да вземеш зъбното колело.

— Да.

— Въпреки че жената е била убита с него и то е било изцапано с кръвта ѝ.

— Взех две найлонови торби за пазаруване от кухнята.

— Защо не се обади в полицията? — попита Карлсън.

— Защото бях влязъл с взлом — отвърна Хънт. — По принцип не съм взломаджия, но тогава бях влязъл в чужда къща, за да крада. Както и да е, в онзи момент не разсъждавах нормално.

— И?

— Ами измъкнах се и избягах.

— После?

— Трябваше да продам това, което бях взел. Казах ви, имах нужда от пари.

— И така, продаде сребърните предмети.

— Да.

— Но запази зъбното колело.

— То имаше нужда от... е, нали знаете.

— Трябваше да почистиш кръвта от него ли?

— Беше ми гадно — каза Хънт. — Когато я видях да лежи там...

Какво според вас трябваше да направя?

Карлсън се изправи.

— Не знам, Били. Забъркал си се в голяма каша.

— Фрида?

— Здравей, Клои. — Фрида прекоси хола с телефона в ръка и отпусна изпълненото си с болка тяло във фотьойла до камината, в която през зимата палеше огън всеки ден. Но сега беше пролет, времето беше топло, а небето яносиньо и камината вече не гореше. — Добре ли си?

— Непременно трябва да те видя.

— Преди петък? — Всеки петък Фрида седеше с Клои над уроците по химия, които племенницата ѝ ненавиждаше.

— Още сега.

— Защо?

— Нямахте да те моля, ако не беше важно.

Наближаваше шест часът. Фрида си помисли за чашата силен чай, за парчето зеленчуков пай, което си беше купила за вечеря от бистрото на № 9, за тихата вечер в приглушената светлина на своя уютен дом, за ателието си на тавана, където искате да поседи с молива с мек графит и листа грапава хартия, за включения телефонен секретар, с което щеше да избегне всякакви досадни разговори, и накрая за пухкавите си възглавници и всепоглъщащата тъмнина. Може би без сънища и кошмари, а просто тиха забрава. Можеше да откаже.

— Ще дойда у вас до половин час.

— Не съм вкъщи. В момента съм в едно кафене близо до „Кръглата къща“^[1]. Лесно ще го намериш. На фасадата е окачен огромен пикиращ самолет. Сградата се използва като художествена галерия.

— Почакай, Клои...

— Благодаря, Фрида — каза Клои с ентузиазъм и затвори телефона, преди Фрида да е размислила.

Неизвестно защо кафенето се наричаше „Пивоварната на Джо“ и на външната му стена наистина беше окачен голям самолет, обърнат с носа надолу. Фрида отвори вратата и влезе в дълго тъмно помещение,

пълно с маси и различни по вид столове, по чиито стени висяха картини, които тя трудно можеше да различи в полумрака. Край масите бяха седнали хора, а други се размотаваха около бара, разположен в средата на кафенето. Силна музика огласяше пространството, а във въздуха се носеше мирис на бира, на кафе и на ароматни свещи.

— Да ви предложи ли маса? — попита млада жена, облечена в тясна черна пола с цепка, с татуирана на бузата светкавица. Говорът ѝ беше типичен за хората от заможната класа около устието на Темза. Обувките ѝ бяха като тези на Терминатора.

Фрида чу името си и огледа заведението с присвити очи. В далечния му край забеляза Клои, която ръкомахаше, за да привлече вниманието ѝ.

— Дано да е за нещо важно.

— Искаш ли бира?

— Не, благодаря.

— Или чай? Тук предлагат най-различни билкови чайове.

— Защо ме извика?

— Искях непременно да те видя. Става дума за Тед.

— Тед? Имаш предвид онзи младеж?

— Той има нужда от помощ.

— Сигурна съм в това.

— Проблемът е, че той не иска и да чуе. Ядосва се, когато другите се опитват да го убедят, затова реших аз да предприема нещо.

— Мога да ти дам имена на колеги, Клои, но той самият трябва да прояви желание.

— Не ми трябва други имена, Фрида. Нали имам теб.

— О, не. Само не това.

— Трябва да му помогнеш.

— Не. Не се прави така.

— Моля те. Ти не разбираш. Аз наистина го харесвам, а той в момента е толкова объркан. Тя сграбчи ръката на Фрида. — О, по дяволите! Той вече е тук. Току-що влезе.

— Нали не си направила това, за което си мисля?

— Наложил се да го направя — каза Клои със силен шепот, навеждайки се напред. Ако ви бях казала, нито ти нито Тед щяхте да дойдете.

— Точно така.

— Можеш да го накараш да се почувства по-добре.

— Майка му е била убита, Клои. Как бих могла да го накарам да се почувства по-добре?

Фрида се изправи и в същото време Тед, препъвайки се край бара, ги съзря и двете. Той се спря и се втренчи в тях. Беше със същия неугледен вид както преди — размъкнати дрехи, свлечени дънки, развързани връзки на маратонките, коса, закриваща бледото му лице, бузи, по които бяха избили алени петна. Тед започна да мести неспокойно погледа си от Клои към Фрида и обратно.

— Вие?! — каза той. — Какво става тук?

Клои скочи на крака и отиде при него.

— Тед — каза умолително тя. — Изслушай ме.

— Тя какво нрави тук? Ти ме *измами*.

— Искях да ти помогна — изхленчи Клои с отчаяние в гласа. За момент на Фрида ѝ дожаля за племенницата ѝ. — Помислих си, че ако вие двамата си поговорите за малко...

— Не ми трябва помощ. По-добре вижте сестрите ми. Те са тези, които наистина се нуждаят от помощ. Аз вече не съм малко дете. — Той погледна към Клои. — Мислех, че си ми приятелка.

— Това не е честно — намеси се Фрида с рязък глас. Той обърна към нея лицето си, на което бяха изписани горчивина и презрение. — Съгласна съм, че Клои е постъпила неправилно. Но го е направила, защото ти е *истинска приятелка* и защото я е грижа за теб. Не я съди и не бъди груб с нея. Ти имаш нужда от приятели.

— Да не мислите, че ще легна на проклетия диван в кабинета ви?

— Не, разбира се.

— Нито пък ще започна да хленча, че с живота ми е свършено, защото вече нямам майка. — Но гласът му издайнически изтъня, макар да я гледате предизвикателно.

— Не. А и животът е пред теб. Сега ви предлагам ние тримата да излезем оттук и да изпием по чаша чай или горещ шоколад, или пък нещо друго в малкото кафене отсреща — там е тихо и спокойно и ги няма онези страховити картини по стените. А после всеки ще си отиде у дома и няма да има обидени.

Клои подсмръкна и го погледна умоляващо.

— Добре — каза той. — От години не съм пил горещ шоколад. Още откакто бях дете. — Все едно сега бе мъж на средна възраст.

— Извинявай — каза тихо Клои.

— Няма нищо.

— Добре тогава — обади се Фрида. — Значи, можем да тръгваме.

Клои и Тед си взеха по чаша горещ шоколад, а Фрида — чаша вода.

— Не вярвам, че нещата започват да ни изглеждат по-поносими и по-добри само защото говорим за тях — подхвърли Тед.

— Зависи — каза Фрида.

— Според мен това само влошава нещата, както когато човъркаш прясна рана, за да продължи да кърви. Когато *искаш* да продължи да кърви.

— Аз не съм тук, за да те карам насила да се срещнеш с някого, с когото не искаш да се срещнеш. Мисля, че просто трябва да си изпиеш горещия шоколад.

— Не ви ли става гадно да прекарвате дните си с богати самовлюбени кретени, които ви разказват надълго и нашироко за душевните си травми, получени в детството, и се опияняват от своите благородни, изфабрикувани страдания?

— Но твоето страдание не е изфабрикувано, нали?

Тед впери поглед в нея. Кожата на лицето му беше толкова тънка, почти прозрачна, че дори въздухът би я наранил.

— Ще ми мине — отвърна той. — Така би казала и мама. Малко по малко...

— Тъжно е, че когато хората си отидат от този свят, ние започваме да говорим за тях в минало време — каза Фрида. — Мислим си какво щяха да кажат, какво щяха да направят, ако бяха живи. Но ако смяташ, че тя би казала точно това, то звучи доста разумно. Времето минава. Нещата се променят. — Тя се изправи. — Мисля, че приключихме.

Клои допи чашата си.

— И ние сме готови.

Когато излязоха навън, Фрида понечи да им каже „довиждане“, но Клои очевидно все още не искаше да се разделят.

— В каква посока си?

— Ще се прибера през парка.

— Значи, сме в една и съща посока. Покрай къщата на Тед. Само че той сега не живее там. Семейството му е отседнало у едни съседни.

— Мога и сам да обясня — каза Тед.

— Добре — съгласи се Фрида и тримата тръгнаха заедно със смут в душите. Клои вървеше по средата.

— Съжалявам — каза объркано тя. — Вината е изцяло моя. Не биваше да го правя. Притесних и двама ви.

— Не можеш насила да предлагаш помощ на хората — отвърна Фрида. — Но стига вече за това.

— Фрида обича да се разхожда пеша. Тя е като таксиметров шофьор. Само назови две места в Лондон и тя ще извърви разстоянието между тях. — Клои избъбри всичко това на един дъх сякаш се страхуваше от мълчанието, и продължи все така припряно: — А освен това е критична към някои съвременни гледки. Смята, че нещата са се променили към по-лошо след епохата на кралица Елизабет I или след Големия ножар в Лондон. Това е улицата на Тед. Ето тук се е случило всичко. Съжалявам, не искам да се връщам отново на тази тема. И без това достатъчно оплесках нещата. А това е къщата му — имам предвид къщата на родителите му — но аз ще повървя още малко с него по улицата, за да му се извиня, а после... — Тя се обърна към Фрида, която изведнъж се беше заковала на място. — Фрида, добре ли си?

Фрида се беше опитала да направи път на трима души — двама мъже и една жена — които тъкмо слизаха от една кола, но ги позна в момента, в който и те я познаха.

— Фрида... — Карлсън беше толкова изненадан, че не успя да каже нищо повече.

Другият мъж обаче беше по-скоро развеселен, отколкото учуден.

— Не можете да стоите настрана, така ли? — рече язвително Хал Брадшо. — Това някакъв синдром ли е?

— Не разбирам за какво говорите — каза Фрида.

— Щях да ви попитам как сте — продължи Брадшо. — Но мисля, че вече знам.

— Да. Вашата журналистка ми се обади по телефона.

Брадшо се усмихна. Имаше ослепително бели зъби.

— Може би трябваше да ви предупредя. Но това щеше да обезсмисли идеята.

— За какво става дума? — Карлсън изглеждаше притеснен и напрегнат.

— Не ти трябва да знаеш. — Фрида не искаше другите да научат, особено Карлсън, но предполагаше, че много скоро всички щяха да узнаят и тогава въздухът около нея пак щеше да се изпълни с клюки, злорадство и прикрито съжаление.

Жената беше Ивет Лонг.

— Фрида, какво правиш тук?

— Пихме горещ шоколад с племенницата ми Клои. А това е Тед.

— Да — подхвърли Брадшо, все още усмихвайки се. — Ние добре познаваме Тед Ленъкс. — Ще влезете ли вътре? Предполагам, че точно това искате.

— Не. — Фрида беше на път да каже, че няма нищо общо с каквото и да било, но погледът ѝ се спря на скованата и изпита фигура на Тед, който стоеше до Клои. Думите ѝ биха прозвучали като предателство. — Бях тръгнала към къщи.

— Тя може да ходи, където си поиска, нали така? — каза Ивет с рязък тон, гледайки свирепо към Хал Брадшо с кафявите си очи. Той обаче остана невъзмутим.

Фрида едва прикри усмивката си: Ивет я защитаваше и това беше нещо съвсем ново за нея. Но от какво всъщност я защитаваше?

Ивет и Брадшо се качиха по стълбите пред входа, но Карлсън остана на тротоара, пристъпвайки неспокойно.

— Замесена ли си по някакъв начин в този случай? — попита той.

— Клои се познава с Тед — обясни Фрида. — Помоли ме да поговоря с него. Това е всичко.

Карлсън промърмори нещо на себе си.

— Все пак се радвам да те видя. Изглеждаш добре — каза той.

— Благодаря — отвърна Фрида.

— Имах намерение да се отбия у вас и да си поговорим. Но се случи това тук... — Той махна с ръка към къщата.

— Напълно те разбирам — каза Фрида. Тя кимна за довиждане на Клои, обърна се и тръгна в посока на Примроуз Хил...

Карлсън проследи Фрида с поглед, докато се отдалечаваше, а после влезе с останалите в къщата. Мънстър и Райли вече бяха вътре. Те последваха Мънстър в кухнята. Ивет извади папки от чантата си и ги подреди на масата. После всички седнаха. Карлсън си представи как семейство Ленъкс са седели край тази маса, как са се събирали на шумни неделни обеда. Опита се да не мисли за това. Погледна към Брадшо.

— Какви бяха онези реплики, които си разменихте с Фрида?

— Неформален разговор на професионална тема — отвърна Брадшо.

— Добре — каза Карлсън. — А сега да видим, докъде сме стигнали.

— Наистина ли няма да повдигнем обвинение за убийство на Били Хънт? — попита Мънстър.

— Трябва да е бил той. Просто трябва да е бил той — обади се Ивет. — Но според записите от охранителните камери Хънт е бил в Излингтън малко след четири. Съседката ѝ е позвънила на вратата в четири и половина, но тя не е отворила.

— Може да е била във ваната — каза Мънстър. — Може да е имала слушалки на ушите.

— Какво е заключението на съдебните медици за часа на смъртта? — попита Карлсън, не откъсвайки очи от Райли, който седеше с отнесено изражение.

Ивет взе една от папките, прелисти я и каза:

— Не ни е от голяма полза. Може да е починала по всяко време в рамките на половин час до три часа, преди да бъде открита. Но вижте, нали не можем да приемем насериозно думите на човек като Били Хънт? Има известни противоречия в показанията му. Той например казва, че е задействал алармата при проникването в къщата. Ако той не я е убил, защо тогава истинският убиец не я е задействал?

— Защото жената го е пуснала — отбеляза Брадшо. — Психопатите са големи лъжци, могат да бъдат много убедителни.

— Преди казахте, че е изпитвал гняв към жените и е търсил начин да го изрази.

— Продължавам да го твърдя.

— Защо се е включила алармата? — попита Ивет.

— Какво точно имаш предвид? — не разбра Карлсън.

— Защо се е включила алармата против крадци, щом тя си е била вкъщи?

— Това е добър въпрос. — Карлсън стана и отиде до входната врата. Отвори я и излезе навън. После се върна обратно в кухнята. — Тази къща изобщо няма аларма против крадци. А ние сме едни шибани идиоти.

— Ето, виждате ли? — възкликна Ивет. Значи, Били Хънт ни е излъгал. Отново.

Карлсън забарабани с пръсти по масата.

— Защо му е да лъже за това?

— Защото е психопат — обади се Брадшо.

— Той е безделник и крадец, но в случая не ни е излъгал — заключи Карлсън.

— И откъде сте толкова сигурен? — попита Ивет.

— Погледнете. — Карлсън посочи към тавана. — Там има противопожарна аларма.

— Как би могъл Хънт да задейства противопожарната аларма?

— Не я е задействал — отвърна Карлсън. — Да видим папката с описанието на сцената на местопрестъплението. Райли, какво ще открием там?

Райли примигна неспокойно.

— Имате предвид нещо конкретно ли?

— Да, нещо конкретно. О, добре, няма значение. Доколкото си спомням, отгоре на печката е имало тава с нещо изгоряло в нея. От това се е задействала алармата.

Ивет прелисти с бързо движение папката.

— Точно така — потвърди тя.

— Искате да кажете, че Били Хънт се е промъкнал в къщата и е извадил от фурната някакви изгорели сладки? — попита Мънстър невярващо.

Карлсън поклати глава.

— Трябва отново да поговорите с по-малката дъщеря, въпреки че знам какво ще каже. Прибрала се е вкъщи, усетила с миризма на изгоряло, извадила е тавата от фурната. После е открила тялото на майка си. Крис, провери противопожарната аларма във всекидневната. Хънт каза, че там също имало аларма.

Мънстър излезе от стаята.

— Добре каза Ивет. — Изяснихме причината за включването на противопожарната аларма. Но това с нищо не ни помага да се ориентираме по кое време е била убита.

— Изчакай — прекъсна я Карлсън. Мънстър се върна в кухнята.

— Там няма аларма.

— Какво?! — възкликна Карлсън. — Сигурен ли си?

— Има аларма в антрето. Това трябва да е другата, която е чул.

Карлсън се съсредоточи в мислите си.

— Нес — каза той накрая. — Когато заради задимяване се включи противопожарната инсталация, ние не говорим за аларми, а за аларма, защото ги възприемаме като едно цяло.

— Наистина ли? — каза Ивет с недоверчиви нотки в гласа.

— Личните вещи на Рут Ленъкс тук ли са, или са в управлението?

— В управлението.

— Добре каза Карлсън. — Дайте ми малко време. Трябва да се обадя по телефона.

Той излезе навън. След дълга пауза Ивет се обърна към Брадшо:

— Някакъв проблем ли има между вас и Фрида?

— А вие говорихте ли за това с нея? — попита я той на свой ред.

— Какво имате предвид под „това“?

— Вашият „принос“ за инцидента, злополуката — както щете го наречете — с нея.

— Извинете, не разбирам за какво говорите.

— Е, надявам се, че не изпитвате вина.

— Слушайте! — Ивет му хвърли разярен поглед, но не успя да продължи, защото Карлсън влезе в кухнята.

— Току-що говорих със служителката от „Склад за лични вещи“. Предположенията ми се оправдаха — събщи им триумфално той. — Това, което е чул Хънт във всекидневната, е бил джиесемът на Рут Ленъкс. Алармата му е била настроена да звъни за четири и десет следобед. Това е била другата аларма, която Били Хънт е чул.

— *Може би* е била — възрази Ивет.

— Не, била е — настоя Карлсън. — Да видим какво имаме и да свържем фактите. Сладки или кексчета, които прегарят във фурната. Сензор за дим. И телефонна аларма, настроена за четири и десет.

Логично е да предположим, че алармата е била настроена, за да ѝ напомни, че са се изпекли.

— Възможно е.

— Логично е да предположим също, че когато алармата се е включила, госпожа Ленъкс вече не е била в състояние да реагира. Така че в четири и десет най-късно тя вече е била мъртва.

Край масата настъпи тишина.

— По дяволите! — изруга Ивет.

[1] Англ. The Roundhouse — известна сграда в квартала „Чок Фарм“, където се провеждат културни събития. — Бел.прев. ↑

Тя го очакваше. Огледа се в огледалото, за да се увери, че изглежда овладяна и в прилично здраве — не понасяше мисълта някой да я съжалява, особено пък той. После изяде парчето зеленчуков пай, застанала до кухненския прозорец, докато котаракът галеше хълбока си в прасците ѝ. Сега къщата беше утихнала, след като цял ден бе ехтяла от тежките удари с чук и режещите звуци на бормашината. Степан отново беше дошъл, тъй като двамата с Джоузеф бяха внесли в къщата две метални греди. Сега и двамата си бяха тръгнали. Фрида не знаеше какво точно иска, но знаеше със сигурност, че сякаш в един миг мислите ѝ се бяха прояснили и вече не се чувстваше толкова напрегната, все едно някаква врата се беше откряла леко и светът се беше показал пред нея в пълния си блясък. Входният звънец иззвъня в девет и десет.

— Здравей, Фрида — каза Карлсън. В ръцете си държеше букет червени лалета, увити във влажна хартия. — Още преди седмици трябваше да ти ги донеса.

— Преди седмици бях отрупана с цветя. И всичките увехнаха по едно и също време. А тези са свежи.

— Може ли да вляза?

В хола той се настани в единия от фотьойлите край празната камина.

— Все си те представям как седиш край запаления огън — каза той.

— Това е, защото си ме виждал главно през зимата.

Последва мълчание. И двамата се замислиха за съвместната си работа и как драматично беше приключила.

— Фрида... — започна той.

— Недей. Не е нужно.

— Напротив. Остави ме да говоря. Не дойдох да те видя след изписването ти от болницата, защото се чувствах ужасно зле заради това, което ти се случи. Изпитвах страшни угризения. Ти ни помогна

— нещо повече, спаси ни от евентуално уволнение. А в отплата ние се отървахме от теб и накрая едва не те оставихме да бъдеш убита.

— *Ти* не се отърва от мен и *ти* не ме остави да бъда убита.

— Аз. Екипът ми. Всички ние. Това е истината. Отговарях за случая, а не те опазих.

— Но не ме убиха. Аз оцелях. Погледни ме. — Тя повдигна брадичката си и изпъна рамената си. Усмихна се. — Добре съм.

Карлсън за миг притвори очи.

— В нашата работа трябва да се научиш да бъдеш безчувствен, иначе ще полудееш. Но не можеш да бъдеш безчувствен, когато става дума за приятел.

След това емоционално изказване и двамата се умълчаха. В съзнанието на Фрида изплува серия от запечатали се образи на Карлсън: Карлсън зад бюрото си, спокоен и съсредоточен; Карлсън, крачещ по улицата с изопнато лице; Карлсън, седнал до леглото на малко момче, за което си мислеха, че може би умира; Карлсън, който се застъпва за нея пред комисаря; Карлсън с дъщеричката си, която го е обгърнала с ръчички и крачета като уплашена малка коала; Карлсън, който седи край запалената й камина и ѝ се усмихва.

— Приятно ми е да те видя отново — каза Фрида.

— Това означава много за мен.

— Децата ти заминаха ли вече? — попита тя.

— Не. Но скоро ще отпътуват. Бях планирал да прекарам много време с тях. Но точно тогава се появи този случай.

— Сигурно ти е много тежко.

— То е като зъбобол, който не те оставя на мира. При теб наистина ли всичко е наред?

— Добре съм. Трябва ми още малко време.

— Нямам предвид само физически. — Карлсън се изчерви и на Фрида ѝ стана забавно.

— Имаш предвид дали преживявам душевна травма?

— Теб те *намушкаха* с нож.

— Понякога сънувам нападението. — Фрида се замисли за момент. — И трябва да ти кажа, че не преставам да мисля за Дийн Рийв. Преди няколко дни се случи нещо, за което трябва да знаеш. Спокойно, не се тревожи, сега не ми се говори за това.

Последва мълчание. Карлсън като че ли вътрешно се бореше със себе си. Да говори или да не говори?

— Виж... — каза той накрая. — Онова момче, Тед.

— Съжалявам за него.

— Остави ме да се доизкажа. Вероятно знаеш за случилото се.

— Знам, че майка му е била убита.

— Тя е била добра жена, със свестен съпруг, задружно семейство, многобройни приятели, съседи, които са я харесвали и уважавали. Мислехме, че сме заловили човека, който я е убил, и че случаят ще приключи бързо и без усложнения. Оказва се обаче, че той няма как да е извършил убийството и ние отново сме на изходна позиция. Но сега дори нямаме заподозрян.

— Съжалявам — каза Фрида лаконично.

— Д-р Брадшо има своя хипотеза.

— Нямам желание да я чуя. Това е едно от предимствата да бъдеш изритан от работа — изрече Фрида на един дъх.

Карлсън я изглежда подозрително.

— Някакъв проблем ли има между теб и Брадшо?

— Какво значение има? — Фрида не каза нищо повече, просто го изчака да продължи.

— Би ли дошла в къщата с мен? Само веднъж? Искам да обсъдя някои неща с човек, на когото вярвам.

— Защо не с Ивет? — попита Фрида, макар че вече знаеше, че ще каже „да“.

— Ивет е страхотна — като изключим факта, че едва не те остави да те убият. Тя е колежката, на която вярвам безрезервно, а също и моето бойно куче. Но ако ми трябва човек, който да огледа вътрешността на една къща, да почувства атмосферата ѝ, да си направи някои изводи, бих поканил теб — *каня* те да отидем там заедно.

— Като приятел?

— Да. Като приятел.

— Кога?

— Какво ще кажеш за утре сутринта, когато къщата е празна?

— Това напълно ме устройва.

— Значи, си съгласна? Страхотно! Да изпратя ли кола да те вземе?

— Не, ще се справя сама.

Днес се запознах с една невроложка на име Глория, за която смятам, че много ще ти допадне (виждаш ли, старя се да ти намеря приятели чак тук). Разговаряхме за свободната воля — дали съществува и прочее. Тя твърди, че след всичко, което науката знае за мозъка, е невъзможно да вярваме, че съществува такова понятие; в същото време обаче е невъзможно да не вярваме, че то съществува — това ни помага да живеем живота си така, все едно имаме възможности за избор. Необходима заблуда.

Тук вечерта е прекрасна, кръглата луна огрява реката. Интересно как изглежда Лондон в момента — но, разбира се, при теб вече е почти сутрин. В момента спиш. Поне се надявам, че спиш.

Санди xxx

И така, на следващия ден Фрида отново мина край „Кръглата къща“, край малкото кафене, където Тед и Клои бяха пили горещ шоколад предишната вечер, а също и край по-голямото кафене, на чиято фасада беше окачен насочен надолу самолет, а вътре гърмеше оглушителна музика, след което свърна по „Маргаретинг стрийт“. Карлсън вече беше отпред и пиеше кафе от картонена чаша, която вдигна за поздрав, докато Фрида вървеше към него. Той забеляза, че тя се движеше по-бавно от обикновено, като накуцваше леко.

— Ти дойде.

— Казах ти, че ще дойда.

— Радвам се.

— Сигурен ли си, че вътре няма никого?

— Напълно. Семейството е отседнало у едни съседи. Къщата все още официално се счита за сцена на местопрестъпление.

— А Хал Брадшо?

— Да върви по дяволите! — Грубият тон, с който Карлсън изрече това, изненада Фрида.

Тя влезе след него през входната врата. Въпреки че малкото прозорче все още бе счупено, преградните ленти бяха махнати, а екипът от криминалисти беше приключил работата си. Но в къщата вече се усещаше специфичната празнота на място, изоставено от стопаните си — неподдържано и със застоял въздух; и разбира се, това бе мястото, където една жена (съпруга, майка, добра съседка, бе казал Карлсън) беше убита преди броени дни. Докато Фрида стоеше в тихото антре, тя интуитивно усети, че къщата някак си разбираше това и се чувстваше изоставена.

Една голяма фотография с пукната рамка и натрошено стъкло беше подпряна на стената и тя се наведе да я разгледа.

— Щастливото семейство — каза Карлсън. — Но нали знаеш, в такива случаи съпругът винаги е под подозрение.

Официалните семейни фотографии, поставени в рамка и окачени в антрето, са приятни за окото — хората на тях са винаги щастливи. Всички трябва да стоят плътно един до друг и да се усмихват: ето го Тед, не така кльощав и раздърпан, какъвто го бе видяла, със свежа и гладка кожа на младежкото си лице; ето го по-голямото момиче, с неговите привличащи погледа светли очи и облак от медно кафяви къдрици; ето я по-малката дъщеря, слаба и с напрегнат поглед, широко усмихнала, въпреки скобите на зъбите си, леко наклонила глава към рамото на майка си. Ето го съпруга и бащата, горд и закрилящ, какъвто трябва да изглежда един съпруг и баща, застанал сред семейството си за снимка, която ще бъде окачена на видно място — кестенявата му коса е започнала да посивява, бузите му са месести, очите му са същите като на по-голямата му дъщеря, веждите му са извити като на комедиант и по всичко личи, че на младини лицето му е имало весело изражение.

А ето я и нея, застанала в средата до съпруга си — с пуловер с цветни шарки, меката ѝ коса с прихваната хлабаво отзад, откритото ѝ лице се усмихва от снимката. Едната си ръка е поставила на рамото на по-голямата си дъщеря, която е седнала пред нея, а другата — на хълбока на съпруга си. Малко необичаен жест за официална фотография, помисли си Фрида, свободен и интимен. Тя се наведе поблизо и се взря в очите на жената. Сиви. Не се виждаше грим. Около устата и по челото имаше леки бръчки — следи от усмивки и от грижи, неизбежен отпечатък, който животът оставя върху нас.

— Разкажи ми за нея, опиши ми я — помоли тя Карлсън.

— Името ѝ е Рут Ленъкс. На четиресет и четири години. Работи като здравен асистент, откакто по-малката ѝ дъщеря е тръгнала на училище; имало е период от няколко години, докато децата ѝ са били малки, през който не е ходила на работа. Омъжена е за Ръсел Ленъкс — той посочи мъжа на снимката — от двадесет и три години — и всички данни сочат, че бракът им е бил щастлив. Той е изпълнителен директор на малка фондация за деца със затруднения в обучението. Имат три деца — Тед, когото познаваш, Джудит, която е на петнайсет, и Дора, на тринайсет. И тримата учат в местната гимназия. Сестра ѝ е същински дракон, живее в Лондон. Родителите ѝ са починали. Член е на Родитело-учителската асоциация^[1]. Добра гражданка. Семейството не е богато, но живее добре. Двамата имат прилични доходи и

нормални разходи. Три хиляди лири в текущата ѝ сметка, тринайсет хиляди в спестовната ѝ сметка. Добри пенсионни спестявания. Дарява средства на различни благотворителни организации по лична платежна заявка. Няма криминално досие. Чиста шофьорска книжка. Използвам сегашно време, но както знаеш, миналата сряда са ѝ нанесли жесток удар в главата, от който се предполага, че е починала веднага.

— Кой е този, за когото мислехте, че я е убил, преди да установите, че няма как да е бил той?

— Един местен наркоман с полицейско досие, но се оказва, че е с непохватимо алиби. Засечен е от видеокамери на съвсем друго място около часа на убийството. Призна си, че е проникнал с взлом в къщата, след което е откраднал някои неща, натъкнал се е на мъртвото тяло и е изчезнал по най-бързия начин. Отначало не му повярвахме, но излезе, че поне веднъж в живота си е казал истината.

— Значи, счупеното прозорче е негово дело?

— Както и нахлуването в къщата. Не са забелязани следи от проникване с взлом, когато известно време преди това една съседка е дошла и е звъняла на входа — по всяка вероятност тогава Рут Ленъкс вече е била мъртва. Подозираме, че тя сама е пуснала убиеца вътре.

— Бил е някой, когото е познавала?

— Или някой, който е внушавал доверие.

— Къде е била убита?

— Ето тук. — Карлсън я заведе във всекидневната, където всичко си беше на мястото (възглавниците на дивана, вестниците и списанията на етажерката, книгите на лавиците до стените, лалетата във вазата отгоре на камината), но върху бежовия килим все още се открояваше тъмно кърваво петно, а близката стена беше декорирана със засъхнали кървави пръски.

— Голяма жестокост! — изрече потресена Фрида.

— Хал Брадшо е убеден, че е дело на изключително агресивен социопат, който има зад гърба си прояви на насилие.

— А ти смяташ, че е по-вероятно да е съпругът.

— Не разполагаме с подобни улики, просто така е устроен светът. Най-вероятният убиец на една съпруга е нейният съпруг. В случая съпругът обаче има добро алиби.

Фрида го погледна.

— Учат ни, че трябва да се пазим от непознати. Но по-скоро трябва да се пазим от приятелите си.

— Това е твърде крайно изказване — възрази Карлсън.

Двамата отидоха в кухнята и Фрида застана в средата, местейки поглед от претъпкания с порцелан и разни излишни вещи уелски скрин към рисунките и снимките, закрепени с магнитчета на вратата на хладилника, и към разтворения на масата учебник.

После се качиха горе и влязоха в спалнята: огромно двойно легло, застлано с раирана пухена завивка, сватбена снимка в позлатена рамка на Рут и Ръсел определи двайсет и три години, няколко по-малки снимки в рамки на децата ѝ в различна възраст, гардероб, в който бяха окачени рокли, поли и блузи нищо екстравагантно, забеляза Фрида, някои от дрехите очевидно бяха стари, но добре поддържани. Обувки с равна подметка или с нисък ток; чифт черни кожени ботуши, леко протрити. Чекмеджета, в които тениските бяха свити на руло, а не сгънати; чекмедже за бельо с практични дамски пликчета и сутиени размер 34С. Малко количество грим на тоалетната масичка и шише парфюм „Шинел“. Роман на нейното нощно шкафче — „Съпруги и дъщери“ от Елизабет Гаскел, с подаваща се между страниците лента за отбелязване, а под него — книга за поддържане на малки градини. Чифт очила за четене, сгънати отстрани.

В банята: калъп неароматизиран сапун, течен сапун за ръце с аромат на ябълка, електрическа четка за зъби — неговата и нейната — и конец за зъби, пяна за бръснене, самобръсначки, пинсети, флакон дезодорант, тампони за почистване на лице, хидратиращ крем за лице, две големи хавлиени кърпи и една кърпа за ръце, две еднакви кърпи от мек плат, окачени отстрани на ваната с единичен кран в средата, кантар, опрян до стената, шкафче за лекарства, в което имаше парацетамол, аспирин, различни видове лейкопласт, лекарство против кашлица, мазило за афти с изтекъл срок, флаконче с капки за очи, таблетки против лошо храносмилане... Фрида затвори шкафчето.

— Не виждам контрацептиви.

— И Ивет попита за същото. Имала е вътрематочна спирала, тип „Мирена“.

В шкафа за документи, предназначен за нейна употреба, който се намираше в малкия кабинет на мъжа ѝ, имаше три служебни картонени папки, в повечето от останалите се съхраняваха неща,

свързани с децата ѝ: учебни дипломи, квитанции за изплатени детски надбавки, медицински картони, доклади за напредъка им в обучението, написани на отделен лист хартия или в малки бележници и отнасящи се за първите им години в началното училище, удостоверения за уменията им да преплуват разстояние от сто метра, за участието им в състезанието „бягане с яйце в лъжица“, за завършен курс за колхозене.

В стария куфар край шкафа за документи: безброй ръчни творби на децата, изработени в училище през годините. Рисунки с водни бои в ярки цветове на човешки фигури, чиито крака се спускаха от неправилния кръг на главата, а косата им стърчеше като пръчки в различни посоки, малки парчета плат, изшити с бод зад игла, кръстат бод и синджирен бод, малък домашно изработен часовник без батерия, малка кутия, обсипана с мидички, залепени с дебел слой лепило, боядисано със синя боя глинено гърненце, по чийто крив ръб още стояха следи от притискалите го малки пръстчета.

— Горѐ на тавана има няколко чувала за смет, пълни със стари бебешки дрешки — каза Карлсън, докато Фрида затваряше капака. — Още не сме стигнали до тях. За да се прерови къща като тази, е нужно много време. През годините нищо не е било изхвърляно.

— Фотоалбуми?

— Цяла лавица е запълнена с тях. Под всеки е написала датата и събитието. Била е стопроцентова майка.

— Очевидно е така.

Фрида отиде и застана до прозореца, който гледаше към задния двор. Около плодното дръвче бяха нападали цветове, а една котка се припичаше на утринното слънце.

— Тук няма нищо, което тя би желала да остане скрито от хорските очи — изрече замислено Фрида.

— Какво имаш предвид?

— Винаги съм смятала, че в живота на всеки човек има скрити кътчета, които трудно би допуснал да бъдат огрети от ярка светлина.

— Но?

— Но от всичко, което ми разказа, и от всичко, което видях тук, стигам до извода, че нейният живот е бил напълно готов за ярката светлина на прожекторите, не мислиш ли? Сякаш тази къща е била театрална сцена.

— Сцена за какво по-точно?

— За пиеса, разказваща колко са примерни и добри.

— Ще се отнеса скептично към думите ти. Нима смяташ, че не съществуват толкова добри и порядъчни хора?

— Аз съм психотерапевт, Карлсън. Разбира се, че точно това смятам. Къде са тайните на Рут Ленъкс?

Но разбира се, мислеше си тя няколко часа по-късно, докато седеше в бистрото на №9 — собствениците му бяха нейни приятели, а то се намираше недалеч от дома ѝ — истинските тайни не се крият в предметите, в графиците, в думите, които изричаме или в израза на лицата ни, в чекмеджетата с бельото ни и в шкафовете за документи, в изтритите текстове, в бележниците и дневниците, сложени на дъното на чантата. Те са притаени някъде много по-дълбоко, неизвестно дори за самите нас. Докато разсъждаваше върху това, тя съзря пред себе си Джак Дарган, специалистта, на когото беше личен ръководител и с когото, дори по време на своето възстановяване, се срещаше поне веднъж седмично, за да проследи напредъка му и да изслуша съмненията и колебанията му. А Джак наистина често изпадаше в дълбоки съмнения. Но във Фрида никога не се съмняваше: тя беше константната величина в живота му, човекът, на когото безрезервно вярваше.

— Искам да те помоля за една услуга каза Джак въодушевено. — Не ме гледай така разтревожено — няма да изоставя пациентите си. Особено Кари. Откакто бе разбрала, че съпругът ѝ Алън не я е изоставил, а е бил убит от своя брат близък Дийн Рийв, Кари бе започнала да ходи на терапевтични сеанси при Джак два пъти седмично и той бе постигнал по-добри резултати, отколкото дори Фрида, която вярваше в неговите възможности, бе очаквала. Той беше загърбил песимизма и неувереността си и се беше съсредоточил върху жената, изпаднала в отчаяние и безизходица.

— Каква е тази услуга?

— Написал съм научен доклад за психологическата травма и преди да го изпратя, бих искал да го погледнеш.

Фрида се поколеба. Темата беше твърде близо до състоянието, в което се намираше в момента, и щеше да ѝ бъде трудно да прочете

доклада безпристрастно. Тя погледна зачервеното от смущение лице на Джак, рошавата му коса и смешните му дрехи (днес беше облечен с кафяви протрити джинси, жълто-оранжева риза втора употреба, която не подходите нито на тена му, нито на цвета на косата му, и зелено брезентово яке, макар че по небето нямаше нито едно облаче). Със своето смущение ѝ напомняте за Тед Ленъкс и за много други недодялани младежи, на които им липсваше самочувствие.

— Добре — каза тя неохотно.

— Наистина ли?

— Да.

— Може ли да те попитам нещо?

— Винаги можеш да ме питаш.

— Но ти невинаги отговаряш. Вече знам това. — Джак избегна погледа ѝ. — Питам те само защото другите не смеят и...

— Кой са другите? — прекъсна го Фрида.

— Е, знаеш кои. Обичайните заподозрени.

— Толкова ли съм страшна? О, добре, продължавай.

— Добре ли си?

— Това ли те — това ли ги — интересува?

— Да.

— Докладът, който си написал, е само повод, така ли?

— Да, донякъде. Но съм го написал и бих искал да го прочетеш, ако имаш време.

— И предполагам, че ме питаш за това, тъй като се притесняваш, че не съм добре.

— Не... всъщност, да. Изглеждаш... — Той млъкна.

— Продължавай.

— Много крехка. Като яйчена черупка. По-непредсказуема, отколкото си обикновено. Извинявай, не искам да те обидя. Но може би не се отнасяш достатъчно сериозно към възстановяването си.

— Ти така ли мислиш?

— Да.

— И останалите ли?

— Ами... да.

— Кажете на всички, които са се загрижили за мен, че съм добре.

— Виждам, че се разсърди.

— Не понасям мисълта, че сте ме обсъждали зад гърба ми.

- Но това е само защото сме загрижени за теб.
- Благодаря ви за загрижеността, но аз съм добре.

По-късно същия следобед Фрида беше посетена от човек, когото не очакваше и с когото неотдавнашните събития нахлуха обратно с пълна сила. Тя отвори входната врата и с изненада видя, че на прага ѝ стоеше Лорна Кърси. Преди Фрида да успее да каже нещо, жената пристъпи вътре и с трясък затвори вратата след себе си.

— Няма да ви отнема много време — изрече тя с писклив и изпълнен с гняв глас.

— Няма да се престоря, че не знам защо сте тук.

— Много добре.

— Много съжалявам за загубата ви, госпожо Кърси.

— Вие убихте дъщеря ми, а сега ми казвате, че съжалявате за загубата ми.

Дъщерята на Лорна Кърси, Пет, приживе беше нещастна млада жена, страдаща от параноидна шизофрения. Един ден тя се беше появила в къщата на Мери Ортън и я беше убила. Фрида беше пристигнала там твърде късно, за да ѝ попречи. Откъслечни спомени, които проблясваха в съзнанието ѝ, как Бет се е изправила зад нея с нож в ръка, и все още живото усещане за това как острието раздира плътта ѝ, все още я караха да се буди нощем, обляна в пот. Беше разбрала, че умира, потъвайки бавно в мрак и забрава и въпреки това тя беше оцеляла, а Бет Кърси — не. Полицията беше определила това като случай на самозащита и дори Карлсън не беше повярвал, когато Фрида се помъчи да го убеди, че Дийн Рийд е убил Бет и е спасил самата нея.

— Да, съжалявам — каза твърдо Фрида. Не виждаше никаква полза да настоява пред Лорна Кърси, че не е убила дъщеря ѝ. Тя нямаше да ѝ повярва, а дори и да ѝ повярваше, какво от това? Бет, клетата самотна Бет, беше мъртва, а майчиното страдание беше отпечатано на лицето на Лорна Кърси.

— Вие дойдохте при мен и ме накарахте да ви разкажа за Бет неща, които не бяхме споделяли с друг. Аз ви повярвах. Казахте, че ще пи помогнете да я намерим. Обещахте ми. А след това я убихте. Знаете ли какво е да погребеш детето си?

— Не.

— Не. Разбира се, че не знаете. Не ви ли е съвестно да се събуждате сутрин?

Фрида си помисли дали да не ѝ каже, че Бет е била много болна и че в умопомрачението си е намушкала смъртоносно една възрастна жена и че една не е убила и нея, Фрида. Лорна Кърси, естествено, знаеше всичко това. На нея просто ѝ трябваше някого, върху когото да хвърли вината и кой можеше да бъде по-подходящ от Фрида?

— Ще ми се да можех да кажа или да направя нещо, което би...

— Но не можете. Дъщеря ми е мъртва, а с нея си отидоха всички надежди, че състоянието ѝ ще се подобри. Вие сте виновна за това. Клели сте се да помагате на хората, а всъщност ги унищожавате. Никога няма да ви простя. Никога.

Фрида — днес говореше някак си разсеяно. Знам, че се е случило нещо, но въпреки всичко, което преживяхме заедно, ти трудно споделяш с мен. Защо? Страхуваш се да не станеш прекалено зависима? А нима аз имам някаква власт над теб? Според мен ти си мислиш, че винаги трябва сама да се справяш с нещата като някакъв вид морално задължение. Или може би нямаш достатъчно доверие на хората, които са готови да ти помогнат? Във всеки случай на мен трябва — на мен можеш — да ми се довериш.

Санди xxx

[1] Англ. РТА (Parent-Teacher Association) обществена организация, чиято цел е да насърчава участието на родителите в училищната дейност. — Бел.прев. ↑

„Сър Филии Сидни“ беше кръчма край оживено шосе. Изглеждаше самотна и изоставена между една бензиностанция и голям мебелен магазин. Когато Фиърби влезе вътре, той веднага разпозна тайнствения мъж, който му се беше обадил и с набитото си око прецени, че е полицай или бивш полицай. Сив костюм, бяла риза, раирана вратовръзка, черни обувки. Възпълен. Фиърби седна до него.

— Нещо за пиене? — предложи той.

— Тъкмо си тръгнах — отвърна мъжът.

— Как ви е името?

— Не е нужно да го знаете, защото с вас повече няма да се видим. Честно казано, на всички нас в системата на полицията вече ни се повдига от вас — рече заядливо мъжът.

— И на колегите от вестника също им се повдигаше от мен — каза Фиърби.

— Сигурно сте много доволен от себе си.

— И ме накарахте да се довлека дотук само за да ми кажете това?

— Приключихте ли вече с тази история?

— Не знам отвърна Фиърби. — Конли не е убил Хейзъл Бартън. Кое то означава, че някой друг я е убил.

— Както сам знаете, полицията не работи по други версии.

— Да. Това ли е всичко?

— Питам се дали разполагате с личен архив по делото.

— Личен архив? Вкъщи имам цяла стая, пълна с папки.

— Веднъж бях седнал да изпия едно питие — каза мъжът с небрежен тон — и един човек ми спомена, че сутринта в деня на убийството на Хейзъл Бартън на няколко мили по-далеч, в Котингам, са се опитали да нападнат едно друго момиче, но то успяло да се отскубне. Това е всичко. Само съм го чул, нищо повече.

— Защо тази информация не е била предадена на защитата?

— Сметнали са, че няма отношение към случая. Не се вписвала в модела. Нещо такова.

— Защо ми казвате това?

— Предположих, че може би ще ви заинтересува.

— Не и поднесено по този начин — каза троснато Фиърби. — Това е просто бърбрене в кръчма. Трябва ми име. Трябва ми телефонен номер.

Мъжът се изправи.

— Това е едно от онези неща, които те дразнят, които не ти дават покой — каза той на тръгване. — Все едно имаш малко камъче в обувката. Ще видим какво мога да направя. Но с това ще приключим. Едно обаждане и повече няма да чуете за мен.

— Вие бяхте този, който ме потърси.

— Не ме карайте да съжалявам, че съм го направил.

Фрида поръча за себе си шварц кафе и капучино и датска бутер кифличка за Саша. После седна на масата и отвори вестника. Започна да прелиства страниците, докато откри статията, която търсеше. Само няколко минути по-рано Рубен с гневен глас ѝ бе съобщил за нея по телефона, така че Фрида беше подготвена. Прочете текста набързо.

— О! — възкликна тя изненадано. Вътре беше спомената подробност, която тя не очакваше да види.

— Как върви ремонтът? — попита Саша. — Знаех, че Джоузеф ти монтира нова вана, но не предполагах, че ще отнеме толкова време.

— Вече забравих как изглеждаше банята ми преди, или по-скоро какво е да *имаш* баня — каза Фрида с досада.

— Може да си е мислил, че това ще бъде вид терапия за теб — предположи Саша. — Може би почивката в гореща вана е единствената дейност, на която се отдаваш напълно, без тя да е свързана с морален ангажимент. Ето защо е преценил, че ти трябва голяма хубава вана.

— Нима имам толкова мрачен вид? — каза по-скоро на себе си Фрида.

— Според мен това е вид терапия и за самия Джоузеф — продължи Саша.

Фрида вдигна учудено вежди.

— Защо трябва да е терапия за Джоузеф?

— Знам, че си отишла в дома на Мери Ортън точно когато са я убили. Предполагам колко ужасно е било. Но Джоузеф също я познаваше. Грижеше се за нея, ремонтираше всичко в къщата ѝ. Тя също се грижеше за него. Нейният украински син — по-добър от собствените ѝ синове.

— Абсолютно вярно — съгласи се Фрида.

— Когато се случи онова с нея и с теб, той го изживя много тежко. Имам усещането, че когато нещо неприятно му се случи на него самия, той не говори за това. Просто се напива или прави нещо добро за някого.

— Може би — каза Фрида. — Но ми се ще тази негова терапия да не беше толкова прашна, разхвърляна и оглушителна.

— Доколкото разбирам, пак са писали за теб във вестниците — смени темата Саша. — Не ти ли е гадно да те нападат така?

Фрида не отговори веднага.

— Може би — каза тя накрая. — Но има нещо, което трябва да знаеш и за което аз едва сега научавам.

— Не те разбирам.

— Този изследователски екип е набелязал четирима психотерапевти. Единият, естествено, съм аз. Другият е Рубен. Следващата с Джералдин Флайъс. Вероятно са я избрали заради публикуваните от нея реферати за тежките психически разстройства. Последният е Джеймс Ръндел.

При споменаването на това име и двете замълчаха.

— Онзи, заради когото те потърсих — наруши мълчанието Саша.

— И заради когото ме арестуваха — добави Фрида.

Преди време Саша беше ходила на терапевтични сеанси при въпросния лекар. Когато впоследствие Фрида научи, че той е спал със Саша, докато му е била пациентка, тя го откри в един ресторант и го нападна с юмруци, след което я бяха откарали в местния полицейски участък, откъдето Карлсън я бе освободил.

— В статията споменава ли се моето име? — попита Саша, след което каза извинително: — Съжалявам, не исках да прозвучи егоистично.

— Не, доколкото виждам — успокои я Фрида.

— Не бива да се притесняваш за мен. Сега съм по-добре. Тези неща останаха в миналото. Вече нямат власт над мен.

— Радвам се да го чуя.

— Всъщност... — Саша млъкна и Фрида я погледна въпросително. — Всъщност исках да ти кажа, но все не намирах удобен момент. Срегнах един човек.

— Наистина ли? Кой е той?

— Казва се Франк Манинг. — На лицето ѝ се появи нежно и замечтано изражение.

— Разкажи ми повече за него. С какво се занимава?

— Той е адвокат по криминални дела. Запознах се с него само преди няколко седмици. Всичко се случи толкова бързо.

— А той... — Фрида се поколеба. Искаше да попита Саша дали въпросният Франк е неженен и необвързан или както в няколко от предишните ѝ връзки нещата са сложни. Тя се страхуваше за своята млада и красива приятелка.

— Искаш да знаеш дали е женен? Не, разведен е и има малък син. Не ме гледай така. Фрида! Аз му вярвам. Ако се запознаеш с него, ще разбереш какво имам предвид. Той е честен и почтен.

— Искам да ме запознаеш с него. — Фрида взе ръката на Саша в своята и я стисна. — Толкова се радвам за теб! Трябваше да се досетя — ти цялата сияеш.

— Просто съм щастлива — събуждам се сутрин и чувствам, че съм жива! От толкова дълго време не съм се чувствала така. Почти бях забравила колко е приятно.

— И той ли изпитва същото?

— Да, и той. Знам това.

— Непременно трябва да ме запознаеш с него. Искам да видя дали е достатъчно добър за теб.

— Ще се погрижа за това. Но, Фрида, как така ти, Рубен и онзи сте се появили в една и съща статия? Това някакво съвпадение ли е?

— Ръководителят на този научноизследователски проект е един психолог на име Хал Брадшо. Той е сътрудник на полицията и двамата работихме по случая, заради който едва не ме убиха.

— И двамата не сте се сработили?

— Имахме разногласия по различни аспекти на следствието.

— Имат ли нещо против да хвърля поглед на статията?

Фрида побутна вестника към нея. Саша се наведе и се загледа в текста. Прочете заглавието:

Под него бяха отпечатани снимки: снимка на Фрида, препечатана от друг вестник, снимка на Фрида, заснета на улицата, без тя да подозира. Имаше снимка на Джеймс Ръндел, на която беше по-млад от времето, когато Саша имаше връзка с него, както и отдавнашна снимка на Рубен, на която изглеждате като психоаналитик във френски филм от края на 50-те години.

Саша прочете встъпителните думи: „От проведен наскоро експеримент изпъква тревожният факт, че психотерапевтите по никакъв начин не защитават обществото от потенциални изнасилвани и убийци“.

Тя прокара пръст надолу по страницата, търсейки името на Фрида.

Когато при д-р Фрида Клайн се появил пациент с очевидни класически симптоми на психопат убиец, тя не му предложила никакво лечение, нито уведомила властите за него. На въпроса защо не е сигнализирала в полицията, д-р Клайн отговори, че е „имала известни притеснения“ за въпросния пациент, но че „не би ги обсъдила с никой друг, освен с него“. Факт е, че д-р Клайн е отказала да лекува пациента.

Фрида Клайн, 36-годишна брюнетка, влезе в новините по-рано тази година, когато беше замесена в шокиращ инцидент, при който две жени бяха убити с нож, а самата Клайн беше настанена в болница. 80-годишната Мери Ортън бе намушкана смъртоносно при свиреп нападение с нож от болната от шизофрения Бет Кърси. Полицията прие обяснението на Клайн, че е убила Кърси при самозащита.

Ръководителят на научноизследователския проект д-р Хал Брадшо направи следния коментар: „Въпреки че е

разбираемо да изпитваме съчувствие заради това, което преживя д-р Клайн...”

- Колко мило го е казал! — отбеляза саркастично Саша.
- Кой? — попита Фрида.
- Проклетият Хал Брадшо. — И тя отново се зачете в текста.

„Въпреки че е разбираемо да изпитваме съчувствие заради това, което преживя д-р Клайн, мисля, че трябва сериозно да се запитаме дали тя не представлява опасност както за своите пациенти, така и за обществото като цяло?“

Д-р Брадшо сподели тревогите си, породени от проведеното от него изследване. „Не ми е приятно да излагам на показ пропуските и провалите в общността на психоаналитиците. Проверихме реакцията на четирима психоаналитици и от тях само един постъпи отговорно и се обади на съответните органи. Останалите трима се провалиха в задълженията си като лекари и като пазители на общественото здраве“.

Когато разговарях с един от участниците в експеримента, Шеймъс Дън, той не успя да скрие гнева си: „Казаха ми, че д-р Клайн е отличен специалист, но когато й разказах историята, която ме представяше като психопат, тя изобщо не реагира, вместо това ми зададе несъществени въпроси, отнасящи се до хранене и спане и други подобни. Останах с впечатлението, че умът ѝ беше на друго място“.

Саша хвърли вестника настрана.

— Знам, че би трябвало да ти кажа нещо успокояващо, но аз наистина не мога да разбера как понасяш всичко това. Нанасят ти ритници, изливат помия отгоре ти, обсипват те с клевети. Помисли си само — идва онзи тип при теб, търси помощта ти, накрая се оказва, че е било само номер. Нима това не е издевателство над личността ти?

Фрида отпи глътка кафе.

— Саша, ако беше някой друг, а не ти, бих отговорила, че не смятам това за проблем и че не е необичайно за хора с нашата професия. Бих казала още, че всичко това щеше да е много интересно, ако не ми се случваше на мен.

— Но това съм аз и всички тези гадости ти се случват на теб.

Фрида се усмихна на приятелката си.

— Знаеш ли, понякога ми се ще изобщо да не се занимавам с психотерапия. Би ми харесвало да съм грънчар. Слагам топка глина върху грънчарското колело и няма да има никакво значение какво чувствам аз или какво чувства някой друг. Накрая ще се получи глинено гърне. Или керамична чаша. Или красива купа.

— Ако ти беше грънчар — каза Саша — аз щях да се превърна в една изгубена душа. А и ти със сигурност не искаш да си грънчар.

— Много мило, че го казваш, но ти и сама щеше да се справиш. Хората обикновено успяват.

Фрида придърпа вестника към себе си и отново му хвърли поглед.

— Ще предприемеш ли нещо? — попита Саша.

Фрида извади бележник от чантата си и го запрелиства, докато намери страницата, която търсеше.

— Познаваш ли хора, които боравят добре с компютрите? Например, ако трябва да изровят някаква информация от интернет.

— Да — каза Саша предпазливо.

— Искам да се срещна с Шеймъс Дън. Имам телефонния му номер, но не знам къде живее. Трябва да има някакъв начин да разбере.

— Не съм сигурна, че това е добра идея — възрази Саша. — Ако си решила пак да се биеш, а после да те арестуват, този път Карлсън може и да не успее да те измъкне.

— Нямам такова намерение — успокои я Фрида. — Просто искам да поговоря с него. Лично. Можем ли да го уредим?

Саша погледна бележника.

— Мисля, че можем. — Тя взе телефона си от масата и набра номера.

— Какво правиш? — попита Фрида недоумяващо, но Саша само вдигна предупредително дланта си.

— Ало — каза тя с преправен, носов глас. — С господин Шеймъс Дън ли разговарям? Да? Опитваме се да ви доставим една

пратка, но шофьорът ни явно е взел погрешен адрес. Бихте ли ми продиктували точния си адрес? — Тя взе химикалка и започна да пише в бележника на Фрида. — Да... Да... Да... Много ви благодаря, след малко сме при вас. — Тя бутна бележника обратно към Фрида.

— Нямах точно това предвид, когато ти казах, че ми трябва техническа помощ.

— И този път без насилие, моля.

— Ще се постарая.

18

— Не — каза Шеймъс Дън, когато видя Фрида. — В никакъв случай. И как изобщо сте разбрали къде живея?

Тя надникна през рамото му. Студентска квартира. Голи дъски. Велосипеди в антрето. Вещи, съхранявани в кашони.

— Просто искам да поговорим.

— Говорете с издателите на вестника. Или с Брадшо. Отговорността е тяхна, не моя.

— Не се интересувам от това. Нито от статията — уточни Фрида.
— Интересува ме нещо, казано от вас.

Дън присви подозрително очи.

— Това някакъв номер ли е?

Фрида едва не се разсмя.

— Питате ме дали не съм дошла при вас под фалшив претекст?

Дън тръсна глава неспокойно.

— Брадшо каза, че експериментът е прозрачен и напълно законен.

— Вече ви обясних: не съм дошла заради експеримента, той не ме интересува — изрече твърдо Фрида. — Тук съм, за да ви кажа две неща. Пуснете ме да вляза и ще ви ги кажа. После ще си тръгна.

Дън бе обзет от нерешителност. Накрая отвори широко вратата и я пусна да влезе. Фрида прекоси антрето и се отправи към кухнята. Тя изглеждаше така, сякаш момчетата от цял отбор по ръгби бяха яли храна, внесена отвън, а след това не бяха почистили, после бяха организирали парти и не бяха почистили, бяха станали на другата сутрин, бяха закусили и не бяха почистили. А после си бяха тръгнали. Шеймъс Дън беше достатъчно зрял, за да живее по този начин.

Той забеляза изражението ѝ.

— Изглеждате шокирана. Ако знаех, че ще дойдете, щях да почистя и да подреда.

— Не, просто си спомних студентските години — каза тя.

— Е, аз все още съм студент. Може да не изглежда кой знае какво, но все пак е квартира. И така, предполагам, че сега ще ми се разкрещите.

— Смятате ли, че заслужавате да ви се разкрещя?

Дън се облегна на кухненския плот и едва не събори купчина мръсни чинии, върху които имаше тенджерата с две керамични чаши в нея.

— Брадшо ми разказа за научен експеримент, при който един изследовател изпратил няколко студенти при различни психиатри, на които трябвало да кажат, че чуват постоянно бумтене в главата. На всеки от тях била поставена диагноза „шизофрения“ и били приети в психиатрична клиника.

— Да, знам за този експеримент — каза Фрида. — Днес не биха го позволили.

— Жалко, ако е така — заключи Дън — защото е бил много показателен, не мислите ли? Но на вас не ви се слуша за това.

— Относно вашия експеримент мнението ми е съвсем категорично — отвърна Фрида. — Хора, които в действителност не са психопати, са били изпратени при психотерапевти и само един е направил грешка, като е взел „пациента“ си насериозно.

— И така, кои са двете неща, които искате да ми кажете?

— Заинтригува ме това, което сте казали в статията.

— Така и предположих.

— Имам предвид нещо съвсем конкретно. Казвате, че съм ви задавала несъществени въпроси — за хранене, за спане. Между другото, как сте със съня?

— Чудесно.

— Питам ви сериозно. Спите ли нощем? Или продължавате да се будите?

— Понякога се будя. Като повечето хора.

— И за какво си мислите, когато будувате?

— Сещам се за най-различни неща. Премислям някои от тях.

— А как сте с апетита?

Той сви рамене и замълча, а после я попита неспокойно:

— Защо ме гледате така?

— Знаете ли какво си мисля?

— Очаквам да ми кажете.

— Мисля си, че когато дойдохте при мен в качеството си на мним пациент, който търси помощ, вие подсъзнателно сте се възползвали от случая, за да можете наистина да потърсите помощ.

— Това са фройдистки измишльотини. Опитвате се да ме накарате да се почувствам виновен.

— Вие не спите добре, не се храните добре. Само се огледайте наоколо. — И тя махна с ръка към безпорядъка в кухнята.

— Това е просто една студентска кухня.

— Виждала съм студентски кухни — каза Фрида. — Живяла съм в студентски квартири. Това тук е нещо различно. Впрочем, вие на колко години сте? На двайсет и пет, на двайсет и шест? Мисля, че сте леко депресиран, но ви е трудно да го признаете пред друг, дори и пред себе си.

Дън силно се изчерви.

— Ако е подсъзнателно усещане, за което според вас не искам да призная дори пред себе си, тогава как мога да докажа, че всичко това не е вярно?

— Просто поразмишлявайте — посъветва го Фрида. — Тогава може би ще пожелаете да поговорите с някого другого за това. Но не с мен.

Последва ново мълчание. Дън взе една мръсна лъжица и потропа с нея по изцапана с петна керамична чаша.

— Кое е второто нещо? — попита той.

— Онази история, която ми разказахте.

— Коя по-точно? Всичко беше съчинено.

— За това как, когато сте подстригвали косата на баща си, сте се чувствали едновременно и крехък, и силен.

— А, тази история ли?

— Да. Тя се различаваше от всичко останало, звучеше като истински спомен.

— Съжалявам, но ще трябва да ви разочаровам. Беше просто едно от нещата, които трябваше да ви разкажа.

— Не беше ваш спомен, така ли?

— Не, заучих го.

— Кой ви накара да го разкажете?

— Беше в папката ми със заданието — наистина не знам. Може би д-р Брадшо или онзи, който е написал сценария.

— На вас лично кой ви даде инструкциите?

— Един от другите членове на екипа. А, разбирам — искате да ви дам името му.

— Да, моля.

— Защо? За да отидете при него и да го накарате и той да се почувства виновен?

— Вас така ли ви накарах да се почувствате?

— Ако наистина искате да знаете, когато дойдох при вас, бях изключително притеснен — направо ми се гадеше. Не беше никак лесно. — Той впери поглед във Фрида. Името му е Дънкан Бейли.

— Къде живее?

— И адресът му ли ви трябва?

— Ако го имате.

Шеймъс Дън измърмори нещо недоволно, но после откъсна капака на една празна кутия от зърнена закуска, която се търкаляше на пода, надраска нещо върху него и го подаде на Фрида.

— Благодаря — каза тя. — И не забравяйте съвета ми да поговорите с някого.

— Тръгвате ли си? — Шеймъс Дън сякаш не можеше да повярва.

— Да.

— Искате да кажете, че въпросът е приключен?

— Не съм съвсем сигурна, че нещата са приключили, Шеймъс.

Джим Фиърби прегледа отново папките си, за да се увери, че е запаметил всички факти. Той винаги си правеше първо стенографски записки — беше научил стенография, когато преди повече от четиресет години беше постъпил на работа в местния вестник в Ковънтри като младши репортер. Сега никой не изучаваше стенография, но на него му харесваха подобните на йероглифи завъртулки, бяха нещо като таен код. После, по възможност още същия ден, той ги преписваше в бележника си. Едва по-късно прехвърляше написаното в компютъра си.

Хейзъл Бартън беше удушена през юли 2004; безжизненото ѝ тяло беше намерено край шосето не много далеч от мястото, където живееше. Очевидно беше тръгнала пеша към вкъщи, след като автобусът така и не беше дошъл. Тя беше на осемнайсет, свежа и

красива, имаше трима по-големи братя и любящи родители, които я обожаваха. Мечтаеше да стане физиотерапевт. Лицето ѝ се усмихваше лъчезарно от вестниците и телевизионните екрани дълго време след смъртта ѝ. Бяха видели Джордж Конли да стои надвесен над тялото ѝ. Арестуваха го веднага и много скоро след това му повдигнаха обвинение за убийство. Конли беше местният чудак, дебел, безработен и слабоумен самотник, който се мотаеше из парковете, игрищата и детските площадки: разбира се, че той го бе извършил. После Конли си призна и всички бяха доволни, с изключение на Джим Фиърби, който беше пословично прецизен по отношение на детайлите и когато трябваше да се уточняват факти около дадено събитие, вярваше единствено на себе си. Наложиха му се да изчете безброй полицейски доклади, да прерови купища папки, да се порови из правната литература.

Фиърби седеше пред телевизора и зяпаше разсеяно, когато телефонът иззвъня.

— Имате ли химикалка?

— Кой се обажда?

— Филип Сидни.

Фиърби се разгършува и грабна една химикалка.

— Да?

— Ванеса Дейл — каза гласът, после продиктува един телефонен номер и накара Фиърби да го повтори. Фиърби понечи да го попита нещо, но отсреща вече бяха затворили.

Фрида наля две чаши уиски и подаде едната на Джоузеф.

— Как са нещата? — попита го тя.

— Металната подпора е добра. Здрава е. Но понеже съм разбил пода, мисля, че по-добре аз сложа плочки. Керамични плочки по целия под. Но с новия под стената ще изглежда стара и грозна. Може би и за нея ще трябват плочки. Ти трябва решиш.

Джоузеф като че ли беше забравил за уискито си и Фрида чукна чашата си в неговата, за да му напомни. Двамата отпиха по една голяма глътка.

— Когато те попитах „Как са нещата?“, имах предвид теб, не само банята. Освен това искам да ти кажа, че ще ти платя за целия

ремонт. Ти не можеш да си го позволиш.

— Всичко наред.

— Не, не е наред. Досега прекалено много мислех за себе си. Знам, че беше много близък с Мери Ортън. Знам, че случилото се с нея много те е натъжило.

— Аз я сънувал — каза Джоузеф. — Два пъти, може би четири пъти. Забавно е.

— И какво сънуваш?

Джоузеф се усмихна.

— Че тя живее в Украйна. В моя стар дом. Аз ѝ казвам, че съм изненадан, че я виждам жива. Тя ми говори на моя роден език. Глупаво, нали?

— По-скоро забавно. Но не и глупаво.

Любима моя Фрида — много е късно да ти позвъня. Току-що проверих линка, които си ми изпратила. Кой, по дяволите, е този Хал Брадшо? Можем ли да направим нещо по въпроса? Една моя много стара приятелка е адвокатка. Да поговоря ли с нея?

Все пак, надявам се, че знаеш колко високо те ценят хората, на които държиш — приятелите ти, колегите ти, пациентите ти. Тази история е просто един злонамерен фарс, който с нищо няма да промени отношението им към теб.

Имам идея как да прекараме лятото — можем да си наемем туристическа лодка и да попътуваме по Канал дю Миди^[1]. Ще ти хареса. Пътувал съм там с такава лодка преди — те са много уютни (някои хора смятат, че са депресиращи, но ти едва ли би си го помислила. Тези лодки приличат на твоята къща, само че се движат). Можем да плаваме по различните ръкави, да спиране и да си правим пикници, а вечер да ходи в някое кокетно ресторантче на брега. Във въображението си вече виждам

прекрасен слънчев ден, ти си облечена с лека лятна рокля и пиеш бяло вино и дори имаш тен. Кажи „да“!

Санди xxx

[1] Фр. Canal du Midi изграден като търговски воден път през XVII в., днес каналът е и популярна туристическа дестинация в Южна Франция. — Бел.прев. ↑

— Всички бяхме толкова шокирани — каза седящата срещу Мънстър и Райли жена. — Наистина не мога да повярвам. Защото Рут беше толкова... — Тя млъкна, търсейки точната дума. Лицето ѝ се сгърчи. — Земна — каза тя накрая. — Весела. Практична. Не знам... Не беше човек, на когото би се случило такова нещо. Разбирам, че това звучи глупаво.

Те се намираха в неколкостаяната модерна сграда, където Рут Ленъкс беше заемала длъжността „здравен асистент“. Седяха в малка стая недалеч от огромната работна зала без прегради и разговаряха с нейната пряка началничка Надин Солтър.

— Не звучи глупаво — отвърна Крис Мънстър, след като Райли не си направи труда да реагира. Тази сутрин той изглеждаше леко замаян, със следи от възглавницата по лицето си, сякаш току-що се бе събудил. — Това е, което повечето хора казват за нея. Че е била дружелюбна и сваятна жена, с открит характер. Колко време е работила тук?

— Около десет години. През повечето време беше извън офиса, ходеше на посещения, срещаше се с различни хора.

— Бихте ли ни показали бюрото ѝ?

— Разбира се.

Те влязоха в огромната зала, съпроводени от любопитните погледи на хора, които се преструваха, че работят. Бюрото на Рут Ленъкс беше безупречно подредено, което изобщо не изненада Мънстър и Райли — папките ѝ, бележниците ѝ, работният ѝ дневник, кореспонденцията ѝ и канцеларските ѝ материали бяха прибрани в чекмеджетата. Освен малко стария компютър, единствените предмети върху бюрото бяха малка керамична вазичка с химикалки, малка купа с листчета и телбод, и снимка в рамка на трите ѝ деца.

— Ще се наложи да вземем компютъра и кореспонденцията ѝ — обясни Мънстър. — Но в момента ни интересува срядата, когато е била убита. Шести април. Тя беше ли тук тогава?

— Да. Но само до обяд. Винаги си освобождаваше сряда следобед. По традиция в сряда сутрин около единайсет правим общо събрание на персонала, след което тя си тръгна.

— Значи, тогава е била в офиса, а не на посещения?

— Точно така. Дойде около девет и си тръгна по обяд.

— Забелязахте ли нещо необичайно в поведението ѝ?

— Говорихме си за това. Изглеждаше и се държеше както обикновено.

— Да е споделила нещо, което я притеснява?

— Не. Разговаряхме за това колко е трудно за младите хора да си намерят работа, но нищо по-конкретно — нейните деца са още тийнейджъри и този проблем не стои пред тях. Горкичките! И ми даде една готварска рецепта.

— Видяхте ли я, когато си тръгваше?

— Не. Но Вики — онази жена там, пушела цигара навън. Видяла я да се качва в такси.

— В черно такси?

— Не. В такси с предварителна заявка^[1].

— Знаете ли на коя фирма е било таксито?

— Не.

— Почакайте — каза Райли. Той отиде обратно до бюрото на Рут Ленъкс и се върна с малка визитна картичка, която подаде на Мънстър.
— Беше забодена на таблото ѝ.

Мънстър разгледа визитката. „Таксита С & R“. Показа я на Надин Солтър.

— Тя би ли използвала такси за своите служебни посещения? — попита той.

Тя му отправи неодобрителен поглед.

— Не е предвидено в бюджета ни.

Офисът на „Таксита С & R“ се намираше в малко помещение с мръсни прозорци, в съседство с пункт за залози за конни надбягвания на „Камдън Хай стрийт“. На един диван дремеше възрастен мъж. Друг, доста едър мъж, беше седнал зад едно бюро с три телефона и лаптоп пред себе си. Той вдигна поглед към двамата полицаи, когато Мънстър го попита за Рут Ленъкс.

— Рут Ленъкс? Миналата сряда? — Със сръчно движение на късите си дебели пръсти той придвижи мишката по екрана. Да, ето. Взели сме я миналата сряда. Ахмед я е закарал. Да видим къде?

Те очакваха да каже, че Ахмед я е закарал до „Маргаретинг стрийт“, но посоката се оказа съвсем друга.

— „Шокрос стрийт“ №37, Югоизточен Лондон, пощенска зона 17. Не, не сме я взели обратно. — Единият от телефоните иззвъня оглушително. — Трябва да се обадя.

Навън, на улицата, Мънстър и Райли се спогледаха.

— „Шокрос стрийт“ — измърмори Мънстър.

Улицата, която търсеха, беше еднопосочна, затова паркираха до огромен жилищен блок, строен през трийсетте години. В момента го подготвяха за събаряне и прозорците и вратите бяха запечатани с метални листове.

— Чудя се какво е правила тук Рут Ленъкс — каза Мънстър, излизайки от колата.

— Посещението на хора не е ли основното задължение на един здравен асистент? — попита Райли.

— Това не е нейният район.

Двамата свиха зад ъгъла и тръгнаха по „Шокрос стрийт“. В единия край имаше цял ред големи къщи близнаци във викториански стил, но № 37 не беше сред тях. Търсената сграда беше стара и олющена, в стил от петдесетте години, с плоска фасада и заковани с ламарина прозорци. Състоеше се от три етажа, въпреки че последният етаж изглеждаше необитаем. Един от прозорците му беше счупен и през него се ветрееше дрипава червена завеса.

Мънстър натисна най-долния звънец и почака. После натисна средния звънец. Тъкмо щяха да си тръгнат, когато външната врата се отвори и дребна чернокожа жена надникна подозрително.

— Какво има? — попита тя.

Крие Мънстър ѝ показа служебната си карта.

— Може ли да влезем?

Тя отстъпи встрани и ги пусна да влязат в общото входно антре.

— Искаме да проверим кои са обитателите на тази сграда. Вие тук ли живеете?

— Да.

— Сама?

— Не. Със съпруга ми, който лежи в момента, и с двамата ми синове, които са на училище, ако ще ме питате за това. Какво друго ви интересува?

— Съпругът ви болен ли е? — попита Райли.

— Той загуби работата си. — Жената ги погледна втренчено, лицето ѝ беше напрегнато. — Получава социална помощ за инвалидност. Имам всички документи.

— Това не ни интересува — каза Мънстър. — Познавате ли жена на име Рут Ленъкс?

— Никога не съм чувала за нея. Защо?

— Миналата сряда е идвала на този адрес.

Той извади от джоба си снимката на Рут Ленъкс и ѝ я показа.

— Виждали ли сте я?

Жената разгледа внимателно снимката, бърчейки чело.

— Не обръщам особено внимание на хората, които влизат и излизат — каза тя накрая.

— Станала е жертва на престъпление. Смятаме, че е идвала тук в деня, когато е била убита.

— Убита? Какво намеквате?

— Нищо. Абсолютно нищо. Просто искаме да разберем дали е била тук същия ден и защо.

— Във всеки случай не е била у нас. Не познавам никаква Рут Ленъкс. Не познавам тази жена. — Тя върна с рязко движение снимката. — Вижте, ние сме граждани, които спазват законите, а в днешно време това понякога е доста трудно.

— Знаете ли кой живее в другите апартаменти?

— Над нас не живее никой. Изнесоха се преди месеци. А за долния етаж не съм сигурна.

— Но някой все пак живее там, нали?

— Не бих казала *живее*. Има наематели, но не съм ги виждала.

— Наематели?

— Наематели. Наемател. Наемателка. Не знам. — Тя смекчи тона си. — Понякога чувам, че свири радио. През деня.

— Благодаря. А миналата сряда видяхте ли някого там?

— Не. Но и не съм поглеждала навън.

— Може би съпругът ви е видял нещо, щом през деня си е вкъщи?

Тя погледна ту единия, ту другия, повдигна леко рамене и въздъхна уморено.

— Той спи през повечето време или просто се унася. Това е от хапчетата.

— Ясно. Разбирам. Бихте ли ми казали кой е собственикът на сградата?

— Той рядко се появява.

— Как се казва?

— Господин Рийдър. Майкъл Рийдър. Може би сте чували за него. Навсякъде има билбордове с неговия образ. Дядо му е купил огромен брой от тези къщи след войната. А внукът е истински мошеник.

[1] В системата на таксиметровото обслужване в Лондон се използват два вида таксиметрови коли: традиционното черно (лондонско) такси, което е лицензирано от Обществената служба по таксиметров превоз и обслужва пътници, които го спират на улицата, т.е. без предварително повикване; и такси, регистрирано в някоя от частите таксиметрови фирми, за чието използване е нужна предварителна заявка. Употребяват се различни марки коли. — Бел.прев. ↑

Дънкан Бейли живееше в Ромфорд^[1], в бетонен блок, изграден в бруталистичен стил. Сградата беше широкомащабна, със студени коридори и високи тавани, с огромни прозорци, които гледаха към хаотично разположени здания и плетеница от улици.

Фрида знаеше, че той ще си е вкъщи, защото му се беше обадила на мобилния телефон и си беше уговорила среща с него. Не се беше притеснил, нито се беше изненадал, напротив — беше разговарял с нея спокойно, дори му беше станало забавно и се бяха разбрали да се видят този следобед и пет и половина, след като той се върне от библиотеката. Дънкан беше последна година студент по психология в „Кардинал Колидж“, където Хал Брадшо беше гост лектор.

Тя се качи по стълбите до третия етаж и продължи по широкия коридор. Дали Бейли си беше помислил, че тя го търси, за да си отмъсти? Не, Фрида не идваше тук да търси отмъщение, а заради нещо странно, което нямаше определена форма. Тя не можеше да го види, не можеше да го чуе, нито да го докосне или да усети мириса му, но някакъв неясен и призрачен образ тревожеше съзнанието ѝ.

Дънкан Бейли беше изключително дребен на ръст млад мъж, който по никакъв начин не се вписваше в обстановката и изглеждаше направо комичен в голямата като пещера всекидневна. Имаше светлокестенява коса и добре поддържана брадичка, живи сини очи, тясно подвижно лице. Приятен и закачлив маниер на общуване. Трудно беше да се разбере кога говори сериозно и кога се шегува.

— Благодаря ви, че се съгласихте да се видим — каза Фрида.

— Няма проблем. Толкова много съм чувал за вас.

— Искан да ви задам някои въпроси във връзка с експеримента, в който и вие, и аз взехме участие.

— Не таите лоши чувства, надявам се — каза той с усмивка.

— А трябва ли?

— Някои хора биха се почувствали унижени. По всичко беше направено в името на науката. Все пак д-р Брадшо предположи, че вие

може би няма да го възприемете по този начин.

— Той би трябвало да го знае — отвърна Фрида. — И така, доколкото разбирам, всички вие е трябвало да демонстрирате едно и също болестно състояние, описвайки едни и същи симптоми?

— Д-р Брадшо каза, че можем да се отклоняваме от сценария, при условие че запазим основните моменти в него.

— Онази история за подстригването на косата на бащата — и тя ли беше във вашия сценарий?

— Да. Хареса ли ви?

— Д-р Брадшо ли написа сценария за експеримента?

— Той го одобри и се подписа под него, но историята беше съчинена от един от членовете на изследователския екип. Като група никога не сме се събирали заедно. Аз самият се включих по-късно беше нещо като награда.

— Кой бяха останалите?

— Искате да ви дам имената им?

— Да, любопитно ми е.

— За да ги посетите и тях ли?

— Може би.

— Защо правите толкова усилия? Ромфорд е твърде далеч — струваше ли си да дойдете чак дотук, за да ми зададете един обикновен въпрос? Щях да ви отговоря и по телефона. Особено след като сте били толкова болна.

Фрида не каза нищо, само го погледна.

— Не искате ли да знаете при кого отидох като мним пациент?

— Не ми е особено интересно.

— При един ваш приятел.

Горкият Рубен, помисли си Фрида. Не би имал никакъв шанс с такъв като Дънкан Бейли.

— Джеймс Ръндел. — Той я погледна въпросително, с глава, наклонена на една страна. — Разбирам защо някой би изпитал желание да го удари с юмрук.

Фрида потули усмивката си при мисълта как Джеймс Ръндел се е срещнал с този остроумен и присмехулен младеж с пронизателен поглед.

— Но не е хубаво да обикаляте по тези адреси с убеждението, че можете да контролирате хората — продължи разговора Дънкан Бейли.

— Имам предвид, че срещата с вас, разбира се, ми е приятна, но някои по-чувствителен от мен може да се изплаши от посещението ви, д-р Клайн. Разбирате ли какво искам да ви кажа?

— Аз просто искам имената.

Бейли се замисли за момент.

— Защо не? Те и без това скоро ще се появят в журнала по психология. Да ви ги напиша ли? Мога да ви дам и адресите им, ако това ще помогне. Може би ще ви спести евентуални затруднения. — Той скочи от стола си с ловкостта на котка и с леки стъпки прекоси стаята.

Пет и половина часа по-късно Фрида се намираше на борда на един самолет. Резервацията на полета в последния момент беше умопомрачително скъпа; тя отиваше за смешно кратко време; на всичко отгоре изпитваше страх от летене и го беше избягвала почти десет години. Мястото ѝ беше до пътеката и тя си поръча доматен сок. Жената до нея похъркваше леко. Фрида седеше с изправен гръб, скована от страх и притеснение: защото летеше със самолет, защото Дийн Рийв беше все още жив, защото тя знаеше какво е усещането, че умираш, защото беше толкова щастлива, че ще види Санди и защото да държиш толкова много на някого беше опасно. По-сигурно беше човек да е сам.

Когато Фиърби се обади на Ванеса Дейл, тя каза, че се е преместила още преди години. Сега живееше в Лийдс и работеше в една аптека. Фиърби отвърна, че за него това не е проблем. Може да дойде и да се видят. Имаше ли обедна почивка? О, и още нещо. Имаше ли своя снимка от онова време? Би ли могла да я донесе?

Той се срещна с нея отвън на тротоара и двамата отидоха до едно кафене през няколко врати по-надолу. За себе си поръча чай, а за нея някакво кафе със странно име. Въпреки че беше сервирано в чаша от най-малкия размер, огромната пяна го правеше да изглежда достатъчно за четирима. Ванеса Дейл беше облечена с тъмночервена пола, дебел чорапогащник и пъстра риза, а на краката си носеше боти. Той забеляза, че имаше бадж с името си точно над лявата гръд. Фиърби

извади бележник и химикалка. Човек си мисли, че ще запомни всичко, но не е така. Затова той записваше казаното от събеседника, после го преписваше на чисто и винаги поставяше дата.

— Благодаря ви, че отделихте от времето си — каза той.

— Моля, няма защо — отвърна тя.

— Успяхте ли да намерите тогавашна снимка?

Тя извади от портмонето си две паспортни снимки, изрязани от квадрат от общо четири. Той ги погледна, после погледна нея. Сегашната Ванеса беше с по-пълно лице, косата ѝ беше дълга и тъмна.

— Бихте ли ми дали тази снимка? — попита той.

— Нямам нищо против — отвърна тя.

— Един човек ми се обади — пристъпи към разговора Фиърби. — Работи в полицията. Каза, че сте се свързали с тях на тринайсети юли 2004 година. Вярно ли е?

— Наистина веднъж звънях в полицията. Беше преди години. Не си спомням датата.

— Защо сте им звънели?

— Един човек ме изплаши. Съобщих за това в полицията.

— Бихте ли ми разказали какво се случи?

Ванеса го погледна подозрително.

— Защо ви е да знаете?

— Вече ви казах — пиша статия. Но името ви няма да бъде споменато.

— Сега ми изглежда глупаво — каза Ванеса — но тогава много се изплаших. Връщах се пеша от магазините, които бяха близо до дома на родителите ми. Вървах край пусто място, обрасло с храсталаци. Сега там има магазин на „Теско“. До мен спря кола. Един мъж ме заговори, питаше за някаква посока. След миг излезе от колата и ме сграбчи. Стисна ме за гърлото. Аз се отскубнах и му се разкрецях, а после избягах. Мама ме накара да се обадя в полицията. Дойдоха двама детективи и поговориха с мен за инцидента. Това беше всичко.

— За тази случка изобщо не беше споменато по време на съдебния процес.

— Какъв съдебен процес?

— Съдебният процес срещу Джордж Конли.

Тя го погледна неразбиращо.

— Спомняте ли си убийството на Хейзъл Бартън?

— Не.

Фиърби млъкна за момент. Нима това беше поредната невярна следа?

— Какво си спомняте за нападението срещу вас?

— Беше доста отдавна.

— Все пак, някакъв непознат се е опитал да ви отвлече — каза Фиърби. — Такова нещо трудно се забравя.

— Преживяването беше доста странно отвърна Ванеса. — Когато се случи, беше като насън. Както когато сънувате страшен сън, а после се събуждате и не си спомняте почти нищо. Аз си спомням един мъж с костюм.

— Стар? Млад?

— Не знам. Не беше тийнейджър. И не беше стар. Беше доста силен.

— Едър? Дребен?

— По-скоро среден на ръст. Може би малко по-едър от мен. Но не съм сигурна.

— А колата му? Спомняте ли си цвета, марката?

Тя се замисли напрегнато.

— Мисля, че беше сребриста на цвят. Но може и да се заблуждавам, защото повечето коли са сребристи. Откровено казано, наистина нищо не си спомням. Съжалявам.

— Абсолютно нищо ли?

— Съжалявам, дори тогава всичко в съзнанието ми беше като в мъгла, а вече минаха седем години. Спомням си мъжа и ръката му, стиснала шията ми, а също и форсирането на двигателя. Това е.

Фиърби си записа дословно всичко в бележника.

— А той нищо ли не каза?

— Нали ви обясних — попита ме за някаква посока. Може и да е казал нещо, докато ме беше сграбчил, но не си спомням.

— И от полицията повече не ви потърсиха, така ли?

— Не съм и очаквала да ме потърсят.

Фиърби затвори бележника си.

— Браво! — каза той.

Тя го погледна изненадано.

— Не ви разбирам.

— Успели сте да се отървете.

— Не знам... — отвърна Ванеса. — Все едно не бях аз. Сякаш се гледах по телевизията. — Тя взе телефона си. — Трябва да вървя.

[1] Голям район в Източен Лондон. — Бел.прев. ↑

21

Фрида не познаваше Ню Йорк. Представата ѝ за него беше абстрактна — град на сенки и символи, на пара, която излиза от уличните шахти; място, където постоянно пристигат хора и се пръскат във всички посоки.

Харесваше ѝ спускането над мегаполиса, когато беше все още тъмно, макар че зората вече се показваше на хоризонта като светла панделка и денят започваше да наднича през прозорците. Пред погледа ѝ прелитаха силуети на масивни сгради, пулсираха светлини. Скоро мистерията на мрака щеше да се стопи и гледките щяха да се разкрият в пълния си блясък.

Фрида не беше казала на Санди, че ще дойде, защото и тя самата не знаеше, че ще се реши. Беше ранна утрин и той навярно все още спеше, така че тя направи това, което правеше винаги, когато се чувстваше несигурна: тръгна да се разхожда, поглеждайки от време на време в картата, която си беше купила, докато накрая се озова на Бруклинския мост и се обърна, за да се полюбува на величествената гледка на Манхатън, която ѝ се струваше едновременно позната и чужда. Фрида си помисли за своята малка къща с тясна фасада, заобиколена от мрежа от малки улички. Там тя знаеше кога металните щори на някой магазин са били прясно боядисани или клоните на някой чинар са били подкастрирани. Беше сигурна, че с вързани очи би намерила пътя до входната си врата. Изведнъж я обзе носталгия и тя се зачуди на вътрешния импулс, който я бе довел тук.

Около седем часа тя вече беше в квартала на Санди, но все още не ѝ се искаше да го буди. Денят беше хладен, небето облачно, а силният вятър предвещаваеше дъжд. Тук дори въздухът миришеше различно. Тя тръгна нагоре по улицата и влезе в малко кафене, където си поръча кафе и седна с чашата край една от металните масички до прозореца е гледка към улицата. Беше ѝ студено, чувстваше се натежала от умора и от някаква необяснима тревога. Не можеше да разбере дали тя се дължеше на събитията от последните седмици, или

на пристигането ѝ в Ню Йорк и предстоящата ѝ среща със Санди. Толкова ѝ беше липсвал, а сега не можеше да си представи да го види отново. Какво щяха да си кажат и как щяха да компенсират преживяната раздяла? Изведнъж я прониза една мисъл, от която тя потрепери, а стомахът ѝ силно я заболя: може би беше дошла тук, за да сложи край на връзката си със Санди? Мисълта се загнезди в съзнанието ѝ, а коремът ѝ натежа като олово. Така ли беше наистина?

Малкото кафене се изпълни с хора. Навън започна да ръми, прозорецът се намокри и през него фигурите навън се виждаха леко изкривени и размазани. Фрида се почувства далеч от себе си хем беше тук, хем не беше, сама сред гъмжило от хора, невидима. Сивото небе ѝ създаваше усещането, че се намира под вода. Пътуването и часовата разлика я бяха завъртели в странен калейдоскоп. Може би трябваше да си тръгне обратно, преди нещо да се е случило, и да се престори, че никога не е била тук.

Докато минаваше покрай магазина за деликатеси на връщане от пекарната на ъгъла, откъдето винаги си купуваше прясно изпечени кифлички за закуска, Санди погледна за миг към прозореца на кафенето, а после отново се загледа напред. Но с крайчеца на окото си беше зърнал познато лице — и той отново погледна към кафенето, и през дъждовните струйки, стичащи се по стъклото, я видя. Тя седеше, подпряла брадичката си с длан, и гледаше право пред себе си. Той за момент си помисли, че сънува. После, сякаш усетила погледа му върху себе си, тя се обърна. Очите им се срещнаха. Тя се усмихна едва доловимо, допи кафето си, стана и излезе навън. Той забеляза, че все още накуцваше и изглеждаше много уморена. Сърцето му се сви. Тя носеше кожена чанта с дълга дръжка, прехвърлена през рамо, но никакъв друг багаж.

— Исусе! Какво правиш тук?

— Очевидно съм дошла да те видя.

— Исусе! — възкликна той отново.

— Тъкмо смятах да ти звънна. Не исках да те будя преди това.

— Познаваш ме. — Той потърка небръснатата си буза и я изгледа продължително. — Знаеш, че ставам рано. Колко е часът според твоя вътрешен часовник?

- Не знам. Просто е „сега“.
- И така, седеше си тук и чакаше?
- Да. Какво има в плика?
- Кифлички за закуска. Искаш ли?
- Да, с удоволствие.
- Но, Фрида...
- Какво? Да не би да има друга жена в апартамента ти?
- Санди се засмя с треперещ от възмущение глас.
- Не. Няма друга жена в апартамента ми точно сега.

Той развърза колана на шлифера ѝ, съблече го и го закачи до собственото си палто. Харесваше ѝ начинът, по който се грижеше за нея. Свали циповете на ботушите ѝ, събу ги и ги сложи до стената. Заведе я в спалнята и спусна тънките кафяви завеси. Стаята потъна в полумрак. Прозорецът беше леко отворен и шумът от улицата проникваше вътре. Денят започваше. Тя чувстваше тялото си меко и отпуснато — в нея се преплитаха желание, умора и страх и скоро тя не можеше да ги различи едно от друго. Той съблече внимателно дрехите ѝ, сгъна ги и ги сложи на дървения стол, после свали тънката огърлица от шията ѝ и я остави да се изплъзне от шепата му на перваза на прозореца. Прокара пръстите си по белезите ѝ, по умореното ѝ, изтощено, отпаднало след полета тяло. През цялото време тя го наблюдаваше съсредоточено, донякъде с любопитство, като че ли взимаше някакво решение. Той изпитваше желание да затвори очите си пред този изучаващ поглед, но не можеше.

По-късно тя си взе душ, а през това време той ѝ направи кафе — силно и горещо — и тя го изпи в леглото, завита с тънък чаршаф.

- Защо така внезапно реши да дойдеш?
- Не знам.
- Докога ще останеш?
- До утре следобед.
- До утре?
- Да.
- Тогава трябва да си използваме времето по най-добрия начин.

Фрида поспя, но толкова леко, че чуваше как в другата стая Санди отменя ангажименти по телефона, докато шумовете от улицата

нахлуваха в сънищата ѝ. После двамата се разходиха из квартала, купиха готварски принадлежности за кухнята на Санди и хапнаха лек обяд в един магазин за деликатеси. Санди говореше за работата си, за хора, с които се е запознал, за Бруклин, за плановете им за лятото. Имитираше колегите си, разказваше артистично разни случки и тя си спомни първия път, когато се бяха срещнали. Беше го взела за един от онези доктори — може би хирург, защото имаше ръце на хирург — спокоен и самоуверен, с приятни маниери, чаровен, когато искаше да бъде такъв, и очевидно любимец на жените. Не представляваше интерес за нея. Но после беше чула заразителния му смях и беше забелязала, че усмивката му може да бъде и секси, и подигравателна. Понякога се затваряше в себе си, гневът го правеше кротък и сдържан, но в други случаи беше любопитен и грижовен като жена. Той ѝ готвеше ястия с особено внимание към детайла; обичаше клюките; подпъхваше чаршафа под матрака с уменията на медицинска сестра така, както сигурно майка му го беше научила още като момче, когато, според думите му, бил отчайващо стеснителен.

Едва когато Фрида се почувства по-спокойна и отпусната, Санди започна да я разпитва за разни неща. Тя му разказа за семейство Ленъкс, за това как са приятелите ѝ. И двамата осъзнаваха, че им предстои да обсъдят нещо важно и засега внимателно го заобикаляха.

— А онази статия във вестника? — попита той.

— Не искам да говоря за нея.

— Но аз искам. Тук си за двацет и четири часа. Трябва да говорим за тези неща.

— Трябва?!

— Няма да ме уплашиш с този тон, д-р Фрида Клайн.

— Не ми хареса. Това ли искаш да чуеш?

— Унижена ли се почувства?

— Почувствах се изложена на показ.

— Като се има предвид, че предпочиташ да бъдеш невидима...

Ядоса ли се много?

— Не колкото Рубен. — Тя се усмихна при спомена за реакцията му. — Той беше побеснял. И още е бесен.

— Ти смяташ ли, че си действала неправилно?

Фрида го изгледа намръщено и Санди почака търпеливо.

— Не мисля — каза тя накрая. — Но може би имам нужда да се чувствам оправдана, иначе би било твърде болезнено. Макар че не вярвам да е така. Мъжът дойде при мен със скалъпена история. Той не беше психопат, само играеше роля. Защо трябваше да го приема насериозно?

— Ти през цялото време ли усещаше, че се преструва?

— Донякъде да. Но не това е най-важното.

— А кое е най-важното?

— Това, че случилото се ме наведе на една мисъл.

— Какво по-точно имаш предвид?

— Мъжът, който дойде при мен, ми разказа една история.

— Знам това.

— Не — отвърна Фрида нетърпеливо. — Това беше отделна история в рамките на цялата история и аз се почувствах... — Тя спря и помисли малко. — Почувствах се призована.

— Много странно се изразяваш.

— Знам.

— По-добре ми обясни.

— Не мога.

— Каква беше историята?

— Отнасяше се за подстригване на косата на един човек. Усещане за сила и слабост. Нещо зловещо и сексуално. Всичко останало беше фалш, измислица, но това звучеше автентично.

— И ти се почувства призована? — Санди беше вперил поглед в нея с тревожен израз на лицето, който вбеси Фрида. Тя погледна настрана.

— Точно така.

— Към какво?

— Не би ме разбрал.

— Опитай да ми обясниш.

— Не сега, Санди.

Те се отбиха да хапнат в малък рибен ресторант недалеч от апартамента на Санди. Дъждът беше спрял, а вятърът беше утихнал. Въздухът миришеше на свежо. Фрида беше облякла една от неговите ризи над лекия си панталон. Между тях имаше запалена свещ, бутилка

бяло сухо вино, питки и зехтин. Санди разказа на Фрида за първия си брак — как накрая се бе превърнал в скучно съжителство. Как бяха започнали да преследват различни цели.

— Какви по-точно?

— Представяхме си бъдещето по различен начин — отвърна Санди и отмести погледа си.

Фрида го изгледа проникателно.

— Искал си деца?

— Да.

Между тях се вклини напрегнато мълчание.

— А сега? — попита тя.

— Сега искам теб. Представям си бъдещето единствено с теб.

В три през нощта, когато беше тъмно и тихо, доколкото това е възможно за един огромен град, Фрида сложи ръката си на рамото на Санди.

— Какво? — промърмори той, обръщайки се към нея.

— Има нещо, което трябва да ти кажа.

— Да светна ли лампата?

— Не. По-добре на тъмно. Питях се дали да не сложим край на всичко.

Настъпи кратко мълчание, след което той каза гневно:

— Значи, сега, когато има толкова любов и доверие помежду ни, ти смяташ да ме напуснеш?

Тя не каза нищо.

— Никога не съм те мислил за страхливка — изрече той с горчив тон.

Фрида продължаваше да лежи мълчаливо срещу него. Думите бяха излишни.

— И как си отговори на въпроса? — попита я той след известно време.

— Все още не съм си отговорила.

— Защо е всичко тона, Фрида?

— Защото не съм добра за никого.

— Нека аз да реша това.

— Изпълнена съм с тревога и безпокойство.

— Да. — Гласът му отново прозвуча кротко в тъмното, топлата му длан галеше бедрото ѝ. Тя усещаше диханието му в косата си.

— Дийн все още броди незнайно къде. Бил е на гроба на баща ми...

— Какво? Откъде знаеш?

— Няма значение. Просто знам. Той иска аз да знам.

— И си сигурна, че... — Тя направи нетърпеливо движение и той млъкна.

— Да. Абсолютно сигурна.

— Това е ужасно и крайно обезпокоително. Но Дийн не може да застане помежду ни. Защо искаш да прекратиш връзката ни заради един психопат?

— Когато ти казах, че се чувствам призована...

— Да?

— Усещането е, че се чувствам призована да отида в подземния свят.

— Чий подземен свят? Твоят ли? В ада на терзаещите те мисли, страхове и неясни предчувствия? Или може би в царството на сенките?

— Не знам.

— Тогава, Фрида, недей да ходиш там. Било е просто глупава история. В момента се поддаваш изцяло на настроенията си, психическата травма от инцидента трудно отзвучава. Мисли рационално. Смесваш депресията с реалността.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Мога ли да те попитам нещо, без да ме прекъсваш?

— Добре, давай.

— Когато бащата се е самоубил и ти си го намерила... — той усети как тялото ѝ се стегна — ... си била на петнайсет. Тогава сподели ли с някого какво си преживяла?

— Не.

— А след това?

— Не съвсем.

— Не съвсем. Не мислиш ли, че всичко това — той направи невидим жест, — че всичко това, отнасящо се за Дийн, за работата ти с полицията, тази идея за някаква история, заради която се чувстваш призована — всичко това е дълбоко свързано с факта, че като тийнейджър си намерила баща си да виси обесен на една греда, без да

можеш да го спасиш? Ето за това трябва да си помислиш, вместо да хукваш към поредната спасителна мисия.

— Благодаря, докторе. Но Дийн реално съществува. Рут Ленъкс реално е съществувала. А онова, другото нещо... — Тя се обърна по гръб и заби поглед в тавана. — Честно казано, не знам какво с.

— Прекрати всичките си занимания. Остани тук. Остани при мен.

— Трябва да си с човек, който е щастлив. — А после добави: — И с когото ще можете да имате деца.

— Аз съм направил своя избор.

— Но...

— Направил съм своя избор. Ако искаш да ме напуснеш, защото вече не ме обичаш, ще трябва да го приема. Но ако искаш да ме напуснеш, защото ме обичаш и това те плаши, няма да го приема.

— Изслушай ме.

— Не.

— Санди...

— Не. — Той се подпря на едната си ръка и се надвеси над нея. — Довери ми се. Позволи ми и аз да ти се доверя. Ако искаш, ще дойда заедно с теб в подземния свят. Ще те чакам на входа му. Само не ме отпращай.

— Какъв упорит мъж!

Преплетени крайници, устни, слети в целувка, тела, изгубили истинските си очертания. Светлина, която се разпръсва в мрака, и зора, която изгрява отново.

Няколко часа по-късно Фрида прибра четката си за зъби, провери паспорта си и му каза „довиждане“, все едно че отиваше до павилиона за вестници зад ъгъла. Мразеше сбогуванията.

През уикенда Карлсън беше отменил всичките си ангажименти, така че да прекара два спокойни дни с Майки и Бела. Сърцето го болеше при мисълта, че само след няколко дни те ще заминат, ще бъдат далеч от него, на бюрото му ще останат само снимките им, в които той постоянно ще се вглежда, от другия край на телефонната линия ще се чуват две тънки гласчета, а по скайп ще се виждат трепкащите им образи. Всяка минута с тях беше безценна. Той трябваше насила да престане постоянно да държи в прегръдките си Бела и да гали до забрава косата на Майки. Те не биваше да узнаят колко го боли, че заминават, нито пък да се тревожат и да изпитват вина към него.

Той ги заведе на басейна в Арчудей, където криволичетата пързалка, спускаща се в дълбокия му край, и генераторите на вълни ги караха да крещат от страх и удоволствие. Подхвърляше ги във въздуха, оставяше ги да го потапят и да го яздат, възседнали раменете му. Гмуркаше се в тюркоазената вода, държеше очите си отворени и гледаше белите им крачета, които ритяха сред многото други крака. Наблюдаваше ги как се състезават в плиткия край — две кряскащи деца със зачервени от хлора очи.

После отидоха на детската площадка, където той ги люля на люлките, вози се с тях на въртележката, докато му се зави свят, пълзя след тях в дълъг надуваем тунел и се покатери по кула от автомобилни гуми. Моите деца, мислеше си той, моето момче и моето момиче. Запечата в ума си усмивките им за по-късно. Ядоха сладоледи и обядваха в една пицария. Накъдето и да погледнеше, виждаше самотни бащи. Беше правил грешки, винаги беше поставял работата си на първо място, смятайки, че няма друг избор, беше пропуснал ритуалите около времето за лягане на децата и сутрешната бъркотия след ставане. Често се бе случвало да не ги види в продължение на няколко дни — излизаше, преди да се събудят, и се прибираше, след като са заспали, а веднъж се беше наложило да се прибере от почивка доста преди тях. Беше стоварил върху жена си всички грижи по отглеждането им, без да

се замисли за последиците, докато не бе станало твърде късно и нямаше връщане назад. Това ли беше цената, която трябваше да плати?

Вкъщи тримата играха на игра с пулове, в която той ги остави да го победят и им показа един много прост трик с карти, който беше научил, и те крещяха от възторг, все едно бе магьосник. После гледаха видео, седнали на дивана, той между двамата, развълнуван и изпълнен с тъга.

Когато джиесемът му извъня, той го остави да звъни, докато накрая звъненето престана. После извъня отново. Майки и Бела го погледнаха въпросително, след което станаха и се отдалечиха, а той с неохота отиде до телефона и го извади от калъфката му.

— Да?

— Обажда се Ивет.

— Днес е неделя.

— Знам, но...

— В момента съм с децата. — Не й беше казал, че заминават. Не искаше в службата му да узнаят, за да не го съжаляват. Щяха да започнат да го канят да ходи с тях да пийнат след работа, щяха да престанат да се отнасят с него като с шеф, щеше да изглежда като глупак в очите им.

— Да. — Тя очевидно се смути. — Просто държах да сте информирани. Вие настояхте за това.

— Продължавай.

— Рут Ленъкс е ходила на друго място, преди да се прибере вкъщи: в един апартамент близо до кръстовището „Елефант енд Касъл“. Успяхме да установим кой е собственикът на сградата; беше заминал някъде и отне време, докато го открием. Испита явно облекчение, когато разбра, че го търсим просто във връзка с извършено убийство — добави тя сухо. — Той потвърди, че апартаментът е отдаден под наем на някой си господин Пол Кериган, строителен техник.

— И?

— Разговарях с господин Кериган. Има нещо, не знам точно какво. Не пожела да обясни по телефона. Ще се срещнем с него утре сутринта.

Настъпи мълчание. Ивет почака, после каза обезсърчено:

— Помислих си, че бихте искали да знаете.

— В колко часа?

— В осем и половина на строителния обект, където работи в момента. Става дума за новата метростанция на „Тотнъм Корт Роуд“, по проекта „Кросрейл“^[1].

— Ще бъда там.

— Мислите ли, че...

— Казах, че ще бъда там.

Карлсън прибра телефона обратно в калъфката, като вече съжаляваше за острия си тон. Ивет не беше виновна.

По-късно, след като Майки и Бела си бяха тръгнали с майка си, а Карлсън беше ходил да потича известно време, той крачеше из двора си, запалил една от цигарите, които се мъчеше да откаже. Птиците пееха в здрача, но това само го караше да се чувства още по-наранен и по-нешастен. Той влезе вътре и взе телефона, после се отпусна на дивана, където само преди два часа бяха седели децата му. Държеше телефона и се взираше в него, като че ли очакваше да му каже нещо. Накрая, преди да е размислил, той набра номера на Фрида. Имаше нужда да поговори с някого, а тя беше единственият човек, пред когото не би се срамувал да излее мъката си. Остави телефона да звъни продължително; почти чуваше как кънти из нейната спретната празна къща. Явно не си беше у дома. Позвъни на мобилния ѝ, макар да знаеше, че тя почти никога не го държи включен, нито пък прослушваше съобщенията, които се трупаха в гласовата ѝ поща.

Той затвори уморените си, възпалени очи и изчака напрежението да се уталожи. Мислите за работата го спасяваха от мислите за живота.

— Как беше? — попита Саша по-късно същата вечер.

— Когато слязох от метрото на връщане от летището, се почувствах много странно — каза Фрида. — За миг ми се стори, че Лондон изглежда различен — мръсен, изостанал и много беден. Все едно бях попаднала в Третия свят.

— Аз всъщност те попитах за Ню Йорк.

— Нали си го виждала по филмите — отвърна Фрида. — Предполагам, че си била там поне няколко пъти. Знаеш как изглежда.

— Питам те за Ню Йорк, но всъщност имах предвид Санди.
— Той смята, че трябва да се преместя там — каза Фрида. —
Според него трябва да съм някъде на по-безопасно място.
— И да живеете заедно.
— Да. И това също.
— Изкушаваш ли се да го направиш?
— Преди казах „не“ — отвърна Фрида. — Сега обаче не знам.
Той ми липсва. Но тук имам някои неща за вършене. Неща, които
трябва да се доведат докрай. А сега ми кажи кога ще ме запознаеш с
новия мъж до теб?

Любима моя, желана моя Фрида, всичко сякаш беше
един сън. Ти — в този град, в този апартамент, в това легло.
Сега всичко изглежда толкова различно. Благодаря ти, че
беше тук и помни това, което ти казах. С теб стигнахме
твърде далеч, за да спрем точно сега. Дватама заедно сме
поели на дълго пътешествие.

[1] Голям инфраструктурен проект, чиято цел е увеличаване на
линиите на лондонското метро в посока център — югоизток и център
— запад, до достигане на дължина от 118 км. — Бел.прев. ↑

В осем и двайсет Карлсън стоеше на ръба на обширен кратер в центъра на града и наблюдаваше дейностите, които се извършваха наоколо: колесни багери сновяха около изкопаната пръст, кранове спускаха огромни тръби в изкопите, мъже с жълти работни якета и предпазни каски се събираха на групички или седяха в машини и управляваха механизираните им метални рамена. Наблизо имаше няколко фургона и някои от тях изглеждаха вечни, подобно на околните сгради.

Той видя Ивет да се приближава. Тя имаше солиден и компетентен вид със здравите си обувки и с кестенявата си коса, здраво пристегната на конска опашка. Той се запита как ли изглеждаше в нейните очи: чувстваше се крехък, част от него сякаш липсваше. Главата го болеше и пулсираше от трите чаши уиски, които бе изпил предишната вечер, а в стомаха му като че ли се бе отворила дупка.

— Добро утро — поздрави го тя бодро.

— Здравей.

— Той каза, че ще ни чака в офиса. — Ивет посочи с глава към главния фургон с дървени стъпала пред вратата, който се намиреше само на няколко ярда от тях.

Те си проправиха път по набраздената с коловози твърда почва, изкачиха се по стъпалата и Ивет почука на вратата, която се отвори почти веднага. Мъжът пред тях също носеше жълто яке, въпреки че го бе облякъл върху риза на сиви райета и кафяви кадифени панталони. Беше със солидно телосложение, с мрежа от бръчки по лицето и кафяви очи. И въпреки че едва ли беше на повече от четиресет и пет-шест години, гъстата му коса беше сребристосива.

— Пол Кериган?

— Аз съм.

Ивет му показа служебната си карта.

— Аз съм детектив Ивет Лонг — представи се тя. — С вас говорихме по телефона. А това е главен криминален инспектор

Малкълм Карлсън.

Карлсън се вгледа в кротките кафяви очи на мъжа и усети напрегнатото му очакване. Кимна му с глава.

— По-добре влезте.

Те влязоха във фургона. Вътре миришеше на дърво и на кафе. Имаше бюро, дървена масичка и няколко стола. Карлсън седна от едната страна и остави Ивет да задава въпросите. Той осъзнаваше, че са стигнали ключов момент и че оттук нататък разследването щеше да тръгне в нова и неочаквана посока.

— Майкъл Рийдър ни даде името ви.

— Да. — Той не беше изненадан.

— Господин Рийдър каза, че държите под наем апартамент „А“ на „Шокрос Роуд“ №37 от почти десет години.

Погледът на Кериган трепна. Карлсън го наблюдаваше внимателно.

— Точно така. От юни 2004-та. — Той сведе очи към едрите си мазолести ръце.

— Причината, поради която ви разпитваме, е, че се опитваме да проследим последните действия на Рут Ленъкс, която беше убита преди дванайсет дни. Един таксиметров шофьор я е оставил на въпросния адрес в деня на убийството.

— Да — каза той отново. Изглеждаше отпуснат и беззащитен. Просто чакаше истината да изплува и да блесне пред тримата.

— Вие там ли бяхте?

— Да.

— Познавахте ли Рут Ленъкс?

В стаята се възцари мълчание. Карлсън се заслуша в шумовете, идващи отвън: бръмченето на машините, подвикванията на мъжете.

— Да — отвърна много тихо Пол Кериган. Чу се как преглътна мъчително. — Съжалявам, че досега не дойдох при вас. Трябваше да го направя. Но не виждах смисъл. Тя беше мъртва. Всичко беше приключило. Защо трябваше да има наранени?

— Имахте ли интимна връзка?

Той премести погледа си от Ивет към Карлсън, после сложи длани на масата пред себе си.

— Вижте, имам съпруга и двама синове, които се гордеят с мен.

— Нали разбирате, че това е разследване за убийство? — В очите на Ивет проблеснаха ярки пламъчета.

— Да, имахме интимна връзка. — Той примигна и сплете дланите си. — Трудно ми е да го произнеса на глас.

— И я видяхте същия ден, когато беше убита?

— Да.

Накрая Карлсън се обади.

— Мисля, че е по-добре да ни разкажете всичко.

Пол кимна бавно.

— Да. Но аз... — Той замълча.

— Какво?

— Не искам никой да научи. Не знам как ще стане това.

— Засега се опитайте да ни разкажете събитията в хронологичен ред. Започнете от самото начало.

Той се загледа навън през прозореца сякаш не можеше да започне, гледайки ги тях.

— С Рут се запознахме преди десет години. С нея живеем съвсем наблизо един до друг. Срегнахме се по време на организирани събития за набиране на средства за майки с малки деца. — Той се усмихна. — Тя продаваше фалафели, а аз помагах при продажбата на лотарийни билети на съседния щанд. Сприятелихме се. С нея лесно се общуваше — всички я харесваха. Тя беше любезна и практична и внушаваше увереност, че всичко ще бъде наред. Тогава, естествено, не знаех това. Просто си помислих, че е симпатична. Вероятно *симпатична* не ви се струва особено романтична дума. Но нашата връзка беше по-различна. — Той направи видимо усилие и продължи разказа си. — Започнахме да се срещаме на кафе. Нещата се случиха съвсем естествено.

— Искате да кажете — прекъсна го Ивет — че вие и Рут Ленъкс сте били любовници в продължение на десет години?

— Да. Апартамента го наехме след няколко месеца. Избрахме онзи район, защото нямаше опасност да се натъкнем на някой познат. Никога не ходехме в дома на другия. Срегнахме се всяка сряда следобед.

Ивет се наведе напред.

— Значи, всяка сряда следобед в продължение на десет години вие и Рут Ленъкс сте се срещали в онзи апартамент?

— Освен когато бяхме на почивка със семействата си. Е, понякога просто не успяхме да се видим.

— И никой не знаеше?

— Всъщност колегата ми знае. Е, знае, че всяка сряда следобед ме няма, но си затваря очите. Може би си мисли, че е забавно... — Той млъкна изведнъж. — Никой друг не знаеше абсолютно нищо. Бяхме много внимателни. Веднъж — два пъти сме се срещали случайно на улиците, където са домовете ни, но сме се разминавали, все едно че не се познаваме. Никакви погледи, никакви усмивки. Никога не сме си звънели по телефона, нито пък сме си изпращали съобщения.

— А какво правехте, ако на единия от вас му се наложеше да отмени срещата?

— По възможност се предупреждавахме предишната седмица. Ако единият от нас отидеше в апартаента, а другият не се появеше след първите петнайсет минути, знаехме, че нещо го е възпрепятствало да дойде.

— Перфектно организирано. Бих казала, доста прагматично — отбеляза Ивет.

Той отпусна дланите си.

— Не очаквам да ме разберете, но аз обичам жена си, а Рут обичаше мъжа си. За нищо на света не бихме ги наранили. Нито пък децата. Връзката ни с Рут нямаше нищо общо със семейния живот на всеки от нас. Близките ни не биваше да страдат. Ние дори не говорехме за семействата си, когато бяхме заедно. — Той отново се загледа през прозореца. Не мога да повярвам, че никога повече няма да я видя — промълви той. — Не мога да повярвам, че никога вече няма да отида до вратата, да я отворя и да я видя там с грейнала усмивка. Сънувам я и когато се събудя, съм толкова спокоен, а после изведнъж се сещам...

— Разкажете ни за онази последна сряда — каза Ивет.

— Всичко беше както обикновено. Тя дойде около дванайсет и половина. Аз вече бях там. Винаги отивам там преди нея. Бях купил хляб и сирене за обяд и цветя, които бях сложил в една ваза, която тя беше купила миналата година. Бях пуснал и отоплението, защото, въпреки че денят беше топъл, в апартаента беше малко хладно.

— Продължавайте.

— И така... — Очевидно му бе трудно да разказва по-нататък. — Тя дойде и... нужно ли е да знаете всичко?

— Засега само основните факти. Доколкото разбирам, сте правили секс. — Гласът на Ивет прозвуча необичайно рязко.

— Правихме любов. Да. После си взехме вана заедно, преди да хапнем. След това тя си тръгна, а около половин час по-късно аз заключих и също си тръгнах.

— Долу-горе по кое време е било това?

— Тя си тръгна към три, може би малко по-рано — към три без десет. Винаги си тръгваше по това време. А аз самият си тръгнах в три и половина или може би в четири без петнайсет.

— Някой видя ли ви?

— Не мисля. Никога не се срещаме с останалите обитатели на сградата.

— Знаете ли къде щеше да ходи след това?

— Тя винаги се прибираще право вкъщи.

— А вие?

— Понякога се връщах на работа. В онзи ден си отидох вкъщи.

— Жена ви беше ли там?

— Не. Мисля, че се прибра около шест.

— Значи, не сте срещнали никого от момента, в който сте си тръгнали от „Шокрос стрийт“, до момента, в който жена ви се е прибрала вкъщи около два часа по-късно?

— Не си спомням да съм срещал някого.

— Кога научихте за смъртта на Рут Ленъкс? — попита Карлсън.

— Новината се появи във вестниците на следващия ден. Илейн — съпругата ми — ми показа заглавието. Бяха публикували и снимка на Рут, на която се усмихваше. Отначало ми мина през ума нелепата мисъл, че са писали нещо за нас — че някой е разкрил връзката ни и е разпространил клюката във вестниците. Направо онемях. Илейн каза: „Какъв ужас! Някога срещали ли сме я?“

— А вие какво отговорихте?

— Не знам. Илейн каза: „Има хубаво лице, нали? Горките деца“. И още нещо в същия дух. Не си спомням какво й отвърнах. Много от тези моменти ми се губят. Не знам как съм изкарал вечерта. Момчетата си бяха вкъщи, вдигаха обичайния шум, обсъждаха учебни теми, а Илейн приготви вечеря — овчарски пай. А аз слагах хапките в устата си и ги преглъщах. После влязох под душа и стоях там цяла вечност и всичко ми се струваше нереално.

— Изпитвахте ли вина?

— За какво?

— За това, че сте имали любовна връзка в продължение на десет години.

— Не.

— Въпреки че сте женен?

— Никога не съм се чувствал виновен — намръщи се той. — Бях спокоен, че Илейн и момчетата никога няма да научат. Връзката ни не причиняваше болка на никого.

— Рут чувстваше ли се виновна?

— Не знам. Никога не ми е казвала, че изпитва вина.

— Сигурен ли сте, че жена ви не знаеше?

— Щях да разбера, ако знаеше.

— А съпругът на Рут, Ръсел Ленъкс? Той знаеше ли нещо, имаше ли подозрения?

— Не.

— Рут Ленъкс ли ви каза това?

— Тя щеше да ми каже, ако той е подозирал нещо. Сигурен съм.

— Но тонът му беше несигурен.

— А в онзи ден тя изглеждаше ли по-различна от обикновено?

— Не, беше си както винаги.

— Какво ще рече това?

— Спокойна. Весела. Приятна.

— И винаги ли беше спокойна, весела и приятна? Цели десет години?

— И тя като всеки човек имаше добри и лоши моменти.

— А в онази сряда тя в добър или в лош момент беше?

— Нито едното, нито другото.

— Искате да кажете, някъде по средата?

— Искам да кажа, че всичко около нея си беше нормално.

Ивет погледна към Карлсън, за да види дали той има някакви допълнителни въпроси.

— Господин Кериган — каза Карлсън. — Колкото и странно да звучи, на мен връзката ви с Рут Ленъкс ми прилича повече на брак, отколкото на любовна афера. Твърде много домашно спокойствие и сигурност. — „Че чак ми става тъпо“, помисли си Карлсън.

— Какво се опитвате да кажете? — попита Пол Кериган гневно, със свити юмруци.

— Не знам. — Карлсън се сети за Фрида: какво ли щеше да попита тя този мъж, който седеше отпуснато срещу тях, с превити рамене и едри, неспокойни длани. — Нали разбирате, че това променя всичко?

— В какъв смисъл?

— Не сте глупав. Рут Ленъкс е имала тайна. Много голяма тайна.

— Но никой не знаеше.

— Вие сте знаели.

— Да. Но аз не съм я убил! Ако си мислите това — вижте, кълна ви се, не съм я убил. Аз я обичах. Ние се обичахме.

— Тайните трудно се опазват — каза Карлсън.

— Ние бяхме внимателни. Никой не знаеше.

Карлсън се вгледа в тъжното, угрижено лице на Кериган.

— Възможно ли е да е възнамерявала да сложи край на връзката ви?

— Не, не е възможно.

— Значи, нищо между вас не се беше променило?

— Не. — Лицето му беше подпухнало от притеснение. — Те трябва ли да научат?

— Имате предвид съпруга ѝ? Съпругата ви? Ще видим. Но може би ще бъде трудно.

— Колко време?

— За кое?

— Колко време имам, преди да се наложи да ѝ кажа?

Карлсън не отговори веднага. Без да сваля поглед от Пол Кериган, той помълча малко, а после каза замислено:

— Всяко нещо води след себе си последствия.

Когато Раджит Сингх отвори вратата, беше облечен с дебело черно яке.

— Има проблем с парното отопление — обясни той. — Днес ще дойде техник да отстрани повредата.

— Изобщо няма да се бавя — каза Фрида. — Дори не е нужно да си събличам палтото.

Той я поведе към всекидневната, където между столовете, дивана, масата и останалото обзавеждане цареше пълно разностилие. На стената беше окачена картина на Айфеловата кула, изработена от ярко кадифе. Той забеляза изражението ѝ.

— Докато бях студент, живеях в общежитие, което се намиреше в Уест Енд^[1]. Там за всичко се грижеха — къде да спиш, къде да се храниш, дори с кого да дружиш. Но сега, след като се дипломирах и записах магистратура, трябва сам да се грижа за себе си. Извадих късмет, че намерих тази квартира, ако щете вярвайте. Живея заедно с двама китайци, студенти по инженерни науки.

— Живеете на различни места — отбеляза Фрида.

— Аз ли? — възкликна Сингх. — Аз живея само тук.

— Не, имам предвид вас и останалите участници в експеримента. Шеймъс Дън, който дойде при мен, живее в Стокуел. С Дънкан Бейли се срещнах в апартамента му в Ромфорд. По-късно ще отида в Уотърлу да се срещна с Иън Ярдли.

Сингх седеше във фотьойла и с жест покани Фрида да седне на дивана. Тя предпочете да остане права, за да може да се движи из стаята. Въпреки че навън грееше слънце, в къщата беше ужасен студ.

— Ние не сме приятелска компания каза Сингх. — Не се събираме и не излизаме заедно.

— Вие сте просто студенти на професор Брадшо.

— Точно така. Ние сме тези, които доброволно участваха в неговия блестящо измислен експеримент, който очевидно не ви дава покой.

— Вие при кой психотерапевт отидохте?

Лицето на Сингх се изопна.

— Вие какво, в капан ли искате да ме вкарате? Ще ни съдите ли?
— повиши глас той.

— Не — отвърна Фрида. — Просто се интересувам. Да речем, че съм любопитна.

— Вижте — каза Сингх — ние нямаме нищо общо с публикуваното във вестника. Мислех, че информацията за експеримента ще се появи единствено в журнала по психология, който се чете само от специалисти, и с това нещата ще приключат. Не знам как е стигнало до медиите.

— Няма значение. Това не ме вълнува — каза Фрида. — По-добре ми разкажете за вашето участие в експеримента.

— Аз се срещнах с психотерапевтката, която издържа теста. Казва се Джералдин Флайъс. Доколкото знам, е публикувала научен труд за това, че всички ние сме повече или по-малко психопати, или нещо такова. Както и да е, отидох и се срещнах с нея, прилежно си изрецитирах заучения текст за това как съм бил жесток към животните и за фантазиите ми да наранявам жени. По-късно тя се свърза с мен и ме попита кой е моят лекар, както и разни други неща.

— Вие какво й отговорихте?

— Професор Брадшо ни беше казал, че ако някой от посетените терапевти реагира на разказаната история и сметне човека за потенциално опасен, въпросният участник трябва да го насочи към него и той ще му обясни за провеждания експеримент. Това е, за да не бъдем арестувани.

— За какво биха ви арестували? — попита Фрида.

— Добре, добре — каза Сингх с нотки на раздражение. — Тя забеляза проблема, а вие не успяхте. Не е станало кой знае какво. Забравете за това.

— Но мен ме интересува историята, която всички сте разказали. Как беше измислена?

— В нея нямаше нищо особено. Брадшо ни даде да прочетем диагностичния тест за психопатия^[2], после се обединихме около предложената история и всеки от нас трябва да я заучи и да я изиграе.

— Не ме интересува диагностичният тест — каза Фрида. — Интересуват ме по-скоро някои детайли. Откъде се появиха в историята онези фрагменти, които нямат нищо общо с точките в теста? Например онзи разказ за подстригването на косата. Защо е бил включен?

— Какво значение има?

Фрида се замисли за момент и се огледа наоколо. Стаята бе не само студена. Усещаше се мирис на влага. Вътре нямаше нито един предмет, който да не е бил оставен там от хазяина. Всички вещи създаваха усещането, че са захвърлени и необичани — със сигурност бяха домъкнати от гаражни разпродажби.

— Мисля, не е трудно да се преструваш на пациент — отбеляза Фрида. — За повечето хора най-трудно е да се решат да потърсят помощ при психотерапевт. И когато все пак дойдат и седнат срещу мен, аз знам, че за тях това е било твърде болезнено решение. Затова си мисля, че е не по-малко трудно да се преструваш, че търсиш помощ.

— Не разбирам за какво говорите.

— Когато влязох, вие се извинихте заради обстановката в къщата.

— Не съм се извинявал. Казах, че извадих късмет, че намерих тази квартира.

— Казахте, че докато сте били студент, всичко ви е било подсигурено, но сега трябва вече сам да се грижите за себе си. Казахте, че не се събирате и не излизате с колетите си.

— Не виждам нищо лошо в това.

— Може би не бихте искали да го чуете от мен, но...

— Знаете ли, имам чувството, че се готвите да кажете пешо за мен, което няма да бъде особено приятно.

— Не, разбира се. Но си мисля, че когато сте пожелали да участвате доброволно в експеримент, при който хем се ходи при психотерапевт, хем не се ходи наистина, сте го направили, защото ви се е открила възможност да изразите нещо лично. Някаква тъга, усещане, че не се грижа за вас.

— Това са пълни глупости. Точно така действат психотерапевтите като вас. Хващате се за думите, които хората са изrekli, и ги използвате със самочувствието, че упражнявате власт над тях. И ако те се противопоставят на вашата интерпретация, това ги

прави да изглеждат слаби. Това, което ви е подразнило, е фактът, че сте била въвличена в експеримент, който публично ви е изложил. Чух, че между вас и д-р Брадшо има някакъв конфликт и ако аз с участието си съм утежнил нещата, моля да бъда извинен. Но не ме оплитайте във вашите терапевтични трикове.

— Струва ми се, че не живеете тук — подхвърли Фрида. — Не сте окачили нито една картина, не сте постлали нищо на пода, дори една книга няма в стаята. Облечен сте, все едно сте на улицата.

— Както сама усещате, тук е много студено. Когато техникът се справи с повредата, ви обещавам, че ще си сваля якето.

Фрида извади бележник от джоба си, надраска нещо на една страница, откъсна я и я подаде на Сингх.

— Ако имате желание да ми разкажете какво сте казали по време на „сеанса“ — имам предвид нещо, което не е включено в теста на Хеър — можете да ми се обадите на този номер.

— Не разбирам какво искате от мен — каза гневно Сингх, докато Фрида си тръгваше.

Жилището на Иън Ярдли се намираще на малка алея недалеч от уличен пазар. Наблизо минаваше Темза, но оттук реката не се виждаше. Фрида натисна един звънец и от домофона се чу неразбираем звук, а после бръмчене. Фрида се опита да отвори вратата, но тя все още беше заключена. От домофона отново се чу звук, електронното бръмчене се усили, последва щракане и вратата се отключи. Фрида се изкачи по стълбище, покрито с килим, до една площадка, на която имаше две отделни врати, обозначени с номерата 1 и 2. Врата „1“ се отвори и от нея надникна тъмнокоса жена.

— Дошла съм да се срещна с...

— Знам — прекъсна я с рязък тон жената. — Не разбирам защо изобщо сте тук. По-добре влезте. Но за минута.

Фрида влезе след нея. Ярдли седеше до една маса, четеше вечерния вестник и пиеше бира. Имаше дълга къдрава коса и очила с правоъгълни прозрачни рамки. Беше облечен с колежански суичър и тъмни панталони. Краката му бяха боси. Той се обърна и й се усмихна.

— Чувам, че обикаляте и досаждате на някои хора — каза той.

— Доколкото знам, сте посетили моя стар приятел Рубен.

— Прочутият Рубен Макгил — изсмя се Ярдли. — Трябва да ви кажа, че бях донякъде разочарован от него. Когато се срещнахме, изглеждаше като човек, изгубил професионалната си мощ и обаяние. Изобщо не реагира на онова, което му разказах.

— Вие искахте ли той да реагира? — попита Фрида.

— Какви са тези глупости?! — обади се жената зад гърба ѝ.

— О, извинете. Какъв лош домакин съм само! — изрече театрално Иън. — Това е приятелката ми Поли. Тя смяташе, че не бива да ви пускам въщи. По-подозрителна е от мен. Да ви предложи ли нещо за пиене? Бира? В хладилника има отворена бутилка бяло вино.

— Не, благодаря.

— Не и докато изпълнявате професионалния си дълг?

Фрида започна да му задава някои от въпросите, които преди това бе задала на Раджит Сингх, но не постигна особен успех, защото Поли продължаваше да я прекъсва и да пита какъв е смисълът от всичко това, докато Иън не спираше да се усмихва, все едно се наслаждаваше на разигравания се спектакъл. Изведнъж престана да се усмихва.

— Време е да изясним нещата — изрече той отчетливо. — Ако сте тук заради някакъв жалък опит да търсите отмъщение, само си губите времето. Всичко, свързано с провеждането на експеримента, беше предварително уточнено от етичната комисия, така че да не бъдем преследвани от закона. Мога да ви покажа написаното с дребен шрифт в договора, ако искате да го прочетете. Знам, че е доста смущаващо всички да видят, че царят е гол. Ако вие сте царят. Или царицата.

— Както се опитах да ви обясня — каза Фрида — аз не съм дошла да спорим за експеримента. Дойдох, за да...

— О, не ни излизайте с този номер — прекъсна я грубо Поли.

— Ако ме оставите да довърша поне едно изречение, ще задам няколко въпроса и след това ще си тръгна.

— Какво означава „и след това ще си тръгна“? Като че ли имате право да идвате тук! Имам по-добра идея. — Поли забодя пръста си в рамото на Фрида съвсем близо до мястото, където още носеше превръзка и тя трепна от болка. — Направиха те на глупачка. Приеми го. А сега се омитай, защото Иън няма какво да ти каже, освен това

вече му досаждаш, а мен много ме изнервяш. — И тя започна да блъска Фрида сякаш искаше да я изхвърли през вратата.

— Спри — каза Фрида, вдигайки длани, за да се защити.

— Разкарай се! — изкрещя Поли и я блъсна още по-силно.

Фрида сложи ръката си върху гърдите на жената и я притисна силно към стената. Приблужи лицето си до нейното и изрече бавно и тихо:

— Казах „спри“.

Ярдли се изправи и изрече възмутено:

— Какво, по дяволите, става тук?

Фрида се обърна и обръщайки се, отпусна ръката си и направи крачка назад. Не разбра какво точно се случи в следващия момент. Усети рязко движение от едната си страна. С крайчеца на окото си вида, че Поли се е засилила към нея, но се спъна в една табуретка и се просна тежко на пода.

— Не мота да повярвам, че това се случва — обърна се Ярдли към Фрида. — Идвате тук и започвате кавга.

Поли се помъчи да се изправи на крака, но Фрида се надвесил над нея и прошепна предупредително:

— Дори не си го помисляй. Стой, където си. — После се обърна към Ярдли. — Мисля, че Рубен съвсем точно ви е преценил.

— Заплашвате ли ме? — подхвърли Ярдли. — Дошли сте тук да ме нападате и да ме заплашвате?

— Онази история за подстригването на косата има ли нещо общо с вас? — попита Фрида.

— Каква история за подстригване на коса?

— Вие сте един самовлюбен „нарцис“ — отбеляза Фрида. — Искали сте да направите впечатление на Рубен, но той не се е хванал на въдицата.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Няма значение — отвърна Фрида. — Разбрах каквото ме интересуваше.

И тя си тръгна.

Джим Фиърби донесе вкъщи голяма карта на Великобритания. На стената нямаше място за нея, затова той я разгъна на пода на

всекидневната и затисна краищата ѝ с различни предмети (керамична чаша, консерва с боб, книга и кенче бира). Свали обувките си и се разходи по картата, като се взираше в нея и бърчеше чело. После забодя карфица с флагче на мястото, където беше намерено тялото на Хейзъл Бартън, и още една там, където мъж с кола, най-вероятно сребриста на цвят, беше застигнал и се беше опитал да похити Ванеса Дейл.

Когато тя му изпрати снимката си по имейла, той я принтира и я забодя на голямото корково табло до снимката на Хейзъл Бартън. От два елемента не може да се състави модел, но така се започва.

[1] Един от най-добре уредените и скъпи квартали в сърцето на Лондон. — Бел.прев. ↑

[2] Тест за психологическа оценка на личността, и по-специално за наличието на симптоми на психопатия. Състои се от 20 точки и е разработен и патентован от канадския психолог Робърт Хеър през 70-те години на XX в. — Бел.прев. ↑

Единственият пациент, когото Фрида продължаваше да приема, беше Джо Франклин. Повечето от останалите я чакаха да се върне, изпращаха ѝ имейли, в които я питаха кога смята, че ще бъде достатъчно добре, за да започне отново работа. За някои от тях Фрида силно се тревожеше. Те се блъскаха в съзнанието ѝ със своята болка и своите проблеми. За други си мислеше, че едва ли ще ги види отново. Тя беше казала, че след две седмици, в началото на май, ще се върне към обичайните си задължения, независимо от това какво ще я посъветва лекуващият я лекар. Междувременно обаче два пъти седмично, а понякога и по-често, тя ходеше в малкия апартамент в Блумсбъри, който държеше под наем и в който приемаше частните си пациенти. Днес беше благодарна за възможността да излезе от вкъщи, защото в осем без петнайсет сутринта беше дошъл Джоузеф. Фрида го беше оставила да снове напред-назад, усмихвайки ѝ се приятелски иззад купчините кутии, които разтоварваше от микробуса.

След сеанса с Джо, Фрида застана с гръб към уютната стая с червеното кресло, в което тя винаги сядаше, и с тъмносивата графика, окачена на стената. Загледа се в запуснатата строителна площадка отсреща, където се криеха лисици, а храсти и диви цветя си пробиваха път през напуканата почва. Тя размишляваше или поне позволяваше на мислите да населяват съзнанието ѝ. Предишният ѝ живот беше останал някъде далече, по-скоро призрачен, отколкото реален. Жената, която беше седяла в червеното кресло час след час и ден след ден, някак си се изплъзваше от въображението ѝ. Винаги си бе мислила, че центърът на живота ѝ е в тази стая, но сега, изглежда, се бе изместил: Хал Брадшо и неговите четирима участници в експеримента, Карлсън и неговите случаи на убийства и отвличания, Дийн Рийв, който дебнеше отнякъде и не я изпускаше от очи — всичко това бе нарушило житейското ѝ равновесие.

Фрида се замисли за четиримата студенти по психология и техния дързък трик, опитвайки се да разграничи разказаната история

от факта, че е била измамена и че унижението ѝ е станало публично достояние. Не знаеше защо не може да ги разграничи. Историята напругаше ума ѝ, променяше смисъла си. Имаше нещо, което не ѝ даваше покой, като конец, който се е омотал в пръстите ѝ. Понякога нощем, когато лежеше будна, притисната от мрака, тя си мислеше за четиримата и за нещата, които ѝ бяха казали. Остриетата, които се отваряха и затваряха; усещането за крехкост и опасно надмощие.

Мобилният ѝ телефон иззвъня в джоба ѝ и тя го извади.

— Фрида.

— Да, Карлсън.

— Включила си си телефона.

— Сега разбирам защо си станал детектив.

Той се засмя, а после каза:

— Ти беше права.

— О, добре. За какво по-точно?

— За Рут Ленъкс. Била е твърде изрядна, за да бъде истинска.

— Не мисля, че се изразих по този начин. По-скоро я оприличих на актриса, която в ежедневието си играе роля за пред хората.

— Точно така. Открихме, че е имала любовна връзка. В продължение на десет години. Всяка сряда. Какво ще кажеш за това?

— Че е много дълго време.

— Има и още нещо, но засега не мога да ти разкажа повече.

Отивам да се срещна със съпруга.

— Той знаел ли е?

— Предполагам, че е знаел.

— Защо ми казваш всичко това?

— Мислех, че ще ти бъде интересно да научиш. Сгреших ли?

— Не знам.

— Може ли да дойда по-късно да пийнем по едно питие? Ще ти разкажа повече подробности. Ще ми е от полза да обсъдя случилото се с човек, който не участва в разследването.

Нещо в гласа му, който звучеше по-умолително от всякога, не позволи на Фрида да му откаже.

— Може би — каза тя предпазливо.

— Ще бъда у вас в седем.

— Карлсън...

— Ще ти се обадя, ако ми се наложи да закъснея.

Семейство Ленъкс се бяха настанили обратно в дома си. Килимът беше вдигнат; стените бяха измити, въпреки че петната от кръв все още се виждаха; парчетата счупено стъкло бяха изчистени, а разпилените по пода предмети бяха прибрани.

Когато Карлсън и Ивет пристигнаха, вратата им отвори жена с домакинска престилка. Отвътре се носеше аромат на печен сладкиш.

— Срецали сме се и преди — каза жената, забелязвайки изражението на Карлсън, — но сигурно сте забравили коя съм.

— Не, помня ви. — Той се сети за бебето в ластично кенгуру, за малкото момче, пребледняло от умора, което тя водеше за ръка, за малкото момиче, което взеше куклата си в количка, сякаш опитвайки се да подражава на майка си.

— Аз съм Луиз Уелър, сестрата на Рут. Бях тук в деня, когато се случи всичко. — С енергично движение тя ги покани да влязат.

— Вие тук ли живеете в момента? — попита Карлсън.

— Грижа се за семейството, доколкото мога — отвърна тя. — Все някой трябва да го направи. Няма да се случи от само себе си.

— Но вие също имате деца.

— Е, бебето, разбира се, е винаги тук. Сестрата на съпруга ми помага за другите две, когато не са на детска градина. Ситуацията е извънредна — добави жената с укор в гласа сякаш Карлсън беше забравил за това. После го огледа критично. — Предполагам, че сте дошли да се срещнете с Ръсел.

— Сигурно сте били близки със сестра си — подхвърли Карлсън.

— Защо казвате това?

— Помагате тук на семейството й, въпреки че вие самата имате малки деца. Не всеки би го направил.

— Това е мой дълг. Не е трудно човек да изпълнява дълга си.

Карлсън се вгледа в нея. Усети, че тя всъщност му казва кой контролира ситуацията в къщата.

— Виждахте ли се често със сестра си?

— Ние живеем във Фулам^[1]. Грижите за семейството ми запълват цялото ми време и начинът ни на живот е съвсем различен. Виждахме се, когато можем. И, разбира се, по Коледа и по Великден.

— Тя беше ли щастлива?

— Това какво общо има? Нали е била убита от взломаджия?

— Опитваме се да добием представа за живота на сестра ви. Интересува ме какви са били настроенятията ѝ, отношението ѝ към различни проблеми. Какви са вашите наблюдения?

— Чувстваше се добре, живееше нормално — отвърна кратко Луиз. — При сестра ми всичко си беше наред.

— И беше щастлива в брака си?

— Нима не страдаме достатъчно? — каза тя, местейки поглед от Ивет към Карлсън. — Може би душите наоколо, за да изровите нещо гадно и непристойно?

Ивет отвори уста да каже нещо, но Карлсън ѝ хвърли мълниеносен поглед и тя се спря. Някъде в къщата бебето започна да плаче.

— Току-що го приспах. — Луиз изпусна тежка въздишка. — Ще намерите зет ми на горния етаж. Там има собствена стая.

Стаята на Ръсел Ленъкс беше нещо като миниатюрно убежище в задната част на къщата, която гледаше към двора. Карлсън и Ивет с мъка се промъкнаха вътре. Ивет се облегна на стената до плакат на Стийв Маккуин, стиснал бейзболна ръкавица. Ленъкс беше седнал зад малко чамово бюро, на което имаше компютър. На скрийнсейвъра се виждаше семейна снимка. Всички позираха край синьо море и носеха слънчеви очила. Карлсън предположи, че снимката е била направена преди няколко години, тъй като децата бяха видимо по-малки.

Преди да пристъпи към разговора, Карлсън се вгледа внимателно в Ленъкс, преценявайки състоянието му. Очевидно се владееше, беше гладко избръснат, с изгладена синя риза, без съмнение дело на Луиз.

— Как я карате? — попита Карлсън.

— Не сте ли чули? Убиха жена ми — отвърна язвително Ленъкс.

— С въпроса си изразих загриженост. Интересува ме как сте, как са децата ви.

Ленъкс отвърна с нотки на раздразнение, но без да гледа Карлсън в очите. Беше вперил поглед в килима.

— Ако наистина ви интересува, Дора се страхува да ходи на училище, Джудит плаче през цялото време, а с Тед изобщо не мога да разговарям. Той не иска да общува с мен. Но вашата загриженост не ми е нужна. Искам всичко това да приключи с някакъв резултат. —

Този път вдигна поглед към Карлсън. — Да не би да сте дошли да ми кажете, че в разследването има напредък?

— До известна степен — отвърна Карлсън. — Но наред с това трябва да ви задам няколко въпроса. — Той изчака за момент. Искаше да направи това постепенно, но Ленъкс мълчеше. Опитваме се да си изградим по-пълна представа за душевния свят на съпругата ви. — Той погледна към Ивет. — Някои от въпросите може да ви се сторят неудобни.

Ленъкс потърка очите си сякаш се опитваше да се събуди.

— Не ме е грижа — отвърна той. — Може да ме питате за всичко, което пожелаете. Може да направите всичко, което желаете.

— Добре — каза Карлсън. — Добре. И така, ето следния въпрос: бихте ли описали взаимоотношенията ви със съпругата ви като щастливи?

Ленъкс трепна леко, присвивайки очи.

— Защо изобщо ме питате за това? Бяхте тук в деня, когато се случи всичко. Видяхте ни. Видяхте как се чувствахме. Някакво безумно обвинение ли ми отправяте?

— Просто ви задавам въпрос.

— Добре, тогава ще ви дам съвсем прост отговор: да, ние бяхме щастливи. Това достатъчно ли е? А сега е мой ред да задам въпрос: Какво всъщност става?

— Разследването пое в неочаквана посока — започна Карлсън. Докато говореше, се заслуша в себе си и се почувства отвратен. Изричаше думите като робот, защото изпитваше напрежение заради това, което щеше да последва.

Фрида му подаде чаша чай и той отпи няколко глътки, след което остави чашата на масата.

— Боже, наистина имах нужда от това — въздъхна Карлсън. — Точно преди да му кажа, се почувствах като в сън. Сякаш бях застанал пред голям прозорец от шлифовано стъкло, а в ръката си държах камък, кръгъл и твърд като топка за крикет. Готвех се да хвърля камъка към прозореца и гледах стъклото — гладко и право, съзнавайки, че след няколко секунди ще лежи посипано на земята на едри остри късове. — Той замълча. Фрида седна отново срещу него със своята

чаша чай, от която все още не беше отпила. — Ето, виждаш ли, започвам да ставам по-добър. Не ти казах да не анализираш този въображаем образ и да не търсиш в него скрито послание. Макар че аз самият го направих. Но ти разбираш какво имам предвид.

— Как реагира той? — попита Фрида.

— Питаш ме какво се случи, когато камъкът се удари в стъклото? То се разби, това се случи. Той беше напълно смазан. Беше загубил жена си и се получи така, че все едно аз отново съм му я отнел. Поне му беше останал споменът за нея, а аз го омърсих с моето разкритие.

— Говориш като психотерапевт — отбеляза Фрида.

— Казано от теб, това звучи като комплимент. Но как може някой да влезе в ролята на психотерапевт? — Той отпи от чая. — От друга страна обаче, колкото повече човек се доближава до мисленето на психотерапевта, толкова е по-наясно с чувствата си, а какво по-хубаво от това?

— Единствените хора, които трябва да мислят и да говорят като психотерапевт, са самите психотерапевти — каза Фрида. — И то само когато са на работа. А полицаите трябва да мислят и да действат като полицаи. Но да се върнем към моя въпрос: той реагира ли по някакъв начин, който би помогнал на разследването?

Карлсън остави чашата си.

— Отначало отказваше да повярва; каза, че винаги ѝ е имал пълно доверие и че ние грешим. После Ивет му разкри в подробности онова, което сме научили за Пол Кериган, за любовната квартира, за дните, в които са се срещали, за това колко време е продължила връзката им. Накрая той разбра, че е безсмислено да оспорва фактите. Не се разплака, не се развика. Изглеждаше като изпразнен от съдържание.

— А ти остана ли с впечатление, че той е знаел?

— Не знам. Наистина не знам. Как изобщо е възможно? Десет години, единайсет години. През цялото време се е срещала с този мъж, правили са секс. Как съпругът ѝ не е усетил мириса му върху тялото ѝ? Как не го е забелязал в очите ѝ?

— Смяташ, че най-малкото е подозирал?

— Фрида, ти всеки ден сядаш и разговаряш с хора, които споделят с теб дълбоко пазените си тайни. Някога замисляла ли си се, че познатите на всички ни клишета за човешките взаимоотношения в

крайна сметка се оказват верни? Какво е да се влюбиш, какво е да имаш дете и какво е да прекратиш връзката си. Както и старото клише, че можеш да живееш с някого в продължение на години и накрая да се окаже, че не си го познавал.

— За кого говориш в момента? — попита Фрида.

— Донякъде за себе си, но най-вече за Ръсел Ленъкс. Това, на което се надявах, естествено, беше, че когато му разкажем за любовната връзка на жена му, това ще го пречупи, той ще си признае и случаят е приключен.

— Но той не го направи.

— Трябваше да те взема с мен.

— Говориш така, сякаш съм куче.

— Трябваше да те поканя да дойдеш. Малка услуга от твоя страна. Би било добре да си там и да видиш лицето му в момента, в който му казах. Ти забелязваш тези неща.

— Но нали Ивет е била там.

— В това отношение тя е по-зле и от мен, а аз самият съм истинско дърво. За това би трябвало да попиташ бившата ми съпруга. Тя ме обвиняваше, че изобщо не разбирам какво чувства, а аз й отвърщах, че ако иска да разбере какво чувства, трябва да ми каже и... Е, ясно ти е за какво говоря.

— Ако е можел да седи срещу теб в деня на убийството, без да се пречупи, днес това за него не би било проблем. И аз не бих могла да ти помогна.

— Липсва ли ти сътрудничеството ни? — попита я Карлсън. — Бъди честна.

Фрида дълго мълча.

— Не знам — каза тя накрая. — Може би. Понякога се улавям, че ми липсва, както когато ми разказа за тайния живот на Рут Ленъкс. Но се опитвам да не мисля за това.

— Исусе! — изрече Карлсън с извинителен тон. — В момента се възстановяваш, а аз се опитвам отново да те въвлека в нещо, което едва не те уби.

— Не! Изобщо не си прав. Приятно ми е да те видя и да разговаряме. Това е като посещение от външния свят. Някои посещения, които имам от външния свят, са неприятни, но твоето е различно. Наистина се радвам, че дойде.

— Това е добре — отвърна Карлсън. — Виж, Фрида, едва тези дни научих за онзи мизерен експеримент. Искан ми се да извия врата на този надут пуяк Хал Браншо.

— Това едва ли би ми помогнало.

— Погодил ти е номер. Ти го изложи като професионалист, а той не може да се примири с това и никога няма да го забрави. Нищо чудно, че напоследък самодоволната усмивка не слиза от лицето му.

— Искан да кажеш, че е организиран всичко това, за да ме уязви и унизи?

— Способен е да го направи. Ако зависеше от мен, никога не бих слушал отново глупавите му брътвежи за изкуството на престъплението. Но за съжаление, комисар Крофорд много държи на него. — Той се поколеба, а после добави: — Може би не бива да ти казвам това, но все пак ще го направя. В началото на разследването на убийството на Рут Ленъкс казах на комисаря, че не искам Браншо да продължава да работи за нас. Мислех си, че разговорът ни ще си остане поверителен, но Крофорд повика Браншо и ме накара в негово присъствие да повтори онова, което му бях казал. Той обожава да противопоставя хората един на друг.

— Това какво общо има с мен?

— Браншо започна да злослови по твой адрес и аз те защитих, като му казах, че той изпитва към теб професионална ревност, задето си го направила на глупак. Сега си мисля, че може би не биваше да го дразня по този начин. Ще ми се да можеш да направя нещо.

— Това няма как да стане. А ако си намислил нещо, моля те, не го прави.

— Е, поне не бих му позволил да притеснява децата на Ленъкс.

— Смяташ ли да им кажеш?

— Да. Въпреки че баща им сигурно ще го направи вместо мен. Горките деца. Първо убиват майка им, а после целият им досегашен живот се срива. Ти вече познаваш сина, нали?

— Да, запознах се с него. Защо ме гледаш така?

— Имам едно предложение.

— Отговорът е „не“.

Райли беше този, който откри бутилките. Те бяха в малката барака в задния двор, в която бяха складирани малка електрическа косачка, лопати, гребла, градинарски ножици, голямо скъсано брезентово платнище, ръчна количка, наредени една в друга празни пластмасови саксии, стари буркани от конфитюр, кашон с плочки за баня. Някой се беше постарал бутилките да останат скрити, тъй като бяха набутани в един ъгъл зад полупразни кутии с боя и бяха грижливо покрити с полиетиленово фолио. Райли се загледа в находката, после отиде да извика Ивет.

Тя извади бутилките една по една и ги огледа внимателно. Водка, бял сайдер, евтино уиски: алкохол, с който да се напиеш, а не да пиеш за удоволствие. Дали бяха на децата, или на родителите, дали бяха стари, или нови? Изглеждаха нови. Изглеждаха скришни.

[1] Община в Югозападен Лондон. — Бел.прев. ↑

Карлсън трябваше да намери подходящ възрастен. Често пъти т.нар. „доверен възрастен“^[1] за един подрастващ е родителят, но в случая с децата на семейство Ленъкс единият от родителите беше мъртъв, а другият изобщо не беше подходящ при съществуващите обстоятелства. Карлсън се замисли дали да не помоли Луиз Уелър, сестрата на Рут, да присъства — но Джудит Ленъкс заяви, че предпочита да умре, отколкото да говори за майка си в присъствието на леля си, а Тед измърмори, че Луиз е почти в еуфория от цялата ситуация.

— Тя не умее да се държи настрана — добави той. — Не ни трябва нито тя, нито нейните сладкиши, нито религиозната ѝ отдаденост. Нито пък гадното ѝ бебе.

И така, „довереният възрастен“ беше жена, изпратена от социалните служби, която се яви в полицията точно навреме, нетърпелива да поеме задълженията си. Тя беше в началото на шейсетте си години, с крехка фигура, жив поглед, изпълнена с нервна възбуда. Оказа се, че за пръв път в живота си ще присъства на подобен разпит. Тя, разбира се, беше преминала нужното обучение, беше изчела всичко, което бе успяла да намери по въпроса и изключително много се гордееше с уменията си да общува с млади хора. В много отношения тийнейджърите не срещаха разбиране, нали така? Често пъти единственото, от което се нуждаеха, беше някой, който да ги изслуша и да застане на тяхна страна, и тя бе тук именно затова. Жената се усмихна, бузите ѝ леко поруменяха.

— Много добре — каза Карлсън с нотка на съмнение. — Вече сте наясно, че ще проведем три разпита един след друг, с всяко от децата на семейство Ленъкс. Най-големият, Тед, не се води непълнолетен, тъй като е точно на осемнайсет години. Както знаете, вашето присъствие е необходимо само за да се уверите, че комуникацията с тях е според изискванията, и ако смятате, че имат нужда от нещо, трябва своевременно да кажете.

— Такава неспокойна и трудна възраст — въздъхна Аманда Торн. — Наполовина дете, наполовина възрастен.

— Разпитите ще ги вода аз. Ще присъства и колежката ми, д-р Фрида Клайн.

Когато беше казал на Ивет, че за разпитите на Тед, Джудит и Дора ще вземе със себе си Фрида, а не нея, тя го беше изгледала с такъв упрек, че той едва не промени решението си. Можеше да се справи с гнева ѝ, но не и с огорчението ѝ. Бузите ѝ пламнаха и тя смотоледи, че всичко е наред, че той взима решенията и че тя напълно го разбира.

Тед беше пръв. Той влезе с тътреща се походка в стаята, връзките на маратонките му се влачеха, косата му беше невчесана, подгъвите на дрехите му висяха разпрани. Лицето му беше небръснато, на врата му имаше обрив; изглеждаше немит и недохранен. Отказа да седне и застана до прозореца. Пролетта беше дошла в двора. В лехите цъфтяха жълти нарциси, а плодното дърво бе отупано с цвят.

— Помниш ли ме? — попита го Фрида.

— Не знаех, че и вие ще сте с тях — отвърна той.

— Благодаря ти, че се съгласи да се срещнем каза Карлсън. — Преди да започнем, нека ти представя Аманда Торн. Тя е т.нар. „доверен възрастен“. Това означава...

— Знам какво означава. Но аз не съм дете и нямам нужда от нейното присъствие.

— Не, скъпи — отвърна Аманда, стана, прекоси стаята и отиде при него. Ти не си дете. Ти си млад човек, който е преживял нещо много, много страшно.

Тед я изгледа с презрение. Тя като че ли не забеляза.

— Тук съм, за да те подкрепям — продължи тя. — Ако има нещо, което не разбираш, трябва да ми кажеш и аз ще ти обясня. Ако нещо в разговора те дразни или смуцава, можеш да ми кажеш.

Тед погледна надолу към наклонената ѝ на една страна глава и усмихнатото ѝ лице.

— Млъкни!

— Моля?

— Предлагам да започваме — прекъсна ги Карлсън.

Тед скръсти ръце и с подигравателно изражение се загледа през прозореца, отбягвайки погледите им.

— Ами давайте тогава. Може би ще ме попитате дали знам за тайния живот на майка ми?

— Знаеш ли?

— Вече знам. Баща ми ми каза. Започна да ми разказва, после се разплака, а след това ми разказа останалото.

— Значи, знаеш, че майка ти се е срещала с друг мъж?

— Не. Знам само, че вие си мислите така.

— Ти не вярваш ли?

Тед отпусна ръцете си и се обърна към тях.

— Знаете ли какво си мисля? Мисля си, че ще се разровите във всяко кътче от живота ѝ и ще го представите като грозен и неприличен.

— Тед, много съжалявам, но в случая става дума за убийство. Приеми, че сме длъжни да проведем пълно разследване.

— Десет години! — извика той с пълен глас и с изкривено от гняв лице. Откакто съм бил на осем, а Дора на три. Дали съм знаел? Не. Как се чувствам при мисълта, че всичко е било лъжа, фарс? Вие как смятате? Той се обърна към Аманда Торн, изпълнен със злоба. — Хайде, госпожо Доверена възрастна. Кажете ми как би трябвало да се чувствам. Или вие. — Той махна към Фрида с ръката си с мръсни нокти. — Нали сте психотерапевт. Обяснете ми.

— Тед — каза Фрида. — Трябва да отговаряш на въпросите.

— Знаете ли? Някои от приятелите ми казваха, че много биха искали тя да бъде *тяхна* майка. Вече не биха го казали.

— Наистина ли не си имал никаква представа?

— Искаш ли да си починеш малко? — попита го Аманда Торн.

— Не, не иска — срязва я Карлсън.

— Разбира се, че не съм имал никаква представа. Тя беше добрата майка, добрата съпруга, добрата съседка. Шибаната госпожа Съвършенство.

— А сега вижда ли ти се логично? Би ли се опитал да я разбереш?

Тед се обърна към Фрида — толкова кльощав и крехък, че човек имаше чувството, че ако някой го докоснеше или го хванеше, би се разпаднал на безброй остри късчета.

— Какво имате предвид?

— Внезапно и по болезнен начин си принуден да видиш майка си в нова светлина — различна от жената, която всеки описва като стабилна, спокойна и всеотдайна. Жена, която се оказва, че е имала друга, непозната за останалите същност, със свои собствени нужди и желания; жена, която с имала и друг, потаен живот, нямаш нищо общо със семейното ви всекидневие. Затова те питам: ако хвърлиш поглед назад към миналото, струва ли ти се логично поведението ѝ и би ли го оправдал?

— Не. Не знам. Не искам да мисля за това. Тя беше моята майка. С нея ми беше... — той притвори очи за миг — ... уютно.

— Точно така. Възприемал си я като безполово същество.

— Не искам да мисля за това — повтори Тед. — Не искам да си представям подобни сцени. Вече всичко е пропито с отрова.

Той отново рязко се обърна към прозореца. Фрида усети, че момчето едва сдържаше сълзите си.

— И така — гласът на Карлсън наруши мълчанието — ти казваш, че никога нищо не си подозирал.

— Тя беше много лоша актриса, изобщо не я биваше в играта на шаради^[2]. Не умееше да лъже, дори с лъжа да трябва да спаси живота си. Изчервяваше се и всички ѝ се смеехме. Това си беше наша семейна шега. Но сега се оказва, че е била прекрасна актриса и лъжкиня, нали?

— Можеш ли да ни разкажеш за деня, в който беше убита — сряда, шести април?

— Какво да ви разкажа?

— Кога излезе от вкъщи, какво прави през деня, в колко часа се прибра — неща от този род.

Тед изгледа свирепо Фрида, после каза:

— Ясно. Имате предвид алибито ми. Излязох от вкъщи по обичайното време — към осем и половина. Трябваше да отида рано на училище — то е на няколко минути път пеша, защото имах предварителен изпит^[3] по приложни изкуства. Чух, между другото, че са ми поставили много висока оценка. — Той се усмихна горчиво. — Страхотно, а? После, през останалата част от деня, бях в училището. След часовете срещнах Джудит и с нея се помотахме тук-там, а после се прибрахме заедно вкъщи. Там навсякъде щъкаха полицаи. Достатъчно ли ви разказах?

— Достатъчно.

Джудит Ленъкс беше следващата. Тя влезе през вратата леко и безшумно, подобно на призрак, и огледа всеки един поотделно със светлосините си очи. Имаше медно кафяви къдрици, а носът ѝ бе обсипан с лунички. Въпреки че косата ѝ се нуждаеше от измиване и въпреки че беше облечена със старо долнище на анцуг и широк зелен пуловер, който най-вероятно беше на баща ѝ и стигаше до коленете ѝ, а дългите му ръкави скриваха ръцете ѝ, тя очевидно беше хубава и притежаваше прасковената свежест на младостта, която дори непрекъснатият плач по мъртвата майка не можеше да скрие.

— Нямам какво да кажа — заяви тя.

— Няма нищо, скъпа — каза благо Аманда Торн. — Не си длъжна да говориш.

— Ако смятате, че татко го е извършил, значи, просто сте глупави.

— Защо казваш това?

— Защото е очевидно. Мама го е мамила и вие си мислите, че той е разбрал и я е убил. Само че татко я обожаваше и не знаеше нищо, абсолютно нищо. Не можете да превърнете нещо в истина просто като си мислите, че е истина.

— Разбира се, че не — съгласи се Карлсън.

Фрида се замисли за момичето. Беше на петнайсет, на прага на женствеността. Беше загубила майка си и досегашната си представа за нея; сега вероятно се страхуваше, че може да загуби и баща си.

— Когато разбра за майка ти... — започна Фрида.

— Прибрах се вкъщи заедно с Тед — каза Джудит. — Когато разбрахме, се хванахме за ръце. — Тя изхлипа тихо. — Горкият Тед! Мислеше, че мама е свършена.

— А ти не мислеше ли така?

— При дъщерите е различно.

— Какво имат предвид?

— Той беше нейното скъпо момче. Дора беше нейното сладко момиченце. А аз ѝ бях откраднала червилото — не в истинския смисъл на думата. Тя не си падаше много по гримове и разни такива неща. Но разбирате какво искам да кажа. Както и да е, аз съм средното дете.

— Но си сигурна, че никой не е знаел?

— Че през цялото това време е лъгала татко ли? Не. Аз самата все още не вярвам. — Тя потърка силно лицето си. Всичко ми е като на филм сякаш не се е случило наистина. Това не е нещо, което тя би направила. Звучи много глупаво. Тя е жена на средна възраст и дори не е особено привлекателна. — Джудит млькна изведнъж, лицето ѝ се сгърчи. — Не исках да го кажа по този начин, но вие разбирате какво имам предвид. Косата ѝ е прошарена, бельото ѝ е практично и не се притеснява за външния си вид. — Тя изведнъж осъзна, че говори за майка си в сегашно време. Избърса сълзите си. — Татко не знаеше нищо, честна дума изстреля тя на един дъх. — Кълна се, че татко нищо не подозираше. Той е толкова нещастен. Оставете го на мира. Оставете ни на мира.

Разпитът на Дора Ленъкс не беше точно разпит. Тя беше крехка и изтощена, движеше се едва-едва, по лицето ѝ имаше следи от сълзи. След смъртта на майка ѝ баща ѝ се беше състарил с години, но Дора се беше превърнала отново в малко дете. Тя имаше нужда от майка си. Имаше нужда от някого, който да я вземе на ръце и да я полюее, да прогони ужаса от душата ѝ. Фрида сложи хладната си длан на горещото ѝ, влажно чело. Аманда Торн я погледна мило и изгука, че всичко ще бъде наред, без, изглежда, да осъзнава колко тъпо прозвучаха думите ѝ. Карлсън се загледа в момичето и сбърчи чело. Не знаеше откъде да започне. Къщата беше изпълнена с болка толкова силна, че човек можеше да усети иглите ѝ по кожата си. Навън в двора жълтите нарциси грееха под лъчите на топлото пролетно слънце.

Когато Ивет попита Ръсел Ленъкс за бутилките, той само я погледна втренчено сякаш не разбра въпроса.

— Знаете ли кой ти е сложил там?

Той сви рамене.

— Какво общо има това с всичко останало?

— Може би няма нищо общо, но аз съм длъжна да попитам. В бараката бяха скрити внушителен брой бутилки. Обяснението може да е безобидно, но наличието им навежда на мисълта, че някой тайно е пиел.

— Не виждам логиката. Бараката е пълна с непотребни вещи.

— Кой използва бараката?

— Не ви разбирам.

— Кой влиза в нея? Жена ви влизаше ли?

— Рут не ходеше там.

— А може би синът ви и приятелите му...

— Не. Не и Тед.

— Вие ли сложихте там бутилките?

Стаята се изпълни с мълчание.

— Господин Ленъкс?

— Да. — Гласът му прозвуча остро и той извърна глава сякаш се страхуваше да срещне погледа ѝ.

— Тогава можем ли да кажем, че... — Ивет млъкна. Не я биваше в това. Задаваше въпросите рязко. Не знаеше как да говори ясно, без да звучи като съдия. Опита се да си представи как Карлсън задава въпросите.

— Имате ли проблем с алкохола? — попита го тя направо.

Ръсел Ленъкс вдигна отривисто главата си.

— Не, нямам.

— Но онези бутилки... — Тя се сети за белия сайдер: никой не би го пил, ако не беше пристрастен към пиенето.

— Хората си мислят, че щом пиеш, непременно имаш проблем с алкохола, а щом имаш проблем с алкохола, значи, имаш по-сериозен скрит проблем. — Той говореше бързо, думите му се сливаха. — Беше един глупав период. Алкохолът ми помагаше да се справя. Оставях празните бутилки в бараката, защото знаех, че всички ще кажат същото, което вие казвате сега. Щяха да ме накарат да се срамувам. По-лесно беше да ги скрия. Това е всичко. Щях да ги изхвърля, когато ми се отдадеше удобен случай.

Ивет се спря на една фраза от тази словесна тирада.

— Помагаше ви да се справите с какво? — попита тя.

— С разни трудни моменти. — Той говореше като сина си.

— Кога преминахте през този период?

— Защо?

— Наскоро ли?

Ръсел Ленъкс сложи длан на лицето си и каза нещо неразбираемо през пръстите си.

— Продължавате ли да пиете?

— В ролята на личния ми лекар ли сте в момента? — Думите му звучаха приглушено. — Сигурно ще ми кажете, че злоупотребата с алкохол е вредна за здравето. Мислите, че не знам ли? Може би ще ми изнесете лекция за увреждането на черния дроб, за пристрастяването, за необходимостта да призная, че прекалявам с пиенето и да потърся помощ.

— Пиехте, защото имахте проблеми в брака си ли?

Той се изправи.

— Всичко за вас са улики, нали? Личният живот на жена ми, прекаленото ми пиене.

— Мъртъвците нямат личен живот — отвърна Ивет. — А иначе и двете биха могли да имат връзка с убийството.

— Какво очаквате да ви кажа? За известно време злоупотребявах с алкохола. Беше глупаво. Не исках децата ми да разберат. Криех от тях. Не се гордея с това.

— И твърдите, че не е имало конкретна причина?

Лицето на Ръсел Ленъкс беше сиво от умора. Той седна отново срещу Ивет, отпусвайки се тежко на стола.

— Искате от мен ясни и точни отговори. Но това не е толкова лесно. Аз остарявам, имах чувството, че животът ми тече еднообразно. Никакви промени. Никакви вълнуващи събития. Може би и Рут е усещала нещата по същия начин.

— Възможно е — каза Ивет. — Жена ви знаеше ли, че пиете?

— Какво общо има това със смъртта ѝ? Да не би да мислите, че съм я убил, защото е разкрила неудобната ми тайна?

— Беше ли я разкрила?

— Подозираше. Имаше нюх за слабостите на хората.

— Значи, е знаела.

— Подушваше, че мириша на алкохол. Презираше ме за това — но не е ли малко пресилено, имайки предвид какво е правила по същото време?

— За което вие продължавате да твърдите, че не сте знаели.

— Не *твърдя*. Наистина не знаех.

— И продължавате да повтаряте, че сте имали хубав брак?

— Вие омъжена ли сте?

Ивет почувства как силна руменина се разля по шията и лицето ѝ. Тя се видя през неговите очи — едра, с кестенява коса, тромава,

самотна жена с големи ходила и едри ръце, по които нямаше пръстени.

— Не — отвърна тя кратко.

— Никой брак не изглежда хубав, когато започнем да търсим недостатъците на партньора и да обръщаме прекалено внимание на неприятните моменти. Въпреки че с Рут понякога се карахме, а друг път бяхме равнодушни един към друг, допреди ден-два бих ви казал, че имахме хубав и стабилен брак.

— А сега?

— Сега вече е без значение. Бракът ни се разби на хиляди късчета, а аз дори не мога да я попитам защо.

Фрида тъкмо се беше прибрала вкъщи, когато на входната врата се позвъни. Отвори я и видя насреща си двама униформени полицаи, мъж и жена.

— Вие ли сте д-р Фрида Клайн? — попита мъжът.

— Карлсън ли ви изпраща?

Двамата се спогледаха.

— Извинете, не ви разбирам? — каза мъжът.

— Бихте ли ми обяснили защо сте тук?

— Можете ли да потвърдите, че вие сте д-р Фрида Клайн?

— Да, разбира се. Случило ли се е нещо?

Полицаят се намръщи.

— Трябва да ви информирам, че се налага да ви разпитаме във връзка с нападение, при което е била нанесена телесна повреда.

— Не ви разбирам. Предполага се, че съм станала свидетел на нападение ли?

Той поклати глава.

— Търсим ви във връзка с подадено оплакване, в което вие сте посочена като извършител на деянието.

— Ще ми обясните ли за какво става дума?

Жената погледна в бележника си.

— Били ли сте в апартамент 4 на улица „Марш Сайд“ № 2 на седемнайсети април?

— Моля?

— В момента там живее господин Иън Ярдли.

— О, за бога! — възкликна Фрида.

— Признавате ли, че сте били там?

— Да, признавам, че бях там, но...

— Ще трябва да поговорим за това — каза полицаят. — Но не можем да проведем разговора на прага. Ако желаете, можем да ви откараме в стая за разпити.

— Не може ли просто да влезете, за да изясним нещата?

— Можем да влезем и да ви зададем няколко въпроса — каза мъжът.

С обемистите си униформи двамата сякаш изпълниха къщата на Фрида. Те седнаха непохватно, като че ли не бяха свикнали да стоят в помещението. Фрида седна срещу тях и зачака да започнат разговора. Полицаят свали фуражката си и я сложи на страничната облегалка на фотьойла. Имаше къдрава рижа коса и бледа кожа.

— При нас е постъпило оплакване за инцидент — започна той, след което извади бележник от страничния джоб на якето си, бавно го отвори и се зачете в него сякаш го виждаше за пръв път. — Още в самото начало съм длъжен да ви информирам, че разследваме случай на посегателство върху личната неприкосновеност, както и случай на нападение с нанасяне на телесна повреда.

— Каква телесна повреда? — попита Фрида, стараяйки се да запази спокойствие. В същото време се опита да си припомни случката. Възможно ли е при падането жената да си е ударила главата? Полицаят отново погледна в бележника си.

— Оплакването е подадено от господин Иън Ярдли, собственика на апартамента, и от Поли Уелш. На този етап съм длъжен да ви информирам, че не се намирате под арест и че сте свободна да прекъснете разпита по всяко време. Освен това трябва да ви предупредя, че не сте длъжна да отговаряте, но може да повлияе зле на защитата ви, ако при зададен от нас въпрос не споменете важен факт, на който по-късно да ви се наложи да разчитате в съда. Всичко, което кажете, може да бъде използвано като доказателство в съда. — Когато приключи с това задължително предисловие, бледата му кожа почервения. На Фрида ѝ заприлича на малко момче, което рецитира стихотворение на училищно тържество. — По закон винаги казваме това.

— И че имам право на адвокат.

— Не се намирате под арест, д-р Клайн.

— Каква е нанесената телесна повреда? Има ли нараняване? — поинтересува се Фрида.

— Има някакво охлузване и се е наложила лекарска намеса.

— Това третира ли се като телесна повреда? — попита Фрида.

— Предполага се, че е нанесена психологическа травма — обади се жената. — Разстройство на съня. Тревога и безпокойство.

— Психологическа травма ли? — учуди се Фрида. — Възможно ли е това заключение да е направено от д-р Хал Брадшо?

— Не мога да коментирам това — отвърна мъжът. — Но вие признавате, че сте присъствали на инцидента.

— Да — каза Фрида. — Но не са ли чакали прекалено дълго, преди да подадат оплакването?

— Доколкото разбрах, отначало госпожица Уелш е била твърде стресирана, за да говори за случилото се — обясни мъжът. — Имала е нужда от подкрепа и лечение, преди да събере сили да съобщи за инцидента. Стараем се да обръщаме специално внимание на жени, които са станали жертва на насилие.

— Чудесно — каза Фрида. — Искате ли да разберете какво се случи?

— Да, би било интересно да чуем вашата версия за инцидента — отвърна мъжът.

— Бях си уредила среща с Иън Ярдли, за да му задам някои въпроси — каза Фрида.

— Чух, че сте му била сърдита. Почувствали сте се унижена от него.

— Това ли е казал?

— Това сочи нашето разследване.

— Не съм му била сърдита. Но неговата приятелка...

— Госпожица Уелш.

— Тя започна да става агресивна още щом влязох у тях. Мушкаше ме с пръсти, опита се да ме изблъска от апартамента. Аз я блъснах на свой ред. Тя се опита да отвърне и мисля, че тогава се спъна в някаква табуретка. Всичко стана много бързо. А после аз си тръгнах. Това е всичко.

Мъжът погледна в бележника си.

— В доклада се казва, че сте притиснали госпожица Уелш до една стена и сте я държали така известно време. Вярно ли е това?

— Да. Тя започна да ме блъска. Казах ѝ да престане, но тя продължи и тогава аз я блъснах до стената. Но не беше грубо. Притиснах я, за да я накарам да спре. После отпуснах ръката си и се обърнах, но тя се втурна към мен, препъна се и падна. Дори не съм я докоснала.

— Тя просто падна — обади се жената.

— Точно така.

Мъжът погледна отново в бележника си.

— Случвало ли ви се е да се биете на публично място?

— Моля?

Той прелисти бележника си.

— Познавате ли мъж на име Джеймс Ръндел? Имаме сведения, че сте предизвикали скандал в един ресторант, свързан с побой и значителни материални щети. Накрая сте се озовали в ареста.

— Откъде знаете всичко това?

— Получихме съответната информация.

— Какво общо има с инцидента?

— Опитваме се да очертаем определен модел на поведение. А Джеймс Ръндел не е ли бил подложен също като вас на въпросния експеримент?

— Точно така — каза Фрида. — Ръндел е един от останалите психотерапевти, които бяхме набелязани за този... — Тя направи пауза, търсейки подходящата дума. — Проект — добави тя накрая.

— „Набелязани“? Говорите така, сякаш сте възмутена от проведения експеримент.

— Не, не съм — възрази Фрида.

Мъжът записа нещо в бележника си.

— Нещо у Ръндел ви е ядосало, вие се конфронтирате с него в един ресторант и му нанасяте удари. Нещо у Иън Ярдли ви е ядосало, вие се конфронтирате с него в дома му и се стига до ръкопашен сблъсък. Виждате ли определен модел на поведение?

— Двамата случая нямат нищо общо — отбеляза Фрида. — Освен това в апартамента на Иън Ярдли нямаше размяна на удари.

Изведнъж мъжът се огледа наоколо, подобно на хрътка, подушила следа.

— Какво е това? — попита той.

Беше чукането и тракането, което се чуваше от банята на горния етаж. Фрида толкова беше свикната с него, че почти беше престанала да го чува.

— Нужно ли ви е да знаете? — попита тя. — Все пак, имам алиби. В момента седя тук заедно с вас.

Жената полицај се намръщи.

— Насилието над жени изобщо не е смешно — изрече тя с остър тон.

— Е, това беше всичко — каза Фрида. — Ако смятате да ми предявите обвинение, направете го. В противен случай няма за какво друго да говорим.

Със съсредоточен вид полицајт написа няколко реда, после затвори бележника си и се изправи.

— Между нас казано — посочи той, — ако бях на ваше място, бих се свързал с адвокат. Случвало се е да внасяме за разглеждане в съда и по-безобидни случаи от този. Но дори да не го направим, нищо чудно срещу вас да бъде заведено гражданско дело.

— Как мога да се свържа с вас, ако ми се наложи? — поинтересува се Фрида.

— Тъкмо това щях да ви обясня — каза полицајт. Той написа нещо в бележника си, откъсна страницата и я подаде на Фрида.

— В случай че имате още нещо да ми кажете. Но така или иначе с вас ще поддържаме връзка.

След като двамата си тръгнаха, Фрида поседя известно време, вперила поглед пред себе си. После прелисти тефтерчето си с адреси и телефонни номера и набра един номер.

— Ивет — каза тя. — Извинявай, Фрида е. Имаш ли минутка?

Благодаря ти за писмото. Навсякъде го нося с мен. Напълно в твой стил е да напишеш истинско писмо на качествена хартия, с мастило, с безупречен правопис и без съкращения. Не мога да си спомня кога за последен път някой ми е изпращал писмо. Може би майка ми, преди доста години. Тя ми пишеше на много тънка синя хартия,

която се използва за писма за въздушна поща. Едва разчитах дребния ѝ сбит почерк.

Моята майка, твоята майка. Всички онези неща, за които никога не сме говориш. Мисля си, че не би било лошо да прекараме цял месец в някой морски фар, заобиколени от бурни вълни и снабдени с достатъчно храна и напитки, за да не ни се налага да излизаме. Ще можем спокойно да си говорим, да четем, да спим, да правим любов и да си споделяме тайни. Ще наваксаме всички пропуснати мигове.

Санди xxx

[1] Според законодателен акт от 1984 г., прилаган в Англия и Уелс, лицата под 18-годишна възраст трябва да бъдат придружавани от „доверен възрастен“, който да защитава интересите им, ако бъдат задържани, обискирани или разпитвани от полицейски служители. В качеството на „доверен възрастен“ може да присъства: родител, попечител, социален работник или в краен случай всяко лице над 18 г. с отговорно поведение, което не е служител на полицията. — Бел.прев.

↑

[2] Игра, чиято цел е един от участниците да обясни чрез пантомима значението на предварително намислена дума или фраза, която останалите трябва да отгатнат. — Бел.прев. ↑

[3] В английската образователна система предварителният изпит е репетиция за окончателния изпит, когато се оформя оценката по съответния предмет. — Бел.прев. ↑

Ивет и Карлсън тръгнаха заедно пеша от дома на семейство Ленъкс към дома на семейство Кериган. Отне им по-малко от десет минути. Ивет подтичваше, за да се изравни с дългите крачки на Карлсън. Тя имаше силна настинка: гърлото ѝ беше възпалено, вратните жлези я боляха, а главата ѝ пулсираше. Дрехите ѝ сякаш бяха отеснели, тялото я сърбеше.

Къщата беше по-малка от тази на Рут и Ръсел, терасовидна сграда с червени тухли, разположена на тясна странична уличка, с малка градинка отпред, застлана с чакъл. Илейн Кериган отвори входната врата, преди още звънецът да беше затихнал. Тя застана пред тях — висока жена с бледо продълговато лице и коса, изгубила блясъка си, прихваната на хлабав кок; от врата ѝ надолу се спускаше верижка със закачени на нея очила. Беше облечена със свободна карирана риза, падаща над широки памучни панталони. Слънцето блесна в очите ѝ и тя си направи сянка с длан, на чийто безименен пръст носеше брачна халка и годежен пръстен.

Тя знае, помисли си Ивет. Съпругът ѝ сигурно я е накарал да седне и ѝ е казал.

Жената ги покани във всекидневната. Силната слънчева светлина нахлуваше през големия прозорец и огрявате зеления килим и раирания диван. На полицата на камината имаше натопени жълти нарциси, чието отражение в огледалото ги правеше да изглеждат двойни. Ивет мярна в него собственото си лице — едро и зачервено, със сухи устни. Тя ги облиза с език. Илейн Кериган седна и ги покани с жест да направят същото. Тя постави дългите си, деликатни длани в скута си и изправи гръб.

— Мислих си как точно трябва да се държа — каза тя с плътен и приятен глас и с едва доловим гърлен акцент, който Ивет не можа да определи. — Всичко изглежда толкова абсурдно. Знам, че съм измамената съпруга, но още не мога да го почувствам. Толкова е... —

Тя впери поглед в дланите си, после отново вдигна очи. — Пол не е от типа мъже, с когото някой би завързал любовна връзка.

— Той кога ви каза? — попита Ивет.

— Вчера, когато се прибра вкъщи. Почака, докато стана готов чаят му, след което изрече всичко на един дъх. Отначало си помислих, че се шегува. — Тя направи гримаса. Всичко това е толкова безумно. Възможно ли е да ми се случва на мен? И се оказва, че онази жена е била убита. Той спомена ли ви, че аз бях тази, която му каза за убийството? Прочетох новината във вестника. Забелязах, че лицето ѝ е симпатично. Питам се тя дали е мислила за мен, когато са се срещали?

— Разбираме, че признанието му и всичко останало е шокиращо за вас — каза Ивет. Нашата задача е да установим кой къде е бил и какво е правил в деня на убийството на Рут Ленъкс.

— Вероятно имате предвид съпруга ми? Не си спомням. Прегледах работния си бележник, но страницата е празна. Била е просто поредната сряда от месеца. Пол е категоричен, че си е бил вкъщи, но аз не си спомням кой от двамата ни се прибра пръв от работа. Не си спомням и дали си е дошъл по-късно от обикновено. Сигурна съм, че щях да забележа, ако се беше случило нещо необичайно за всекидневието ни.

— А синовете ви?

Тя извърна глава. Проследявайки погледа ѝ, Карлсън и Ивет видяха до вазата с нарцисите снимка на две момчета, по-скоро младежи, и двамата с тъмна коса и с широкото лице на баща си. Единият имаше белег над устната, от което усмивката му бе леко изкривена.

— Джош следва в университета в Кардиф. До онзи момент не си беше дошъл за Великден. Другият, Бен, е на осемнайсет и му предстои да се яви на гимназиалните изпити от ниво „А“, за да може да продължи образованието си. Той живее у дома. Не помни дати, както и много други неща. Още не съм им казала за любовната афера на баща им. След това ще им кажа за убийството. Ще бъде забавно. За колко време е било?

— Моля?

— Колко време е продължила връзката им?

— Съпругът ви не ви ли каза?

— Каза ми, че е било нещо повече от краткотраен секс, но че все още ме обича и се надява да му простя.

— Десет години — каза Ивет с равен тон. — Срещали са се всяка сряда следобед. В апартамент под наем.

Илейн Кериган изпъна още по-силно гърба си. Очевидно се замая от чутото, кожата на лицето ѝ сякаш увисна.

— Десет години. — Чу се как шумно преглътна.

— И вие не сте знаели?

— Десет години. В апартамент под наем — повтори като ехо тя.

— Ще се наложи да претърсим жилището ви — каза делово Ивет.

— Разбирам. — Гласът на Илейн Кериган звучеше все така любезно, но едва се чуваше.

— Нищо необичайно ли не сте забелязали в поведението му?

— През последните десет години ли?

— По-скоро през последните няколко седмици.

— Не.

— Не е бил раздразнителен, нито разсеян?

— Не бих казала.

— И не сте знаели, че от банковата сметка на съпруга ви всеки месец изчезват по няколкостотин лири, с които е плащал наема на апартамента?

— Не.

— Никога ли не сте я срещаш?

— Другата жена ли? — Тя се усмихна уморено. — Не мисля. Но знам, че е живеела наблизо. Може и да съм я срещала.

— Ще ви бъдем благодарни, ако се опитате да уточните по кое време вие и съпругът ви сте се прибрали вкъщи в онази сряда — може да попитате колегите си в службата.

— Ще се постарая.

— Довиждане. Не ни изпращайте.

— Да. Благодаря.

Тя не стана, когато те си тръгнаха, а продължи да седи на дивана с изправен гръб, без всякакво изражение на продълговатото си лице.

— Искате ли да пийнем по нещо? — попита Ивет, Карлсън, опитвайки се да звучи естествено — сякаш ѝ беше все едно какво ще ѝ отговори. Чу стържещите нотки в гласа си.

— Ще си освободя останалата част от деня, а утре няма да съм на работа, така че...

— Добре. Беше просто предложение. Искях да ви кажа нещо. Фрида ми се обади по телефона.

— По какъв повод?

Докато Ивет разказваше на Карлсън за полицейския разпит на Фрида, той отначало се усмихна, но накрая на лицето му се изписа умора.

— Отговорих ѝ, че трябва да поговоря с вас за това, но тя каза, че сигурно ви е дошло до гуша от нея. Имаше предвид онзи скандал с Ръндел.

— Какво ѝ става? — зачуди се Карлсън. — В нощните клубове има побойници, които доста по-рядко от нея се забъркват в скандали.

— Тя едва ли си поставя това за цел.

— Да, но човек би казал, че където се появи тя, все по нещо се случва. Както и да е, обадила ти се е. По-добре проведи някой и друг телефонен разговор, с когото трябва.

— Извинете, не исках да ви притеснявам с това.

Карлсън се поколеба, забелязвайки избилата по лицето ѝ гъста червенина.

— Не исках да бъда груб. Ще прекарам малко време с децата си — каза той меко. — Те скоро заминават.

— Не знаех — за колко време?

Карлсън осъзна, че не може да ѝ каже.

— За доста дълго време — отрони с мъка той. — Затова, не искам да губя нито миг.

— Разбира се.

На Майки му бяха подстригали много късо косата и сега беше като мека четина; кожата на главата му прозираше през нея, а ушите му стърчаха. Косата на Бела също беше подстригана и сега лицето ѝ бе обрамчено от гъсти къдрици. Заради късо подстриганите си коси и двамата изглеждаха по-малки и по-беззащитни. До тях Карлсън се

почувства прекомерно висок и едър. Сърцето му се изпълни с нежност и вълнение, той се наведе и ги притисна до себе си. Но те се изплъзнаха от прегръдката му. Бяха възбудени, телцата им пулсираха от нетърпение. Искаха да му разкажат за жилището, в което щяха да живеят — с балкони отвсякъде и с портокалово дърво в двора. С вентилатор във всяка стая, защото през лятото ставало много горещо. Бяха им купили нови летни дрехи, къси панталонки, роклички, сандали и джапанки. Там рядко валило — дъждът в Испания вали най-вече в полето^[1]. На няколко преки имало открит басейн, а през уикендите можело да ходят с влак до морето. В новото си училище щели да носят униформи. Вече знаели някои думи на испански. Можели да кажат: *Puedo tomar un helado por favor!*^[2] А също и *gracias*^[3] и *mi nombre es Mikey, mi nombre es Bella*^[4].

Карлсън се усмихваше през цялото време. Искаше му се никога да не заминават; в същото време му се искаше вече да са заминали, защото му беше трудно да издържи до момента, когато щяха да си кажат „довиждане“.

[1] Алюзия с популярна римувана фраза от мюзикъла „Моята прекрасна лейди“. — Бел.прев. ↑

[2] Може ли един сладолед, моля? — Бел.прев. ↑

[3] Благодаря. — Бел.прев. ↑

[4] Моето име е Майки, моето име е Бела. — Бел.прев. ↑

На следващата сутрин, когато Фрида получи обаждането от Раджит Сингх, тя се уговори с него да дойде в частния ѝ кабинет, който сега стоеше празен през повечето време и тя рядко седеше в любимото си червено кресло. По-късно през деня тя имаше насрочен сеанс с Джо Франклин, така че щеше да остане, докато дойдеше време за него, щеше да погледа през прозореца към пустеещата и обрасла с бурени строителна площадка, пресявайки мислите, които тревожеха съзнанието ѝ. Тя вървеше по тесните улици и сред познатата глъчка около магазините с не много бърза походка заради болния си крак. Имаше усещането, че върви след много тънка нишка сякаш изплетена от паяк, която я водеше през тъмен лабиринт с многобройния коридори. Фрида не можеше да си обясни защо съзнанието ѝ не искаше да се отърве от онази натрапчива история: това бе просто една измислица, същата с бели конци, целяща да я вкара в капан и да я представи като некомпетентна глупачка. Би трябвало да се чувства гневна, унижена, изложена на показ; вместо това изпитваше тревога и напрежение. Събуждаше се нощем и мислите ѝ, изпълзели от калта на сънищата ѝ, се закачваха за бодлите на разказаната история. Усещаше леко, но настоятелно подръпване на нишката.

Сингх дойде точно навреме. Той беше облечен със същото дебело черно яке — всъщност беше облечен със същите дрехи, с които Фрида го бе видяла предишния път. Лицето му изглеждаше много уморено и той се отпусна тежко в креслото срещу нея сякаш действително бе дошъл на терапевтичен сеанс.

— Благодаря ви — каза той.

— За какво?

— За това, че се съгласихте да се видим.

— Но нали аз самата ви предложих да ми се обадите?

— Да, но ние ви прецакахме.

— Това ли е вашето усещане?

— Не знам за другите, но аз се почувствах като пълен боклук, след като вестниците разтръбиха подробностите около експеримента.

— Защото осъзнахте, че сте участвали в нещо непочтено ли?

— Когато подготвихме изследването, идеята ми се струваше добра. Разсъждавах върху въпроса могат ли да бъдат контролирани психотерапевтите. Дейността на учителите се наблюдава от инспектори, но психотерапевтите могат да причинят сериозни щети в уединението на частните си кабинети и никой няма да разбере. Ако пациентът не е доволен, психотерапевтът просто му обръща гръб: ако не ти харесва, то е, защото при теб нещата не са както трябва — не при мен. Една система, при която всички подходи са оправдани.

— Струва ми се, че това не са ваши мисли. По-скоро е нещо, което би казал Хал Брадшо. Но това не значи, че не е вярно. Контролът върху работата на психотерапевтите действително е проблем.

— Да, но когато изследването стана публично достояние, нещата излязоха от рамките на добрия тон. На всички им се видя много забавно, но когато се запознах с вас... — Той млъкна.

— Не ви се сторих толкова откачена, колкото ме беше описал Брадшо?

Сингх се размърда неспокойно в креслото.

— Той ви нарече „халтаво оръдие“^[1]. Каза, че вие и хора като вас могат да причинят непоправими вреди.

— И затова реши да ни подложи на тест?

— Предполагам, че той вижда нещата по този начин. Но не затова съм тук — в това отношение нищо не бих могъл да направя. Тогава ми казахте да се свържа с вас, ако има нещо, което искам да ви кажа.

— И имате какво да ми кажете ли?

— Така мисля. Не знам как точно да се изразя. В момента нещата при мен не се развиват по най-добрия начин. Сама видяхте. Не си харесвам достатъчно работата по магистратурата — очаквах, че ще има повече семинари, дискусии, изследователска дейност в екип, но през повечето време работя самостоятелно, ровейки се в библиотеката.

— Сам, без колеги?

— Да.

— И в личния си живот също ли сте сам?

— Вероятно се питате какво общо има това с цялата история — не отговори направо той.

— Разкажете ми.

Сингх заби поглед в пода, очевидно обмисляйки думите си.

— Имах връзка с едно момиче — каза той накрая. Продължи дълго — е, дълго според моите представи. Не съм имал толкова много... — както и да е, не е толкова важно. Бяхме заедно година и половина — това е доста време. Казваше се Агнес. *Казва се* да не си помислите, че е умряла. Но нещата между нас не вървяха и връзката ни не приключи добре. Аз обаче не дойдох при вас, за да ви разкажа това. Въпросът е, че Агнес ми подсказа онзи детайл за подстригването на косата. Не знам защо ви интересува толкова много. Всичко беше просто една измислена история. Аз бях този, който написа сценария, но си помислих, че му липсва колорит. Тогава се сетих за историята с подстригването — не знам защо. И я включих.

— Значи, вашата бивша приятелка ви е разказала как е подстригвала косата на баща си?

— Искан да ви го кажа, за да видите, че не е нищо особено. Една банална история, попаднала съвсем случайно в сценария — просто се сетих за нея и я включих. Ако не беше тя, щеше да бъде някоя друга — или въобще никоя.

— Променихте ли някои подробности в нея?

— Изобщо не си спомням. — Той примигна. Лежахме в леглото, тя галеше косата ми и каза, че е станала доста дълга и трябва малко да се подстриже. Дали искам тя да я подстриже? Тогава ми разказа как е подстригвала косата на баща си — или поне си мисля, че се отнасяше за нейния баща. Не си спомням тази подробност. Може да се е отнасяло за някого другото. Но със сигурност говореше за това как е държала ножиците и как това я изпълвало с усещане за сила и слабост едновременно. Мисля, че се е запечатало в ума ми, защото внушаваше интимност. Въпреки че тя нито веднъж не ми подстрига косата.

— Значи, историята е била спомен, разказан от вашата бивша приятелка?

— Да.

— Агнес.

— Агнес Флинт. Защо? И с нея ли искате да говорите?

— Да, смятам да го направя.

— Аз наистина не ви разбирам. Защо това е толкова важно? Да, направихме ви на глупачка, за което съжалявам. Но защо тази история е от такова значение за вас?

— Ще ми дадете ли телефонния й номер?

— Тя ще ви разкаже същото, което и аз ви разказах.

— Имейл адрес също ще свърши работа.

— Може би Хал наистина е бил прав за вас.

Фрида отвори бележника си и отвъртя капачката на писалката си.

— Ще ви го дам, ако й кажете да отговаря на телефонните ми обаждания.

— Тя няма да отговаря на обажданията ви само защото някой й е казал, че трябва да го направи.

Сингх въздъхна тежко, придърпа бележника и надраска мобилен телефонен номер и имейл адрес.

— Сега доволна ли сте?

— Благодаря. Искате ли да ви дам един съвет?

— Не.

— Излезте да потичате за здраве — видях маратонки в дневната ви — после си вземете душ, избърснете се, облечете си други дрехи и излезте от малкия си студен апартамент.

— Това ли е всичко?

— Като за начало.

— Мислех, че сте психотерапевт.

— Много съм ви признателна, Раджит.

— Ще предадете ли на Агнес, че съм казал...

— Не.

Джим Фиърби закуси в кафенето на бензиностанцията в съседство с хотела, в който бе прекарал нощта: малка порция корнфлейкс: чаша портокалов сок от големия пластмасов контейнер, в който смешно подскачаше нагоре-надолу пластмасов портокал; голяма чаша кафе. Той се върна в хотелската стая, за да стегне малкия си сак и да си измие зъбите, като междувременно хвърляше поглед към сутрешното предаване по телевизията. Както винаги, след тръгването му стаята изглеждаше така, все едно никой не е отседнал там.

В колата си се чувстваше като у дома си. След като я зареди с бензин, се увери, че си е взел всичко, което му трябваше; бележника си и няколко химикалки, списъка с имената с телефонни номера и адреси, прилежно написани срещу някои от тях, папката с необходимата информация, която беше подготвил предишния ден, въпросите. Той спусна стъклото и запали цигара — първата за деня, после включи навигационното устройство. Беше на разстояние от деветнайсет минути.

Сара Ингейтстоун живееше в едно село на няколко мили от Стафорд^[2]. Фиърби ѝ се беше обадил два дена преди това и се бяха разбрали да се срещнат в девет и половина сутринта, след като разходи двете си кучета. Те бяха от порода „териер“ — дребни и зловни създания с писклив лай, които се опитаха да захапят глезените му, докато слизаше от колата. Фиърби изпита желание да ги цапардоса с куфарчето по муцуните, но Сара Ингейтстоун го наблюдаваше от входната врата и той се насили да се усмихне, подсвирквайки им весело.

— Нищо лошо няма да ви направят — провикна се тя. — Кафе?

— С удоволствие. — Той заобиколи едното куче и се отправи към нея. — Благодаря ви, че се съгласихте да се срещнем.

— За което вече съжалявам. Прочетох за вас в „Гугъл“. Вие сте човекът, който освободи Джордж Конли от затвора.

— Не бих казал, че заслугата е само моя.

— И сега, когато е на свобода, ще го направи отново.

— Вижте, няма никакви доказателства, че...

— Както и да е. Влизайте и седайте.

Те седнаха в кухнята. Сара Ингейтстоун направи нескафе, а през това време Фиърби подреди пред себе си всичко, което щеше да му трябва за разговора: бележника си с телена подвързия — същия като онзи, който беше използвал преди много години като младши репортер, снопчето листа в розовата папка, трите химикалки една до друга, въпреки че за стенографиране винаги използваше молив. Никой от тях не продума, преди тя да сложи двете керамични чаши с кафе на масата и да седне на стола срещу него. Той едва сега я огледа внимателно: сива коса, подстригана късо като на мъж, сиво-сини очи, лице, което не беше старо, но имаше дълбоки бръчки. От тревога, а не от смях, помисли си Фиърби. Дрехите ѝ бяха стари и износени, по тях

се виждаха кучешки косми. Наричаха я госпожа Ингейтстоун, но по нищо не личеше в къщата да живее и господин Ингейтстоун.

— Казахте, че посещението ви е свързано с Роксан.

— Да.

— Защо? Изминаха повече от девет години, почти десет. Вече никой не пита за нея.

— Аз съм журналист. — По-добре беше да не навлиза в подробности. — Интересувам се от някои неизяснени въпроси във връзка с материал, по който работя.

Тя скръсти ръце сякаш да се защити от серия от удари, които очакваше да се стоварят отгоре ѝ.

— Питайте — каза тя. — За мен е без значение каква е целта ви. Обичам да произнасям името ѝ на глас. Така добивам усещането, че е жива.

И така, той започна със списъка от въпроси, а ръката му изписваше с голяма скорост йероглифите на стенографското писмо.

— *На колко години беше Роксан, когато изчезна?*

— На седемнайсет. На седемнайсет години и три месеца. Рожденият ѝ ден беше през март — зодия Риби. Не че вярвам в тези неща. Сега щеше да е на двайсет и седем.

— *Кога за последно видяхте дъщеря си?*

— На втори юни 2001.

— *По кое време?*

— Трябва да е било около шест и половина вечерта. Тъкмо излизаше да се почерпят с една приятелка. Така и не се върна.

— *Тя с кола ли отиде?*

— Не. Щяха да се срещнат по-надолу по улицата, на не повече от десет-петнайсет минути път пеша.

— *По улицата ли?*

— Да. По нея почти няма движение.

— *Значи, не би избрала по-кратък път — през полето, да речем?*

— Изключено. Беше се докарала — къса пола, обувки с високи токчета. Именно затова се поспречкахме аз ѝ казах, че с тази тясна пола и с тези високи токчета няма да може да измине и пет ярда, камо ли миля и нещо.

— *Тя стигнала ли е до къщата на приятелката си?*

— Не.

— *Колко време е минало, преди приятелката и да се обади на някого?*

— Очевидно се е опитала да се обади на мобилния телефон на Роксан след около четиресет и пет минути. Научих едва на следващата сутрин. Ние със съпруга ми си легнахме около десет и половина. Не я изчакахме да се прибере. — Гласът ѝ беше равен. Тя съобщаваше отговорите, все едно редеше карти на масата с лицето нагоре.

— *Тук ли живеете, когато Роксан изчезна?*

— Не, но недалеч отгук. Преместихме се, когато — след като — съпругът ми и аз се разделихме три години по-късно. Ние просто не можахме... Вината не беше негова, а по-скоро моя. И сестрата на Роксан, Мариан, замина отиде да учи в университет, — но рядко си идва и аз не я виня за това. А Роксан, разбира се, така и не се завърна. Поживях известно време сама в къщата, от която всички си бяха отишли и накрая не можах да издържа повече. Редовно слагах грейка в леглото ѝ, когато беше студено — ей така, за всеки случай. А после дойдох да живея тук и си взех тези кучета.

— *Бихте ли ми показали на тази карта къде живеете по-рано?*

Фиърби извади картата от папката и я разгъна на масата. Сара Ингейтстоун си сложи очилата за четене, вгледа се внимателно и сложи пръста си на определено място. Фиърби взе една от химикалките си и го отбеляза с кръстче.

— *Споменахте, че сте се скарали, преди да излезе.*

— Не. Всъщност да. Но не беше сериозно. Тя беше на седемнайсет. Имаше си собствено мнение. Когато им споменах за това, полицаите също се хванаха за думите ми — но аз знам, че спречкването не би могло да бъде причина за нейното изчезване. — Тя сплете дланите си и го изгледа сърдито. — Роксан не беше злопамятна.

— *От полицията убедени ли са, че тя е мъртва?*

— Всички смятат, че тя е мъртва.

— *И вие ли мислите, че е мъртва?*

— Не мога да мисля такова нещо. Нужно ми е да вярвам, че тя ще се завърне у дома. — Лицето ѝ се сгърчи, после пак доби предишното си изражение. Смятате ли, че не е трябвало да се местят? Трябваше ли да остана там, където всички живеяхме заедно?

— *Можете ли да опишете Роксан? Имате ли нейна снимка?*

— Да, ето тук. — Лъскава кестенява коса до раменете; черни вежди; сиво-сините очи на майка си, само че леко раздалечени на доста тясното ѝ лице, което ѝ придаваше донякъде уплашен вид; бенка на бузата; широка, леко крива усмивка — имаше нещо несиметрично и крехко във външността ѝ. — От снимката не можете да добиете пълна представа за нея. Тя беше дребна и слаба, но толкова хубава и жизнерадостна.

— *Имаше ли си приятел?*

— Не. Поне аз не знам да е имала. Преди това имаше приятели, но нищо сериозно. Имаше един, когото харесваше.

— *Каква беше по характер — стеснителна, общителна?*

— Роксан стеснителна?! Тя беше изключително общителна, дори бих казала дръзка и пряма. Винаги говореше това, което мисли, понякога беше избухлива — но беше готова да направи всичко възможно, за да помогне на някого. Беше наистина добро момиче — малко своенравна, но с добро сърце.

— *Би ли говорила с непознат?*

— Да.

— *Би ли се качила в колата на непознат?*

— Не.

Когато Фиърби стана да си върви, жената го сграбчи за ръката.

— Смятате ли, че е жива?

— Госпожо Ингейтстоун, аз не бих могъл...

— Знам. И все пак, ако бяхте на мое място, щяхте ли да мислите, че е жива?

— Наистина не знам.

— Неведението ме кара да се чувствам така, сякаш съм погребана жива.

Джим Фиърби спря колата си на една отбивка и извади списъка с имената. Едно от тях бе вече зачеркнато. До името на Роксан обаче той сложи отметка. Не, той не смяташе, че тя е жива.

[1] Англ. loose cannon — идиоматичен израз, който се използва за човек, на когото му липсва благоразумие и проникателност и чиито

действия или изказвания представляват заплаха за хората, с които работи. — Бел.прев. ↑

[2] Административен център на графство Стафордшир в Западна Англия. — Бел.прев. ↑

Джо Франклин беше по-бодър за пръв път от дълго време насам, но Фрида знаеше, че той преминава през повтарящи се цикли на депресия. В продължение на месеци се чувстваше натежал, посивял и смазан, трудно успяваше да се справи с динамиката на живота, често пъти нямаше сили да дойде до кабинета ѝ, а когато все пак се появеше, не беше в състояние да произнесе дори една дума. Но идваше момент, в който тази мъчителна отпадналост изчезваше и макар и за кратко, той се озоваваше в по-светъл свят, изтощен и облекчен. Винаги обаче черната дупка на неговото „аз“ го засмукваше обратно. Срещите му с нея бяха неговият начин да намери своето уютно ъгълче в нормалния живот.

По време на лечението си Фрида често получаваше усещането, че стои наред пустинята, опърлена от лъчите на безмилостното слънце, без да получи опрощение и без да има къде да се скрие. Джо обаче пропълзваше в кабинета ѝ подобно на диво животно в бърлога. Той се криеше от себе си и може би тя му позволяваше да прави това по начин, който не му помагаше особено. Утеха, а не себепознание. Но докъде се простира себепознанието и до каква степен можем да обърнем взор към самите себе си?

Докато разсъждаваше върху това и вписваше бележките си след сеанса, огряна от полегатите лъчи на пролетното слънце, което надничаше през прозореца, мобилният телефон в джоба ѝ започна да вибрира. Тя го извади: беше Саша.

— Приключих работа и след малко тръгвам. Свободна ли си?

— Да.

— Може ли да дойда да се видим?

— Добре. Ще си бъда вкъщи след около половин час — как ти се струва?

— Идеално. Ще донеса бутилка вино. И ще доведе Франк.

— Франк?

— Имаш ли нещо против?

— Не, разбира се.

— Малко съм притеснена — все едно ще го представя на семейството си. Много ми се иска да го харесаш.

Фрида вървеше към дома си, следвана от лъчите на залязващото слънце. По паважа се бяха посипали листенца от отрупаните с цвят дървета. Замисли се за Раджит Сингх и за историята, която ѝ беше разказал, и която всъщност беше нечия друга история; довечера щеше да изпрати съобщение на Агнес Флинт. После се замисли за Джо, а също и за щастливите нотки в гласа на Саша. Докато отключваше входната врата, се запита колко ли още време щеше да мине, преди отново да може да си вземе гореща вана, а стаите ѝ да се изчистят от наслоения прах и мръсотия.

Вратата се опря в нещо и тя се намръщи, а после едва успя да се промъкне през тесния отвор и да влезе в антрето. Два големи сака бяха запречили входа, а до тях на пода беше захвърлено яке. От кухнята се носеше весел смях и глъчка. Миришеше на цигарен дим. Пресегна се да включи осветлението, но осветление нямаше.

— Ехо! — провикна се тя и глъчката секна.

— Фрида! — Джоузеф се появи на вратата на кухнята. Беше с работните си дрехи и държеше пълна догоре чаша с водка. По всичко личеше, че му беше трудно да се движи по права линия. — Ела и седни при нас.

— Какво става тук? Чии са тези сакове?

— Здравей, Фрида. Клои застана до Джоузеф. Беше облечена с нещо, което Фрида помисли за пуловер, но очевидно беше предвидено за рокля, защото под него нямаше пола. Гримът по лицето ѝ се беше размазал и тя също държеше чаша с водка.

— Толкова съм ти благодарна. Много, много съм ти благодарна.

— Не те разбирам. За какво си ми благодарна? Какво съм направила? Джак! — Джак слизаше с несигурна крачка надолу по стълбите. — Какво става тук? Парти ли има?

— Приятелско събиране — отвърна Джак сконфузено. Клои ми каза да дойда.

— Така ли? А защо не работи осветлението?

— Ами... — Джоузеф отпи голяма глътка водка. — Проблеми с електричеството.

— Какви проблеми? А тези сакове твои ли са, Клои?

— Фрида — избоботи весел глас.

— Рубен? Какво прави тук Рубен?

Фрида мина покрай Джоузеф и Клои и влезе в кухнята. На первазите на прозорците и по плотовете бяха сложени запалени свещи, а пушекът образуваше сини облачета. Имаше отворена бутилка водка и пепелник с няколко угарки. Котаракът влезе през отвора за котки и мяукайки жално, се погали в краката на Фрида, жаден за внимание. Рубен, с разкопчана наполовина риза и с опънати на стола крака, вдигна чашата си за поздрав.

— Дойдох да видя моя добър приятел Джоузеф — каза той с патос. — И разбира се, моята добра приятелка Фрида.

Фрида отвори със замах задната врата, за да проветри кухнята от цигарения дим и пушека от свещите.

— Ще ми каже ли някой какво става тук? И преди всичко защо не работи осветлението? Какво сте направили?

Джоузеф я погледна с виновно изражение и вдигна нагоре дланите си.

— Кабелите бяха срязани по невнимание.

— Искаш да кажеш „Срязях кабелите по невнимание“?

— Сложно е за обяснение.

— Клои, защо саковете ти са в антрето? Заминаваш ли някъде?

Клои се изкикоти притеснено, после се оригна.

— По-точно е да се каже, че пристигнах при теб.

— Какво?

— Дойдох да живея при теб.

— Изключено!

— Мама се е развилняла. Изрита от вкъщи горкия Кирън, а мен ме удари с четка за коса. Не мога да живея с нея, Фрида. Не можеш да ме принудиш.

— Не можеш да живееш тук.

— Защо? Няма къде на друго място да отида.

— Казах „не“.

— Мога да спя в ателието ти.

— Ще се обадя на Оливия.

— Няма да се върна там. Предпочитам да спя по улиците.

— Можеш да живееш у нас — предложи щедро Рубен. — Ще бъде весело.

— Или при мен — обади се Джак. — Имам двойно легло.

Фрида изгледа подред Рубен, Джоузеф и Джак, а после се обърна към Клои:

— Само за една нощ.

— Няма да ти се пречкам. Ще готвя за двете ни.

— Само за една нощ, така че да не ти се налага да готвиш. И без това няма нито вана, нито осветление.

На входа се позвъни.

— Това сигурно е Саша — каза Фрида. — Налейте три големи водки.

Франк беше нисък и набит, с късо подстригана коса и тъмнокафяви меланхолични очи, едното, от които беше леко кривогледа, така че гледаше едновременно във Фрида и покрай нея. Ръкостискането му беше здраво, а маниерите му — на стеснителен човек. Беше облечен с костюм с красива кройка и носеше куфарче, защото идваше направо от работа.

— Влизайте — каза Фрида. — Но ви предупреждавам — вътре е пълна лудница.

Може би така беше по-добре: нямаше място за стеснителност. Франк свали сакото си, изпи голяма глътка водка, след което Рубен някак си го убеди да приготви омлет за всеки от тях, което той направи бавно и съсредоточено. Клои стоеше до него с нейното абсурдно подобие на рокля, разбиваше яйцата с вилица и го зяпаше със сериозно изражение на зацапаното си с грим лице. Беше подпийнала, кикотеше се, от време на време пускаше по някоя сълза, клатушкаше се, докато разбиваше яйцата и разливаше част от сместа на пода.

Рубен, Джак и Джоузеф отнесоха саковете на Клои в ателието, вдигайки шум до небето: чуваше се как се смеят и изпускат разни неща. Саша и Фрида седяха на масата, приготвиха зелена салата и си говореха тихо. Саша вътрешно разбра, че Фрида одобрява — или поне нямаше нищо против Франк — и цялата се изпълни с щастие.

30

— Мисля, че и аз трябва да присъствам — каза Илейн Кериган.

— Той е на осемнайсет години — отвърна с твърд тон Ивет. — Според закона е пълнолетен.

— Звучи нелепо. Да ви покажа ли стаята му? — Последва мълчание. — Почакайте тук. Ще го доведе.

Ивет и Мънстър седнаха във всекидневната и зачакаха.

— Хрумвало ли ти е някога — попита го Ивет — че обикаляме тук и там и правим нещата по-лоши? Намесваме се в реда, по който животът ги е подредил. И накрая, след като приключим, нивото на щастие е по-ниско, отколкото е било преди?

— Не ми е хрумвало подобно нещо — отговори Мънстър.

— Аз пък често се замислям за това.

Вратата се отвори и се появи Бен Кериган. Първото нещо, което Ивет видя, бяха краката му, обути с два различни чорапа, единият червен, а другият на зелени и жълти райета, през който се подаваше палецът му. Следваха избелели панталони от сиво кадифе, синя риза на цветя, дълга тъмнокестенява коса, която се спускаше небрежно по лицето и врата му. Той се тръсна на дивана и вдигна до себе си единия си крак. Отметна косата от лицето си.

— Вече знаеш за връзката на баща ти с онази жена — започна Ивет, след като с Мънстър се представиха.

— Донякъде.

— Как се почувства, когато научи?

— Вие как смятате?

— Ти ми кажи.

— Не бях особено щастлив от новината. Това учудва ли ви?

— Ни най-малко. Разгневи ли се?

— Защо? Трябваше ли?

— Защото баща ти е изневерявал на майка ти.

— Няма значение какво изпитвам.

— Би ли ни казал къде беше в сряда, на шести април?

Бен ги изгледа учудено, после му стана забавно.

— Ама вие сериозно ли?

— Да.

— Добре тогава. Аз съм ученик. Бях на училище.

— Можеш ли да го докажеш?

Той сви рамене.

— Аз съм в последния гимназиален клас. Понякога излизаме от училище, ако имаме свободен час. Ходим да пием кафе или се разхождаме.

— Но не през целия ден — отбеляза Ивет. — Освен това, когато пиеш кафе, го пиеш с някого. Когато се разхождаш, си заедно с някого. Могат ли тези хора да го потвърдят?

— Не знам. Може би да. Може би не.

— А сега нека да се разберем — намеси се Мънстър. — Първо, ще трябва да приемеш нещата сериозно. Убита с жена. Три деца са загубили майка си. Нямаме намерение да си губим времето с фалшиви догадки. От теб искаме, първо, да се отнасяш към нас с нужното уважение и второ, да положиш усилие и да прегледаш работния си дневник или телефона си, да поговориш с приятелите си и да ни представиш убедителна история за това какво си правил във всяка една минута през въпросната сряда. Защото, ако трябва ние самите да се заемем с всичко това, изобщо няма да сме щастливи. Разбра ли ме?

— Добре, както и да е — измърмори Бен. — Само мен ли искахте да разпитате? Или ще тормозите и Джош?

— Доколкото ни е известно, брат ти е бил на сто и петдесет мили оттук, но ще проверим и него.

— Сега свободен ли съм? — попита Бен. Имам да пиша домашно.

Когато се качиха обратно в колата, Ивет помоли Мънстър да се отклонят през „Уорън стрийт“.

— Това има ли връзка с Фрида?

— И какво, ако има?

— Само питам.

Когато Фрида отвори вратата, Ивет видя през рамото ѝ, че вътре имаше хора. Разпозна единствено Джоузеф. В продължение на няколко секунди двете жени стояха и се гледаха мълчаливо, после Фрида отстъпи назад и покани Ивет да влезе. Тя поклати отрицателно глава.

— Защо ми се обади за въпросното обвинение? — попита Ивет.

— Ако за теб това е проблем, просто кажи — отвърна Фрида.

— Нямах предвид това. — Ивет се огледа, за да види дали Мънстър не подслушваше, но той седеше на предната седалка със слушалки на ушите, без да им обръща внимание. — Откакто те раниха, почти не сме разговаряли.

— Изобщо не сме разговаряли.

— Всъщност да. — Ивет захапа устната си. — Така и не изрекох нещата, които исках да ти кажа. Затова, когато ми позвъни, не знаех как да изтълкувам обаждането ти.

— Не е необходимо да го тълкуваш. Вече ти обясних по телефона. Опасявам се, че на Карлсън му е дошло до гуша да ми оправя бъркотиите.

— И сега мой ред ли е?

— Както вече казах, ако това за теб е проблем...

— Обадох се в полицейското управление в Уотърлу. Виж, Фрида, това, което си направила, е неразумно. Разбирам, че онзи негодник Брадшо е искал да те унижи. Ако това ми се беше случило на мен, щях да отида и лично да се разправа с него. Но ти не трябва да вършиш такива неща. В противен случай можеш да си навлечеш големи неприятности.

— Значи, смяташ, че съм си навлякла неприятност?

— Говорих с полицаия, който се е срещал с теб. Обясних му за сътрудничеството ти с нас, за нещата, с които си ни помогнала. Мисля, че случаят няма да има последствия.

— Ивет, всичко около този случай с абсурдно преувеличено.

— Вярвам на думите ти. Но ако тези неща стигнат до съда, не се знае в каква посока ще поемат. И още нещо: по-добре е да не се конфронтираш с влиятелен човек като Брадшо.

— Благодаря — каза Фрида. — Надявам се, че ти самата не си се изложила на риск, като си се застъпила за мен. Но искам да знаеш, че моето посещение при Иън Ярдли нямаше нищо общо с Брадшо.

— Тогава каква беше причината да се срещнеш с него?

— Не знам — изрече Фрида. — Просто интуитивно усещане.

— Притесняваш ме с твоите интуитивни усещания.

Фрида се готвеше да затвори вратата, но се поколеба.

— За какво друго искаше да поговорим, освен за така нареченото „сбиване“?

Ивет погледна групичката от хора зад Фрида.

— Някой друг път — каза тя.

31

Джош Кериган си свиваше цигари. Той сипваше купчинки тютюн върху хартийки „Ризла“, които ловко завърташе с палеца и показалеца си, след което заглаждаше ръбчето с език и поставяше тънката папироза до другите, които беше приготвил. До момента беше направил шест и свиваше седмата. На Ивет ѝ беше трудно да се съсредоточи върху думите му. Може би причината беше в това, че той ѝ даваше ясно да разбере, че прекъсва заниманието му. Синовете на семейство Кериган определено започваха да ѝ дотягат.

— Джош — каза тя. — Мога да разбера защо си разстроен...

— На разстроен ли ви приличам? — Той прокара върха на езика си по хартиения ръб.

— ... Но се опасявам, че няма да си тръгна, преди да отговориш на въпросите ми.

— Не, задайте си въпросите. — Той сложи седмата цигара до останалите и я побутна с пръст, за да се изравни с тях, като ги огледа внимателно, наклонил глава на една страна. Точно над устната си имаше малък отвесен белег, който я придърпваше леко нагоре и това създаваше впечатлението, че непрекъснато се усмихва.

— Къде беше в сряда, на шести април?

— В Кардиф. Това достатъчно добро алиби ли е?

— Все още не говорим за алиби. Как можеш да докажеш, че тогава си бил в Кардиф?

— Сряда, шести април?

— Да.

— Всяка сряда имам лекции до пет следобед. Не мисля, че съм могъл да се върна в Лондон навреме, та да убия любовницата на баща си — а вие?

— През въпросната сряда не сте имали лекции, защото семестърът ви е бил приключил.

— Значи, може би съм ходил някъде.

— Добре е да погледнеш по-сериозно на въпроса.

— Защо смятате, че се отнасям несериозно?

Той започна да си свива поредната цигара. В металната кутия тютюнът беше на привършване — имаше най-много за още една-две.

— Искам добре да си помислиш къде си бил в онази сряда и с кого.

Той вдигна глава и Ивет видя как кафявите му очи проблеснаха.

— Вероятно съм бил с приятелката ми Шари. С нея се сближихме в края на семестъра, така че гледахме да използваме всяка минута. Ехо, научихте още нещо за сексуалния живот на семейство Кериган.

— Така мислиш или си сигурен?

— Не помня дати.

— Нямах ли работен дневник?

— Работен дневник ли? — Той се изсмя сякаш бе казала нещо много забавно. Не, нямам работен дневник.

— Кога си дойде в Лондон за празниците?

— Кога ли? Мисля, че в края на същата седмица. Може би в петък? Или пък в събота? Ще трябва да попитате майка ми. Знам, че в събота вече си бях тук, защото имахме парти. Така че най-вероятно съм се прибрал в петък.

— С влак ли пътува?

— Да.

— В такъв случай можеш да си видиш билета или банковото извлечение, за да потвърдиш датата.

— Ако съм платил с кредитна карта, за което обаче не съм сигурен.

Той най-последно приключи със свиването на цигарите. След това внимателно ги взе една по една и ги сложи в празната метална кутия. На Ивет ѝ се стори, че ръцете му треперят, но може би просто си въобразяваше: изразът на лицето му си беше все същият.

— Подозирате ли, че баща ги има връзка с друга жена?

— Не.

— Как се чувстваш сега, когато вече знаеш?

— Искате да знаете дали съм гневен ли? — попита той с мек тон, повдигайки едната си вежда. — Да. Особено след това, което мама трябваше да преживее. Дали съм достатъчно гневен, за да убия някого? Ако реша да убия някого, това със сигурност ще е баща ми.

— Аз наистина не смятам, че бих могла да ви помогна.

Луиз Уелър все още беше с кухненската си престилка. Може би живее в нея, помисли си той. Сигурно по цял ден чисти и подрежда, готви, търка подове, помага на децата си да рисуват с водни боички. Видя, че ръкавите на ризата ѝ бяха навити.

— Колко са големи децата ви? — изрече той на глас като продължение на мислите си.

— Бенджи е на тринайсет седмици. — Тя погледна надолу към бебето, което спеше в бебешкия шезлонг до нея и чиито очи потрепваха от сънищата, които сънуваше. — Джаксън е на две години, а Кармен е на три и нещо.

— Очевидно постоянно сте заета с грижи около децата. — Карлсън се почувства уморен само при мисълта за това, но в същото време се замая от някаква носталгия по онези дни на домашна бъркотия и умора. За един кратък миг си представи Майки и Бела в Мадрид, а после примигна, за да се отърси от видението. — Съпругът ви помага ли ви?

— Съпругът ми не е много добре със здравето.

— Съжалявам.

— Но децата ми са добри — добави Луиз Уелър. — Възпитани са да се държат прилично.

— Бих искал да ви задам няколко въпроса за сестра ви.

Луиз Уелър повдигна вежди.

— Не виждам защо. Някой е влязъл с взлом и я е убил. Вашата задача е да откриете този човек. Но както изглежда, не бързате особено.

— Нещата не са толкова прости.

— О, така ли?

Карлсън работеше в лондонската полиция от доста години. Беше съобщавал на майки за умиращите им деца; беше съобщавал на съпруги за убитите им съпрузи; беше заставал пред безброй входни врати като вестител на лоши новини, наблюдавайки недоумяващото изражение на хората при първоначалния шок, след което лицата им се сгърчваха от мъка. Въпреки това сега му се гадеше при мисълта, че трябва да каже на Луиз Уелър за двойствения живот, който е водила

Рут Ленъкс. Колкото и абсурдно да беше, той се чувстваше така, сякаш щеше да извърши предателство спрямо мъртвата жена, съобщавайки тайната ѝ на благочестивата ѝ сестра.

— Оказва се — започна той — че животът на сестра ви е бил доста сложен.

Луиз Уелър не помръдна и не продума. Просто стоеше и чакаше.

— Нищо ли не знаете за това?

— Не разбирам за какво говорите.

— Господин Ленъкс нищо ли не ви е казал?

— Не.

— Значи, не подозирахте, че Рут има тайна, която крие от семейството си?

— Вие ще трябва да ми кажете какво точно имате предвид.

— Имала е любовна връзка.

Тя не реагира. Карлсън се зачуди дали изобщо го е чула. Накрая проговори.

— Слава богу, че майка ни не доживя, за да научи това.

— И вие не знаехте, така ли?

— Разбира се, че не знаех. Тя щеше да е наясно как бих се чувствала, ако знаех.

— Как бихте се чувствали?

— Тя е омъжена жена. Има три деца. Погледнете тази хубава къща. Никога не можа да осъзнае каква късметлийка е.

— Какво искате да кажете?

— Днес хората са големи егоисти. Поставят свободата пред отговорностите си.

— Тя е мъртва — каза тихо Карлсън. Изведнъж почувства необходимост да защити Рут Ленъкс, въпреки че не беше сигурен защо.

Бебето се събуди, сбърчи личицето си и изплака жално. Луиз Уелър го вдигна и спокойно разкопча ризата си, сложи го на гърдата си и хвърли предизвикателен поглед към Карлсън сякаш очакваше той да възрази.

— Да поговорим за някои подробности — подхвана отново разговора Карлсън, като се опитваше хем да не гледа голата гърд, хем да не отклонява погледа си. — Например за сестра ви Рут, която беше

убита и която приживе е имала любовна връзка. Казвате, че изобщо не сте знаели?

— Не.

— И тя никога не е споменавала пред вас каквото и да било, което, ако сега се върнете назад в спомените си, да ви е подсказало, че нещо се случва в живота ѝ?

— Не.

— Името Пол Кериган говори ли ви нещо?

— Това неговото име ли е? Не, никога не съм го чувала.

— Да сте забелязвали признаци на напрежение в брака им?

— Рут и Ръсел бяха привързани един към друг.

— Нямахте впечатление, че между тях може би има проблеми?

— Не.

— А да сте забелязали, че той пие доста?

— Какво?! Ръсел да пие?

— Да. Никога ли не сте забелязвали?

— Категорично не. Никога не съм го виждала пиян. Но нали казват, че тайните алкохолици са истински проблем.

— И ако се върнете назад във времето, нямахте усещането, че той знае, така ли?

— Не. — Очите ѝ проблеснаха. Тя изтри ръце в престилката си. — Но се питам защо не ми е казал, когато е разбрал?

— Не е толкова лесно да споделиш такова нещо — отбеляза Карлсън.

— Децата знаят ли?

— Да.

— И въпреки това не са ми казали. Горките! Да научат такова нещо за майка си. — Тя погледна Карлсън с неприязън. — Вашата работа е като да повдигаш тежки камъни. Чудя се, откъде намирате сили и желание за това.

— Все някой трябва да я върши.

— Има неща, за които е по-добре никой да не знае.

— Като например любовната афера на сестра ви, така ли?

— Предполагам, че сега всички ще научат.

— Права сте. И аз мисля същото.

Когато се прибра вкъщи, Карлсън се зае да оправи безпорядъка, който децата му за последно бяха оставили след себе си. Беше му трудно да повярва, че по-рано това го дразнеше. Сега, напротив, изпитваше единствено нежност и носталгия — миниатюрните пластмасови фигурки, забити в седалката на дивана, мокрите бански и принадлежности за плуване, захвърлени на пода в банята, постелите, стъпкани по килима. Той събра чаршафите от леглата им и ги сложи в пералнята, а после, преди да е размислил, набра номера на Фрида. Не разпозна гласа отсреща.

— Ало? С кого разговарям?

— Клои. — Около нея се носеше оглушителен трясък.

Той едва чуваше думите ѝ.

— Кой се обажда? — попита тя.

— Малкъм Карлсън — представи се кратко той.

— Детективът?

— Да.

— Искате ли да извикам Фрида?

— Не, благодаря. Не е спешно.

Той остави телефона, чувствайки се тъпо, после набра друг номер.

— Здравейте, Сейди е на телефона.

— Обажда се Мал.

Сейди беше братовчедка на един приятел на Карлсън, с която се бяха виждали няколко пъти през годините или в компанията на жена му, или в компанията на поредния приятел на Сейди. За последно се бяха видели на един обяд преди няколко седмици, на който и двамата бяха без партньор. Тръгвайки си по едно и също време, тя беше предложила някой път да отидат да пийнат по нещо.

— Какво ще кажеш да излезем да се почерпим? — попита той.

— Чудесно — отвърна тя и той си спомни за онова, което винаги бе харесвал в нея: непрестореният ѝ ентузиазъм, както и че не криеше колко много го харесва. — Кога?

— Сега.

— Сега?

— Но вероятно си заета?

— Не, не съм. Но се притеснявам, че косата ми не е измита.

Той се разсмя, развеселен от думите ѝ.
— Е, това няма да е интервю за работа.

Те се срещнаха в един вино бар в Стоук Нюингтън и изпиха бутилка бяло вино. Косата ѝ изглеждаше прекрасно, усмихваше му се очарователно, съгласяваше се с него, кимайки с глава. Носеше ефирни дрехи с ярки цветове, на устните си беше сложила червило. Усети уханието на парфюма ѝ. Когато говореше, се навеждаше към него и докосваше с длан ръката му. Дъхът ѝ галеше бузата му, а зениците ѝ изглеждаха огромни в приглушената светлина на заведението.

По-късно двамата отидоха в нейния апартамент, защото той нямаше желание да отидат в неговия, макар че беше по-наблизо. Тя се извини за безпорядъка, но на него му беше все едно. Беше леко замаян от виното, чувстваше се уморен и единственото, което искаше, бе да потъне в забрава поне за малко.

Тя извади от хладилника отворена бутилка бяло вино и наля на всеки по чаша. Погледна го в очакване и той се наведе и я целуна. Докато се събличаха, той не спираше да мисли колко отдавна не го беше правил. Затвори очи и усети допира ѝ, нежната ѝ кожа, уханието ѝ. Нима наистина можеше да бъде толкова лесно?

Не можеше да се каже, че Пол Кериган беше пиян, но след три халби бира на гладно — на обяд сандвичът му така си остана недоизяден — всичко пред погледа му се размазваше, главата му беше замаяна и той сякаш вървеше без посока. Уж беше тръгнал към вкъщи, но всъщност не му се прибираще — не искаше да вижда слабото, тъжно лице на жена си, нито враждебните, подигравателни погледи на синовете си. Чувстваше се като пришълец в собствения си дом, като омразен натрапник. Ето защо сега крачеше бавно, усещайки тежестта на едрото си тяло и пулсирането на кръвта в слепоочията си. Опитваше се да проумее това, което се бе случило, но тази вечер му бе трудно да мисли — мозъкът му сякаш беше някакво тресавище.

Само преди месец Рут беше жива, Илейн не знаеше нищо, а момчетата му бяха изпълнени със закачлива привързаност към него.

Но сега, когато се събудеше сутрин, осъзнаваше — за кой ли път — че целият му досегашен живот беше останал в миналото.

Стигна до ъгъла на неговата улица и се спря. На тротоара пред кръчмата се изсипа шумна тълпа посетители. Той не чу стъпките зад себе си, нито успя да се обърне навреме, за да види кой го удари с нещо тежко по тила, от което той се олюля, спъна се и се свлече като безформена купчина на земята. Ударът се повтори, този път по гърба му. Помисли си колко много щеше да го боли след това. А също и бузата му, която се бе одрала на асфалта при падането. Усети вкус на кръв, в устата му имаше песъчинки. Заради бученето в главата му глъчката от посетителите на кръчмата сякаш идваше от много далеч. Искаше да извика за помощ, но езикът му се беше подул и му беше полесно да затвори очи и да изчака стъпките да се отдалечат.

Накрая с мъка успя да стане и с несигурни крачки се добра до входа на къщата си. Пръстите му отказваха да сложат ключа в ключалката и той започна да чука с чукчето, докато най-после Илейн отвори вратата. За момент тя се вторачи в него, сякаш пред нея стоеше чудовище или някакъв луд. После, обзета от ужас, закри устата си с длан подобно на героиня от анимационен филм, което в предишния му живот сигурно щеше да му се стори забавно.

— Не съм го направил аз. — Очите на Ръсел Ленъкс бяха кървясали. От него се носеше сладникав мирис на алкохол. Откакто празните бутилки бяха намерени скрити в бараката в задния двор, той беше започнал солидно да пие — сякаш сега, след като тайната му беше разкрита, той сам си беше дал разрешение.

— Би било разбираемо, ако...

— Нищо не съм направил. Бях тук. Сам.

— Може ли някой да го потвърди?

— Вече ви казах — бях тук.

— По всичко личи, че доста сте пили.

— Това противозаконно ли е?

— Мъжът, който е имал интимна връзка с жена ви, е бил нападнат и пребит на по-малко от десет минути път от дома ви.

— Заслужил си го е. Но не съм го извършил аз.

Той продължаваше да повтаря едно и също — отново и отново — а през това време дребното, бледо лице на Дора надничаше иззад перилата в тъмното.

Фрида лежеше в леглото си и се опитваше да заспи. Лежеше изпъната по гръб, вперила поглед в тавана, след това се обърна на една страна, нагласи по-удобно възглавницата си и затвори очи. Котаракът се беше свил в краката ѝ. Във въображението ѝ се появи картина на плитка река, в която се виждаха обли камъчета, но изведнъж водата забълбука и от дъното изплуваха лицата. Тинята на съзнанието ѝ се размъти от мисли. Цялото тяло я болеше.

Така не можеше да продължава. Тя ясно чуваше Клои на долния етаж, която от часове говореше с някого по скайпа, на моменти високо и емоционално, с изблици на смях. А може би беше плач? Фрида погледна часовника. Беше почти един часът, сутринта Клои беше на училище, а тя самата трябваше да се справи с цял един ден. Фрида въздъхна и стана от леглото. Отиде до прозореца, подръпна леко завесата, за да види луната, а после се отправи надолу по стълбите.

Клои вдигна виновно поглед от компютъра си. Фрида видя на екрана издълженото младежко лице на Тед Ленъкс, което гледаше право в нея. Тя отстъпи назад, за да излезе от полезрението му.

— Не знаех, че още си будна.

— Изобщо не ми се будува.

— Имах нужда да поговоря с Тед.

— Говореше много високо. Освен това мисля, че е време да си лягаш.

— Не ми се спи.

— Отивай да си лягаш, Клои. Утре си на училище. — Фрида пристъпи напред, така че двамата с Тед да могат да се виждат. Младежът изглеждаше ужасно. — И ти също, Тед.

— Може ли първо да изпия чаша чай с малко мляко? — попита Клои.

— Това не е хотел.

— Извинявай — каза Клои. Но в тона ѝ нямаше извинение. Тя направи гримаса пред екрана на компютъра си и повдигна драматично вежди към Тед.

— Вземи си нещата с теб. И не пипай нищо в ателието ми.
Фрида се качи обратно в спалнята си, но не си легна веднага.
Вместо това постоя край прозореца, вирайки се в нощната тъма.

Когато се събуди, Карлсън не беше сигурен къде точно се намира. Той се размърда в леглото, усети топлината на нечие тяло, видя част от голо рамо и за миг си помисли, че тя се е върнала при него. Но веднага се осъзна, почувства стягане под лъжичката и сякаш светът изгуби цветовете си. Потърси пипнешком часовника си и откри, че е още на китката му. Беше шест без двайсет. Полежа още малко в леглото. Чу, че Сейди промърмори нещо до него, което той не можа да разбере. Нима не искаше точно това? Нещо простичко, лесно, изпълнено с нежност и удоволствие? В главата му се появи болка и се разля по цялото му тяло. Почувства безкрайна, смазваща умора. Тихо и внимателно той се измъкна от леглото и започна да се облича.

— Не е нужно да бягаш — обади се Сейди зад него.

Тя се беше надигнала и се подпираше на лакътя си. Лицето ѝ беше подпухнало от съня.

— Мога да ти направя закуска. — Сейди звучеше мило и загрижено.

— Наистина трябва да тръгвам — каза Карлсън. — Трябва да се прибера у дома, да се преоблека и да отида на работа. Нямам много време.

— Да ти направя чай или кафе?

— Не, благодаря.

Изведнъж Карлсън бе обзет от такава силна паника, че едва не се задуши. Той обу панталоните си и ги пристегна. Имаше чувството, че прави всичко много бавно. Усети, че Сейди го наблюдава — герой в един невесел фарс. Нахлузи обувките си, които сякаш бяха прекалено малки за краката му. Взе якето си и се обърна към нея. Тя лежеше в същото положение.

— Сейди, съжалявам, аз... — Той не можеше да измисли какво друго да каже.

— Да, добре. — Тя се обърна на другата страна и се уви в пухената завивка, така че остана да се вижда само тилът ѝ. Той

забеляза небрежно захвърления ѝ сутиен в долния край на леглото. Представи си я как го облича вчера сутринта и как го съблича снощи. Изведнъж му се прииска да седне, да дръпне пухената завивка и да каже всичко на Сейди, да ѝ обясни какво чувства, защо случилото се между тях беше грешка, защо двамата не бяха подходящи един за друг и защо той не беше подходящ за никого. Но това нямаше да бъде честно спрямо нея. И бездруго се беше проявил като непочтен.

Той излезе отвън на тихата улица. Чуваше се шум от движещи се в далечината коли, но наоколо пееха птички, небето беше синьо и се показваха лъчите на утринното слънце. Стана му криво. По-добре беше да вали, да бъде сиво и студено.

Фрида седеше до кухненската маса, а през това време Джоузеф сложи чайника да заври, смля кафе, почисти остатъците от закуската на Клои и изми приборите ѝ. Хубавото около присъствието на Джоузеф — а тя трябваше да се научи да цени хубавите неща заради всичко, което ѝ се случваше напоследък — беше това, че не се чувстваше длъжна непременно да разговаря с него. Можеше просто да си седи до масата и да гледа пред себе си. Накрая той сложи чаша кафе пред нея, наля кафе и за себе си и седна насреща ѝ.

— Трудно е дори когато човек има желание да помогне — започна той. — Има един украински виц за трима, които помагали на възрастна жена да пресече улицата. Някакъв стои отстрани и ги пита защо са нужни трима души. А те му отговарят, защото възрастната дама не иска да пресича улицата. — Той отпи глътка кафе. — На украински звучи по-смешно.

— И така, докъде стигнахме с банята? — попита Фрида.

— Днес приключвам, дори да трябва да се самоубия, за да я довърша. Довечера ще се изкъпеш в твоята собствена прекрасна вана.

— Добре — каза Фрида.

— А Клои? Тя тука остане живее?

— Не знам — отвърна Фрида. — Ще трябва да разбере какво става. Ще видим.

Джоузеф отправи към Фрида загрижен поглед.

— Не си гневна. А трябва да се гневиш.

— Какво искаш да кажеш?

Джоузеф махна с ръце наоколо.

— Исках да ти доставя малко радост и да те накарам да се почувстваш по-добре с новата вана, но разбирам, че е трудно да ти помогна. А и ти създадох допълнителни проблеми.

— Вината не беше твоя.

— Напротив! Колко пъти донасяхме и отнасяхме ваната. Срязвах електрически кабели, нямаше осветление.

— Ето това беше наистина изнервящо!

— Имаш нужда от помощ, а аз ти създавам ядове. Сега и Клои е тук. Качвах се горе в ателието — нещата й са навсякъде.

— Така ли? Господи, не съм ходила там. Толкова ли е зле?

— Да, зле. Вещите и дрехите й са разхвърляни, голяма бъркотия. Има и огризки от ябълки. Мокри хавлиени кърпи. Чаши с мухъл в тях. Затова ти казвам, че трябва да си гневна. Трябва да нападаш, трябва да се бориш. Нали?

— Не съм гневна, Джоузеф. Или може би съм твърде уморена, за да се гневя. — Тя помълча известно време. А що се отнася до ваната, гледай до довечера да бъде готова, иначе...

В този момент се чу звън на мобилен телефон, но отначало Фрида не разбра, че е нейният. Звънът идваше от якето й, което беше окачила на облегалката на един стол. Тя порови из джобовете му и извади телефона. Чу се женски глас:

— Фрида Клайн ли е?

— Да.

— Обажда се Агнес Флинт. Оставили сте ми съобщение.

Още щом видя снимката на момичето, Джим Фиърби подсъзнателно разбра, че може да я зачеркне от списъка си. Клеър Бойл имаше кръгло лице и къдрава руса коса. Майка й го беше поканила да седне и му беше сервирала чай и кейк, след което беше извадила купчинка снимки от едно чекмедже. Валъри Бойл се настани във фотойола срещу него и заразказва колко труден характер е имала дъщеря й.

— Бягаше ли от вкъщи? — попита Фиърби.

— Тя се събра с лоши приятели — отвърна Валъри. — Понякога не се прибирате цяла нощ, друг път я нямаше по за няколко дни.

Когато ѝ се карах, тя гневно избухваше. Нищо не можех да направя.

Фиърби затвори бележника си. Можеше да си тръгне още сега, но доброто възпитание изискваше да остане още малко. Той погледна към Валъри Бойл. Вече се беше научил да класифицира тези майки. При някои от тях мъката беше като хронична болест; те бяха целите посивели, по лицата им имаше мрежа от фини бръчици, погледът им беше безжизнен сякаш в света не съществуваше нищо, което заслужаваше да се види. Другият тип жени бяха като тази насреща му. Валъри Бойл беше изпълнена с треперещо безпокойство, все едно се свиваше, за да избегне удар, който всеки миг можеше да се стовари отгоре ѝ, или пък беше участник в някакво тревожно събитие, което всеки момент можеше да стане изключително опасно.

— Имахте ли други неприятности в семейството? — попита Фиърби.

— Не, не — побърза да отговори жената. — Тя имаше известни проблеми с баща си. Той може да бъде и много груб. Но, както вече ви казах, Клеър имаше труден характер. После тя просто изчезна. От полицията не положиха кой знае какви усилия, за да я издирят.

Фиърби се запита дали бащата е проявявал само изблици на ярост, или е имало и сексуално насилие. И тази жена насреща му: дали не е била просто мълчалив свидетел на случващото се? Накрая на момичето не му е оставало нищо друго, освен да избяга. Тя вероятно беше някъде в Лондон, една от хилядите млади хора, на които им се е наложило да се махнат от вкъщи по един или друг начин. Може би беше с някого от „лошите приятели“, за които беше споменала майка ѝ. Фиърби мислено ѝ пожела късмет.

Но когато Фиърби пристигна с колата си в малкото населено място в непосредствена близост до Стафорд, усетът му подсказа, че не е дошъл напразно. Къщите се намираха само на няколко минути път с кола извън града, но все едно бяха на село — заобиколени от открити пространства, осеяни с храсти, игрища, гори. Той забеляза обозначения за туристически пътеки. Местността си я биваше. Майката на Дейзи Логан не желаше да го пусне в дома си; говореше през леко откренатата врата с окачена верига. Фиърби ѝ обясни, че е журналист, че целта му е да разбере какво се е случило с дъщеря ѝ, че

разговорът ще бъде съвсем кратък, но жената не отстъпваше. Каза, че не иска да говори за това. Бяха изминали седем години. Полицията беше прекратила разследването. Случаят беше забравен.

— Само две минути — помоли я Фиърби. — Една минута.

— Какво точно искате?

Фиърби зърна за момент напрегнатия поглед на тъмните ѝ очи. Вече беше свикнал да го гледат по този начин, но понякога изпитваше странно, болезнено усещане, че преследва хората и човърка старите им рани. Но какво друго можеше да направи?

— Четох за дъщеря ви — каза той. — Трагичен случай. Интересува ме дали сте забелязали някакви предупредителни знаци. Беше ли нещастна? Имаше ли проблеми в училище?

— Тя обичаше да ходи на училище — отвърна жената. — Тъкмо беше започнала последния гимназиален клас. Искаше да стане ветеринарен лекар.

— Как се чувстваше, в какво настроение беше?

— Питате ме дали Дейзи е избягала от вкъщи ли? През седмицата, след като тя... е, щеше да ходи на училищна екскурзия. Беше работила почасово в продължение на шест месеца, за да може да си я плати. Какво да ви кажа — мъжът ми си стои вкъщи. Получава инвалидна пенсия. Изчезването на дъщеря ни го съсипа. Постоянно си припомняме онази вечер. Тя тръгна да се види с най-добрата си приятелка. Винаги минаваше напрано през общинската ливада. Да бяхме я закарали с колата... Не преставаме да мислим за това.

— Не бива да се обвинявате — каза Фиърби.

— А как иначе?!

— Аз наистина много съжалявам — продължи Фиърби. — Случайно да имате нейна снимка?

— Не мога да ви дам снимката ѝ — каза жената. — Тогава дадохме цял куп снимки — на журналисти, на полицаи. Така и не ни ги върнаха.

— Само да я видя.

— Почакайте — каза жената.

Фиърби почака пред вратата. След няколко минути се чу характерното щракане, жената освободи веригата и му подаде една снимка. Той се загледа в момичето, в нейното младо и жизнерадостно лице. Замисли се, както винаги досега, какво ли я е очаквало, какво ли

е щяло да види това лице. Забеляза тъмната коса, нещо особено в погледа. Те бяха като членове на семейство, като членове на група.

Фиърби извади телефона си.

— Имате ли нещо против?

Жената само сви рамене. Той засне снимката с телефона си и ѝ я подаде обратно.

— И така, какво смятате да правите? — попита го тя. — Какво смятате да направите за нашата Дейзи?

— Ще открия каквото мога — отвърна Фиърби. — Ако открия нещо, ако изобщо открия нещо, ще ви се обадя.

— Ще намерите ли Дейзи?

Фиърби замълча, преди да отговори.

— Не. Мисля, че не.

— Тогава не си правете труда — каза жената и затвори вратата.

На Фрида ѝ беше интересно да се запознае с жената, която беше разбила сърцето на Раджит Сингх, но когато Агнес Флинт отвори входната врата, тя си помисли, че сигурно е сбъркала адреса. Младата жена имаше гладко кръгло лице и твърда кестенява коса, прибрана небрежно назад. Беше облечена с черен пуловер и дънки. Но това, което я правеше да не изглежда безлична, бяха големите ѝ тъмни очи и леко присмехулното ѝ изражение. Фрида усети върху себе си изучаващия ѝ поглед.

— Не разбирам каква е целта на посещениято ви — каза тя.

— Дайте ми малко време, за да ви обясня — помоли Фрида.

— По-добре влезте. Живея на последния стаж.

Фрида се качи след нея по стълбите.

— Отвън изглежда доста невзрачно — каза Агнес през рамо. — Но почакайте да влезем вътре.

Тя отвори вратата и Фрида я последва. Озоваха се във всекидневна с големи прозорци в далечния край.

— Разбирам какво имате предвид — каза тя.

През тях се разкриваше гледка към мрежа от железопътни линии. От другата страна имаше складове, а зад тях — жилищни кооперации, които очертаваха южния бряг на Темза.

— На някои хора не им допада идеята да живеят в близост до железопътна линия, но на мен ми харесва — каза Агнес. Все едно живееш край река, по която плават разни необичайни неща. Всъщност влаковете се движат на достатъчно разстояние оттук. Няма опасност пътниците да ме зяпат, докато съм в леглото.

— Харесва ми — обади се Фрида. — Интересно е.

— Значи, ставаме две. — Последва кратко мълчание. — И така, разговаряли сте с горкия Раджит.

— Защо го наричате така?

— Нали сте го видели. Не беше особено весело да се живее с него.

— Беше леко депресиран.

— Естествено. Да не би да ви е изпратил при мен като свой защитник?

— Зле ли приключи връзката ви?

— Нима раздялата може да бъде приятна? — Отвън се чу грохот от преминаващ влак. — След час ще бъде в Брайтън — каза Агнес. — Имате ли нещо против да ви задам един въпрос? След като сте изминали толкова път, за да ме намерите...

— Продължавайте.

— Каква с причината, за да поискате среща с мен? Когато получих съобщението ви, ми стана любопитно. Раджит може би ви е казал, че му е трудно да приема „не“ за отговор. Той ми звъня. Идва тук. Дори ми писа писма.

— Какво съдържаха те?

— Изхвърлих ги, без изобщо да ги отворя. Ето защо, когато ме потърсихте, ми стана интересно. Зачудих се дали е решил да използва жени като посредници. Нещо като пощенски гълъби. Вие негова приятелка ли сте?

— Не, срещала съм го два пъти.

— Тогава каква сте му?

— Аз съм психотерапевт.

— Като пациент ли е идвал при вас?

— Не съвсем.

Изведнъж по лицето на Агнес се разля широка усмивка.

— О, сещам се коя сте. Вие сте *онази лекарка*, нали?

— Зависи какво имате предвид под „онази лекарка“.

— Ще ми кажете ли защо сте тук? Това някакво сложно замислено отмъщение ли е?

— Не.

— Нека се изясним. Аз не ви съдя. Ако някой ме направи на глупачка, както са постъпили с вас, бих го разпънала на кръст.

— Не съм дошла за това.

— Не? А за какво?

— За нещо, което Раджит каза. — Фрида се видя отстрани: обикаляща от човек на човек, рецитираща фрагмент от една история, който като че ли все по-малко се вписваше в общия контекст — едно видение, от което тя не можеше да се отърси и което остро проблясваше в дълбините на съзнанието ѝ. Каза си, че трябва да престане с това и да се върне към предишния си живот. Усети, че Агнес Флинт очакваше отговора ѝ.

— Всъщност Раджит не беше специалистът, изпратен при мен; при мен дойде друг. Но и четиримата участници в експеримента са се подготвили да разкажат една и съща история, която да покаже, че те представляват реална опасност за обществото.

— Да, четох за това.

— Във въпросната история има един любопитен детайл, за който Раджит казва, че го е чул от вас.

— Нищо не разбирам.

— За това как е подстригвал косата на баща си — или как вие сте подстригвали косата на вашия баща, което Раджит с перифразирал за целта на сценария.

— Как съм подстригвала косата на баща ми?

— Да. За усещането за сила и слабост, което сте имали, докато сте го нравили.

— Определено започвам да се напругам.

— Той каза, че сте му разказали за това, докато сте лежали с него в леглото, галили сте косата му и сте му казали, че се нуждае от подстригване.

— А, да. Е, и какво?

— Какво ли? — Фрида не знаеше как да отговори. Тя каза уморено: — Значи, това е бил просто някакъв ваш спомен?

— Не, не беше мой спомен.

— А по-точно?

— Беше нещо, което веднъж чух от една приятелка. Тя ми разказа тази история за подстригването на косата. Но не ставаше дума за косата на баща ѝ. По-скоро се отнасяше за приятеля ѝ, или за брат ѝ, или за приятелката ѝ. Вече не си спомням. Дори не знам защо съм се сетила за думите ѝ. Беше нещо незначително, при това доста отдавна. Но явно е останало в паметта ми. Чудно ми е защо Раджит го е използвал в измисления си разказ. На всичкото отгоре го е разпространил.

— Даа — каза Фрида провлечено. — Значи, вашата приятелка е споменала това пред вас, а вие сте го казали на Раджит.

— Е, с малки изменения.

— Да.

Агнес хвърли въпросителен поглед към Фрида.

— Защо, за бога, тази история е толкова важна за вас?

— Как се казва приятелката ви?

— Няма да ви кажа, докато не ми отговорите на въпроса. Защо е толкова важна за вас?

— Не знам. Може би не е нищо особено. — Фрида се вгледа в живите, пронизателни очи на Агнес: момичето определено ѝ допадаше. — Истината е, че тази история не ми дава покой и не мога да разбера защо, но съм убедена, че трябва да следвам нишката.

— Нишката?

— Да.

— Лайла Дос. Истинското ѝ име е Лили, но никой не я нарича така.

— Благодаря. Откъде я познавате?

— „Познавах я“ е по-точно казано. Бяхме съученички. Най-добри приятелки. — На лицето ѝ се появи познатата иронична усмивка. — Беше малко дива, но не беше зловна. Продължихме да се виждаме и след като тя напусна училище на шестнайсет години, но беше за кратко. Представите ни за живота бяха много различни. Аз поех по един път, а тя — е, тя изобщо не пое по никакъв път.

— Значи, нямате никаква представа къде е сега?

— Не.

— В кое училище учихте?

— Намира се до Кройдън^[1]. „Джон Харди Скуул“.

— Двете с нея в Кройдън ли израснахте?

— Познат ли ви е районът?

— Не.

— В място, което е в непосредствена близост до Кройдън.

— Помните ли адреса ѝ?

— Не е ли забавно? Не си спомням какво се е случило миналата седмица, но си спомням всичко от младежките си години. „Ледбъри Клоуз“ №8. Ще се опитате ли да я намерите?

— Възнамерявам да го направя.

Агнес кимна бавно с глава.

— Аз самата трябваше да я потърся. Често си мисля за нея питам се дали е добре.

— Смятате, че може би не е?

— Когато я видях последния път, нещата при нея вървяха зле. — Фрида изчака Агнес да продължи. — Беше напуснала дома си и се бе пристрастила към наркотиците. — Тя потръпна. — Изглеждаше доста зле, отслабнала, с пъпки по челото. Нямахте постоянна работа, не знам откъде е намирала пари да купува дрога. Може би трябваше да се погрижа за нея. Как мислите?

— Не знам.

— Тя беше в беда, виждах това съвсем ясно, а ми се искаше да избягам поне на миля далеч от нея, все едно бе заразноболна. Опитах се да я изтрия от съзнанието си. От време на време се сецам за нея и после отново се старая да я забравя. И аз съм една приятелка...

— Въпреки това сте си спомнили онази история и дори сте я разказали на друг.

— Да, дори и сега я виждам как ми я разказва, ухилена до уши.

— Как изглеждаше тя тогава?

— Дребна и слаба, с дълга тъмна коса, която все падаше пред очите ѝ, и с широка усмивка, която сякаш обхващаше цялото ѝ лице. Разкошна по особен начин. Приличаше на майmunка. Носеше ексцентрични дрехи, които си купуваше от магазини за ретро облекла. Момчетата я харесваха.

— Тя има ли семейство?

— Майка ѝ е починала, когато Лайла е била малка. Може би нещата при нея щяха да се развият по друг начин, ако майка ѝ беше жива. Баща ѝ, Лорънс, беше добър човек — много се грижеше за нея, но не успяваше да се справи с необуздания ѝ нрав дори когато тя беше

още дете. Има и двама братя, Рики и Стийв, които са с няколко години по-големи от нея.

— Благодаря ти, Агнес. Ще ти се обадя, ако я открия.

— Питам се как ли живее сега. Може би вече е улегнала и е уважавана от хората. Има деца, съпруг, работа — макар че ми е трудно да си го представя. Какво бих ѝ казала, ако се срещнем?

— Това, което ти подсказе сърцето.

— Че съм я предала. Не е ли странно как миналото напомня за себе си — и то заради една глупава история, която разказах на бедния Раджит.

Фрида — напоследък не отговаряш нито на телефонните ми обаждания, нито на имейлите ми. Моля те, кажи ми, че всичко при теб е наред.

Санди xxx

[1] Голяма община в Южен Лондон. — Бел.прев. ↑

Фрида вървеше с бавни крачки към вкъщи. Чувстваше как слънчевата топлина прониква във всяка клетка на тялото ѝ, чуваше тихото си потропване по паважа. Хора, чиито лица се сливаха в една обща маса, вървяха насреща ѝ, а после плавно се разминаваха с нея. Тя се погледна с очите на страничен наблюдател, потокът от мисли в главата ѝ сякаш принадлежеше на някого другико. Знаеше, че е уморена след толкова нощи, прекарани в безсъние или изпълнени с кошмарни сънища.

Преди да се прибере, Фрида свърна към „Линкълнс Ин Фийлдс“ — неголяма зелена площ с цъфнали дървета и току-що поникнали лалета. По обяд обикновено беше пълно с адвокати в елегантни костюми, излезли да хапнат по нещо, но сега беше тихо и безлюдно, с изключение на две млади жени, които играеха тенис на корта в далечния край. Фрида седна на тревата и облегна гърба си на величествен стар чинар с огромен ствол и петниста кора. Затвори очи и обърна лицето си към слънцето, което проникваше през листата. Може би трябваше да постъпи както ѝ предлагаше Санди и да се премести в Ню Йорк, където щеше да живее спокойно и да бъде с мъжа, когото обичаше, който я обичаше и я познаваше по-добре от всеки друг на света. Но тогава нямаше да може да седи под сянката на това красиво старо дърво и да си почива сред оживлението в сърцето на града.

Когато отново се изправи, слънцето бе слязло по-ниско на хоризонта и във въздуха започваше да се усеща хлад. Помисли си с копнеж за дългоочакваната вана. Помисли си и за Клои, извади телефона си и набра номера.

Гласът на Оливия звучеше дрезгаво. Фрида се запита дали не беше пила.

— Предполагам, че Клои ти е наговорила куп отвратителни лъжи за мен.

— Не.

— Грозно е да се преструвате. Грозно е всички вие да се преструвате. Знам какво си мислите.

— Аз не...

— Лоша майка. Пълен провал. Не искаме да имаме нищо общо с нея.

— Слушай, Оливия, престани! — Фрида чу собствения си глас — рязък и строг. — Ясно ми е, че искаш да говориш за това, но не мисли, че аз ти обръщам гръб. Обаждам ти се, за да поговорим за Клои.

— Тя ме мрази.

— Не те мрази. Но може би е по-добре да остане при мен за няколко дни, докато сложиш в ред бъркотията около себе си.

— Говориш така, сякаш съм шкафче за подреждане на бельо.

— Да речем, за една седмица — продължи Фрида. Тя си представи спретнатата си и уютна къща, окупирана от Клои с нейния безпорядък и драматични преживявания, и в душата ѝ нахлу паника. — Утре вечер ще дойда у вас и ще поговорим за това какво те притеснява и да направим план как да се справиш със ситуацията. Шест и половина.

Фрида затвори телефона си и го пъхна в джоба си. Нейният собствен план бе да се прибере у дома, да си вземе много дълга и много гореща вана в своята нова, красива баня, а после да се отпусне блажено в леглото и да се завие презглава с пухената завивка, прогонвайки всякакви мисли. И да се надява, че няма да сънува или че поне няма да запомни сънищата си.

Тя отвори входната си врата. На изтривалката стояха два чифта кални обувки. Кожена училищна чанта с дълга дръжка. Яке, което ѝ беше непознато. От кухнята се носеше остра миризма на изгоряло, а противопожарната аларма пищеше така оглушително, сякаш се беше включила вътре в главата на Фрида. За момент тя се замисли дали да не си тръгне от собствената си къща и от всичко, което се случваше там.

Вместо това тя се пресегна и натисна копчето, за да изключи алармата в тавана на антрето, след което повика Клои. Не получи отговор, но котаракът профуча покрай нея и избяга нагоре по стълбите.

Цялата кухня беше задимена. Фрида видя, че дръжката на тигана беше станала на шупли и се беше огънала. Явно от това идваше острата миризма. Наоколо имаше бирени бутилки, празни чаши, една красива купа беше влязла в ролята на пепелник, а на лепкавата и окапана маса бяха оставени две мръсни чинии. Тя изруга тихо и отвори задната врата. Клои стоеше в средата на двора, а в дъното, седнал с облегал до стената гръб и с брадичка, подпряна на свитите си колене, се виждаше Тед. Около него бяха разхвърляни угарки, а в краката му се търкаляше празна бирена бутилка.

— Клои.

— Не чух кога си се прибрала.

— Вътре е ужасен безпорядък.

— Щяхме да почистим.

— Говорих с Оливия. Можеш да останеш тук една седмица.

— Супер!

— Но си има правила. Това е моят дом и трябва да се съобразяваш с установения ред и с моите изисквания. Като за начало, измий и почисти мръсотията, която си оставила. Изрядно. Вътре не се пуши. Здравей, Тед.

Той вдигна глава и се вторачи в нея. Клепачите му бяха зачервени, а устните — безкръвни.

— Здравейте — отрони той едва чуто.

— Откога си тук?

— Тъкмо си тръгнах.

— Вие двамата днес ходихте ли на училище?

Клои сви рамене и ѝ хвърли предизвикателен поглед.

— Нали разбираш, че има някои неща, които са по-важни от училището. В случай че си забравила, майката на Тед беше убита.

— Знам.

— Ако трябваше да избираш между часа по естествени науки и това да помогнеш на приятеля си, кое би предпочела?

— Помощта към приятелите се нарежда след часа по естествени науки. — Фрида погледна към Тед. — Кога си ял за последно?

— Щяхме да си изпържим палачинки, но не се получиха — обясни Клои.

— Ще ви направя препечени филийки.

— Нямам намерение да споделям с вас как се чувствам, ако това целите.

— Далеч съм от тази мисъл.

— Явно всеки очаква това от мен. Да говоря за чувствата си, да плача, а те да ме прегърнат и да ми кажат, че всичко ще бъде наред.

— Аз просто смятам да ви направя препечени филийки. Тед, баща ти знае ли, че си тук и че отсъстваш от училище?

— Не, аз не съм дете.

— Знам това.

— Баща ми си мисли за съвсем други неща. Майка ми се е чукала с друг мъж.

— За теб е било болезнено да научиш.

— Искате да знаете как се чувствам, откакто разбрах? Само че аз нямам намерение да говоря за това. Или за каквото и да било.

На външната врата се почука — силно и настоятелно, въпреки че Фрида не очакваше никого.

— Вие двамата влезте вътре — каза им тя — а аз ще видя кой чука.

На прага стоеше Джудит. Беше облечена с мъжка риза, спуснатата над широки дънки, пристегнати с шнур, а на краката си носеше скъсани джапанки. Около кестенявите ѝ къдрици беше увита шарена кърпа. Раздалечените ѝ очи изглеждаха по-сини, отколкото когато Фрида я беше видяла при онзи мъчителен разпит, а на пълните ѝ нацупени устни грееше яркооранжево червило.

— Дошла съм за Тед. Той тук ли е?

— Правя му препечени филийки. Ти искаш ли?

— Да.

— Тогава влез.

Фрида заведе момичето в кухнята. То кимна на Тед, който отвърна с кимване, и леко вдигна ръка за поздрав към Клои, която очевидно познаваше.

— Луиз разчиства дрехите на мама.

— Тя не може да прави това! — извиси глас Тед.

— Да, но в момента прави точно това.

— Защо вече не вземе да се омете от вкъщи и да се прибере у тях?

— Дора се е затворила в стаята си и плаче. А татко крещи.

— На теб или на Луиз?

— На всички. Или на никого.

— Сигурно е пиан.

— Престани! — Тя вдигна длани сякаш да закрие ушите си.

— Приеми истината, Джудит. Мама се е чукала с друг мъж, а татко е пияница.

— Стига! Не бъди толкова жесток.

— За твое добро е. — Но изглеждаше засрамен от себе си.

— Ще дойдеш ли с мен въщи? — попита го сестра му. — По-добре е да сме там двамата заедно.

— Ето ви препечените филийки — каза Фрида. — Намажете си ги с мед.

— Само с масло.

— Много съжалявам за майка ви.

Джудит само повдигна слабичките си рамене. Сините ѝ очи проблеснаха на обсипаното ѝ с лунички лице.

— Поне си имаш Тед — каза патетично Клои. — Попе двамата можете да се подкрепяте. Помислете си какво щеше да бъде, ако бяхте сами.

— Двамата сте били заедно, когато сте разбрали, че майка ви е била убита, нали? — попита Фрида. — Но оттогава говорили ли сте за това помежду си? — Те не отговориха. — Изобщо говорили ли сте с някого?

— Имате предвид с някого като вас ли?

— С приятел или с роднина, или с някого като мен.

— Тя е мъртва. Думите няма да променят това. Ние сме тъжни. Думите няма да променят това.

— Полицията изпрати една жена — каза Джудит.

— О, да — добави презрително Тед. — Онази жена. Кима през цялото време сякаш дълбоко разбира мъката ни. Лайняна работа! Направо ми се повръща. — По бузите му избиха петна. Той се наклони назад със стола си, балансирайки само на един от четирите му крака, и бавно се завъртя.

— Мама му се сърдеше, когато правеше това. — Джудит махна с ръка към брат си. — Неговият коронен номер.

— Сега мога да го правя колкото си искам и никой няма да го е грижа.

— Не е така — каза Фрида. — Напълно разбирам майка ви. Номерът е дразнещ. И е опасен.

— Може ли вече да се приберем у дома, моля? Не искам да оставяме татко сам в компанията на вечно тъжната и критикуваща Луиз. — Джудит замлъкна от възмущение. В очите ѝ се появиха сълзи и тя примигна мъчително. — Мисля, че трябва да се прибираме — повтори тя.

Тед върна стола в нормалното му положение и се изправи — слаб като вейка, мръсен и неугледен.

— Да, добре. Благодаря за препечените филийки.

— Моля, няма защо.

— Довиждане — каза Джудит.

— Довиждане.

— Може ли да дойдем пак? — Гласът на Джудит изведнъж се разтрепери.

— Да — отвърна Клои с ентузиазъм. — По всяко време сте добре дошли, през деня, през нощта — нали, Фрида?

— Да — отвърна малко уморено Фрида. Тя се отправи с тежки стъпки нагоре по стъпалата към банята. Ваната беше там в пълния си блясък. Завъртя крановете — работеха. Но нямаше запушалка за отвора. Фрида погледна под ваната и в шкафа, но и там я нямаше. Зупушалката за порцелановата мивка беше много малка, а тази за кухненската мивка беше метална, без верига и се завърташе. В крайна сметка нямаше да може да си вземе вана.

Карлсън и Ивет пристигнаха в дома на семейство Ленъкс малко след като Джудит беше излязла. Гневните крясъци бяха стихнали и на тяхно място се бе настанила неловка тишина, наситена с напрежение. Ръсел Ленъкс беше в кабинета си, седнал на бюрото си, вперил немиждащ поглед през прозореца; Дора беше в стаята си, вече не ридаеше, но лежеше свита на кълбо, а лицето ѝ все още беше мокро и подпухнало от плач. Луиз Уелър беше чистила. Беше измила кухненския под, беше почистила стълбите с прахосмукачка и тъкмо щеше да се заеме с дрехите на сестра си, когато на входа се позвъни.

— Трябва отново да прегледаме вещите на госпожа Ленъкс — обясни Ивет.

— Тъкмо щях да започна да разчиствам дрехите ѝ.

— Не бързайте — обади се Карлсън. Ще ви кажем кога може да го направите.

— И още нещо. Семейството иска да знае кога ще може да извърши погребението.

— Скоро. До ден-два би трябвало със сигурност да ви кажем.

— Не е честно спрямо близките.

На Карлсън му се прииска да ѝ отвърне с груби думи, но вместо това каза учтиво, че ситуацията е трудна за всички.

Двамата с Ивет се качиха нагоре по стълбите и влязоха в спалнята, която Рут и Ръсел Ленъкс бяха делили в продължение на повече от двайсет години. Бяха останали следи от работата на Луиз Уелър: няколко найлонови торби, пълни с обувки; освен това беше изхвърлила в металното кошче за боклук малкото количество гримове, които Рут беше притежавала.

— Какво всъщност търсим? — попита Ивет. — Колегите вече преровиха абсолютно всичко.

— Не знам. Може би няма нищо, което би представлявало интерес. Но това семейство е пълно с тайни. Има ли нещо друго, което не знаем?

— Боя се, че има много неща, които не знаем — каза Ивет. — Тя е пазила всичко. Нима трябва да преровим всички онези кутии на тавана с писмените работи на децата ѝ? Ами многобройните им компютри? Ние, естествено, прегледахме внимателно тези на родителите, но всяко от децата има лаптоп, а освен това има няколко стари компютъра, които очевидно не работят, но не са ги изхвърлили.

— Тази жена в продължение на десет години се е срещала с любовника си в специално нает апартамент. Имала ли е ключ за него? Или някакви документи, които да хвърлят светлина върху връзката им? Тя наистина ли никога не е изпращала или получавала имейли или есемеси? Аз съм убеден, че любовната ѝ афера има нещо общо със смъртта ѝ, но вероятно има и още нещо.

Ивет се усмихна саркастично.

— Тоест, щом е била способна на прелюбодеяние, какво ли друго би могла да извърши?

— Нямах точно това предвид.

Застанал насред спалнята, Карлсън се замисли за това, че макар и да знаеха доста неща за Рут Ленъкс, в крайна сметка те изобщо не я познаваха. Знаеха каква паста за зъби е използвала и какъв дезодорант. Какъв е бил размерът на сутиена ѝ, на бикините ѝ и на обувките ѝ. Какви книги е чела и какви списания. Знаеха какъв крем за лице е употребявала, какви готварски рецепти е предпочитала, какви продукти е слагала в количката си за пазаруване седмица след седмица, какъв чай е харесвала, какво вино е пиела, какви телевизионни програми е гледала, какви дивидита със сериали е притежавала. Познаваха почерка ѝ, знаеха с какви химикалки и моливи е писала, бяха разгледали всички записки, които беше надраскала на квадратните листчета хартия; бяха изучили всяка черта на лицето ѝ от снимките в къщата и от албумите. Бяха прочели безбройните пощенски картички, които беше получавала от десетки приятели в продължение на много години от различни страни по света. Бяха преровили всички поздравителни картички по случай Деня на майката, рождени дни и Коледа. Два пъти бяха проверили електронната ѝ поща и бяха сигурни, че никога не е използвала Фейсбук, Линктин или Туитър.

Но не знаеха как е успяла да поддържа десетгодишна интимна връзка под носа на семейството си и защо ѝ е било да го прави. Не знаеха дали е изпитвала вина. Не знаеха защо е трябвало да умре.

Карлсън импулсивно отвори вратата към спалнята на Дора. Всичко вътре беше чисто и подредено. Вещите ѝ бяха поставени по местата им: бельото, тениските и чорапите ѝ бяха сгънати и подредени в чекмеджета, на бюрото имаше купчина листове, на лавицата над него бяха сложени учебници и тетрадки, пижамата ѝ беше сгъната на възглавницата. В гардероба дрехите ѝ — дрехи на момиче, което все още не искаше да порасне, — висяха над чифтове практични обувки. Карлсън изпита тъга, гледайки този неестествен порядък. Нещо розово отгоре на шкафа привлече вниманието му. Той протегна ръката си и издърпа една парцалена кукла, а после си пое дълбоко дъх. Лицето ѝ беше плоско и розово, краката ѝ висяха отпуснати, червената ѝ памучна коса беше сплетена на плитки, но коремът ѝ беше изтърбушен, а мястото между краката ѝ беше разрязано и с широк отвор. Карлсън подържа куклата известно време с мрачно изражение на лицето.

— О! — Ивет беше влязла в стаята. — Това е ужасно.

— Нали?

— Смятате ли, че Дора го е направила? Защото е научила онези неща за майка си?

— Възможно е.

— Горкото момиче.

— Но ще трябва да я попитам.

— Мисля, че намерих нещо. Вижте. Тя отвори дланта си и му показа малка кръгла кутийка с хапчета. Карлсън я разгледа с присвити очи.

— Беше в онзи дълъг шкаф до банята — този, дето е пълен с хавлиени и всякакви други кърпи, лосион за тяло, тампони и най-различни неща, с които не са знаели какво да правят.

— Е, и?

— Противозачатъчни таблетки — каза Ивет. — Сложени в един чорап.

— Странно място да си държиш контрацептивните.

— Да. Особено когато Рут Ленъкс е имала вътрематочна спирала.

Джиясемът на Карлсън извънтя. Той го извади от джоба си и се намръщи, като видя кой го търси. Беше получил два кратки есемеса и едно гласово съобщение от Сейди, в които го молеше да ѝ се обади. Щеше да пренасочи и това обаждане към гласовата си поща, но размисли: тя очевидно нямаше намерение да се откаже, а ако той сега отговорете на позвъняването, може би щеше да успее да приключи с нея веднъж завинаги.

— Извинявай, че не ти отговорих предишните пъти. Бях зает и...

— Не. Не ми отговори, защо то не искаше да ме видиш отново и реши, че ако не отговаряш на обажданията ми, аз просто ще се разкарам.

— Не е вярно.

— Не е ли? Аз пък си мисля, че е точно така.

— Направих грешка, Сейди. Много те харесвам, прекарахме приятно вечерта, но сега не е най-подходящото време за мен.

— Не ти се обаждам, за да те поканя да излезем, ако от това се страхуваш. Схванах мисълта ти. Но ще трябва да се срещнем.

— Не мисля, че това е добра идея.

— Напротив, това е много добра идея. Ще трябва да седнеш срещу мен, да ме погледнеш в очите и да ми дадеш обяснение.

— Сейди, чуй ме...

— Не, ти ме чуй. Държиш се като объркан тийнейджър. Покани ме да излезем, прекарахме приятно вечерта, правихме любов — поне аз така го почувствах. А после ти се измъкна, сякаш се беше засрамил от случилото се между нас. Аз заслужавам повече от това.

— Съжалявам.

— Дължиш ми обяснение. Утре вечер в осем ще те чакам в същия вино бар. Ще отнеме не повече от половин час. Ще ми разкажеш защо се държа по този начин, после можеш да се прибереш вкъщи и аз повече няма да ти се обаждам.

И тя затвори. Карлсън погледна джиесема в ръката си и повдигна вежди. Биваше си я тази Сейди!

Фрида винаги се чувстваше странно, когато ѝ се наложи да отиде на юг от Темза. Но пътуването до Кройдън ѝ се струваше като пътуване до друга държава. Наложиха ѝ се да го търси на картата. Трябваше да отиде до метростанция „Виктория“ и да се качи на наземната железница. Потокът от пристигащи пътници, пътуващи за работа от предградията, беше огромен, но влаковете, които тръгнаха от Лондон, бяха почти празни. Мегалополисът беше като гигантска твар, която засмукваше хората и едва в късния следобед щеше да ги изплюе обратно. Когато влакът прекоси реката, Фрида видя отдалеч рушащите се тухлени корпуси на отдавна нефункциониращата електроцентрала в Батърси. Тя дори се ориентира къде би трябвало да е жилището на Агнес Флинт точно до огромния пазар. След Клапам Джънкшън и Уондзуърт Комън гледката вече ѝ беше непозната и пред очите ѝ запрепусаха безименни паркове, гробище, задните дворове на къщи, търговски център, автоморга; за миг зърна жена, която простираше пране, и дете, което скачаше на син батут. Въпреки че улиците ѝ бяха непознати, Фрида продължи да гледа през прозореца. Беше ѝ интересно. Къщите и блоковете не можеха да се скрият от влаковете така, както успяваха да се скрият от колите. Човек не виждаше красивите им фасади, а всички онези грозни и неугледни неща отзад в дворовете им, на които собствениците не обръщаха внимание и не смятаха, че някой ще ги забележи: изпочупените огради, купищата смет, изоставената машинария.

Когато излезе от метростанцията, отново ѝ се наложи да разгледа картата, за да се ориентира накъде да тръгне, но това никак не беше лесно. Завъртя я няколко пъти, за да види от кой изход беше излязла. Въпреки това тръгна в неправилната посока и трябваше отново да погледне в картата, за да се ориентира къде точно се пресичаха „Пийл Уей“ и „Кларънс авеню“. Наложиха ѝ се да се върне обратно до метростанцията и оттам пое по многобройни квартални улички, докато стигна до „Ледбъри Клоуз“. Номер осем беше еднофамилна къща с

циментова мазилка с камъчета, която не се различаваше от околните къщи, с изключение на това, че беше по-поддържана, с особено внимание към детайла. Фрида забеляза новите прозорци, чиито рамки бяха прясно боядисани с лъскава бяла боя. От двете страни на входната врата имаше по една лилава керамична саксия със засаден миниатюрен храст, красиво оформен като спирала с помощта на градински ножици.

Фрида натисна входния звънец. Стори ѝ се, че не звъни, затова го натисна още веднъж, но отново не чу звънене. Почувства раздразнение и несигурност. Може би в къщата нямаше никого или пък звънецът не работеше и тя напразно стоеше там. А може би звънецът беше в изправност и тя просто досаждаше на някого, преди още да са се срещнали. Тя се подвоуми дали да не позвъни още веднъж и така да усложни ситуацията, или да потропа с юмрук по вратата и така да влоши още повече нещата, или просто да почака и да се надява всичко да бъде наред. Запита се защо изобщо се притеснява за това. След малко във вътрешността на къщата се чу шум и зад матираното стъкло на вратата се появи неясна фигура. В следващия миг на прага се показа едър мъж не дебел, но толкова внушителен, че сякаш изпълни входното пространство. Беше почти напълно плешив, с рошави сиви кичури по краищата на главата си. Лицето му беше загоряло от слънцето, като на човек, който прекарва доста голяма част от времето си навън. Беше облечен с широки сиви работни панталони и риза на сини и бели карета, а на краката си носеше солидни ботуши от тъмна кожа, по които имаше засъхнала кал.

— Не бях сигурна дали звънецът работи — каза Фрида.

— Всеки го казва — усмихна се човекът и около очите му се образуваха бръчици. — Той звъни в задната част на къщата. Нарочно съм го направил така, защото прекарвам много време в градината. Днес съм там от рано сутринта. — Той посочи с ръка към синьото небе. — В такъв хубав ден като този... — После отправи въпросителен поглед към Фрида.

— Вие ли сте Лорънс Дос?

— Да, аз съм.

— Името ми е Фрида Клайн. Тук съм, защото... — Какво трябваше да каже? — Тук съм, защото се опитвам да открия дъщеря ви Лайла.

Усмивката на Дос се стопи. Той като че ли изведнъж се състари и доби крехък и уязвим вид.

— Лайла! Търсите моята Лайла?

— Да.

— Не знам къде е. Изгубих връзка с нея.

Той вдигна безпомощно дланите си. Фрида видя ноктите му — мръсни от работата в градината. С това ли щеше да приключи всичко? Нима беше изминала целия път до Кройдън, само за да чуе това?

— Може ли да поговорим за нея?

— Защо?

— Срегнах човек, който я е познавал — каза Фрида. — Нейна стара приятелка. Казва се Агнес Флинт.

Дос кимна бавно с глава.

— Спомням си Агнес. Лайла излизаше с тази малка група момичета. Беше близка с тях. После тръгна в грешната посока.

— Може ли да вляза? — попита Фрида.

Дос се замисли за момент, после повдигна рамене.

— Елате да отидем в градината. Тъкмо се канех да пия чай.

Той поведе Фрида към задната част на къщата. Веднага се виждаше, че това беше домът на мъж на много организиран мъж — който живееше сам. През една отворена врата тя видя голям телевизор с плосък екран и купчинки дивидита, подредени на лавици. Имаше компютър. Подът беше постлан с дебел кремав килим и от това всички звукове се притъпяваха.

Пет минути по-късно двамата вече стояха във на моравата и пиеха чай от големи керамични чаши. Градината беше много по-голяма от очакванията на Фрида — простираше се на около трийсет — четиресет метра зад къщата. През зелената морава криволичеше застлана с чакъл алея. Имаше декоративни храсти, цветни лехи и пролетни цветя, цъфнали в различни цветове: минзухари, иглики, ранни лалета. Далечният край на градината не беше така култивиран, а зад него се виждаше голяма висока стена.

— Опитвам се да изчистя и да подреда градината — обясни Дос.
— След зимата.

— На мен ми изглежда подредена — каза Фрида.

— Поддържането ѝ е постоянна борба. Погледнете ей там. Той посочи към градината в съседство. Беше обрасла с трева, къпинови

храсти растяха на воля, виждаше се хилав рододендрон, няколко стари плодни дървета. — Това е общински имот. В къщата настаняват ту иракчани, ту сомалийци. Не са лоши хора. Живеят по-затворено. Но пребивават тук няколко месеца и после се изнасят. А за да се оформи и поддържа такава градина, са нужни години и постоянни грижи. Чувате ли това?

Фрида обърна глава.

— Не. Какво по-точно?

— Елате с мен.

Дос тръгна по чакълестата алея. Сега Фрида чу шум, който не можа да определи и който наподобяваше приглушен разговор в съседна стая. В дъното на градината имаше ограда; Фрида застана до Дос и погледна през нея. Развеселена и с невярващи очи, тя видя, че от другата страна на оградата имаше долчинка, която минаваше покрай градината, и в която ромолеше малък поток. От другата страна на долчинката вървеше пътека, а малко по-нататък се издигаше високата стена, която Фрида вече беше видяла. Тя забеляза, че Дос се усмихва на изненадата ѝ.

— Напомня ми за децата ми — каза той. — Когато бяха малки, заедно правехме малки хартиени лодки, пускахме ги в потока и ги гледахме как се отдалечават. Аз им казвах, че след три часа ще стигнат до Темза и ако приливът е достатъчно висок, ще отплават в морето.

— Какъв е този поток? — попита Фрида.

— Не знаете ли?

— Аз съм от Северен Лондон. Повечето от реките там отдавна текат под циментови покрития.

— Това е Уандъл. Сигурно сте чували това име.

— Да, знам, че има такава река.

— Извират от около миля по-нагоре. Оттук тече надолу покрай стари фабрики, сметища и под шосета. Преди години често се разхождах по пътеката отсреща, на другия бряг. Водата тогава беше пенлива и жълта, и вонеше. Но тук сме си добре. Когато децата бяха малки, ги пусках да газят във водата. Това е проблемът при всяка една река. Оставен си на милостта на онези, които живеят по-нагоре по течението. Това, което причиняват на тяхната част от реката, го причиняват и на твоята част от реката. А какво правят онези, които живеят по-надолу по течението, не е важно.

— Но е важно за хората, които живеят *още по-надолу* по течението — възрази Фрида.

— Това не е мой проблем — отвърна Дос, отпивайки от чая си. — Но винаги ми е харесвала идеята да живея край река. Никога не знаеш какво ще доплува по водата. Виждам, че и на вас това ви допада.

— Да, вярно е — призна Фрида.

— И така, с какво се занимавате, когато не търсите изчезнали момичета?

— Аз съм психотерапевт.

— Днес почивен ден ли имате?

— Би могло да се каже. — Те се обърнаха и тръгнаха обратно назад през градината. — А вие с какво се занимавате?

— Ето с това. — Дос направи широк жест. — Работя в градината. Грижа се за къщата. Постоянно правя нещо с ръцете си. Това ми носи спокойствие.

— С какво се занимавахте преди?

Той бавно се усмихна.

— Вършех нещо съвсем различно. Бях търговски посредник на фирма за фотокопирни машини. Животът ми мина в пътуване. — Дос покани с жест Фрида да седне на една пейка от ковано желязо, а той седна наблизко на един стол. — Знаете ли, има един израз, който и досега не мога да възприема. Когато хората смятат нещо за досадно и отегчително, те казват: „Това с все едно да гледаш как расте тревата“. Или пък: „Това с все едно да гледаш как съхне боята“. А аз точно на това се радвам — да гледам как расте тревата ми.

— Дошла съм при вас — каза Фрида — защото наистина искам да намеря дъщеря ви.

Дос остави много внимателно чашата на тревата до крака си. Когато се обърна към Фрида, по лицето му се четеше напрежение.

— И аз също искам да я намеря — изрече тихо той.

— Кога я видяхте за последен път?

Последва дълго мълчание.

— Имате ли деца?

— Не.

— Децата ми бяха всичко, което някога съм имал. Имах работа, заради която постоянно пътувах и на моменти дори съм мразил — но това, което истински желяех, беше да бъда баща и аз бях баща. Имах

чудесна съпруга и две момчета, а после се появи Лайла. Обичах момчетата, ритах топка с тях, водех ги за риба, правех всички онези неща, които един баща би трябвало да прави за синовете си. Но когато видях Лайла в момента, когато тя се роди, си помислих: „Ти си моята малка...“. — Той не можа да продължи, подсмръкна и Фрида видя, че в очите му блестяха сълзи. Изкашля се. — Тя беше прелестно малко момиче, умно, забавно, красиво. А после — боже, защо се случват тези неща? Майка й, моята съпруга, се разболя, боледува дълго и накрая почина. Лайла беше на тринайсет. Изведнъж общуването ми с нея стана трудно. Преди това между нас имаше много силна връзка, но после все едно че й говорех на чужд език. Смени си приятелките, започна да излиза все по-често, не се прибираще дни наред. Трябваше по-строго да я контролирам, но нали все пътувах.

— А братята й?

— До онзи момент те вече бяха излезли от семейството. Рики служи в армията, а Стийв живее в Канада.

— Какво стана след това?

Дос разпери безпомощно ръце.

— Не успях да намеря правилния подход. Каквото и да направех, все не беше достатъчно или не беше по вкуса й. Когато се опитвах да бъда строг, тя още повече се затваряше в себе си. Когато се опитвах да бъда мил с нея, имах чувството, че твърде много съм закъснял. Колкото повече исках да бъде тук, около мен, толкова повече тя ме отбягваше. За нея бях просто един досаден баща. Когато беше на седемнайсет, през повечето време живееше у приятели. Виждах я веднъж на няколко дни, после веднъж на няколко седмици. Отнасяше се с мен като с чужд човек. После спря да се прибира. Опитах се да я открия, но напразно. След време престанах да я търся, въпреки че никога не съм преставал да мисля за нея и да тъгувам за нея. Моето момиче.

— Знаете ли с какви средства се е издържала?

Фрида видя как челюстта му помръдна. Лицето му пребледня.

— Тя имаше проблеми. Мисля си, че може би е взимала наркотици. От доста години не се хранеше добре.

— Тези нейни приятелки. Знаете ли имената им?

Дос поклати отрицателно глава.

— Познавах приятелките й, когато бяха по-малки. Например Агнес, с която сте се срещнали. Бяха приятни момичета, смееха се

много, когато бяха заедно, ходеха по магазините, мислеха се за поголеми, отколкото всъщност бяха. Но тя се откъсна от тях, намери си нова компания. Нито веднъж не ги доведе вкъщи, нито пък ме запозна с тях.

— Когато напусна дома ви, имате ли представа къде е отишла да живее?

Той отново поклати глава.

— Някъде в района. Но мисля, че след това се е преместила надалеч.

— Съобщихте ли в полицията, че е изчезнала?

— Тя беше почти на осемнайсет. Веднъж толкова се разтревожих, че отидох в полицейския участък. Но когато казах на каква възраст е, полицаят в приемната отказа да напише рапорт.

— Кога беше това? Имам предвид последния път, когато я видяхте?

— Господи! — каза той накрая. — Преди повече от година. През ноември по-миналата година. Наистина ми е трудно да повярвам. Докато работя в градината, все си мисля, че ей сега ще влезе през вратата, както правеше преди.

Фрида го изслуша замислено.

— Добре ли сте? — попита Дос.

— Защо казвате това?

— Може би и аз не изглеждам кой знае колко добре, но ми се виждате бледа и уморена.

— Вие не знаете как изглеждам обичайно.

— Казахте, че днес е почивният ви ден. Така ли е наистина?

— Да. В общи линии.

— Вие сте психоаналитик. Разговаряте с хора.

Фрида стана, готвейки се да си тръгне.

— Точно така — отвърна тя.

Дос също се изправи.

— Трябваше да намеря някого като вас за Лайла — каза той с горчивина. — Мен не ме бива за това. Не умея да водя разговори. По-добре се справям, когато правя нещо с ръцете си. Но с вас лесно се общува. — Той се огледа наоколо със смутен вид. — Ще потърсите ли Лайла?

— Ще ми е трудно да се ориентирам откъде да започна.

— Ако чуete нещо за нея, ще ми се обадите, нали?

На излизане Дос намери къс хартия, написа телефонния си номер и го подаде на Фрида. Докато го взимаше, ѝ хрумна да го попита:

— Тя подстригвала ли ви е някога косата?

Той попила с длан голото си теме.

— Никога не съм имал много коса за подстригване.

— А вие нейната?

— Не. Тя имаше разкошна коса. Много се гордееше с нея. — Той се усмихна пресилено. — Никога не би ми позволила да се доближа до косата ѝ. Защо ме питате?

— Заради нещо, което Агнес каза.

Когато излезе на улицата, Фрида погледна отново в картата си и тръгна, но не обратно към станцията, където беше слязла, а към следващата спирка на метрото. До нея имаше две-три мили. Нямаше нищо против да отиде пеша до нея. Имаше нужда от движение, освен това се чувстваше по-бодра и енергична, защото трябваше да повърви из напълно непознат за нея район, където никога преди не беше стъпвала. Тя се озова на двулентов път, по който с грохот летяха камиони. От двете страни на шосето се виждаха жилищни комплекси от онези, които са били построени с бързи темпове след войната и сега вече се рушаха. Някои от апартаментите бяха със заковани дъски по прозорците, други имаха пране, простряно на малките им балкони. Мястото не беше много подходящо за разходка, но не след дълго тя свърна по една улица с малки терасовидни къщи от викторианската епоха и наоколо отново стана тихо. Въпреки това се чувстваше неспокойна толкова далеч от дома си.

Когато наближи метростанцията, Фрида мина покрай телефонна кабина и се спря. Вътре дори нямаше телефон; очевидно бе изтръгнат от вандали. Вгледа се по-отблизо. По стъклените стени бяха залепени многобройни стикери с обяви: млад модел, преподавателка по чужд език, много строга учителка, елитни компаньонки. Тя извади бележник от чантата си и си записа телефонните номера. Това ѝ отне няколко минути и двама тийнейджъри, които минаваха наблизо, започнаха да

се кикотят и да ѝ подвикват нещо нецензурно, но тя се направи, че не ги чува.

Когато се върна вкъщи, Фрида се обади по телефона.

— Агнес?

— Да.

— Обажда се Фрида Клайн.

— О, открихте ли нещо?

— Не открих Лайла, ако това имаш предвид. Изчезнала е. Баща ѝ не може да я намери. Новината не е добра, но си помислих, че може би ще искаш да узнаеш.

— Да. Да, разбира се. Благодаря ви. — Тя замълча за миг. — Ще отида в полицията, за да съобщя за изчезването ѝ. Трябваше да го направя още преди месеци.

— Вероятно няма да има резултат — каза Фрида меко. — Тя е пълнолетна.

— Все пак трябва да опитам. Не мога да оставя нещата ей така.

— Напълно те разбирам.

— Веднага ще го направя. Макар че след като не съм предприела нищо през всичките тези години, не виждам какво ще се промени за един час.

Джим Фиърби беше проверил три пети от общо двацет и трите имена в списъка си, които беше взел от регионални вестници и уебсайтове за изчезнали хора. Край три от тях вече беше сложил отметка; до едно от имената имаше въпросителна; други беше зачеркнал. Оставаха му още девет семейства, които трябваше да посети — девет майки, които щяха да го гледат с изопнати лица и тъжни очи. Още девет истории за изчезнали дъщери и още девет снимки, които да добави към колекцията си от лица на млади жени, които беше забол на корковата дъска в кабинета си.

Те го гледаха безмълвно, докато той седеше облегнат назад във фотьойла си с чаша чисто уиски и с димяща цигара. По-рано никога не пушеше вътре, но вече нямаше на кого да пречи. Местеше погледа си от лице на лице: ето я първата, Хейзъл Бартън, с нейната лъчезарна

усмивка — нея вече добре я познаваше. До нея беше Ванеса Дейл — тази, която се беше отървала. Роксан Ингейтстоун с нейното несиметрично лице и сиво-зелени очи. Дейзи Кру — жизнерадостна, с малка трапчинка на едната буза. Ванеса Дейл беше жива, Хейзъл Бартън беше мъртва. А останалите две? Той загаси цигарата си и веднага запали нова, всмуквайки дълбоко дима. Гледаше като омагьосан тези лица, докато те сякаш оживяха пред погледа му и втренчени в него, го молеха да ги намери.

Това беше кратък и много загадъчен имейл. Какво става? Кажи ми как си, кажи ми как са Рубен, Джоузеф и Саша. А Клои? Липсват ми разказите ти за твоето ежедневие, малките подробности. Липсваш ми.

Санди xxx

Фрида се беше уговорила със Саша да се видят в осем часа. Саша се беше обадила да ѝ каже, че има нещо, което трябва да сподели с нея. Фрида не можа да определи по тона ѝ дали това нещо беше добро, или лошо, но беше сигурна, че е важно. Преди това, както беше обещала, отиде да се срещне с Оливия.

Не знаеше какво да очаква, но беше поразена от външния вид на Оливия. Тя се появи на вратата в раирани панталони, пристегнати с шнур, изцапан с петна корсаж и джапанки. Лакът на ноктите на краката ѝ беше олющен, косата ѝ беше мазна, а най-учудващото бе, че на лицето ѝ — бледо и подпухнало, нямаше никакъв грим. Фрида никога не беше виждала Оливия без грим. Веднага щом станеше от леглото сутрин, тя внимателно си слагаше фондъотен, очна линия, дебел слой туш за мигли, яркочервено червило. Без тези мазила по лицето си тя изглеждаше посърнала и уязвима.

Беше трудно да ѝ се разсърди човек.

— Да не би да си забравила, че се разбрахме да се видим?

— Не, но не знаех колко е часът.

— Шест и половина е.

— Исусе! Времето лети, когато си заспал. — Тя се опита да го обърне на шега.

— Болна ли си?

— Снощи си легнах късно. Сега бях позадрямала.

— Да направя ли чай?

— Чай?

— Да.

— Предпочитам питие.

— Първо чай. Трябва да обсъдим някои неща.

— Като например това, че съм безобразна майка ли?

— Не.

Двете отидоха заедно в кухнята, която беше по-запусната от всякога. Отвратителният безпорядък в нея наподобяваше този, който

Клои успяваше да създаде в кухнята на Фрида: разхвърляни навсякъде чаши и празни бутилки, боклук, който извираше от торбите за смет по лепкавите плочки на пода, островчета от засъхнал восък по масата, кисел мирис, който изпълват въздуха. Фрида сложи в мивката някои неща от масата, за да освободи малко място.

— Както знаеш, тя избяга от мен — каза Оливия, очевидно, без да забелязва състоянието, в което се намираше кухнята ѝ. — Може би ти е казала, че съм я изгонила, но не е така. Тя ми наговори ужасни неща и после избяга.

— Казва, че си я ударила с четка за коса.

— Да, но четката беше с мек косъм. Майка ми навремето ме удряше с дървена лъжица.

Фрида пусна две пакетчета чай в каничката за запарване на чай и извади от мивката две чаши, за да ги измие.

— Доста си занемарила кухнята — каза Фрида. — Трябва да приведеш всичко в ред, преди Клои да се върне отново тук.

— Всички не можем да бъдем като теб. У вас всяко нещо е на мястото си. Това не означава, че аз не се справям.

— Изглеждаш зле. Цял следобед си изкарала в леглото. Къщата ти е в ужасно състояние. Клои избяга от теб. Доколкото разбирам, и Кирън си е тръгнал.

— Той е глупак. Казах му да се измита, но не предполагах, че ще вземе думите ми насериозно.

— Предполагам, че пиеш доста.

— Не можеш да ми казваш как да си живея живота.

— Клои е в моята къща и с теб трябва да поговорим колко дълго ще остане там и кога ще бъдеш готова тя да се завърне отново при теб. В момента е невъзможно да си дойде обратно, нали?

— Не виждам защо да не може да си дойде.

— Оливия, тя все още е дете. Трябва да ѝ се поставят известни ограничения, трябва да се приучи на ред.

— Знаех си, че няма да пропуснеш да ми кажеш, че съм безобразна майка.

— Казвам, че Клои има нужда някой да я буди сутрин, а вечер да разговаря с нея. Има нужда от чиста кухня и храна в хладилника, стая, където да си учи уроците и да си пише домашните, чувство на стабилност.

— А аз? Аз от какво имам нужда?

Настъпи продължително мълчание. Оливия отиваше от чая си, а Фрида струпа на купчини мръсните чинии, тенджери и тигани, а торбите с боклука изнесе в антрето. След известно време Оливия попита с тих глас:

— Тя мрази ли ме?

— Не. Но ти е ядосана и се чувства пренебрегната.

— Не исках да я удрям. Не исках да бъда груба с Кирън и да го изгоня. Не разсъждавах трезво. Бях много объркана и нещастна.

— И може би доста пияна.

— Повтаряш едно и също нещо като развален грамофон.

Фрида си замълча. След малко Оливия заговори отново:

— Осъзнавам, че говоря глупости. Чувам ясно гласа си, когато изричам вулгарни думи. Но не успявам да спра навреме. Знам, че по-късно ще съжалявам.

Фрида започна да чисти енергично тенджерите и тиганите с кухненска гъбичка. Чувстваше се ужасно уморена и депресирана от хаоса в битието на Оливия.

— Трябва да положиш усилия и да внесеш малко ред в живота си — каза тя.

— Чудесно казано. Само че не знам откъде да започна.

— Започни да вършиш нещата постепенно. Изчисти къщата от тавана до мазето. Пий по-малко. Или изобщо не пий. От това може би ще се почувстваш по-добре. Измий си косата, изчисти си градината от бурените.

— Това ли казваш на твоите пациенти? Измий си косата и си оплеви скапаната градина?

— Понякога.

— Е, аз пък не си представях, че нещата в живота ми ще се развият по този начин.

— Може би, но аз мисля, че... — опита се да продължи Фрида.

— Както каза онзи мъж, всички ние имаме нужда да бъдем обичани.

— Кой мъж?

— Просто мъж — Оливия се развесели. — Беше донякъде смущаващо. Срецнах го снощи, когато никак не бях във форма. Чувствах се зле от всичко, случващо се около мен, и затова прескочих

до онзи хубав вино бар и изпих няколко питиета. Когато се връщах обратно къщи, попаднах на него. — Тя се изкикоти — смесица от срам и въодушевление. — Нали знаеш какво казват — „милостта на непознатите“.

— Какво се случи?

— Какво се случи ли? Нищо от това, за което си мислиш. Не ме гледай така. Спънах се, паднах на улицата и той веднага дотича. Моят добър самарянин. Помогна ми да се изправя, изтупа дрехите ми, после ми предложи за по-сигурно да ме придружи до къщи.

— Много мило от негова страна — каза сухо Фрида.

— Не можех просто да го отпратя ей така. Двата изпихме по още една чаша. После той си тръгна.

— Добре.

— Той май че те познава.

— Мен ли?

— Да. Мисля, че ти изпрати поздрави. Или целувки.

— Как му е името?

— Не знам. Попитах го, а той каза, че имената не са важни. Каза, че е имал няколко имена и не му е било трудно да ги смени. Каза още, че човек може да си сменя имената както си сменя дрехите и че аз самата трябва да опитам някой ден. А аз му казах, че искам да се казвам Джемайма! — И тя се изсмя гръмко.

Фрида обаче усети хлад. Тя седна срещу Оливия, наведе се към нея през масата и попита спокойно, но настоятелно:

— Как изглеждаше мъжът, Оливия?

— Как изглеждаше ли? Не знам. Не беше нищо особено.

— Каж ми. Питам те съвсем сериозно — настоя Фрида.

Оливия направи гримаса като нацупена ученичка.

— Косата му беше сива, съвсем късо подстригана. Як и набит. Нито висок, нито нисък.

— Какъв цвят бяха очите му?

— Очите му ли? Фрида, задаваш ми странни въпроси. Не си спомням. Всъщност бяха кафяви. Да, имаше кафяви очи. Казах му, че очите му са като на едно куче, което имахме преди години. Така е, бяха кафяви.

— Каза ли ти с какво се занимава?

— Не, не мисля. Защо?

— Сигурна ли си, че е казал, че ме познава?

— Каза, че наскоро ти е помогнал и че сигурно ще се сетиш.

Фрида притвори за миг очи. Видя Мери Ортън, втренчила поглед в нея, просната полумъртва на пода. Видя насочен към себе си остър нож — а след това, като призрачно видение, пред угасващия ѝ поглед се бе появила неясна фигура. Някой я бе спасил.

— Какво друго ти каза?

— Мисля, че аз говорих повече от него — промърмори Оливия.

— Каж ми всичко, което си спомняш.

— Плашиш ме. Фрида.

— Моля те.

— Знаеше, че имам дъщеря, която се казва Клои, и че в момента живее при теб.

— Друго?

— Няма друго. Причиняваш ми главоболие.

— Не спомена Тери, Джоана или Кари.

— Не.

— Не ми ли изпрати някакво послание?

— Само поздрави — или целувки. О, и спомена нещо за жълти нарциси.

— За жълти нарциси? Какво по-точно?

— Каза, че веднъж ти е подарил жълти нарциси.

Точно така. Дийн беше изпратил малко момиченце при нея в парка, което ѝ предаде букет от жълти нарциси и устно послание. Пет думи, които Фрида не можеше да забрави: „Не ти беше дошло времето“.

Тя се изправи.

— Да си го оставяла сам, макар и за малко?

— Не! По едно време отидох до тоалетната, но иначе — нищо не е откраднал, ако това имаш предвид. Човекът просто беше мил.

— Колко резервни ключа имаш?

— Какво? Прекаляваш, Фрида. Както и да е, не знам. Аз имам ключове, също и Клои. Има и още няколко, би трябвало да са тук някъде, но нямам представа къде точно.

— Слушай, Оливия. Ще накарам Джоузеф да дойде и да смени всички брави в къщата ти, а също така да монтира ключалки на прозорците.

- Да не си полудяла?
- Просто се грижа за вашата сигурност. Джоузеф ще дойде рано сутринта, така че гледай да станеш навреме.
- Какво става?
- Нищо, надявам се. Просто предпазна мярка.
- Тръгваш ли си?
- Имам среща със Саша. Виж, Оливия, повече не пускай непознати мъже в дома си.

Преди уговорената среща със Сейди Карлсън прекара двайсет минути с Дора Ленъкс. Двата седнаха в кухнята, а през това време, вдигайки шум до небето, Луиз чистеше и подреждаше всекидневната и антрето. Карлсън си помисли, че у Дора всичко беше бледо — бялото ѝ слабо лице, безкръвните и устни, малките ѝ длани с тънки пръсти, които си играеха машинално със солницата. Тя беше крехко, ефирно създание. Сините ѝ вени личаха под млечнобялата ѝ кожа. Карлсън се почувства отвратително, когато ѝ показа парцалената кукла и чу сподавеното ѝ скимтене.

— Съжалявам, че те притеснявам, Дора, но намерихме това в твоята стая.

Тя се втренчи в куклата, после отвърна погледа си.

— Твоя ли е?

— Ужасна е.

— Ти ли направи това, Дора?

— Не!

— Няма страшно, дори и да си го направила. Никой няма да ти се кара. Просто искам да знам дали ти си осакатила куклата.

— Аз само исках да я скрия.

— От кого?

— Не знам. От всички. Не исках никой да я види.

— Значи, малко си я разрязала и после си решила да я скриеш, така ли? — попита я Карлсън и добави: — Спокойно, не се притеснявай.

— Не. Не съм го направила аз! Куклата не е моя. Исках да я изхвърля в кофата за боклук, но после си помислих, че някой може да я види.

— Ако не е твоя, чия е тогава?

— Не знам. Защо питате? — В гласа ѝ се усетиха истерични нотки.

— Чуй ме, Дора. Не си направила нищо лошо, но искам да знам как тази кукла се е озовала в стаята ти, щом не е твоя.

— Намерих я — прошепна тя.

— Къде я намери?

— Един ден се бях разболяла и бях сама вкъщи. Имах висока температура и не отидох на училище. У дома нямаше никого. Мама каза, че ще се върне по-рано от работа, и ми остави сандвич до леглото. Не можех да чета, защото ме болеше главата, но не можех и да заспя, затова просто си лежах в леглото и слушах звуците, които идваха от улицата. По едно време се чу тракане и някой пусна нещо през отвора на пощенската кутия, но си помислих, че сигурно са рекламни листовки. По-късно, когато станах до тоалетната, от площадката на стълбището забелязах куклата, слязох долу, вдигнах я и видях... — Тя потрепери и млъкна, вперила поглед в Карлсън.

— Казваш, че някой с пъкнал куклата през отвора на пощенската кутия?

— Да.

— Разрязана по този начин?

— Да. Стана ми страшно. Не знам защо, но реших, че трябва да я скрия.

— И това се случи през деня, когато е нормално да няма никого тук?

— Бях болна от грип — каза, сякаш защитавайки се, Дора.

Карлсън кимна. Това, което си мислите, бе, че в който и да е от делничните дни именно Рут Ленъкс се е очаквало да намери разпорената кукла. Недвусмислено послание. Предупреждение.

Този път Сейди не беше гримирана и не ухаеше на парфюм. Беше дошла по-рано и си беше поръчала доматен сок. Поздрави Карлсън делово, сякаш бе колега от службата ѝ. Той се наведе да я целуне по бузата, но тя си извъртя главата и вместо това я целуна по ухото.

— Ако искаш, вземи си нещо за пиене. След това можем да поговорим.

Карлсън отиде до бара и си взе половин пинта^[1] бира, а после седна на стола срещу нея.

— Не знам какво да кажа — започна той. — Държах се като идиот. Винаги съм те харесвал, Сейди, и не съм искал да се възползвам от теб.

— Но точно това направи. Ако знаех, че целта ти е била просто един бърз секс в свободната ти от ангажименти вечер, нямаше да те допусна до себе си.

— Извинявай. — Настъпи неловко мълчание, в държането ѝ се усещаше студенина. Той заговори, опитвайки се да запълни тишината и да внесе малко топлота в каменното ѝ изражение. — Проблемът е, че напоследък се чувствам нещастен.

— Много от нас се чувстват нещастни.

— Знам. Това не може да е оправдание. Децата ми, Майки и Бела, — виждала си ги като по-малки — заминаха с майка си.

— Заминали са на почивка, предполагам.

— Не. Тя има нов мъж до себе си — сигурно ще се омъжи за него — така че, реално погледнато, той е новият им баща. Предложиха му хубава работа в Мадрид и те заминаха с него. Сега четиримата са там — едно щастливо семейство. — Той чуваше горчивите нотки в гласа си и се мразеше за това. — Заминаха за две години. Ще виждам децата, но няма да е същото. Всъщност нещата не са същите още откакто майка им си тръгна заедно с тях. Тогава осъзнах, че ги губя, но сега чувствам, че наистина съм ги загубил. Особено когато заминаха, аз...

Той млъкна изведнъж. Усети, че не би могъл да продължи, не би могъл да каже на Сейди, че животът му е изгубил смисъл. Че когато се събудеше сутрин, му струваше големи усилия да погледне света около себе си.

— Помислих си, че поне малко мога да запълня празнотата — изрече с мъка той. — Да се справя с отчаянието.

— Да запълниш празнотата с мен?

— Да. Чувствам се откъснат от всичко, сякаш всичко се случва на друг човек, а аз наблюдавам отстрани, все едно гледам филм. Затова, когато онази сутрин се събудих и те видях да лежиш до мен, вече знаех, че съм направил грешка и че не съм готов да започна нова връзка — с теб или с друга жена.

— Това ли е всичко?

— Да.

- Трябвало е по-рано да помислиш за тези неща.
- Права си.
- Аз съм зряла жена, личност. С теб бяхме приятели.
- Знам.

— Съжалявам, че се чувстваш по този начин. Сигурно е непоносимо трудно. — Тя стана, доматеният сок остана недопит на масата. — Благодаря ти, че накрая все пак беше честен с мен. Ако някога отново решиш, че имаш нужда от утеха, обади се на някого друго.

Фрида се върна обратно вкъщи малко преди да дойде Саша. Обади се на Джоузеф, който каза, че веднага ще отиде у дома на Оливия, за да сложи резета на предната и задната врата, а на следващата сутрин ще смени всички брави и ключалки. После звънна на Карлсън, но се включи гласовата му поща. Не остави съобщение — какво би трябвало да каже? „Мисля, че снощи Дийн Рийв е бил в дома на снаха ми Оливия“.

Той нямаше да ѝ повярва. Тя дори не знаеше дали да вярва на самата себе си, но страхът пронизваше тялото ѝ.

Саша пристигна малко след осем с торбичка храна за вкъщи, от която излизаше пара. Беше облечена с широка оранжева рокля, а меката ѝ коса обрамчваше лицето ѝ. Фрида забеляза леката руменина по бузите ѝ и искрящия ѝ поглед. Тя извади индийски хляб наан от влажен кафяв хартиен плик и го сложи върху чиния. Фрида запали свещи и извади бутилка вино от хладилника. Стори ѝ се странно, че дори пред Саша умело прикриваше своя страх и изтощение. Гласът ѝ звучеше уверено, ръцете ѝ не трепнаха, докато наливаше виното.

— Клои още ли е тук?

— Да. Но тази вечер има среща с баща си, така че поне сега къщата ми е на мое разположение.

— Ти имаш ли нещо против?

— Не мисля, че имах избор.

— Въпросът ми се отнасяше за друго.

— Има дни, в които се връщам — каза Фрида — а тя се е разположила като у дома си. В къщата — пълен безпорядък. Навсякъде разхвърляни тетрадки и учебници. Мивката пълна с мръсни съдове.

Понякога приятелите ѝ също са тук. Да не говорим за Джоузеф. Всякакви шумове и хаос, дори мирисът е различен. Чувствам се като натрапник в собствения си дом. Вещите ми сякаш вече не са моите. Единствено това усещане ме спира да не избягам.

— Поне всичко скоро ще приключи. Нали тя е тук само за седмица?

— Такава ни е уговорката. Ммм, това изглежда вкусно. Вино?

— Половин чаша — колкото да се чукна с теб.

Те седяха до масата една срещу друга и Фрида вдигна чашата си.

— Е, разказвай.

Саша не вдигна своята, само се усмихна щастливо.

— Знаеш ли, Фрида, светът изглежда по-пъстър и по-слънчев. Чувствам как в мен пулсира енергия. Сутрин, когато се събудя, усещам как пролетта отвън нахлува вътре в тялото ми. Знам, че се притесняваш да не би пак да позволя на някого да ме нарани — но ти се запозна с Франк. Той не е такъв човек. А и, реално погледнато, какво е да се влюбиш? Отчасти това означава да се отдадеш на възможността да изпиташ радост и да приемеш риска да бъдеш наранен. Да си позволиш да повярваш на другия. Знам, че в миналото съм правила грешки. Но този път е различно. Сега съм по-силна отпреди, вече не съм толкова мекушава.

— Много се радвам за теб — каза Фрида. — Наистина.

— Чудесно! Знам, че двамата ще си допаднете. Той казва, че си страхотна. Но аз не съм дошла, за да ти дърдоря за Франк като някаква хлапачка. Има нещо, което искам да споделя с теб. Още не съм казала на никого, но...

На вратата се позвъни.

— Кой ли може да е? За Клои е много рано, а и тя има ключ.

Звънецът отново иззвъня, а после на вратата се потропа. Фрида избърса устата си със салфетка, отпи глътка вино и стана.

— Който и да е, ще го отпратя — каза тя.

Пред вратата ѝ стоеше Джудит Ленъкс. Беше облечена в широко мъжко яке и с нещо, което се стори на Фрида като брич за езда. До нея бе застанала Дора с нейното бледо и изнурено лице и дълга кестенява коса, сплетена на френска плитка.

— Здравейте — изрече Джудит тихо, с малко неуверен глас — Казахте, че мога да идвам у вас.

— Джудит?

— Не исках да оставя Дора сама. Реших, че няма да имате нищо против.

Фрида премести поглед от едната към другата.

— Татко е много пиян — продължи Джудит. — Не знам къде е Тед. Не издържах повече да стоя вкъщи заедно с леля Луиз. Най-много да има още едно убийство.

Дора изхлипа сподавено.

— По-добре влезте — каза Фрида. Тя не можеше да определи кое чувство беше по-силно: съжалението към двете момичета, застанали на прага ѝ, или задушаваният я гняв, че трябваше да се погрижи за тях.

— Саша, това са Джудит и Дора. — Саша ги погледна изненадано. — Те са приятелки на Клои.

— Не съвсем — обади се Джудит. — Тед е приятел на Клои. Аз почти не я познавам. Дора никога не я е виждала. Нали, Дора?

— Не, не съм — прошепна Дора. Тя беше почти прозрачна, забеляза Фрида — сини вени под бледа кожа, сини сенки под очите, врат, който беше толкова тънък, че сякаш едва успяваше да крепи главата ѝ, кльощави колене, слаби крака, единият от които беше с ожулен пищял. Именно тя беше намерила майка си мъртва, спомни си Фрида.

— Седнете — покани ги тя. — Яли ли сте нещо?

— Аз не съм гладна — каза Дора.

— След закуска не съм яла нищо — отвърна Джудит. — А Дора дори не закуси сутринта.

— Ето. — Фрида извади още две чинии и ги сложи пред момичетата. — Има достатъчно храна за всички. — Тя улови въпросителния поглед на Саша. — Майката на Джудит и Дора почина наскоро.

Саша се наведе към тях, мекият израз на лицето ѝ се откри на светлината на свещите.

— Ужасно съжалявам.

— Някой я е убил — каза Джудит с дрезгав глас. — В дома ни.

— Но това е чудовищно!

— Двамата с Тед смятаме, че е бил любовникът ѝ.

— Недей — изхленчи жално Дора.

Фрида забеляза как в отсъствието на Тед Джудит копираше неговия гняв и разяждаща горчивина.

— Може ли малко вино?

— На колко години си?

— На петнайсет. Нали няма да започнете да ме поучавате, че не трябва да пия вино, защото съм само на петнайсет? — Тя изсумтя пренебрежително. Сините ѝ очи проблеснаха, гласът ѝ бе станал писклив.

— Утре си на училище, а и аз едва те познавам. Ще ти донеса вода.

Джудит повдигна рамене.

— Не си правете труда. Не ми се пие.

— Дора, хапни си ориз — каза Саша. В гласа ѝ се усещаха гальовни нотки. Копнее за деца, помисли си Фрида. Влюбена е и иска да си роди бебе.

Дора си сложи чаена лъжичка ориз в чинията и го побутна с неохота. Саша сложи ръката си върху ръката на момичето, при което то облегна главата си на масата и избухна в плач. Слабите му рамене се разтресоха, изтощеното му тяло се разтрепери.

— Господи! — възкликна Саша. — Бедното дете! — Тя коленичи край момичето и го обгърна с ръце. След малко Дора се обърна поривисто към Саша, зарови мокрото си от сълзи лице в рамото ѝ и се вкопчи в нея като удавник.

Джудит ги гледаше с безизразно лице.

— Може ли да поговорим? — обърна се тя шепнешком към Фрида, докато Дора хлипаше шумно.

— Да, разбира се.

— Ей там, навън. — Джудит посочи с глава към вътрешния двор.

Фрида стана и отвори задната врата. След топлината на деня вечерният въздух все още беше приятен и тя усети аромата на подправките, които бе засадила в сандъчета.

— Какво има? — попита Фрида.

Джудит я погледна, после отклони погледа си. Изглеждаше едновременно и по-голяма, и по-малка за възрастта си: голям човек и малко дете в едно цяло. Фрида стоеше и чакаше. Кърито ѝ щеше да се превърне в студена и твърда мазна маса.

— Не се чувствам добре — промълви Джудит.

Вече започваше да захладнява. Фрида знаеше какво иска да ѝ каже Джудит — онова, което би споделила с майка си.

— В какъв смисъл? — попита я тя.

— Чувствам гадене.

— Сутрин ли?

— Най-вече сутрин.

— Бременна ли си, Джудит?

— Не знам. Може би — отрони тя едва чуто.

— Направи ли си тест?

— Не.

— Трябва да си направиш тест за бременност възможно най-бързо. Тестът е много надежден. — Фрида се опита да отгатне изражението на лицето на момичето. — Комплектите се продават свободно във всяка аптека — добави тя.

— Знам.

— Но се страхуваш, защото след това ще знаеш със сигурност.

— Да.

— Ако предположим, че си бременна, колко напреднала би трябвало да е бременността ти?

Джудит сви рамене.

— Закъснява ми няколко дни.

— От един сексуален контакт ли?

— Не.

— Имаш си приятел, така ли?

— Ако „приятел“ е точната дума...

— Каза ли му?

— Не.

— Вероятно не си казала и на баща си.

Тя се изсмя подигравателно и с горчивина.

— Не!

— Виж, първо трябва да разбереш дали си бременна и ако се окаже, че си бременна, ще трябва да решиш какво да правиш. Има хора, с които можеш да се посъветваш. Не е нужно сама да вземеш решение. Има ли други възрастни, с които да поговориш? Член на семейството, учител?

— Не.

Фрида леко притвори очи. Очевидно трябваше да поеме този товар.

— Добре. Можеш да направиш теста тук, ако искаш, а после пак ще поговорим.

— Наистина ли?

— Наистина. И може би ще трябва да си помислиш дали да не споделиш с баща си.

— Вие не разбирате.

— Той може би няма да реагира по начина, по който очакваш.

— За него аз съм неговото малко момиче. Той дори не ми дава да нося грим! Знам как ще реагира. Мама е мъртва, полицаите сноват из къщата, а сега и това. Направо ще го *убие*. А колкото до Зак... — Тя млъкна и направи гримаса. На дребното ѝ лице се изписаха всякакви емоции.

— Зак твоят приятел ли е?

— Той ще побеснее, ако разбере.

— Защо? За тази работа са нужни двама, а ти си тази, която трябва да се справи с последствията.

— Би трябвало да взимам хапчета против забременяване. *Взимам* хапчета против забременяване. Само че от време на време забравям да ги пия.

— Зак в твоето училище ли учи?

Джудит направи гримаса.

— Какво означава това?

— Означава „не“.

Фрида я погледна изпитателно.

— На колко години е Зак?

— Какво значение има това?

— Джудит?

— На двасет и осем.

— Ясно. Имате голяма разлика във възрастта.

— Благодаря. Мога да смятам.

— Ти си непълнолетна.

— Това е просто един глупав закон, който някакви старци са измислили, за да пречат на младите хора да правят онова, което те самите са правили, когато са били млади. Аз не съм дете.

— Кажи ми, Джудит, майка ти знаеше ли за Зак?

— Не ѝ бях казала. Знаех как ще реагира.

— Значи, тя нямаше никаква представа?

— Как би могла? — Джудит хвърли поглед назад към осветената кухня. Дора седеше, подпряла с длан главата си, и говореше нещо; Саша я слушаше внимателно. — И все пак...

— Какво?

— Мисля си, че може би е разбрала, че взимам противозачатъчни.

— Какво те кара да мислиш така?

— Знаех, че ще ги намери, ако ги държа някъде на открито. Тя имаше дарба за това — да надушва тайните на другите. Ако ги бях скрила в чекмеджето с бельото ми или в чантичката с гримовеите ми, или под матрака, веднага щеше да ги изрови. Като тревата на Тед. Затова ги сложих в един чорап в шкафа до банята, който рядко някой отваря, и то само за да захвърли вътре нещо непотребно. Но аз подозирам, че ги е намерила. Може да звучи параноично, но мисля, че беше въртяла индикатора, така че стрелката да сочи към точния ден. Често пъти си взимах хапче, без да обръщам внимание дали съответства на деня, но на два пъти забелязах, че някой е въртял индикатора. Сигурна съм.

— Може би по този начин е искала да ти покаже, че знае.

— Не знам. Струва ми се глупаво. Защо просто не ми е казала?

— Защото е знаела, че ще ѝ се разсърдиш и няма да споделиш нищо с нея.

— Може би. — Джудит се обърна. — Значи, смятате, че е знаела?

— Вероятно да.

— И е чакала да ѝ се доверя?

— Възможно е.

— Но аз така и не го направих.

— Очевидно не.

— Чувствам се така, сякаш никога не съм я познавала. Не си спомням добре лицето ѝ.

— В момента си много объркана. — Фрида реши да действа. — Слушай, Джудит. На няколко минути път оттук има аптека, която работи до късно. Ако успея, ще ти купя комплект за уринарен тест за бременност и ще можеш да го направиш тук още сега.

— Сега?

— Да.

— Още не съм готова за това.

— Поне ще знаеш. Най-лошо е да си в неведение. Нейната стара мантра — но като че ли вече произгъркана. Фрида се вгледа в бледите очертания на напрегнатото лице на Джудит. Сложи ръката си на рамото ѝ и я поведе към кухнята.

— Кърито ти изстина. — Саша се приближи и докосна ръката ѝ.

— Предполагам. Следващия път ще отидем на ресторант. Сега ще трябва да изляза за няколко минути.

— Къде?

— До аптеката, за да взема някои неща.

— Тя мисли, че е бременна, нали? — попита я тихо Саша.

— А ти как разбра?

— Комплект за уринарен тест ли смяташ да купиш?

— Да. Ако е отворено.

Саша се извърна леко и каза с равен тон:

— Имам една опаковка в чантата си. Ако иска, може да я използва.

— О, Саша! — Фрида си спомни за някои неща, които и бяха направили впечатление: Саша не вдигна чашата си и не пи вино, Саша говореше с Дора с майчинска нежност, вълнението на Саша по-рано същата вечер сякаш искаше да сподели нещо важно. — Това ли искаше да ми кажеш?

— Да.

— Бременна ли си?

— Да поговорим за това по-късно.

Джудит не беше бременна. Фрида ѝ каза, че гаденето и закъснението на цикъла ѝ най-вероятно се дължат на шока и душевната ѝ мъка. Каза ѝ още, че трябва да прояви разум, а не да я кара както досега. Тя беше на петнайсет, а имаше интимна връзка с мъж, който бе с тринайсет години по-голям от нея.

— Трябва да поговориш с някого — добави Фрида.

— Нали сега говоря с вас.

Фрида въздъхна. Главата ѝ пулсираше от умора.

— Имам предвид с някого другото, не с мен.

Тя направи на Джудит чаша чай, а на изтощената от плач Дора чаша горещ шоколад.

— Ще ви извикам такси. Баща ви и леля ви сигурно се притесняват.

Джудит изсумтя недоволно.

В този момент на входа се позвъни.

— Това трябва да е Клои — каза Фрида.

— Аз ще отворя. — Саша стана, докосна приятелски рамото на Фрида и отиде до входната врата.

Не беше Клои, а Тед. Личеше му, че се бе напушил с марихуана.

— Клои още ли не си е дошла? — попита той.

— Не. Сега ще поръчам такси — отвърна Фрида, взимайки в ръка телефонната слушалка. — Можете всички заедно да се приберете къщи. — Тя даде адреса си на дежурния оператор и затвори телефона.

— Няма начин. Няма как да стане. Татко е мъртвопиян, а леля Луиз е направо бясна. Нямам намерение да прекарам там нощта.

— Тогава и аз няма да се прибера — каза Джудит. Сините ѝ очи проблеснаха предизвикателно. — Нито пък Дора. Нали, Дора?

Дора я погледна ужасено.

— Таксито ще бъде тук след около пет минути. И тримата си отивате къщи.

— Не, аз не мога да се върна там — възпротиви се Тед.

— Не можете да ни накарате насила — добави Джудит. Дора отново облегна главата си на кухненската маса и притвори очи. Клепачите ѝ изглеждаха прозрачни.

— Не, разбира се. Но тогава къде ще отидете?

— Има ли значение?

— Да. Доколкото знам, ти си вече на осемнайсет, при това си момче и можеш да се грижиш за себе си — поне на теория. Джудит е на петнайсет, а Дора е на тринайсет. Погледни я. Имате ли приятел, у когото да пренощувате?

— Не можем ли да останем тук? — попита неочаквано Дора. — Не можем ли да прекараме тук нощта? У вас се чувстваме на сигурно място.

— Не — каза Фрида. Усети върху себе си погледа на Саша.

В този момент ѝ се прииска да вземе една чиния и да я запокити към стената; да грабне един стол и да разбие с него прозореца, така че

отвън да нахлуе свеж въздух в тази гореща кухня, наситена с мирис на къри, пот и тъга. Още по-добре щеше да бъде, ако просто избяга от вкъщи — да хлопне вратата след себе си и да диша свободно в прохладната априлска нощ, да се любува на звездите и луната, да усети мекото докосване на вятъра — а те нека се оправят с мъката и хаоса около тях без нея.

— Моля ви обади се отново Дора. — Ще бъдем много тихи и няма да ви притесняваме.

Тед и Джудит мълчаха и чакаха, вперили погледи в нея.

— Фрида! — изрече Саша с предупредителен тон. — В никакъв случай. Не е честно спрямо теб.

— За една нощ — каза Фрида. — Само за една нощ. Чухте ли ме? Сега ще трябва да се обадите вкъщи и да кажете на леля ви и на баща ви, ако е в състояние да разтоваря.

— Да!

— Когато дойде таксито, ще го отпратя, но ще се уговорим да дойде рано сутринта, за да ви закара у вас. Утре всички сте на училище. Разбрахме ли се?

— Да, обещаваме.

— Къде ще спим? — попита Дора.

Фрида си помисли за уютното си ателие на таванския етаж, в което Клои беше сътворила невъобразима бъркотия. Помисли си за любимия си хол с подредените на лавиците книги, с дивана до камината, с масичката за шах до прозореца. Всичко беше на мястото си. Нейното тихо убежище от света с всичките му грижи и неволи.

— Оттук — посочи им тя антрето и вратата на хола.

— Имате ли спални чували?

— Не. — Фрида се изправи. Тялото ѝ беше толкова натежало, че ѝ струваше огромно усилие на волята дори да се помръдне. Главата ѝ бучеше. — Ще ви донеса чаршафи и завивки и може да използвате възглавниците от дивана и от фотьойла.

— Аз ще се заема с това — настоя Саша. Тя погледна Фрида със загриженост и тревога.

— Мога ли да си взема вана? — попита Тед.

Фрида го изгледа немигащо. Новата запушалка беше в чантата ѝ.

— Не, не може! Използвай само мивката.

Входният звънец отново извъня и Саша отиде да отпрати таксито. Веднага след това нахлу Клои в обичайното си състояние на гневна превъзбуда след поредната среща с баща си. Тя прегърна Тед, после Фрида, после Саша.

— Освободете ми кухнята — каза Фрида. — Ще я почистя, а после отивам да спя.

— Ние ще я почистим — изписка весело Клои. — Остави на нас.

— Не. Идете в другата стая, а аз ще се справя тук. Време е да си лягате — утре ще станете в седем и малко след това ще излезете. Не вдигайте шум. И ако някой от вас използва четката ми за зъби, ще го изхвърля навън, независимо че вече е ноц.

Имам чувството, че си се изпарила. Къде си? Обади ми се, пиши ми, недей да мълчиш!

Санди xxx

[1] Английска мярка за вместимост, равняваща се приблизително на 500 милилитра. — Бел.прев. ↑

— Забавно, а? — подхвърли Райли.

— В какъв смисъл? — не разбра Ивет.

— Ровим из вещите на хората, отваряме чекмеджетата им, четем дневниците им. Доста е любопитно, макар и неприлично. Ще ми се да можех да направя същото в апартамента на приятелката ми.

— Изобщо не е забавно — тросна се Ивет. — И не го казвай на глас, дори и пред мен.

Райли тършуваше из шкафа с документи във всекидневната на семейство Кериган. Вече бяха претърсили голямата спалня и кухнята. След побоя Пол Кериган беше престоял една нощ в болницата и сега беше излязъл, но вкъщи ги бе посрещнала жена му — мълчалива, със стиснати устни. Не им бе предложила чай или кафе и докато те ровеха из вещите на двамата, вадеха бельото им, включваха компютрите им, четяха личната им кореспонденция, надничаха в банята, забелязвайки мръсната ивица във ваната, останала след къпане, оглеждаха дрехите в гардероба, между които и няколко пуловера на Пол Кериган, проядени от молци, долу се чуваше тряскане на врати и тракане на тенджери. Когато Ивет се бе срещнала с нея последния път, тя изглеждаше замаяна, уморена и тъжна. Сега обаче бе гневна.

— Ето — каза Илейн Кериган, влизайки в стаята. — Може би не сте намерили това. Беше в сака му за велосипеда в шкафа под стълбите.

Между палеца и показалеца си жената държеше с очевидна погнуса малка квадратна опаковка.

— Презервативи — каза тя и ги хвърли на масата сякаш бяха използвани. — За интимните му срещи в сряда, предполагам.

Ивет се постара да запази невъзмутимото си изражение. Надяваше се Райли да си замълчи и да не реагира.

— Благодаря ви. — Тя взе пакетчето и го сложи в найлоновата торбичка за улики.

— Не ги ли е използвал с вас? — попита Райли с бодър глас.

— Преди няколко години се лекувах от рак и след химиотерапията не мога да забременявам — обясни Илейн Кериган. По лицето ѝ премина сянка на смущение. — Така че с мен не ги е използвал.

— Значи... — започна Ивет.

— Има и друго, което трябва да кажа. Пол се прибра доста късно през онази вечер.

— Имате предвид шести април ли?

— Да. Бях се прибрала много преди него. Запомнила съм това, защото тогава направих лимонов пай с целувки и се притесних, че ще му се разтопи глазурата. Смешно е за какви неща се притесняват хората, нали? Както и да е, той се върна късно. Сигурно е било след осем.

— Защо не ни казахте за това преди?

— Трудно е човек да си спомни веднага всички подробности.

— Разбирам — каза Ивет. — Ще трябва отново да дадете показания.

Тя погледна към Райли. На лицето му се беше появило закачливо изражение и той като че ли едва сдържаше усмивката си.

— Когато си дойде, си взе продължителен душ добави Илейн — и хвърли дрехите си за пране. Каза, че е имал тежък ден на обекта и трябвало да отмие цялата мръсотия, преди да седне да вечеря.

— Много е важно да ни кажете всичко, което знаете отбеляза Ивет. — Мога да си представя колко сте гневна и наранена, но трябва да съм убедена, че няма връзка между опаковката, която сте намерили, и новите подробности, които ни съобщихте. Което впрочем утежнява положението на съпруга ви.

— Бясна съм на Пол, ако това имате предвид — каза Илейн. — Радвам се, че му нанесох побой. Сякаш някой го е направил заради мен. Но аз ви казах това, което си спомних. Мой дълг е, нали така?

Когато си тръгнаха, срещнаха синовете на семейство Кериган. Те имаха лицата на баща си и очите на майка си. Двамата изгледаха Ивет и Райли с нескрита омраза.

По същото време Крис Мънстър правеше оглед на апартамента, в който Пол Кериган и Рут Ленъкс се бяха срещали всяка сряда следобед

през последните десет години, с изключение на ваканциите. Той правеше инвентарен списък, като старателно вписваше намерените вещи: два чифта домашни чехли — неговите и нейните; две хавлии за баня неговата и нейната; една лавица, пълна с книги, в спалнята сборник с избрани стихове за детството, сборник с описания на породи кучета, тетралогията на Уинстън Чърчил „История на англоезичните народи“, сборник с хумористични разкази, томче с комикси, които не се сториха много интересни на Мънстър — всички книги бяха подходящи за четене на части. Спалното бельо беше взето за изследване за следи от телесни течности, но върху тапицирания стол беше праметнато капитонирано покривало в светли тонове, а на пода беше застлана продълговата тъкана пътека. Завесите бяха на жълти карета и създаваха настроение. Гардеробът от суров чам беше празен, с изключение на две негови ризи и лека лятна рокля със скъсан цип.

В чистата, гола баня: две четки за зъби; две памучни кърпи; две хавлиени кърпи; крем за бръснене, дезодорант (негов и неин), конец за зъби, вода за уста. Той си представи как двамата внимателно се измиват, почистват си зъбите, правят си гаргара с вода за уста, оглеждат се в огледалото над мивката за евентуални следи от любовната им игра, след което се обличат отново в небиещи на очи дрехи и всеки от тях се връща обратно в другия си живот.

В стаята, служеща за кухня и всекидневна, имаше четири готварски книги и комплект от обичайните съдове и прибори за готвене (тенджери, тигани, дървени лъжици, две тави за печене), както и неголям брой чинии, купи, стъклени чаши. Четири керамични чаши, които се сториха на Мънстър същите като онези, които бе видял в дома на семейство Ленъкс. Може би ги беше купила по едно и също време. В малкия хладилник имаше бутилка бяло вино, а на един от плотовете — две бутилки червено вино. Увехнал стрък зюмбюл беше клюмнал в саксия с изсъхнала пръст. На перваза на прозореца имаше две спаружени глави лук. Покривка на райета беше застлана върху дървената маса в средата на стаята. От едната ѝ страна бяха сложени няколко кутии с мозайки с различни нива на трудност. Колода карти. Цифров радиоприемник. Стенен календар, на който нямаше нищо отбелязано. Червена възглавница с пайети на канапетото с две седалки.

Десет години, прекарани в лъжи, помисли си той. Само заради ей това.

— Кериган вече няма алиби — каза Карлсън.

— Може би не — обади се Ивет, — не съм сигурна на кое от разказаното от госпожа Кериган да повярвам.

— Значи, си на страната на Пол Кериган. — Отляво се чу смехът на Райли, подобен на кудкудякане.

— Ивет определено не е на негова страна. Тя не може да го понася — възрази Карлсън. — Чудех се обаче, защо са му били нужни презервативи. Не и заради жена му.

— И не заради госпожа Ленъкс — допълни Ивет. — Знаем, че е имала вътрематочна спирала.

— Въпреки това би могъл да използва и презервативи — каза Райли.

— Защо? — учуди се Карлсън.

Райли се смути. На Карлсън ли трябваше да обяснява тези неща?

— Ами — започна той, — за да не прихване нещо от Рут Ленъкс. Нали знаете какво казват хората: когато спиш с някого, значи, спиш с всичките му партньори, с техните партньори и прочее.

— Да, схванахме идеята ти — каза Ивет.

Карлсън изведнъж се сети за Сейди. Нещата между тях бездруго се бяха развили зле. Това не беше възможно, или пък...? За момента отхвърли тази мисъл — беше твърде ужасяваща.

— И ти ли така смяташ? — обърна се той към Ивет.

— Категорично не — отвърна тя. — Ако презервативите са били предназначени за секс с Рут Ленъкс, те щяха да бъдат в апартамента за срещи, а Мънстър изобщо не е открил такива. Сигурно е имало и друга жена.

— Звучи правдоподобно — отбеляза Карлсън. — Въпросът е, знаела ли е Рут Ленъкс за това?

— Другият въпрос е защо е държала противозачатъчни в онзи шкаф? — добави Ивет. — Също така не преставам да мисля за онази парцалена кукла.

— Продължавай.

— Предположихме, че е била изпратена на Рут Ленъкс като знак за предупреждение. Което означава, че някой е знаел и е имал намерение да разкрие истината за любовната им връзка.

— И?

— Ами ако грешим и се окаже, че куклата всъщност е била предназначена за Дора? Знаем, че е била тормозена в училище през месеците, предхождащи смъртта на майка ѝ. Може би са го направили някои хлапета, които са знаели, че тя е болна и ще бъде сама вкъщи.

— Но защо? — попита възмутено Райли.

— Защото децата са жестоки.

— Това е ужасно.

— За тях това би било просто игра — каза Ивет. Колегите ѝ забелязаха горчивината в гласа ѝ и пламналите ѝ бузи.

— Може би си права — изрече бързо Карлсън, за да я избави от конфузната ситуация. — Но сами разбирате, че в момента стреляме напосоки...

— Горката! — каза Райли. — Независимо с коя от двете са се изгаврили.

— Противозачатъчните са били на Джудит Ленъкс — каза Фрида.

Първото нещо, което направи тази сутрин, бе да отиде до полицейското управление.

Карлсън забеляза тъмните кръгове под очите ѝ, напрегнатото ѝ изражение. Тя не пожела да седне, а застана до прозореца.

С това се решава една от загадките.

— Тя е на петнайсет.

— Не е необичайно, за петнайсетгодишните младежи да са сексуално активни — каза Карлсън. — Тя поне внимава.

— Приятелят ѝ е доста по-голям, приближава трийсетте.

— Това е голяма разлика.

— Джудит смята, че майка ѝ вероятно е разбрала за тях.

— Възможно е.

— Реших, че трябва да знаеш за това. Предупредих Джудит, че ще те информирам.

— Благодаря ти.

— Името му е Зак Грийн. — Тя видя как Карлсън надраска името в бележника пред себе си.

— Искаш ли кафе?

— Не.

— Добре ли си?

Тя замълча, чудейки се дали да му каже за Дийн и за опасенията си, че е бил в дома на Оливия.

— Няма значение — отвърна тя накрая.

— Напротив, има значение.

— Трябва да тръгвам.

— Още не си се върнала на работа, нали?

— Все още не. С малки изключения.

— В такъв случай седни, моля те, за няколко минути и ми кажи случило ли се е нещо.

— Трябва да тръгвам. Има някои неща, които трябва да свърша.

— Какви неща?

— Трудно би разбрал. И аз самата не съм съвсем наясно.

— Опитай се да споделиш с мен.

— Не.

— Смятам да го родя.

Саша и Фрида бяха седнали в малко кафене до Риджънтс Канал. Флотилии от патета, предвождани от патици, се движеха по кафявата вода, ловко маневрирайки между всякакви боклуци и нападали клони.

— Значи, си решила?

— Да, решила съм.

— Стана много бързо — каза Фрида. — Само преди месец ти едва го познаваше.

— Знам — но не ме гледай така загрижено. Искам да се радваш за мен.

— Аз наистина се радвам за теб.

— Никога през живота си не съм била толкова сигурна в нещо, нито толкова щастлива. Дори ако го познавах само от седмица, пак щях да бъда сигурна в избора си. Ще се преместя да живея при Франк и ще имам бебе. Целият ми живот ще се промени.

— Заслужаваш да си щастлива — изрече Фрида с топъл и искрен глас. Помисли си за Санди в Америка. Имаше чувството, че е някъде безкрайно далеч. Понякога едва си спомняше лицето и гласа му.

— Благодаря. Притеснявам се, че не мога да плета.

— Не е нужно да плетеш.

— Нито пък мога да говоря по бебешки.

— Не мога да си те представя да говориш по бебешки. Те се разсмяха, после отново станаха сериозни. Саша взе ръката на Фрида в своята.

— Ти си моята скъпа и обичана приятелка — каза тя и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Хормоните те правят прекалено емоционална.

— Не. Без теб не знам докъде щях да стигна.

— Щеше сама да се справиш.

— Едва ли. Но, Фрида — ти добре ли си?

— Защо пък да не съм добре?

— Тревожа се за теб. Ние всички се тревожим.

— Не е нужно.

— Обещавах ли да ми кажеш, ако нещо не е наред?

Но Фрида смени темата на разговора. Не можеше да обещае това.

Джоузеф погледна бележника, който Фрида му подаде.

— Имам и телефонни номера — от стикерите, които бяха залепени на телефонната кабина.

— Значи, се обаждам на телефонния номер — каза Джоузеф.

— Знам, че искам прекалено много от теб. Но ако се обадя аз, отсреща ще се учудят, че чуват женски глас; тогава ще трябва да обяснявам подробности и най-вероятно нищо няма да се получи.

— Фрида, ти вече казала това.

Фрида отпи от чашата си. Чаят ѝ беше изстинал.

— Чувствам се виновна, че те карам да се обаждаш на проститутки. Благодарна съм ти, че си готов да го направиш. Вече направи толкова много за мен.

— Твърде много — усмихна се Джоузеф. — Сега ли да се обадя?
— Фрида му подаде през масата мобилния си телефон и той го взе. — Започвам с учителката по френски. — Джоузеф набра номера, а Фрида се запита дали го е правил и преди. През годините беше имала пациенти, които бяха споделяли, че са ходили при проститутки или че са имали фантазии, че използват услугите на проститутки. В медицинския колеж беше присъствала на събирания, на които беше поканена стриптийзърка. Това същото ли беше, или нещо съвсем различно? „Приеми го“ — беше изкрещял насреща ѝ един студент по медицина с пламнало лице. — „Бъди по-свободна“. Джоузеф записваше нещо в бележника. Упътванията очевидно бяха сложни. Накрая той ѝ върна телефона.

— „Спенсър Корт“.

— „Спенсър“ — поправи го Фрида.

— Да. Намира се близо до „Кери Роуд“.

Фрида погледна в азбучния показалец на туристическия пътеводител за Лондон.

— Оттук е на няколко преки. Може да повървим пеша.

Голяма желязна порта в края на „Кери Роуд“ водеше към квартал с общински жилища. Първият блок се наричаше „Уърдзуърт Корт“ и те тръгнаха покрай партерни етажи, където се виждаха заключени гаражи и огромни контейнери за смет. Фрида се спря за момент. Край тях се търкаляха скъсани торби, от които се беше разпилял боклук, преобърнатата количка за пазаруване в супермаркета, счупен телевизор, който вероятно е бил хвърлен от по-горен етаж. Малко по-нататък забулена жена взеше детска количка.

— Знаеш ли, преди не разбирах и не възприемах подобни места — каза Фрида. — Едва когато посетих едно хълмисто градче в Сицилия, прозрях идеята за този тип жилищни комплекси. Трябвало е да бъдат архитектурно подобие на малкото италианско градче, където британският архитект е прекарал почивката си: с много открити площи, където децата да могат свободно да играят; с пазари и улични артисти, с тъмни тесни алеи, по които хората едва да се разминават, да се срещат неочаквано, да клюкарстват, да се разхождат вечер. Но първоначалният замисъл не се е осъществил.

— Има такива райони в Киев, но в тях трудно се живее, когато навън е минус двайсет градуса — обясни Джоузеф.

Двамата стигнаха до „Спенсър Корт“ и се изкачиха по едно външно стълбище до третия стаж, проправяйки си път през захвърлени празни кашони от хранителни продукти, след което тръгнаха по терасата. Джоузеф погледна в бележника си, а после към апартамента пред себе си. На прозореца до вратата имаше желязна решетка, но стъклото му беше счупено и от вътрешната страна беше закрит с гипсокартон.

— Тук е — каза той. — На такива места трудно се добива настроение за секс.

— Винаги е било така. Поне в Лондон.

— Също и в Киев.

— Трябва да се държим спокойно с нея. Да я насърчим да говори — каза Фрида.

Тя натисна звънеца. Отвътре се чу раздвижване. Фрида погледна Джоузеф. Дали и той се чувстваше като нея? Някакво странно гадене и вина заради нещата, които се случваха в града, където тя живееше? Може би беше прекалено голяма моралистка или просто наивна? Беше наясно как се случват нещата в живота. Джоузеф стоеше и чакаше

спокойно. Чу се как някой пипа ключалката, после вратата се отвори на няколко инча и зад опънатата верига Фрида зърна младо и много дребно лице, начервени устни и перхидролена коса. Фрида понечи да каже нещо, но вратата се затръшна. Тя постоя в очакване отвътре да освободят веригата и да отворят вратата, но навсякъде цареше пълна тишина. Двамата с Джоузеф се спогледаха. Фрида отново натисна звънеца, но отговор не последва. Тя се наведе, натисна с два пръста капачето на отвора за пощата и надникна вътре. Нещо блокираше гледката.

— Искаме само да поговорим — каза Фрида. Отвътре мълчаха. Тя подаде телефона си на Джоузеф. — Опитай да й се обадиш. Кажи й кой си.

Той я погледна объркано.

— И кой съм всъщност?

— Кажи, че си мъжът, който е направил уговорката за срещата.

Джоузеф набра номера и зачака.

— Да оставя ли съобщение? — попита той.

— Не, няма смисъл. Сигурно си е помислила, че сме от имиграционните служби или от полицията, или пък че сме дошли с лоши намерения.

— Заради теб.

— Какво?

— Заради теб. Тя вижда жена и си мисли, че ние ще й направим нещо лошо.

Фрида се облегна на перилата на терасата и погледна надолу.

— Прав си — каза тя след кратко мълчание. — Това беше един глупав план. Много съжалявам, че те довлякох тук напразно.

— Не, не е напразно. Взимам телефона ти. Даваш ми туристическата карта. Придружавам те обратно до кафенето, ти сядаш там, поръчваш си хубав чай и парче торта. Аз ще се върна след около час.

— Не мога да искам това от теб, Джоузеф. Не е честно. И не е безопасно.

Джоузеф се усмихна на думите й.

— Не е безопасно? Щом няма да си до мен да ме закриляш ли?

— Не е коректно от моя страна.

— Хайде, тръгваме.

Когато се върнаха обратно на „Кери Роуд“, Фрида извади от портмонето си няколко банкноти и му ги даде.

— Трябва да ги попиташ дали познават момиче на име Лили Дос. Лайла. Тя самата така се е наричала. Нямам нейна снимка, иначе би било добре да им я покажеш. Но така или иначе им дай двайсет лири и още двайсет, ако ти кажат нещо. Според теб достатъчни ли са? Не разбирам от тези неща.

— Мисля, че са достатъчни.

— И внимавай.

— Естествено.

Двамата се разделиха. Тя влезе отново в кафенето и си поръча нова чаша чай, но така и не я докосна. Единственото ѝ желание бе да облегне глава на ръцете си и да поспи. Помисли си, че би било хубаво да прочете нещо или просто да поразмишлява. Извади скицника от чантата си и в продължение на двайсет минути се опита да нарисува по памет величествените чинари в „Линкълнс Ин Фийлдс“. Рисунката излезе несполучлива и тя си обеща скоро да отиде там и да ги нарисува на живо. Остави скицника настрана и се огледа наоколо. Млада двойка седеше на една маса до вратата. Тя срещна погледа на мъжа, който я изгледа враждебно, и от този миг нататък Фрида продължи да гледа само пред себе си. Когато усети докосване по рамото си, тя се сепна сякаш бе заспала, въпреки че беше сигурна, че не спеше. Беше Джоузеф.

— Мина ли вече един час? — попита тя.

Той погледна телефона, преди да ѝ го върне.

— Час и половина.

— Какво стана? Откри ли нещо?

— Не тук. Отиваме в някоя кръчма. Купуваш ми питие.

Още щом излязоха на улицата, видяха една кръчма и мълчаливо се отправиха натам. Вътре се чуваше шум от игрална машина, около която се бяха струпали тийнейджъри.

— Какво да бъде питието? — попита Фрида.

— Водка. Голяма водка. И цигари.

Фрида му купи двойна водка, пакет цигари и кутия кибрит, а за себе си взе чаша чешмяна вода. Джоузеф погледна недоволно питието си.

— Топло е като вода във вана — каза той. — Но будьмо.

— Какво?

— Това значи „Наздраве! Да бъдем вечно живи!“.

— Никой не живее вечно.

— Вярвам, че ти ще живееш вечно — каза той със сериозен тон и изпи водката си на един дъх.

— Да ти взема ли още една? — предложи Фрида.

— Време е за цигара.

Те излязоха навън. Джоузеф си запали цигара и всмукна дълбоко. Това напомни на Фрида за отдавна отминали дни и за стоенето пред училищните порти по време на обедната почивка. Той ѝ поднесе пакета, но тя поклати глава.

— И така? — попита Фрида в очакване.

Когато започна да говори, лицето му беше тъжно.

— Аз срещнал се с четири жени. Една от Африка, може би от Сомалия. Тя говорила английски като мен, но много, много по-лошо. Аз разбрал много малко. Там също и мъж. Той искал повече от двайсет за нея. Много повече. Сърдит мъж.

— Боже мой, Джоузеф. Какво стана?

— Всичко нормално. Аз обяснил.

— Ами ако е имал оръжие?

— Оръжие щяло да е проблем. Но нямал оръжие. Аз му обяснил и си тръгнал. Но без резултат. После се срещнал с момиче от Русия и с друго момиче, но не знам откъде. От Румъния, може би. Последното момиче, което аз видял, тя казала няколко думи и нещо отвърте ме накарало да я заговоря на украински. За нея голям шок. — Той се усмихна, но очите му остро проблеснаха.

— Джоузеф, ужасно съжалявам.

Той загаси цигарата си на външната стена на кръчмата и си запали нова.

— Е, не е станало кой знае какво. Ти очакваш да ти кажа: „О, това е младо момиче от родния ми край“. Но, Фрида, аз не съм дете. Не само водопроводчици и фризьори пристигат тук от моята страна.

— Не знам какво да кажа.

— Лош начин да си изкарваш хляба. Видял нейно жилище: мрачно, влажно, със следи от наркотици. Това не добре.

— Искаш ли да ѝ помогнеш по някакъв начин?

— Не виждам смисъл — изрече той с неохота. — Започваш оттам и стигаш доникъде. Знам го. Грозно е, но е точно така.

— Аз трябваше да свърша всичко това. Проблемът е мой, а не твой.

Джоузеф я погледна загрижено.

— За теб не добре да се занимаваш с тези неща точно сега. Ти не добре. И на двамата ни е мъчно за нея, за Мери Ортън. Но теб те наръгаха с нож. Ти не много по-добре.

— Нищо ми няма. Добре съм.

Джоузеф се засмя.

— Всички така отговарят, а това всъщност нищо не означава. „Как си?“ „Добре съм. Нищо ми няма“.

— Означава, че няма причина да се тревожиш. Много те моля да ме извиниш, че ти загубих времето.

— Загуби ми времето?

— Да. Съжалявам, че те довлякох чак тук.

— Не говори за загубено време. Онази жена, румънката. Мисля, че тя е румънка. Според мен и тя взима наркотици. Личи си по очите.

— Е. невинаги...

— Мога да позная един наркоман. Казал ѝ за твоята Лили. Мисля, че я познава.

— Какво означава „мисля“?

— Тя познава някоя си Лайла.

— Какво ти каза за нея?

— Познавала я, но не много. Тази Лайла била... Как се нарича човек, който се е намърдал някъде, за да спечели нещо за себе си.

— „Натрапник“?

— „Натрапник“ ли? — Джоузеф помисли малко. — Да, може би. Както ти казах, това момиче, Мария, познавало малко Лайла. Мисля, че Лайла също взимала наркотици.

Фрида поразсъждава над думите на Джоузеф.

— Тя знае ли къде можем да я намерим?

Джоузеф сви рамене.

— Тя не я виждала от известно време. От два месеца или от три месеца. Или от по-скоро, или от по-отдавна. Представата им за време е различна от нашата.

— Знае ли къде е отишла Лайла?

— Не знае.

— Може би е заминала някъде — каза Фрида. — Дори не знам откъде бих могла да започна. Ти се справи отлично, Джоузеф. Но според мен от тук нататък следата ѝ се губи. — В този момент забеляза слаба усмивка на лицето му. — Какво има?

— Тази Лайла, тя има приятел — обясни Джоузеф. — Може би приятел, който я снабдява с наркотици или с когото прави секс.

— Кой е той?

— Шейн. Мъж на име Шейн.

— Шейн — повтори Фрида. Тя има ли телефонния му номер? Или адреса му?

— Не.

— Знае ли второто му име?

— Тя каза Шейн. Само Шейн.

Фрида се замисли и промърмори нещо неразбрано.

— Ти какво каза?

— Нищо особено. Чудесно, Джоузеф. Чудесно е, че си успял да разбереш това. Не очаквах, че изобщо ще открием нещо. Но какво ще правим оттук нататък?

Джоузеф я погледна с тъжните си кафяви очи.

— Нищо.

— Нищо?

— Знам, че искаш да спасиш онова момиче. Но не можеш. Тук всичко приключило.

— Тук всичко приключило — повтори механично Фрида. — Да. Може би си прав.

Вечерта Фрида сложи новата запушалка във ваната. Беше купила етерично масло, което щеше да излее в горещата вода, и свещ, която щеше да запали. Толкова дълго си бе мечтала как ще се потопи в гъстата пяна в тъмната баня, осветена единствено от горящата свещ и от надничащата през прозореца луна. Но сега, когато вече можеше да го направи, тя изведнъж осъзна, че няма настроение за това. Просто щеше да се изкъпе набързо. Махна запушалката и постоя за кратко под душа, колкото да измие от себе си наслоената през деня умора. Мечтаната вана щеше да почака. Тя щеше да бъде нейната награда.

Преди да разпита Пол Кериган, Карлсън се свърза по скайп с Бела и Майки. Докато говореше с тях от кабинета си, той гледаше ту фотографиите им, поставени в рамки на бюрото му, ту трептящите им образи на екрана. Двамата трудно стояха на едно място и постоянно се разсейваха. Не им се говореше с него и често-често поглеждаха към нещо, което беше извън полезрението му. Бела му каза за новата си приятелка Пия, която имала куче. Едната ѝ буза беше издута от голям бонбон и трудно ѝ се разбираше какво говори. Майки непрекъснато обръщаше главата си и припряно изричаше нещо с устни към някого в стаята. Карлсън трудно намираше какво да каже. Чувстваше се някак притеснен, мислите му като че ли бяха блокирали. Каза им какво с времето в Лондон и ги попита как върви училището като някакъв техен възрастен чичо, когото почти не познаваха. Опита се да им направи смешна гримаса, но те не се разсмяха. Той приключи набързо разговора и се отправи към стаята за разпити.

Лицето на Кериган беше подуто от побоя. На едната му буза имаше жълто лилаво петно от охлузване, а устната му беше разцепена. Под очите му имаше дълбоки следи от умора, а около отпуснатата му като на старец уста се бяха очертали дълбоки бръчки. Беше брадясал, яката на ризата му беше мръсна, а едно от копчетата ѝ беше разкопчано и през процепа се виждаше коремът му — неестествено бял и отпуснат. Изглеждаше натезжал и посърнал. Кожата под ноздрите му беше червена и той постоянно кихаше, кашляше и духаше носа си. Карлсън поиска от него още веднъж да му разкаже за това какво е правил в сряда, шести април, когато е била убита Рут Ленъкс. Кериган държеше в ръце голяма бяла кърпа, в която зарови подпухналото си лице.

— Съжалявам — изфъфли той. — Не разбирам защо ме питате отново за това. Както знаете, наложи се да ме полекуват в болницата.

— Питам ви, защото искам да изясним някои подробности, които засега остават неясни. Какво направихте, след като се разделихте с Рут Ленъкс?

— Казах ви. Прибрах се вкъщи.

— По кое време?

— Късният следобед, рано вечерта. Вечерях заедно с Илейн. Той сгърчи лицето си. — Тя направи пудинг — изрече мъжът бавно и отчетливо сякаш ястието беше неговото алиби.

— Не сте си били у дома до много късно онази вечер, господин Кериган.

— Моля?

— Жена ви ни каза, че сте се върнали около осем часа.

— Илейн ви е казала това?

— Да. И че сте си взели душ и сте си хвърлили дрехите за пране.

Пол Кериган поклати глава.

— Това не е вярно.

— Интересува ни какво сте правили от момента, в който Рут Ленъкс си е тръгнала от квартирата, до момента, в който сте се прибрали вкъщи няколко часа по-късно.

— Тя ми е сърдита. Иска да ме накаже. Предполагам, че разбирате.

— Искате да кажете, че тя лъже за часа, в който сте се върнали?

— Всичко отиде по дяволите — отвърна той. — Рут е мъртва, жена ми ме мрази, а синовете ми ме презират. На всичкото отгоре тя иска да ме натопи.

— Знаете ли какви контрацептиви е използвала Рут Ленъкс? — попита Карлсън.

Пол Кериган примигна.

— Контрацептиви? Това какво общо има?

— Спали сте с нея цели десет години. Би трябвало да знаете.

— Да. Имаше поставена спирала.

— Казвате, че сте знаели, че е използвала противозачатъчни средства.

— Точно това казах.

— Жена ви е намерила презервативи в сака за велосипеда ви. — Карлсън се вгледа внимателно в отеклото, зачервено лице на Кериган.

— Ако жена ви повече не може да забременява, а Рут Ленъкс е имала вътрематочна спирала, защо са ви трябвали презервативи?

Последва дълго мълчание. Карлсън чакаше търпеливо, с безизразно лице.

— Твърде сложно е — каза най-после Кериган.

— По-добре ми обяснете — подкани го Карлсън.

— Обичам жена си. Сигурно няма да повярвате. Бракът ни винаги е бил хубав и стабилен. Връзката ми с Рут не му се отрази. Имах два паралелни живота, които не се пресичаха. Ако Илейн не беше разбрала, животът ни щеше да си тече все така гладко. Винаги съм се старал бракът ни да бъде защитен от всякакви трусове.

— Ще ми обясните ли за презервативите?

— Не знам как да го изрека на глас.

— Ще ви се наложи.

— Имам сексуални нужди, които жена ми не може да задоволи.

На Карлсън му се доповръща, но трябваше да продължи.

— Предполагам, че Рут Ленъкс се е справяла с това.

Кериган направи неопределен жест.

— Отначало — да. Но после връзката между нас започна много да прилича на брак. Донякъде ми харесваше. Но имах нужда от нещо различно.

— И?

— Започнах връзка с друга жена. За кратко.

— Коя е тя?

— Необходимо ли ви е да знаете?

— Господин Кериган, не се тревожете за това какво ми е необходимо да знам. Просто отговорете на въпроса ми.

— Името ѝ е Сами Коми. Саманта. Беше наета временно от строителната компания за някаква административна дейност. Така се запознахме. Беше просто приятно разнообразие.

— Рут Ленъкс знаеше ли за връзката ви със Саманта Кемп?

— Не бих го нарекъл връзка.

— Рут Ленъкс знаеше ли?

— Може и да е подозирала.

— Трябваше да ни кажете за това още преди.

— Това няма нищо общо с останалото.

— Тя поиска ли ви обяснение?

— И какво друго е очаквала? Знаеше, че съм неверен съпруг. Знаеше, че спя с жена си. Така че...

Карлсън едва се сдържа да не се разсмее.

— Много хитър начин човек да убеди сам себе си, че е прав. Но вероятно Рут Ленъкс е виждала нещата другояче?

— Тя отлично разбираше, че връзката ни се е изчерпала.

— Смятали сте да я напуснете?

— Тя не искаше и да чуе за това — отвърна горчиво Пол Кериган, без да се усети, а после вече беше късно. По лицето му изби гъста червенина.

— Нека да се изясним. Имали сте любовна афера с друга жена, Саманта Кемп, и сте искали да прекратите връзката си с Рут Ленъкс, но тя не е била съгласна.

— Искях да се разделим по взаимно съгласие, без да се нападаме един друг. Цели десет години. Малко хора са способни на това.

— Но Рут Ленъкс не е виждала нещата по този начин. Вдигна ли ви скандал? А може би ви е заплашила, че ще каже на жена ви?

— Тя не би направила подобно нещо.

— Нека засега да се съсредоточим върху вашите действия, вместо да предполагаме как би постъпила, ако не я бяха убили.

— В онази сряда бях със Сами.

— Със Саманта Кемп?

— Да.

— Жалко, че не ни казахте това по-рано.

— Ето, казвам ви го сега.

— Значи, след интимната ви среща с Рут Ленъкс в сряда следобед отидохте на друга интимна среща — със Саманта Кемп?

— Да.

— Къде?

— В апартамента ѝ.

— Ще трябва да ни посочите данни за контакт с нея.

— Тя няма нищо общо със случилото се.

— Вече има.

— Това няма да ѝ хареса.

— Разбирате ли, че този факт променя всичко? Имали сте тайна, която е знаел само още един човек. Между вас и Рут Ленъкс е трябвало да има пълно доверие. Това навярно не е било трудно, докато и двамата

сте искали връзката ви да продължава. Цели десет години сте се пазили един друг да не бъдете разкрити. Проблемът е възникнал, когато единият от вас е поискал да си тръгне.

— Не беше точно така.

— Тя е имала власт над вас.

— Грешите. Не ме е заплашвала да ме издаде, а аз бях със Саманта Кемп от момента, в който си тръгнах от квартирата, до момента, в който се прибрах вкъщи. Проверете, ако не ми вярвате.

— Не се безпокойте, ще проверим.

— Ако това е всичко, трябва да свърша някои неща.

Той се изправи и бутна енергично стола назад. Карлсън почака, наблюдавайки го мълчаливо. Накрая Кериган отново се наведе напред.

— Не съм направил нищо, само глупости — смотолеви той.

— Излъгахте ни.

— Не защото съм убил Рут. Аз я обичах.

— Но сте имали намерение да я напуснете.

— Не съм го планирал нарочно. Просто осъзнавах, че връзката ни е към края си.

— Рут е можела да съсипе брака ви.

— Вече го направи. От отвъдното.

— Тя как смяташе да ви накара да останете с нея?

— Вече ви казах, че тя нямаше такова намерение. Просто много се разсърди. Преиначавате думите ми, за да паснат на подозренията ви.

— Мисля, че все още не казвате цялата истина. Но накрая ще я разкрием.

— Няма нищо за разкриване.

— Ще видим.

— Казвам ви, че няма нищо. Под бъркотията има само още по-голяма бъркотия.

В недалечния край на коридора Ивет разпитваше Зак Грийн, приятеля на Джудит Ленъкс. Той работеше почасово в софтуерна фирма, която се намиреше в реконструиран склад недалеч от „Шордич Хай стрийт“. Беше висок слаб мъж с малки зеници в ириси, които бяха почти жълти. Имаше кокалести китки, дълги пръсти, пожълтели от никотина, а кестенявата му коса беше подстригана много ниско и

приличаше на мека четина. Ивет видя, че от темето му до лявото му ухо с деликатна форма се спускаше V-образен белег. Устните му бяха като розова пъпка, веждите му бяха красиво очертани като на жена, на едната си ноздра имаше пиърсинг, а над ризата му се виждаше част от татуировка. Всичко у него сякаш си противоречеше: хем гладко оформен, хем ръбест; хем кротък, хем нападателен; изглеждаше едновременно и по-възрастен, и по-млад за годините си. Миришеше на цветя и на тютюн. Ризата му беше бледозелена, а на краката си носеше груби войнишки кубинки. Беше странно привлекателен и леко отблъскващ. Присъствието му караше Ивет да се чувства безлична и крайно несигурна в себе си.

— Знам, че на теория е незаконно.

— Не, това е абсолютно незаконно.

— Но защо смятате, че сме правили секс?

— Джудит Ленъкс твърди, че сте правили секс. Ако тя лъже, просто кажете.

— Защо смятате, че знам на колко години е?

— *Вие* на колко години сте?

— На двайсет и осем.

— Джудит Ленъкс е на петнайсет.

— Изглежда по-голяма.

— Между вас има внушителна разлика във възрастта.

— Джуд е млада жена. Тя знае какво прави.

— Тя е момиче.

Той едва забележимо повдигна едното си рамо.

— Единствено властта има значение, не мислите ли? — отбеляза той. — Законът е за това — да предотвратява злоупотребата с власт. Нашият случай е съвсем различен. Ако питате мен, двамата сме достатъчно големи, за да отговаряме за действията си.

— Факт е, че тя е непълнолетна. Виновен сте за това, че сте престъпили закона.

За един кратък миг на невъзмутимото му лице се изписа тревога. Той се намръщи.

— По този повод ли съм тук?

— Тук сте, защото майка ѝ беше убита.

— Вижте, наистина много съжалявам за това, но не виждам връзката.

— Някога срещали ли сте се с госпожа Ленъкс?

— *Виждам* съм я. Не сме се срещали.

— Тя не знаеше за вас, така ли?

— Джуд смяташе, че тя не би я разбрала. А аз нямах намерение да споря с нея.

— И сте сигурен, че никога не сте я срещали?

— Да, иначе бих си спомнил.

— И смятате, че госпожа Ленъкс не е знаела за съществуването ви?

— Така мисля.

— Дали е подозирала, че Джудит има интимна връзка с някого?

— Не познавах тази жена. Защо не попитате Джуд?

— Сега питам вас — отвърна Ивет с рязък тон. Видя, че той се усмихна едва забележимо.

— Доколкото знам, не е подозирала. Но майките имат вроден усет да надушват нещата, нали? Така че може би е забелязала, че нещо се случва.

— Къде бяхте в късния следобед на шести април, сряда — денят, в който е била убита?

— Какво? Наистина ли мислите, че бих убил човек само защото не искам да разбере, че имам връзка с дъщеря му?

— Връзката с непълнолетни е престъпление. Може да ви пратят в затвора.

— Това са пълни глупости. Тя е почти на шестнайсет. Не е някакво малко момиче с плитки и обелени колена. Виждали сте я. Истинска красавица, разкошна. Запознахме се в един клуб, където, както знаете, трябва да си на осемнайсет, за да те пуснат да влезеш. И трябва да си покажеш личната карта.

— От колко време сте обвързан с нея?

— *Обвързан?*

— О, моля ви, просто ми отговорете.

Той притвори очи. Ивет се запита дали усещаше нейната неприязън от мястото, където седеше.

— Запознахме се преди девет седмици. Не е толкова отдавна, нали?

— И тя взима противозачатъчни?

— Ще трябва да попитате Джуд за тези неща.

— Още ли сте заедно?

— Не знам.

— Не знаете?

— Не. Това е истината. — За миг маската му сякаш падна. — Тя няма желание да ме докосва. Не ми позволява да я прегръщам. Мисля, че Джуд се чувства отговорна за всичко. Логично ли ви се струва?

— Да.

— Което ме прави и *мен* отговорен донякъде.

— Разбирам.

— Не точно отговорен — добави той забързано.

— Вероятно не.

— Мисля, че всичко между нас приключи. Трябва да сте доволна. Отново съм чист пред закона.

— Не бих казала — отвърна Ивет.

Тази вечер на входната врата на семейство Ленъкс се позвъни. Ръсел Ленъкс чу звънеца от горния етаж и почака някой да отиде да отвори. Но Тед беше излязъл, а май че и Джудит — това беше нещо, което той, разбира се, би трябвало да знае. Ако беше жива, Рут със сигурност щеше да знае. Дора беше в стаята си и вече си бе легнала. А за пръв път Луиз не беше в къщата — не чистеше с прахосмукачката, препасала кенгуруто с гадното си бебе, и не печеше поредния сладкиш. Отново се позвъни и Ръсел въздъхна. Стана и с тежки стъпки заслиза надолу по стълбите.

Той не позна жената, която стоеше на прага, а тя не се представи веднага — просто го гледаше втренчено сякаш търсеше някого. Беше висока и по-скоро кокалеста, отколкото слаба, с дълга коса, прихваната хлабаво отзад, и с очила на верижка, спускаща се надолу от врата ѝ. Носеше дълга пола, ушита от разноцветни парчета плат, чийто подгъв беше изкалян.

— Реших, че трябва да дойда.

— Извинете, коя сте вие?

Тя не отговори, само повдигна вежди сякаш ѝ стана забавно.

— Аз съм вашата партньорка в унижението.

— О! Разбирам, вие сте...

— Илейн Кериган — каза тя и протегна дългата си, деликатна длан, която Ръсел пое смутено и не знаеше как да я пусне.

— Но защо сте тук? Какво искате? — попита той.

— Какво искам ли? Искам да ви видя — да видя как изглеждате.

— И как изглеждам?

— Изглеждате съсипал — каза тя и очите на Ръсел се напълниха със сълзи.

— Съсипан съм.

— Но аз всъщност дойдох да ви благодаря.

— За какво?

— За това, че набихте съпруга ми.

— Не знам за какво говорите.

— Така добре му насинихте окото!

— Имате някаква грешка.

— А устната му така се е подула, че едва говори. Поне няма как да ръси лъжи.

— Госпожо Кериган...

— Илейн. Направихте това, което трябваше. Благодарна съм ви.

Ръсел беше готов отново да възрази, но изведнъж лицето му стана приветливо, а устните му се разтегнаха в усмивка.

— За мен е удоволствие — каза той с благ тон. — Заповядайте, влезте. Може би вие сте единственият човек на света, с когото имам желание да разговарям.

Този път на Фрида не ѝ се наложи да звъни на входната врата. Лорънс Дос беше пред къщата си заедно с още един мъж. Дос се беше качил на подвижна стълба, а другият я придържаше в основата. Когато Фрида се приближи и ги поздрави, Дос се озърна, усмихна се и внимателно слезе от стълбата.

— Извинете, забравих ви името.

Фрида му го припомни и той кимна.

— Никак не помня имена. Още веднъж моля да ме извините. Много ясно си ви спомням. Това е моят приятел Джери. Той ми помага да си поддържам градината, аз му помагам да поддържа неговата, а после сядаме да пийнем по нещо и да отпразнуваме добре свършената работа. А тази жена е психиатър, така че внимавай какво говориш.

Джери беше на възрастта на Дос, но изглеждаше по съвсем различен начин. Беше облечен с карирани къси панталони до коленете и карирана риза с къс ръкав, но в друг цвят, така че той отдалече се набиваше на очи. Краката и ръцете му бяха слаби, жилести и силно загорели от слънцето. Имаше тънък сив мустак, подрязан малко накриво.

— Съседи ли сте? — попита Фрида.

— Почти. Живеем на брега на реката — отвърна Джери.

— Къщата на Джери е малко по-нагоре от моята — добави Дос. — Той може да замърсява моята част от реката, но аз не мога да замърсявам неговата.

— Нахалник! — възкликна шеговито Джери.

— В момента се занимаваме с моите рози — каза Дос. — Те вече започват да цъфтят и двамата се опитваме да закрепим розови храсти около входната врата. Вие обичате ли рози?

— Да — отвърна кратко Фрида.

— Тъкмо се канехме да пием чай — каза Дос.

— Да, май че така беше — додаде Джери.

— Това е стара шега между нас. Ние винаги тъкмо се каним да пием чай. Може току-що да сме пили чай, може все още да не сме пили, но това е без значение. Ще се присъедините ли към нас?

— Само за няколко минути — съгласи се Фрида. — Не искам да ви преча на работата.

Дос прибра стълбата.

— Хлапетата крадат всичко, което се движи — каза той и те се отправиха през вътрешността на къщата към моравата отзад. Фрида седна на пейката, а двамата мъже донесоха големи керамични чаши, чайниче за запарване на чай, каничка с прясно мляко и чиния с шоколадови бисквити. Те сервираха всичко върху малка дървена масичка. Дос разля чая и подаде чаша на Фрида.

— Знам какво си мислите — каза той.

— Какво си мисля?

— Вие сте психиатър.

— По-точно психотерапевт.

— И при предишното ви идване, и сега, аз все нещо работя из къщи. Копая в градината, грижа се розите да са красиви. Това, което си мислите, е, че аз имам вътрешното усещане, че ако поддържам дома си красив, дъщеря ми ще пожелае да се върне. — Той отпи от чая си. — Предполагам, че това е един от проблемите, свързани с вашата работа.

— Какво имате предвид?

— Никога не можете да седнете в някоя градина с чаша хубав чай и да проведете нормален разговор. Хората, с които се срещате, си мислят: „Ако кажа това, тя ще си помисли онова, а ако кажа онова, тя ще си помисли това“. Сигурно ви е трудно да се откъснете от работата си.

— Нищо такова не си мислех. Просто си пиех чая и изобщо не си мислех за вас.

— О, това е добре — каза Дос. — А за какво си мислехте?

— Мислех си за потока в дъното на градината ви. Чудех се защо не чувам шума на водата.

— Когато вали повече дъжд, тогава се чува ясно, дори вътре в къщата. Вземете си бисквита.

Той побутна чинията към Фрида, но тя поклати глава.

— Чаят ми е достатъчен.

— Не изглеждате добре — каза Дос. — Трябва повече да се храните. Ти какво мислиш, Джери?

— Не му се връзвайте — отвърна шеговито Джери. — Той е като моята възрастна майка. Тя много държи всеки да си изпразва чинията.

Те поседяха мълчаливо известно време. На Фрида ѝ се стори, че чува ромона на потока.

— И така, какво ви води насам? — наруши мълчанието Дос. — Пак ли имате свободен ден?

— В момента не ходя на работа. В отпуск съм.

Дос наля още чай и мляко в чашата ѝ.

— Знаете ли какво си мисля? — погледна я той. — Мисля си, че сте си взели отпуск, защото имате нужда от почивка. А вместо това обикаляте и търсите изчезнало момиче.

— Приемете, че се тревожа за дъщеря ви.

Лицето на Дос помръкна.

— Аз се тревожа за нея още откакто се е родила. Спомням си първия път, когато я видях: тя лежеше в бебешко креватче до леглото на майка си в родилното отделение. Надвесих се над нея и видях малката трапчинка на брадичката ѝ, също като моята. Ето, вижте. — Той докосна върха на брадичката си. — И тогава ѝ казах — казах и на себе си, че цял живот ще я закрилям. Че никога няма да позволя да ѝ се случи нещо лошо. Но се провалих. Мисля си, че е невъзможно да опазиш едно дете от всички беди, особено когато порасне. Но аз се провалих докрай.

Фрида погледна двамата мъже. Джери наблюдаваше съсредоточено чашата си с чай. Може би никога досега не беше чувал приятеля си да говори така открито и емоционално.

— Причината, поради която съм тук — започна Фрида, — е, че искам да ви кажа какво свърших до момента. Надявах се, че ще мога да намеря дъщеря ви, но не стигнах особено далеч. Открих човек, който донякъде я с познавал.

— Кой е той?

— Едно момиче на име Мария. Не съм се срещала лично с нея, така че информацията е от втора ръка. Но тя със сигурност е споменала мъж на име Шейн, който е бил някакъв приятел на дъщеря ви. Или поне по някакъв начин е бил свързан с нея. Не знам как е

второто му име, изобщо не знам нищо за него. Помислих си, че може би на вас това име ще ви прозвучи познато.

— Шейн? — зачуди се Дос. — Неин интимен приятел ли е бил?

— Не знам. Имам единствено името му. Може да ѝ е бил приятел или някакъв познат. Възможно е всичко да е просто едно недоразумение. Доколкото разбрах, тази жена говори неясно, с нея трудно се общува.

Дос бавно поклати глава.

— Не познавам човек с такова име. Но както ви казах предишния път, през последните години не знаех нищо за приятелите на дъщеря ми. Тя сякаш живееше в друга вселена. Единствените имена, които знам, са на нейни съученици, но тя отдавна е загубила връзка с тях.

— Господин Дос...

— Моля, наричайте ме Лари.

— Лари, надявах се да ми дадете имената на нейните приятели. Ако поговоря с тях, може би ще получа някаква информация.

Дос хвърли поглед към приятеля си.

— Съжалявам — отвърна той. — Сигурен съм, че сте добър човек и съм благодарен на всеки, който е загрижен за съдбата на дъщеря ми. Истината е, че повечето хора вече не си спомнят за нея. Но ако имате някакви подозрения, защо не се обърнете към полицията?

— Защото това е всичко, което имам: подозрения, вътрешни усещания. Познавам хора от полицията и знам, че това ще бъде недостатъчно за тях.

— И въпреки това вече за втори път изминавате целия път дотук само заради вътрешните си усещания.

— Да, така е — съгласи се Фрида. — Звучи глупаво, но нещо ме кара да продължавам.

— Съжалявам — каза Дос. — Не мога да ви помогна.

— Просто ми трябват няколко телефонни номера.

— Не. Много пъти преживях това. Прекарах цели месеци в тревоги и напразни надежди. Ако се доберете до достоверна информация, съобщете в полицията или елате при мен и аз ще видя какво мога да направя. Но не мога да почна да ровя отначало — просто не мога.

Фрида остави чашата си на масичката и стана.

— Разбирам ви. Странно, нали? В днешно време не би трябвало да е проблем да се издири изчезнал човек.

— Може би. Но ако човекът не иска да бъде открит, тогава трудно някой би могъл да го открие — заключи Дос.

— Прав сте. Приемете, че съм дошла да ви се извиня.

Дос я погледна учудено.

— Да ми се извините? За какво?

— За разни неща. Опитах се да намеря дъщеря ви, но не успях. Нахлух в живота ви и в душевната ви мъка. Имам навика да постъпвам така.

— Може би това ви е работата, Фрида.

— Да, но се предполага, че първо трябва да ме помолят, преди да започна да действам.

Дос доби мрачно изражение.

— И вие стигате до същия извод, до който аз стигнах преди време. Мислите си, че може да закриляте някого, да се грижите за него, а в крайна сметка той се откъсва от вас.

Фрида погледна към двамата мъже, седнали удобно в градината като някоя стара семейна двойка.

— На всичкото отгоре ви прекъснах работата — каза тя извинително.

— Той има нужда да си почива от време на време — усмихна се Джери. — Иначе постоянно работи нещо в градината или в къщата поправка, ремонтира, боядисва.

— Благодаря за чая. Беше ми приятно да поседя в градината в компанията на двама ви.

— Към станцията на метрото ли отивате? — попита Джери.

— Да.

— И аз съм в същата посока, така че ще ви изпратя.

Двамата тръгнаха заедно. Джери настоя да носи чантата на Фрида, въпреки протестите ѝ. Той крачеше до нея в карираните си риза и панталони с различни цветове, с неравно подстриган мустак, с дамска кожена чанта, праметната през рамото му. Известно време вървяха, без да говорят.

— Вие имате ли градина? — попита накрая Джери.

— Не точно градина. По-скоро двор.

— Пръстта е много важно нещо — да поровиш с пръсти, да си изцапаш ръцете. Удоволствието да ядеш от собствените си плодове и зеленчуци. Обичате ли бакла?

— Да, обичам — отвърна Фрида.

— От стеблото — направо в тенджерата. Чудесен зеленчук. Лорънс постоянно работи в градината си, за да се спасява от тежки мисли.

— За дъщеря си ли?

— Той много се грижеше за нея.

— Съжалявам, ако съм събудила у него болезнени спомени.

— Не сте. Той няма как да я забрави. Не престава да я чака и постоянно се пита къде е сбъркал. Но за него е по-добре да се занимава с нещо — да копае, да ремонтира, да засажда, да бере.

— Разбирам.

— Предполагам. Но не му давайте напразни надежди, ако нещата не водят доникъде.

— Нямам такова намерение.

— Надеждата е нещото, което ще го съсипе. Не забравяйте това и бъдете малко по-внимателна.

По обратния път Фрида гледаше през прозореца на мотрисата, но не виждаше нищо. Чувстваше се непълноценна и неудовлетворена заради провала си, но най-вече изпитваше ужасна умора.

Когато се прибра вкъщи, опита едно последно телефонно обаждане. След него, каза си тя, щеше да е сигурна, че е направила всичко по силите си, за да спаси едно момиче, което изобщо не познаваше и с което нищо не я свързваше, но чийто разказ не ѝ даваше мира.

— Агнес? — каза тя, когато чу гласа на младата жена от другия край на линията. — Обажда се Фрида Клайн.

— Открихте ли нещо?

— Абсолютно нищо. Но искам да те питам нещо.

— Да?

— Разбрах, че Лайла е познавала мъж на име Шейн. Чувала ли си за него?

— Шейн? Не, не съм чувала това име. Срещала съм се с няколко от новите ѝ приятели — най-вече в онази долнопробна кръчма, „Котвата“. Те често се събираха там. Може между тях да е имало Шейн, но не си го спомням. Изобщо не си спомням имената им.

— Благодаря.

— Значи, няма да можете да я намерите?

— Мисля, че няма да мога.

— Горката Лайла. Не разбирам защо така упорито я търсите. Положихте усилия повече от всеки, който я е познавал. Сякаш животът ви зависи от това.

Тези последни думи пронизаха болезнено Фрида. Тя замълча за миг, а после каза:

— Да опитаме ли за последен път? Двете заедно?

Може би Клои ти е казала, че звънях у вас и говорих с нея. Тя каза, че си добре. Но ми се стори малко разсеяна. Около нея се вдигаше ужасен шум. Може би не знаеш, но звънях и на Рубен и той ми каза, че не си добре. Че всички се тревожат за теб, но никой не може да те накара да се погрижиш за себе си. Какво, по дяволите, става, Фрида? Може би трябва да долетя със самолета и да тропам на вратата ти, докато накрая получа отговор от теб?

Санди

— Не разбирам.

Агнес, облечена с безформено долнище за джогинг и сив суитшърт с протрити ръкави, седеше до Фрида в едно такси. Изглеждаше уморена. Валеше дъжд и през тъмните мокри стъкла се виждаха само проблясващите фарове на колите и масивните очертания на околиците сгради. Фрида си помисли, че сега можеше да е в къщата си — най-последно тиха и празна след толкова седмици на грохот, къртене и безпорядък. Можеше да си лежи блажено в новата си вана, или да играе шах, или да си седи в ателието, да рисува, да размишлява, или да гледа в тъмното нощно небе.

— Какво не разбираш? — попита тя меко.

— Бях си легнала, с роман и чаша чай, чувствах се прекрасно. И в този момент ми се обаждате изневиделица и аз неочаквано се озовавам на път към една малка смрадлива кръчма, пълна със замаяни от алкохол и дрога момичета и мъже с татуировки и празни погледи само защото Лайла е имала навика да се навърта тук. Защо?

— Питаш се защо отиваш ли?

— Не. Аз знам защо отивам. Лайла ми беше приятелка. Ако има някакъв начин да я открия, съм длъжна да го направя. Но *вие* защо отивате? Защо изобщо ви е грижа?

На Фрида ѝ беше омръзнало да си задава същия въпрос. Тя затвори очи и притисна с хладните връхчета на пръстите си очните си ябълки, които горяха и я боляха. В съзнанието ѝ се появи бялото лице на Тед Ленъкс, прилично на венчелистче върху тъмна вода, както и сърдитият, обвиняващ поглед на Клои.

— Както и да е, вече пристигнахме — въздъхна Агнес. Никога не съм си представяла, че кракът ми отново ще стъпи тук.

Фрида каза на шофьора да ги чака и излезе от таксито навън в дъжда. От „Котвата“ се носеше силна музика, а пред вратата се бяха струпали пушачи. Връхчетата на цигарите им мъждукаха, а около тях се виеха миризливи кълба от дим.

— Да приключваме по-скоро с това. Искате от мен да се огледам за хора, които евентуално съм виждала тук в компанията на Лайла.

— Да.

— Преди две години.

— Точно така.

— Защото ни трябва човек на име Шейн.

— Да.

— Сигурна ли сте, че сте наред с главата?

Те си проправиха път сред групата пушачи и влязоха в кръчмата, ако мястото наистина можеше да се нарече така. Фрида рядко ходеше в кръчми: тя мразеше мириса на бира, металния звук на музиката, светлините на джубокса. Когато се озоваха вътре, десетки очи се впериха в тях: не приличаше на място, където случайните минувачи се отбиваха да изпият халба бира. Беше тъмно помещение, което се простираше извън погледа, където множество хора, главно мъже, седяха край маси или стояха на бара и в ъглите. Някъде в далечния край няколко жени обикаляха насам-натам с бавни крачки. Фрида забеляза късите им поли и белите им бедра, обувките им с тънки високи токчета и дебелия слой грим на лицата им; чу и техния писклив, истеричен смях. В дългото сумрачно помещение беше задушно и миришеше на застояло. Един мъж се спъна и едва не се просна пред тях — нисък и трътлест, с размазана по бузата плюнка, с чаша пиене в ръка, което се плискаше по пода.

— Да си купим ли нещо за пиене? — попита Агнес.

— Не.

Двете започнаха бавно да се промъкват през тълпата. През цялото време Агнес местеше поглед от едно лице на друго, очите ѝ блестяха, от взиране беше сбърчила чело.

— Е? — попита нетърпеливо Фрида.

— Не знам. Може би онзи там.

Тя посочи с рамо към малка маса в дъното на залата. Една жена беше седнала в скута на мъж; двамата се целуваха и се опипваха без свян, а до тях друг мъж ги наблюдаваше равнодушно сякаш бяха животни в зоопарк. Той беше слаб като клечка, с перхидролено руса коса, бледа кожа и дребни червени пъпки като машинен бод по челото.

— Добре.

Фрида пристъпи напред и го потуша по рамото. Той я погледна. Зениците му бяха огромни и му придаваха вид на извънземно.

— Може ли да ви попитам нещо? — каза Фрида.

— Коя сте вие?

— Търся Шейн.

— Шейн — повтори той като ехо. — Кой Шейн?

Двамата до него спряха да се целуват и се отделиха един от друг. Жената се пресегна и отпи голяма глътка от чашата на масата. Лицето ѝ беше безизразно.

— Шейн, който познаваше Лайла Дос.

— Не познавам никаква Лайла.

— Но сте познавали Шейн, нали?

— По-рано познавах един Шейн, но не съм го виждал отдавна.

Вече не идва тук.

— Тикнаха го в затвора — обади се жената до него с равен глас. Тя си закопчаваше блузата — накриво, както забеляза Фрида. Мъжът, в чийто скут се беше настанила допреди малко, се опита отново да я придърпа към себе си, но тя го отблъсна.

— Значи, го познавате?

— А познавате ли Лайла? — додаде нетърпеливо Агнес с почти умолителен тон.

— Да не би да е била някое от момичетата, които се навързаха около Шейн?

— Защо изпратиха Шейн в затвора?

— Мисля, че беше ударил някого с бутилка — поясни блондинът.

— Още ли е там?

— Не знам. Питайте Стийви. Той познава Шейн.

— Къде мога да намеря Стийви?

— Точно зад вас — обади се един глас. Фрида и Агнес се обърнаха: зад тях стоеше набит мъж с бръсната глава и изненадващо нежно като на момиче лице.

— Защо ви е Шейн?

— Трябва ни.

— Защо?

— Познавал е приятелката ми — каза Агнес с леко треперещ глас. Фрида я хвана окуражително за ръката.

— Как се казва приятелката ви?

- Лайла. Лайла Дос.
- Лайла? Шейн имаше много приятелки.
- Той сводник ли беше? — Гласът на Фрида прозвуча ясно и уверено в горещия, спарен въздух на помещението.
- Трябва да внимавате как наричате хората — изръмжа Стийви.
- Шейн още ли е в затвора?
- Не, излежа само два месеца. Пуснаха го за добро поведение.
- Знаете ли къде мога да го намеря сега?
- Стийви се усмихна, но не на Фрида, а на русия мъж до масата.
- Знаеш ли с какво се занимава сега нашият Шейн?
- Работи в един резерват за изоставени коне в Есекс. Грижи се за попита, чиито собственици са се отнасяли зле с тях. Щастливи попита, а?
- Къде по-точно в Есекс? — поинтересува се Фрида.
- Защо питате? Да не би да имате кон, от който искате да се отървете?
- Искам да поговоря с него.
- Мястото се намира до един главен път.
- Кой главен път?
- А12. Резерватът има тъпо име. „Маргаритка“. Или май че „Слънчоглед“.
- Кое от двете?
- „Слънчоглед“.
- Благодаря — каза Фрида.
- Върви на майната си.

Джим Фиърби беше стигнал до последното име в списъка си: Шарън Гибс от Южен Лондон, на деветнайсет години, видяна за последно преди около месец или може би пет седмици. Родителите и не бяха съобцили веднага за изчезването ѝ — според полицейския доклад, който беше сложил пред себе си, тя е била малко или много скитница; може би едно от онези момичета, които нарочно бягат от вкъщи. Дори в бюрократичния език Фиърби долавяше безразличие, безнадеждност. Поредната задънена улица.

Но когато застана пред голямата географска карта и отново се взря в малките флагчета, които беше забол по нея, той усети познатия прилив на енергия и упорство, които му помагаша по пътя на това негово лично разследване. Защото пред очите му съвсем ясно се беше очертал конкретен модел. По-късно обаче, в края на деня, седнал в същата тази опушена и задушна стая с неизменната чаша уиски и димяща цигара, заобиколен от топчета смачкани листове, препълнени пепелници, картонени опаковки от храна за вкъщи, изпити до половината чаши с кафе, купчини книги, прелистени и след тона захвърлени — Фиърби усети, че енергията, която го крепеше, сякаш се оттече.

Той се огледа наоколо с очите на непознат. В стаята безспорно цареше безпорядък, който обаче беше сътворен от човек, обсебен са преследването на определена цел. Стените бяха покрити с карти, снимки на момичета и млади жени, залепващи се листчета с надраскани на тях телефонни номера. Отстрани изглеждате като преследвач, като психопат. Ако в този момент влезеха жена му или децата му... Можеше да си представи изражението, което щеше да се изпише по лицата им — на слисване, на отвращение. Беше облечен с раздърпани дрехи, лицето му беше брадясало, косата му имаше нужда от подстригване, пелият смърдеше на цигари и алкохол. Но ако той се окажеше прав, ако всички тези жени, чиито лица го гледаха безмълвно от стените, бяха убити от един и същи човек, тогава всичко това щеше да бъде оправдано и той щеше да се превърне в герой. Ако обаче се окажеше, че е сгрешил, щеше да си остане един самотен глупак, претърпял пълно поражение.

По-добре беше да ме се поддава на такива мисли: беше стигнал твърде далеч и беше направил твърде много. Трябваше да следва вътрешната си интуиция и първоначалните си предположения и да продължава напред, оставяйки съмненията си на заден план. Той въздъхна, взе пътната си чанта, ключовете за колата си, цигарите си и с облекчение хлопна след себе си вратата на непроветрената си и разхвърляна къща.

Брайън и Треиси Гибс живееха в апартамент на първия етаж в сграда в Южен Лондон, там, където гъсто населената градска част

преминаваше в предградия. Още от пръв поглед се виждаше, че семейството е бедно. Жилището им беше малко, а всекидневната, в която го поканиха да влезе, имаше нужда от свежа боя. От вестникарската изрезка Фиърби знаеше, че са на четиресет и няколко години, но в действителност изглеждаха по-възрастни — и това вътрешно го разгневи. Хората от средната класа, които водят спокоен живот, успяват да надхитрят времето, докато за бедняци като семейство Гибс това е невъзможно и то ги изхабява и ги смазва. Брайън Гибс беше слаб и стеснителен. Трейси Гибс беше по-едра и отначало по-напориста. Тя държеше да увери Фиърби, че са дали всичко от себе си, че са били добри родители, че никога не са направили нещо, с което да заслужат това. Единственото им дете. Вината не беше тяхна. През цялото време съпругът ѝ седеше до нея, безмълвен и съсухрен.

— Кога я видяхте за последен път? — попита Фиърби.

— Преди шест седмици. Плюс-минус няколко дни.

— Кога съобщихте за изчезването ѝ?

— Преди три седмици и половина. Ние не знаехме — добави жената припряно с отбранителен тон. — Тя е пълнолетна. Живее при нас, но тръгва и се завръща, когато си поиска. Може да я няма дни наред... — Гласът ѝ трепна. — Знаете как е.

Фиърби кимна. Да, знаеше.

— Може ли да видя нейна снимка?

— Ето. — Трейси Гибс посочи с пръст и той видя поставена в рамка фотография на Шарън: кръгло, бледо лице; тъмна лъскава коса, подстригана на черта; малка уста, усмихваща се за пред камерата. Напоследък Фиърби беше видял твърде много млади жени с усмихнати за снимка лица.

— Нали нищо лошо няма да ѝ се случи? — попита Брайън Гибс сякаш Фиърби беше господ.

— Надявам се — отвърна той. — Смятате ли, че е отишла някъде по собствено желание?

— От полицията така смятат — каза майката с горчивина.

— Но, изглежда, вие не мислите така?

— Тя попадна в лоша компания.

— И по-конкретно?

— Най-лошият от тях беше Мик Дохърти. Казах ѝ какво мисля за него, но тя не искаше да ме чуе.

Жената сплете длани. Фиърби забеляза, че брачната ѝ халка се бе врязала в пръста ѝ, а лакът на ноктите ѝ беше олющен. Очевидно не полагаше грижи за външния си вид. Вехтият пуловер на Брайън Гибс беше прояден от молци. По чашата с чай, която му бяха дали, имаше тънка като косъм пукнатина, а горният ѝ ръб беше нацърбен.

— Разбирам — каза Фиърби с възможно по-бодър глас.

— Знам къде работи. От полицията не проявиха интерес, но аз мога да ви кажа къде да го намерите.

— Добре.

Той си записа адреса. Какво пък, нямаше да му навреди, а и нямаше какво повече да направи, нито къде другаде да отиде.

Карлсън отвори папката. Ивет пишеше нещо в бележника си. Райли и Мънстър имаха отегчен вид. Хал Брадшо пишеше есемес. Той забеляза сърдития поглед на Карлсън и остави джиесема си на масата, но продължи да го наблюдава крадешком. Карлсън свали часовника си и го сложи до папката.

— Ще поговорим в рамките на пет минути каза той, — защото нямам нерви за повече, а после всеки ще гони задачата си и нека най-после да приключим с този случай. Знаете ли кое е най-голямото ми желание в момента? Ще ми се убиецът да беше Били Хънт и вече да е прибран на топло в затвора; тогава нямаше да ни се наложи да повдигнем тежкия камък и под него да открием прелюбодеяние, алкохолизъм, наркомания и секс с непълнолетна.

— Все пак, възможно е Били Хънт наистина да го е извършил — обади се Райли.

— Били Хънт не го е извършил.

— Може би алибито му не е съвсем изрядно. Може би таймерът на охранителната камера не е показвал точния час.

— Добре — каза Карлсън. — Провери го. Ако успееш да разбиеш алибито на Хънт, ще се превърнеш в герой. А сега да се върнем към реалността. Спомняте ли си деня, в който за пръв път видяхме мъртвото тяло и от който измина немалко време? Тогава се зачудих кой би убил тази грижовна майка на три деца. Сега обаче опашката се извива навън през вратата. С кого да започнем? Ето ви Ръсел Ленъкс — измамен съпруг с алкохолен проблем и склонност към насилие.

— Не знаем дали той е нанесъл побоя над Пол Кериган.

— Така е, но бих се обзаложил, че е бил той.

— Освен това не е знаел за интимната връзка на жена си — обади се Мънстър.

— *Казва*, че не е знаел — поправи го Карлсън.

— Намерихме отпечатъците му по зъбното колело заедно с тези на Били — напомни Ивет.

— Защото го е притежавал. Все пак, тази версия е доста правдоподобна. Спечкват се с жена си, грабва зъбното колело. Освен това алибито му е неубедително. Така че ще продължим да го притискаме. Децата им са били на училище, а и те са деца. Но ето ви Джудит например и този неин приятел — кошмар за всеки родител. Рут научава за връзката им. Уговаря си среща с него в дома си. Заплашва го със закона. Той грабва зъбното колело. Аз не харесвам Зак Грийн. Изобщо не го харесвам. Което, за съжаление, не е улика. Някакви коментари? — Той хвърли поглед към останалите. — Очевидно — не. Но трябва още да го попитиснем. Той къде каза, че е бил във фаталния следобед, Ивет?

Ивет се изчерви.

— Всъщност той нищо не каза — смотолели тя.

— Как така?

— Аз го попитах. И тъй като сега става дума за това, се сещам, че той не ми отговори на въпроса. Продължи да ме уверява, че двамата са достатъчно големи, за да носят отговорност за действията си, или нещо в този дух. Просто ме разсея.

Карлсън я изгледа немигащо.

— Просто те разсея? — повтори той сухо.

— Извинете. Беше глупаво от моя страна. Ще го разпитам отново.

За момент той заби поглед в документите пред себе си. Не искаше да ѝ се развика в присъствието на Райли и Брадшо, но му струваше известно усилие.

— Продължаваме нататък с Пол Кериган. Той иска да скъса с нея. Или пък тя е разбрала за връзката му с жена от фирмата, за която работи. Вдига му скандал. Той грабва зъбното колело.

— Би ли го направила в собствения си дом? — усъмни се Ивет. — Не е ли по-логично това да се случи в квартирата?

— Може да го е заплашила в квартирата — намеси се Брадшо. — Може да му е казала, че ще го издаде на жена му. Тогава той е решил, че ако я нападне и я убие в къщата ѝ, това ще бъде равностойно отмъщение. Да изложи на показ тайната ѝ в собствения ѝ дом.

Карлсън погледна намръщено Брадшо.

— Но нали според вашата теория убиецът е самотник, без постоянно местоживеене, а самото убийство е било израз на неговата любов.

— Точно така — кимна Брадшо. — Реално погледнато, Кериган е самотник, отчужден от семейството си; използването на апартамент под наем означава, че не е имал постоянно жилище, а за убийството можем да приемем, че е било последен отчаян израз на любов, краят на любовта им.

Карлсън изпита непреодолимо желание да се наведе, да вземе смартфона на Брадшо и да го заудря по главата, но се овладя и без повече коментар продължи с анализа си.

— Да не забравяме и Илейн Кериган — унизената съпруга. Научава за Рут, вдига скандал, грабва зъбното колело.

— Но тя не е знаела за интимната им връзка — възрази Ивет. — Нито името на Рут. Нито пък къде живее.

— Може и да е знаела — обади се Мънстър. — Те винаги узнават.

— Какво означава „те“? — изгледа го предизвикателно Ивет.

— Жените. — Мънстър усети остри нотки в гласа ѝ. Тогава, когато мъжете им им изневеряват. Дълбоко в себе си те знаят. Поне така казват хората.

— Глупости! — сръза го Ивет.

— Все пак, приемаме, че някой е знаел — заключи Карлсън. — Може би някой е напъхал онази разпрана кукла през отвора за пощата в дома на семейство Ленъкс като знак за предупреждение.

— Това може да е просто съвпадение.

— В моето поле на дейност — обяви със скромна усмивка Брадшо — „съвпадение“ е синоним на...

— Права си — намеси се решително Карлсън. — Може да е съвпадение. Възможно с „симпатичните“ съученици на Дора да са се погаврили с нея. Ти говори ли отново с момичето, Ивет?

Ивет кимна с глава.

— Тя ми каза, че тогава е предположила, че куклата е била предназначена за нея. Смята, че е била подхвърлена около обяд. Това много я е разстроило. Но повече не пожела да коментираме — очевидно ситуацията в училище малко се е подобрила след убийството

на майка ѝ. Изведнъж всички искат да ѝ бъдат приятели. — Тя направи гримаса на отвращение.

— Добре. Куклата или е улика, или не е. Може би ще трябва да поговорим с директорката на училището, за да видим дали не знае нещо повече по въпроса. Продължаваме нататък. Какво ще кажете за синовете?

— Джош и Бен Кериган? — Ивет се намръщи. — И двамата изпитват презрение и гняв към баща си. Но очевидно Джош е бил в Кардиф — въпреки че не успя да ни представи конкретно алиби, с изключение на това, че е бил в леглото с приятелката си, която потвърждава, че най-вероятно е било така. Съдейки по банковите му извлечения, няма данни да е използвал кредитната си карта за купуване на билет за влака или за каквото и да било. Но това нищо не означава — както и самият той посочи, би могъл да използва пари в брой. По-малкият, Бен, е бил на училище. Най-вероятно. Учителката му не може да си спомни дали е бил в час, но и не си спомня да е *отсъствал*, защото би забелязала, че го няма.

— Прекрасно.

— А какво ще кажете за Лудо Уелър? — попита на свой ред Ивет. — Като че ли прекалено бързо се е появила на мястото на убийството.

— На мястото на убийството? Карлсън поклати глава. — Тя дойде, за да помогне.

— Много често това е знак за вина обясни авторитетно Брадшо. — Престъпниците проявяват склонност да се намесват в разследването на престъплението.

— Какво? Майка на три деца убива сестра си?

— Не може да се изключи тази възможност — заяви Брадшо.

— Аз определям какво може и какво не може да се изключи — изстреля на един дъх Карлсън. — Но в случая сте прав. Ще я разпитаме отново. А също и синовете на Кериган. Нещо друго?

— Саманта Кемп — обади се Райли.

— Моля?

— Жената, с която Кериган е имал любовна афера.

— Да, знам коя е, но... — Карлсън направи пауза. — Добре. Разпитайте я, за да се уверите, че Кериган действително е бил с нея в онзи следобед. Може да се окаже, че жената има ревнив приятел. — Той затвори папката със замах. — Е, това е. Ивет, провери онова алиби.

Крис, ти ще поговориш със Саманта Кемп. А сега, за бога, някой от вас да отиде и да ми вземе нещо за ядене.

Излизайки от стаята за съвещания, Ивет все още не можеше да преглътне отправената към нея критика. Усети върху себе си съчувствения поглед на Крис Мънстър и това още повече вгорчи настроението ѝ. Изсъска нещо в отговор, когато той я попита иска ли кафе и се стовари на стола зад бюрото си.

Първо позвъни на Зак на работното му място в Шордич, но жената, която отговори на обаждането, каза, че в този ден не е на работа — работел почасово и в интерес на истината, не бил от най-съвестните служители. Ето защо тя позвъни на мобилния му телефон, където веднага се включи гласовата поща, а после и на стационарния му телефон, който звъня продължително, без никой да се обади. Ивет въздъхна и навлече якето си.

На излизане тя отново се сблъска с Мънстър.

— Къде отиваш? — попита го тя.

— Да се срещна със Саманта Кемп. А ти?

— Да се срещна с онова противно копеле, Зак Грийн. — Искаш ли да...

— Не, не искам.

В момента Саманта Кемп беше наета за извършване на определена дейност от една фирма за цифрови фотоапарати недалеч от Марбъл Арч^[1]. Тя се срещна с Мънстър малката приемна на първия стаж, чийто прозорец гледаше към магазин за индийски сарита.

Когато жената влезе в приемната, Мънстър беше учуден от младостта ѝ. Пол Кериган беше мъж на средна възраст, възпълен и с посивяла коса, но Саманта Кемп беше двайсет и няколко годишна, елегантно облечена, с черна пола и снежнобяла, прилежно изгладена блуза. На чорапогачника ѝ, от добре оформеното ѝ коляно до глезена ѝ, се беше пуснала бримка. Имаше пухкава платиненоруса коса, която обрамчваше бледото ѝ овално лице.

— Благодаря, че се отзовахте на поканата ми да се срещнем. Няма да отнеме много време.

— По какъв въпрос ме търсите?

Мънстър забеляза, че беше нервна и притеснена: постоянно пригладдаше с длани полата си.

— Вярно ли е, че познавате Пол Кериган?

— Да. Понякога работя за тяхната компания. Защо? — Гъста червенина изби по бялата ѝ кожа и дори след като се скри, по бузите ѝ останаха едва забележими петна. — За какво става дума?

— Спомняте ли си какво правихте в сряда, на шести април? — Тя не отговори? — Е?

— Чух въпроса ви, но не разбирам каква е целта ви. Защо трябва да говоря за неща, свързани с личния ми живот?

— Господин Кериган казва, че сте били с него следобеда и вечерта в сряда, на шести април.

— С него?

— Да.

— Това проблем ли е?

— Вие ми кажете.

— Той може и да е женен, но това е неговият възглед за живота, а не моят.

— Сряда, шести април.

— Знаете ли, той не е щастлив.

— Това няма значение.

— Никак не е щастлив. — За негов ужас Мънстър видя, че тя беше готова да се разплаче: сиво-сините ѝ очи се напълниха със сълзи. — И аз го утешавам. Не желая да ме карате да се чувствам виновна за това.

— Въпросът е, утешавахте ли го в сряда, на шести април?

— Той неприятности ли има?

— Имате ли работен дневник?

— Да — каза тя. — Да. Бях с него през онази сряда.

— И сте абсолютно сигурна?

— Да. Беше денят след рождения ми ден. Донесе ми бутилка шампанско.

— По кое време?

— Дойде след обяд, около четири. Пихме шампанско, а после...
— Лицето ѝ пламна отново. — Тръгна си към седем или осем. Каза, че трябва да се прибере вкъщи за вечеря.

— Може ли някой да потвърди това?

— Съквартирантката ми, Лин. Тя си дойде около шест и пийна шампанско с нас. Предполагам, че ще са ви нужни нейните данни за контакт.

— Да, моля.

— Тя знае ли за нас? Имам предвид жена му. Той неприятности ли има?

Мънстър я изгледа мълчаливо. По всяка вероятност знаеше за Рут Ленъкс. Но нямаше как да разбере, а не искаше точно той да ѝ разкрие истината. Пол Кериган трябваше сам да се справи с гнусната каша, която беше забъркал.

Зак Грийн живееше на няколко преки южно от метростанция „Уотърлу“ на една улица, която беше задръстена от обедния график: таксите, коли, микробуси и автобуси. Велосипедисти ловко криволичеха между опашките от превозни средства, навели ниско глави срещу усилващия се вятър. Наблизо с бясна скорост профуча линейка.

№232 беше неголяма терасовидна къща, разположена малко по-назад от уличното платно, със стъпала, които водеха до напукана зелена врата. Ивет натисна звънеца, а после потропа и с чукчето. Очевидно го нямаше вкъщи, затова се изненада, когато чу стъпки и потракването на входна верига. Пред нея застана жена, прегърнала бебе в раирано костюмче.

— Да?

— Търся Зак Грийн — каза Ивет. — Тук ли живее?

— Той ни е квартирант. Живее в малката постройка отзад. Трябва да минете през двора. — Тя излезе по чехли и поведе Ивет надолу по стъпалата, сочейки с ръка: — По тази пътека ще стигнете зад къщата. Там има малък двор и порта, която не се затваря добре. Като минете през нея, жилището му е отстрани.

— Благодаря. — Ивет се усмихна на бебето, което уплашено се втренчи в нея, а после нададе вой. Очевидно не умееше да се радва на

бебета.

— Ще му кажете ли да не вдига толкова шум? Снощи оттам се носеше шум до небесата тъкмо когато едва бях приспала бебето.

Ивет се промуши през разкривената порта. Дървени стълби водеха от къщата на хазяите надолу към малкия двор, където беше захвърлена пластмасова тротинетка. Долният край на стълбите опираше във входната врата на пристройката. Ивет позвъни на звънеца и зачака. После потропа на вратата и тя със скърцане се откряна с няколко сантиметра.

За миг Ивет застана тихо на едно място, вслушвайки се напрегнато наоколо. Отвън се чуваше бръмченето на автомобилите. Вътре цареше пълна тишина.

— Ехо! — извика тя. — Зак? Господин Грийн? Аз съм детектив Лонг.

Никакъв отговор. Около нея затанцуваха донесени от вихъра бели цветчета. За момент Ивет си помисли, че прехвърча сняг. Сняг през април? Е, случват се и по-странни неща. Тя бутна вратата и стъпи вътре на протритата изтривалка. Зак Грийн определено не беше подреден човек. На пода бяха разхвърляни обувки, купища рекламни листовки, няколко празни кутии от пица, кълбо от преплетени кабели за зарядни устройства и компютри, памучен шал с ресни.

Ивет предпазливо пристъпи напред.

— Зак? Тук ли сте? — Гласът ѝ отеква в тясното пространство. Отдясно миниатюрна кухня, готварска плоча с котлони, покрита със засъхнала кора от готвена храна, цяла армия от керамични чаши, гранули от нескафе. Две ризи, проснати да съхнат на радиатора. Смрад от нещо, започнало да гние някъде.

Странно, помисли си тя. Как човек познава, че нещо не е наред? Просто го усеща със сетивата си. И не беше само отворената входна врата или пък неприятната миризма. Имаше нещо особено в тишината, която сякаш вибрираше след извършеното насилие. Кожата ѝ настръхна.

През леко отворената врата, която най-вероятно водеше към спалнята на Зак, се виждаше друга обувка на пода — кафява, платнена, с жълти връзки. Ивет бутна вратата с връхчетата на пръстите си. Обувката беше върху човешко ходило. То продължаваше нагоре в крак, обут в тъмен панталон, виждаше се и раиран чорап, но всичко

останало бе покрито със завивка на фигури. Тя се вгледа във фигурите: птици и спираловидни цветя: напомняше за ориенталски десен и освежаваше донякъде сивотата на малкото, мрачно и неприветливо жилище.

Погледна часовника си и мислено отбеляза часа, после приклепна и много внимателно отдръпна завивката. С дланите си усети, че беше влажна и лепкава. Сега, вече съвсем отблизо, тя забеляза как веселите мотиви скриваха петната.

Човекът, който лежеше пред нея до долния край на леглото си, би трябвало да е Зак, но тясното лице, златистите ириса, устните като розова пъпка, от които я бяха побили тръпки, се бяха слели в безформена, пихтиеста маса. Ивет се насили да го разгледа внимателно, а не да примигва ужасено. Тя все още можеше да различи деликатната форма на ушите, въпреки обезобразеното му лице. Навсякъде имаше кръв. Хората не се замислят колко много кръв — топла и бърза — протича през тялото им; осъзнават го едва когато видят кървавата локва около някой труп. Край мъртвото тяло на Зак Грийн се беше стекла локва от тъмна кръв със сладникав мирис, която започваше да се сгъстява. Ивет натисна леко с пръст гърба му под лилавата му риза: кожата беше бяла, твърда и студена.

Тя се изправи, при което коленете ѝ изпукаха, и си представи какво правеше Карлсън, когато пристигнеше на сцената на местопрестъпление. Също като него и тя превърна сетивата си във видеокамера. Разбитата ключалка, калните следи в коридора, килнатата картина над леглото, сгъстяващата се кръв, вкочанената плът, начинът, по който бе разперил ръцете си, сякаш летеше във въздуха. Спомни си за шума, за който жената от къщата ѝ беше казала, че е чула предишната нощ.

После Ивет извади телефона си. От къщата по-нагоре се чуваше бебето, което все още ревеше. Линејката и полицейските коли долетяха за броени минути. Жилището веднага бе превърнато в подвижна лаборатория, включиха прожекторите, тялото на Зак бе разположено в центъра. Хартиени калцуни, латексови ръкавици, четки и прах за откриване на пръстови отпечатащи, шишета с химикали, пинсети и пликове за съхраняване на вещественни доказателства,

ролетки, термометри. Райли разговаряше с хазяйката. Мънстър бе застанал до вратата, поемаше глътки чист въздух и говореше по телефона. Зак вече беше само един обект за изследване.

Надвиквайки шумотевицата, Карлсън ѝ каза:

— Крис говори с родителите на Грийн. Смяташ ли, че ще можеш да съобщиш на Джудит Ленъкс?

Тя усети как при мисълта за гневната и покрусена дъщеря по челото ѝ избиха капчици пот.

— Разбира се.

— Благодаря. Направи го възможно най-бързо.

Ивет очакваше, че ще бъде трудно, и беше точно така. Застанала права, тя се чу да произнеса предварително подготвените думи и забеляза как много младото и уязвимо лице на Джудит се сгърчи. Тя закръжи из малката стая, крехката ѝ фигура потрепваше, частите на тялото ѝ като че ли се бяха разпаднали — ръцете ѝ пърхаха като крила на птица, лицето ѝ се кривеше в странни гримаси, главата ѝ се тресеше на тънкия ѝ врат, краката ѝ се пързалиха от отчаяния устрем на тялото ѝ да се движи. Намираха се в стая, която директорката на училището им беше посочила за срещата им. До огромния прозорец от шлифовано стъкло имаше бюро и рафтове, отрупани с папки в различни цветове. Отвън минаха двама тийнейджъри — имаше и момиче — и погледнаха към прозореца без особен интерес.

Ивет се почувства безпомощна. Трябва ли да отиде при нея, да обвие ръце около крехките ѝ рамене и да се помъчи да я успокои? В това време от гърдите на Джудит се изтръгна продължителен писък, който сякаш огласи цялото училище и беше в състояние да изпразни класните стаи и да накара учителите да се разтичат. Тя се блъсна с все сила в бюрото, после отхвърча в обратната посока. Приличаше на нощна пеперуда, която се удря в твърди повърхности и наранява меките си напудрени крилца.

Ивет протегна ръката си и хвана Джудит за ръба на блузата ѝ, който леко се разпра. Момичето застана на едно място и я изгледа свирепо. То и сега носеше тъмнооранжево червило, но иначе лицето му беше като на малко дете. Изведнъж седна, но не на стола, а се отпусна на право на голия под.

— Какво точно е станало? — прошепна то.

— Опитваме се да научим повече подробности. Единственото, което мога да ти кажа в момента, е, че е бил убит. — Пред очите ѝ се появи размазаното му лице и тя преглътна мъчително. — В жилището му.

— Кога? *Кога?*

— Не сме установили часа на смъртта му. — Сух и делови отговор. Смути се от своята недодяланост.

— Значи, се е случило съвсем наскоро, така ли?

— Да. Съжалявам, че трябва да те попитам, но със сигурност ще ме разбереш. Можеш ли да ми кажеш кога го видя за последен път?

— Махайте се. — Джудит закри ушите си с длани и започна да се поклаща напред-назад на пода. — Вървете си, веднага си вървете.

— Знам колко е болезнено за теб.

— Махайте се. Махайте се. Махайте се. Оставете ме на мира. Оставете ни на мира всички нас. Излезте. Защо се случва всичко това? Защо? Моля ви, моля ви, моля ви, моля ви.

Ивет беше ходила веднъж в къщата на Фрида, но никога досега не беше стъпвала в частния ѝ кабинет. Опита се да не изглежда прекалено любопитна и внимаваше да не гледа Фрида през цялото време, отчасти, защото твърдят поглед на Фрида винаги я смущаваше и отчасти, защото беше шокирана от външния ѝ вид. Може би беше отслабнала Ивет не можеше да определи, но със сигурност бе напрегната. Изопната като струна. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове, почти виолетови. Кожата ѝ беше бледа, а очите ѝ — много черни, и обичайният им блясък бе заменен от някаква замъгленост. Не изглеждаше добре, реши Ивет.

Тя забеляза как Фрида отиде до червеното си кресло с накуцване, което безуспешно се опитваше да скрие и си помисли: *Аз съм виновна за това.* За миг си спомни как беше видяла Фрида да лежи в дома на Мери Ортън — неподвижна, потънала в кръв. После в мислите ѝ се появи Джудит Ленъкс, която кръжеше из училищната стая като нощна пеперуда с премазани крилца, крещейки ѝ да се маха. Може би тъжната истина е, че аз съм един отчайващ детектив, помисли си тя. Дори не беше успяла да уточни алибито на Зак Грийн.

Фрида я покани с жест да седне и Ивет се настани в креслото насреща ѝ. Значи, тук сядаха пациентите на Фрида. Тя си представи как притваря очи и казва: *Моля те, помогни ми. Не знам какво не е наред с мен. Моля те, кажи ми какво не е наред с мен...*

— Благодаря ти, че се съгласи да се срещнем.

— Дължа ти услуга — усмихна ѝ се Фрида.

— Напротив! Аз съм ти длъжница...

— Ти се погрижи да не се дава ход на оплакването срещу мен.

— Не ми струваше особено усилие. Идиоти!

— Все пак съм ти благодарна.

— Не исках да се срещнем в управлението. Реших, че тук ще бъде по-добре. Не знам дали си чула. Зак Грийн беше убит. Приятелят на Джудит Ленъкс.

Фрида притихна. После бавно поклати глава.

— Не, не съм чула за това. Много съжалявам — каза тя тихо, по-скоро на себе си.

— Тя е в ужасно състояние — продължи Ивет. — Току-що бях при нея. Оставих я на грижите на училищния психолог и на директорката на училището. Притеснявам се за нея.

— Защо ми казваш всичко това?

— Ти си я виждала. Знаем за неафишираните ти срещи с децата на семейство Ленъкс. — Тя вдигна длан. — Не исках да прозвучи грубо.

— Продължавай.

— Питам се дали не би могла да я посетиш. Да отидеш и да се срещнеш с нея. Просто да видиш как е.

— Тя не ми е пациентка.

— Знаем това.

— Много бегло я познавам. Брат ѝ е приятел на племенницата ми. Това е единственото, което ни свързва. Срещала съм бедното момиче няколко пъти.

— Не знаех как да ѝ помогна. Има неща, които не се преподават. Бих могла да се обадя на някой специалист от нашите. Ивет сбърчи нос при тази мисъл. — Проклетият Хал Брадшо с голямо въодушевление ще ѝ обясни какво чувства и защо. Но аз... аз си мисля, че ти би могла да помогнеш.

— Заради доброто старо време ли? — попита Фрида иронично.

— Тоест няма да го направиш?
— Не казах това.

Добре. Няма да долетя със самолета и няма да тропам на вратата ти. Ще ти се доверя. Но ти много усложняваш нещата, Фрида.

Санди

[1] Прочутата Мраморна арка (англ. Marble Arch) е една от големите забележителности в центъра на Лондон. — Бел.прев. ↑

Сутринта Джим Фиърби отиде да се види със семейството на Филипа Люис. Те живееха в нов квартал в едно село на няколко мили южно от Оксфорд. Жена на средна възраст — най-вероятно бе майката на Филипа, Сю, — тръшна вратата, когато той се представи. Беше прочел за случая в местния вестник: обичайната история за прибиране пеша вкъщи след късни часове в училище, без никой повече да я види; беше публикувана размазана снимка. Тя изглеждаше подходящ обект за похищение. До името ѝ сложи отметка, а после и въпросителна.

Недалеч от Уорик, в дома на Кати Бъркин, майка ѝ го почерпи с чай и кейк и преди още да е отхапал първата хапка, той вече знаеше, че ще зачеркне името ѝ от списъка си. Преди да изчезне, беше бягала два пъти от дома си. Но кейкът си го биваше. С джинджифил. Силно ароматен. Пред Фиърби беше започнал да се разкрива друг вид модел. Майките на избягалите момичета винаги го канеха да влезе и го черпеха с чай и кейк. Той помнеше къщите и момичетата по кейка, който му бяха поднесли. В дома на Клеър Бойл, който се намираше близо до Кру, кейкът беше морковен. Хай Уикъм, Мария Хорсли: шоколадов. Дали по този начин не се мъчеха да докажат, че са дали всичко от себе си, че не са били лоши родители? Джинджифиловият кейк беше малко сух и се полепи по небцето му. Наложиха се да го изплакне с изстиващия чай. Докато дъвчеше, усети пристъп на гузна съвест. Все отлагаше и отлагаше да го направи. Беше му на път, с едно кратко отклонение.

Надяваше се Джордж Конли да е излязъл, но той си беше вкъщи. Малкият блок, където се беше настанил, изглеждаше прилично. Когато Конли отвори вратата, даде едва доловим знак, че го е познал, но Фиърби беше свикнал с това. Колкото пъти се бяха срещали през годините, за да разговарят, на Конли му беше трудно да гледа право в него. Дори когато говореше, го правеше така, сякаш се обръщаше към някого встрани от Фиърби и малко зад него. Още когато прекрачи прага, странна смесица от топлина и различни миризми го блъсна в

носа. Фиърби не можа да определи какво точно беше това, но не му и трябваше. Самият Конли миришеше на пот, а жилището му — на влага. Изведнъж се сети за киселата смрад, която се носеше след камионите за събиране на боклук през лятото.

Фиърби от години живееше сам и знаеше какво е плотовете и мебелите никога да не са избърсани и почистени, мръсните съдове да се редят накуп, храната да стои забравена отвън, дрехите да са захвърлени на пода, но тук нещата бяха различни. В тъмната и задушна всекидневна той трябваше да си проправи път между мръсни чинии и стъклени чаши. Видя отворени консерви, пълни до половината с нещо, покрито с бяла и зелена плесен, което не се познаваше какво е. В почти всички чинии, чаши и консервни кутии бяха нахвърляни фасове. Фиърби се замисли дали нямаше човек, на когото да се обади? Някой, който да е натоварен с отговорността да помага в подобни случаи.

Телевизорът беше пуснат и Конли седна срещу него. Но не гледаше в екрана, а по-скоро седеше пред него.

— Как се снабди с това жилище? — попита Фиърби.

— От общината ми го дадоха — отвърна Конли.

— Някой идва ли да ти помага? Знаем, че сигурно ти е трудно. Доста време изкара в затвора. Не е лесно да свикнеш с живота навън. — Конли като че ли не го чуваше, затова Фиърби опита отново. — Някой идва ли да те наглежда? Да почисти, ако трябва?

— Една жена идва понякога. Да провери как съм.

— Тя помага ли ти?

— Справя се.

— Какво става с обезщетението? Докъде стигнаха нещата?

— Не знам. Видях се с Даяна.

— Адвокатката ти — уточни Фиърби. Той трябваше да се надвиква с гърмящия телевизор. — Тя какво каза?

— Каза, че ще отнеме време. Много време.

— И аз така чух. Трябва да си търпелив. — Настъпи мълчание. — Излизаш ли често?

— Разхождам се по малко. Наблизо има парк.

— Това е добре.

— Има патици. Нося им хляб. И семки.

— Много хубаво, Джордж. Искаш ли да се обадя на някого от твое име? Ако ми дадеш телефонен номер, мога да се обадя на хората в общината да дойдат и да ти помогнат да почистиш.

— Има една жена. Тя идва понякога.

През цялото време Фиърби беше седнал на ръба на един диван, който изглеждаше така, сякаш бе домъкнат отвън. Гърбът му започна да се схваща. Той се изправи.

— Трябва да тръгвам.

— Тъкмо пиех чай — каза Конли.

Фиърби погледна към отворената картонена опаковка с прясно мляко на масата. Млякото в нея беше жълто.

— Пих чай, преди да дойда. Но скоро ще намина пак и тогава можем да отидем да пийнем нещо или да се поразходим. Какво ще кажеш за това?

— Добре.

— Опитвам се да открия кой е убил Хейзъл Бартън. Имам много работа.

Конли не реагира.

— Знам, че това е ужасен спомен за теб — продължи Фиърби. — Но когато си я намерил, знам, че си се навел и си се опитал да ѝ помогнеш. Докоснал си я с ръка. Това беше уликата, използвана срещу теб. Мен обаче ме интересува не си ли видял нещо друго? Видя ли човек? Или кола? Джордж. Чу ли какво те попитах?

Джордж се огледа наоколо, но продължи да мълчи.

— Добре — каза Фиърби. — Беше ми приятно да се видим. Пак е се отбия.

Той излезе от стаята, като внимаваше къде стъпва.

Когато Фиърби се прибра вкъщи, потърси в интернет номера на общинската социална служба. Звънна по телефона, но отделът беше приключил работата си за деня. Погледна часовника си. Възнамеряваше да се обади на Даяна Маккероу за ситуацията около Конли, но реши, че кантората ѝ най-вероятно също беше приключила работния ден. Беше наясно с делата за изплащане на парични обезщетения. Проточваха се с години.

Отиде до мивката, намери една чаша, изплакна я и си наля уиски. Отпи глътка от течността и усети как топлината ѝ се разля в гърдите му. Имаше нужда от това. Умората от изминалия ден лепнеше в устата му, по езика му и сега уискито я отми. С чаша в ръка той се разходи из стаите. Не беше като апартамента на Конли, но донякъде напомняше на него. Двама самотни мъже, носени от течението. И двамата все още хванати в капана на случая „Хейзъл Бартън“, всеки от тях по различен начин. Полицията нямаше други заподозрени. Това бяха казали оттам. Само Джордж Конли и той знаеха, че истината е друга.

Изведнъж се стресна от мръсните чаши, захвърлените тук и там дрехи, купищата вестници и пощенски пликкове. В дома му рядко се отбиваха хора, но при мисълта, че някой може да влезе в тази стая и да се почувства така, както той се беше почувствал в жилището на Конли, го хвана срам. През следващия час той прибра разхвърляните дрехи, изми отдавна немитите чаши и чинии, избърса замазаните плотове и прашни повърхности, изчисти навсякъде с прахосмукачката. Накрая реши, че жилището му е добило по-нормален вид. Но очевидно трябваше още да се потруди. Щеше да купи някаква картина. Можеше да натопи букет цветя в някоя ваза. А защо не да боядиса и стените.

Извади лазаня от фризера и я сложи във фурната. Отзад на опаковката пишеше, че ѝ трябва петдесет минути да се изпече. Можеше да използва това време. Отиде в кабинета си. Това беше единственото място в къщата, което бе спретнато, чисто и подредено. Той взе географската карта от бюрото, разгъна я и я сложи на пода. Отвори най-горното чекмедже и извади картон, на който бе залепил червени листчета. Отлепи едно от тях и внимателно го постави върху селцето Денам, на юг от Оксфорд. Отдръпна се назад. Вече имаше седем залепени листчета и пред погледа му ясно се оформяше модел.

Фиърби отпи глътка уиски и отново си зададе въпроса, който нееднократно си бе задавал: заблуждаваше ли се? Беше чел за убийците и техните навици. Че са като хищници, които действат в територии, където се чувстват удобно. Но също така беше чел и за опасността да виждаш модели там, където данните са произволно събрани. Стреляш напосоки в някаква стена, после очертаваш мишена около следите от куршуми, които са най-близо една до друга, и тя изглежда така, все едно си се целил в нея. Той разгледа внимателно

картата. Пет от набелязаните места бяха близо до автомагистрала М40, а три — до автомагистрала М1, на не повече от двайсет минути път с кола от съответния изход от автомагистралата. Струваше му се очебийно и повече от убедително. Но имаше един проблем. Докато преглеждаше вестниците и проверяваше в интернет за изчезнали тийнейджърки, един от основните му критерии за пресяването им винаги беше ориентирането към семейства, живеещи близо до автомагистрала, така че може би той самият създаваше модела. Но Фиърби се замисли за лицата на момичетата, за историята на всяко от тях. Усещаше, че е на прав път. Надушваше го. Но каква полза от това?

Карлсън седна срещу Ръсел Ленъкс. Ивет включи записващото устройство и седна отстрани.

— Знаете, че все още провеждаме разпит с предупреждение — започна Карлсън. — Имате право да мълчите, но ако рошите да говорите, думите ви могат да бъдат използвани при евентуален съдебен процес. Също така имате право на адвокат. — Ленъкс кимна леко с глава. Изглеждаше замаян, нямаше желание да говори. — Трябва да потвърдите ясно и високо. За протокола.

— Да — отговори Ленъкс. — Разбирам. Нямам възражения.

— Интересно семейство сте вие — каза Карлсън. Изражението на Ленъкс остана непроницаемо. — Изглежда, нанасяте вреда на всеки, до когото се докоснете.

— Ние сме семейство, в което една съпруга и майка беше убита — възрази Ленъкс с дрезгав глас. — Това е истината.

— А приятелят на дъщеря ви?

— Не знаех за него, преди да ми съобщите за смъртта му.

— За убийството му. Зак Грийн е бил ударен с тъп предмет. Също като съпругата ви. — Карлсън направи пауза. — Какво изпитвахте към него?

— За какво по-точно ме питате?

— За връзката на петнайсетгодишната ви дъщеря с двайсет и осем годишен мъж.

— Както ви казах, не заех за това. Но сега, когато вече знам, изпитвам загриженост за дъщеря си. За нейното благополучие.

— Господин Грийн е починал по някое време вчера през деня. Бихте ли ни казали вие къде бяхте?

— Бях си у дома. Напоследък прекарвам доста време вкъщи.

— Някой друг беше ли с вас?

— Децата бяха на училище. Бях там, когато Дора се прибра към четири и десет.

— Какво правихте вкъщи?

Ленъкс изглеждаше ужасно уморен сякаш дори говоренето му струваше усилия.

— Защо просто не ме попитате дали съм убил онзи мъж? Предполагам, че затова ме доведохте тук.

— Вие ли го убихте?

— Не.

— Добре. И така, какво правихте вкъщи?

— Занимавах се с дреболии. Подредих някои неща.

— Може би ще ни помогнете, ако ни посочите нещо, което можем да проверим. Някой отбивал ли се е да ви види? Обаждяхте ли се на някого по телефона? Влизахте ли в интернет?

— Никой не е идвал. Вероятно съм се обаждал по телефона и съм използвал интернет.

— Можем да проверим това.

— Погледах малко телевизия.

— Какво гледахте?

— Обичайните тъпотии. Май че беше нещо за антики.

— Май че нещо за антики — повтори бавно думите му Карлсън сякаш разсъждаваше върху тях. — Сега ще спра записа. — Той се пресегна и натисна едно копче на касетофона. — Вие ще си отидете, ще премислите нещата, може да се посъветвате с адвокат и ще дойдете отново, за да ни разкажете нещо по-смислено от това, което току-що ни разказахте. А през това време ние ще проверим на кого сте се обаждали и къде сте били. — Карлсън се изправи. — Помислете за децата си, за семейството си. Колко още ще могат да понесат?

Ленъкс потърка лицето си сякаш проверяваше дали се е избърснал.

— Мисля за тях всеки ден и всяка минута — отвърна той.

Крис Мънстър чакаше Карлсън в кабинета му. Той току-що се беше върнал от Кардиф, където беше разпитал приятелката на Джош Кериган. Шари Холандър.

— Какво стана?

— Тя просто повтори това, което ни каза Джош Кериган: че вероятно е бил с нея, че от началото на връзката си те са прекарвали заедно всяка свободна минута от деня; не можа със сигурност да си

спомни. Но беше съвсем сигурна, че не е имало случай, когато да е отсъствал дълго през деня или през нощта.

— Звучи доста неопределено.

Не е използвал кредитната си карта, за да си купи билет за пътуване до Лондон през онзи ден. Но е изтеглил сто лири в брой два дни преди това, така че може тях да е използвал за транспортни разходи.

— Но ти се струва малко вероятно, нали? Поначало подозренията към него са по-скоро несъстоятелни.

— Не бих казал.

Карлсън впери поглед в Мънстър.

— Какво имаш предвид?

— Приятелката му спомена нещо, което мисля, че ще ви заинтересува.

— Продължавай.

— Каза, че Джош бил бесен на баща си. Направо полудял. Каза, че е получил писмо, в което пишело, че скъпият му татко не бил щастливо жененият мъж, за какъвто се представял.

— Значи, е знаел.

— И тя каза същото.

— Браво, Крис. Ще трябва пак да поговорим с него. Веднага. А също и с по-малкия му брат.

Джош Кериган имаше нова подстрижка, а може би, помисли си Карлсън, гледайки неравните му кичури, сам се беше подстригал с машинка. От това лицето му изглеждаше по-кръгло и по-младо.

Той седеше в стаята за разпити, но постоянно правеше някакви движения — барабанеше с пръсти по масата, въртеше се на стола, потропваше с крака.

— Сега пък какво? — попита той. — Още въпроси за това къде съм бил ли?

— Говорихме с Шари Холандър.

— Тя каза ли ви, че съм бил с нея, както ви казах аз?

— Тя каза, че вероятно си бил с нея.

— Ето, започва се.

— Освен това каза, че си знаел за интимната връзка на баща си.

— Какво?

Той изведнъж се стресна.

— Вярно ли е това? Получавал ли си писмо, в което е пишело за любовната му афера?

Джош изгледа мълчаливо Карлсън, после отклони погледа си. Лицето му придоби изражение на възрастен и той много заприлича на баща си.

— Да, от Катедрата по физика ми препратиха писмо, адресирано до мен.

— Анонимно ли беше?

— Точно така. Който го е изпратил, дори не е имал куража да посочи името си.

— Кой мислиш, че е бил?

Джош впи мрачния си поглед в Карлсън.

— Тя, естествено. Кой друг?

— Имаш предвид Рут Ленъкс ли?

— Да. Въпреки че тогава името ѝ не ми беше известно.

— Писмото все още ли е у теб?

— Накъсах го на парченца и го изхвърлих в кошчето за отпадъци.

— Какво друго направи?

— Опитах се да забравя за него.

— И това беше всичко?

— Не се качих на влака за Лондон, ако това имате предвид.

— Говори ли с баща си за писмото?

— Не.

— А с майка си?

— Не.

— Близки ли сте с майка ти?

— Аз съм ѝ син. — Той сведе очи сякаш се притесняваше да срещне погледа на Карлсън. — Тя винаги с поставяла мен и Бен пред всичко останало — дори когато беше болна от рак, ние бяхме всичко за нея. А също и баща ми — добави той злобно. — Тя и него поставяте на първо място.

— Значи, не ѝ каза за писмото?

— Не.

— А каза ли на брат си?

— Бен все още е хлапак, който след няколко седмици ще се яви на изпити за ниво „А“ за завършено средно образование. Защо трябва да му казвам?

— И все пак, каза ли му?

Джош подръпна един кичур от подстриганата си коса.

— Не. — Но гласът му прозвуча сковано и неуверено.

— Слушай, Джош. Ще говорим с брат ти и ако неговите показания не съвпаднат с твоите, здравата ще загазиш. По-добре още сега ни кажи истината. И за Бен ще бъде по-добре.

— Разбрах. Да, казах му. Трябваше да го споделя с някого.

— По телефона ли му каза?

— Да.

— Той как реагира?

— Също като мен. Както всеки друг би реагирал. Беше шокиран, вбесен.

— Това ли е всичко?

— Той искаше да кажем на мама. Аз не бях съгласен.

— Какво стана накрая?

— Разбрахме се да почакаме, докато си дойда за Великден и тогава да поговорим.

— Направихте ли го?

На лицето му се появи широка, саркастична усмивка.

— Е, събитията ни изпревариха.

— И ти не каза на майка си?

— Вече ви отговорих.

— Нито пък Бен?

— Не би го направил, без да ме предупреди.

— И твърдиш, че никой от двамата ви не е имал сблъсък с баща ви, независимо от гнева, който сте изпитвали към него?

— Не, вече ви казах.

— Защо и двамата толкова лесно сте повярвали на това, което е пишло в писмото?

Джош се изненада от въпроса.

— Не знам — отвърна той. — Просто повярвахме. Защо му е на някого да съчинява такава лъжа?

— И нямаш какво друго да ми кажеш?

— Не.

— Продължаваш ли да твърдиш, че не си знаел кой е анонимният автор на писмото?

— Да.

Карлсън почака малко. Джош Кериган се взря за кратко в него, а после зарея поглед встрани. На вратата се почука и Ивет надникна вътре.

— Може ли за момент? — попита тя.

— Ние и без това приключихме. Засега. — Карлсън се изправи. — Ще говорим с брат ти.

Джош сви рамене. Но в очите му се четеше безпокойство.

— Не — каза Бен Кериган. — Не, не и не. Не съм казвал на майка ми. По-добре да ѝ бях казал. Но решихме да изчакаме, докато се съберем заедно. Трябваше да я гледам, докато се хранеше на масата, без да мога нищо да ѝ кажа. Нито пък на него. — Лицето му се изкриви от гняв.

— Наистина ли?

— Да. И на него нищо не съм казвал, въпреки че много исках. Исках да го ударя с юмрук по тъпото му охранено лице. Радвам се, че го смляха от бой. Нещастен женкар! Звучи банално, а? Само че онази жена не е била някаква празноглава мацка. Какво си е мислил, че прави? Десет години. Лъгал е мама цели десет години!

— Значи, твърдиш, че не си стигал до сблъсък с него, нито пък си казвал на майка си за писмото?

— Точно така.

— И не си имал подозрения, че баща ти е знаел за писмото?

— Той не знаеше нищо. — Гласът на Бен беше изпълнен с презрение. — Мислел си е, че ще се измъкне, без да плати никаква цена.

— И майка ти изобщо не е знаела?

— Не. Тя му вярваше. Познавам мама. Тя смята, че щом веднъж си повярвал на някого, не може да има място за съмнения.

— Защо скри от нас тази информация?

— Защо, според вас? Ние не сме глупави — наясно сме, че всички вие си мислите, че това е убийство за отмъщение. — Гласът му изтъня от напрежение.

— Добре. — Карлсън се вгледа упорито в него. — Нека да повторим бавно, отначало. Ти беше тук и живееше с родителите си, когато Джош ти каза.

— Да.

— Какво направи, когато разбра?

— Нищо.

— Абсолютно нищо ли?

— Да, продължавам да го твърдя.

— Не си говорил с никого другого, освен с Джош?

— Не.

— Но си повярвал, че е истина?

— *Знаех*, че с истина!

— Откъде знаеше?

— Просто знаех.

— Откъде знаеше, Бен? Откъде беше толкова сигурен? Карлсън, почака, после продължи: — Нещо друго ли откри? Забеляза как Бен неволно потрепна, преди да поклати отрицателно глава. — Бен, още веднъж те питам: опита ли се да откриеш нещо друго? — Последва напрегнато мълчание. — Рови ли из вещите на баща си, за да откриеш доказателства? Би било съвсем естествено. Бен?

— Не.

— Сам вкъщи, измъчван от това ужасно подозрение — и не си направил нищо?

— Спрете.

— Ние ще разберем.

— Е, добре. Може би.

— Може би?

— Порових се тук-там.

— Къде.

— Ами... В джобовете му.

— На друго място?

— В телефона му. В документите му.

— А в компютъра му?

— Също и там.

— И какво откри?

— Нищо особено.

— Нали разбираш колко е сериозно това, Бен?

Момчето се обърна към него. Карлсън чуваше учестеното му дишане.

— Да, по дяволите. Разбира се, че претършувах навсякъде. Вие какво бихте направили? С Джош се разбрахме да претърся нещата му и аз се порових из гнусното му бельо и дрехите му, фактурите и касовите му бележки, имейлите му; надникнах в мобилния му телефон, за да проверя есемесите и обажданията му. Аз и Джош звъннахме на няколко непознати номера, просто за да проверим. Нищо не открихме. Но аз не можех да спра. Ако трябваше, щях да продължа да ровя цял живот, докато не открия доказателство, че той изневерява на мама. Както е известно от точните науки — можеш единствено да докажеш, че нещо е вярно, а не, че не е вярно.

— И предполагам, че си открил нещо, нали? — каза меко Карлсън.

— Проверих историята му на сърфиране.

— Търсил си нещо, регистрирано в компютъра му?

— Не знаех какво точно търся. Видях, че е търсил в Гугъл изображения за Рут Ленъкс. Тогава разбрах. Нали по този начин търсим снимки и информация за човек, когото познаваме.

— Така. Значи, ти и Джош разбрахте, че баща ви има връзка с жена на име Рут Ленъкс.

— Да. Аз, разбира се, въведох името ѝ, за да се появи някаква информация за нея. Той си е мислел, че е много хитър. Но не разбира нищо от компютри.

— Какво откри?

— Един имейл от нея. Скрит в папка с баналното заглавие „Жилищно застраховане“. Само един имейл. — Той изсумтя подигравателно.

— Какво пишеше в него?

— Не пишеше „Скъпи Пол, харесва ми да се чукам с теб“, ако това очаквате — каза Бен заядливо. — Пишеше, че да, би се радвала да се видят отново и че той не бива да се тревожи, всичко ще бъде наред.

— Бен направи зловна гримаса. — Беше някак си хем нежно, хем делово. Помислих си за мама, когато беше толкова болна и отпаднала, но продължаваше да се грижи за нас, а в същото време и тази, другата жена, е обичала татко — и всичко ми се стори толкова несправедливо.

— Кога е бил изпратен имейлът?

— На два̀йсет и девети а̀прил 2001.

— Все още ли твърдиш, че не си казвал на майка си?

— Не съм ѝ казвал.

— Но си промушил една обезобразена кукла през отвора на пощенската кутия на семейство Ленъкс.

Бен силно се изчерви.

— Да. Не бях го планирал. Но видях тъпата кукла в голям кош с играчки в дома на един приятел — беше на сестра му, която е още малко дете. Хрумна ми да я взема, а после я разпрах, за да покажа на онази жена какво мислим за нея. Трябваше да направя нещо.

— Тя обаче така и не е получила малкото ти послание. Дъщеря ѝ, която е лежала болна вкъщи, я е намерила и е помислила, че е предназначена за нея.

— О, по дяволите.

— Значи, ти и Джош сте знаели къде живее тя?

— Да.

— Ходил ли си там и друг път?

— Не. Не точно.

— Не точно?

— Понякога се навъртах наблизо. Искях да я видя.

— Видя ли я?

— Не. Но мисля, че веднъж видях децата ѝ. Ако искате да знаете, от всичко това ми се повръщаше. Все едно бях погълнал отрова.

— Има ли нещо, което не си ми казал?

Бен поклати унило глава.

— Джош ще побеснее, няма да ми го прости. Накара ме да се закълна, че нищо няма да кажа.

— Ето това се случва, когато човек нарушава правилата. Хората се вбесяват и не му прощават.

Фрида беше взела имейл адреса на Джудит от Клои и ѝ изпрати кратко съобщение, че ще я чака в четири часа следобед на следващия ден на входа на парка „Примроуз Хил“, на няколко минути път пеша от училището на Джудит. Времето се бе променило: духаше бурен вятър, а ниските сиви облаци предвещаваха дъжд.

Тя видя Джудит още преди момичето да я види. Вървеше с група съученици, които постепенно поемаха в различни посоки. Накрая остана само Джудит, която бавно се отпрати към железната порта. Тя носеше тежки, масивни обувки, от което краката ѝ изглеждаха като клечки, а около главата си беше намотала оранжев шал, който ѝ стоеше като тюрбан и изпод който се вееха тънки кичури коса. Дори походката ѝ беше нестабилна, краката ѝ в тежките обувки се спъваха на паважа. Озърташе се неспокойно, очите ѝ се стрелкаха насам-натам; от време на време слагаше ръка на устата си сякаш се въздържаше да не каже нещо.

Когато влезе в парка, Джудит забеляза Фрида, която седеше на една пейка, и закрачи по-бързо. По лицето ѝ пробягаха различни емоции: объркване, гняв, страх. Накрая се появи маска на враждебност. Сините ѝ очи проблеснаха злобно.

— Тя защо е тук?

— Защото трябва да поговориш не с мен, а с нея. Детектив Лонг. Ивет.

— Не знам какво имате предвид. Нямам нужда да разговарям нито с вас, нито с нея. Не желая. Разкарайте се всички вие. Оставете ме на мира. — Гласът ѝ се пречупи. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгаво ридание, тя залитна и без малко да падне.

Фрида стана и с жест я покани да седне.

— Живееш под огромно напрежение. Предполагам, че се чувстваш така, сякаш всеки момент ще експлодираш.

— Не знам какво точно искате от мен. Не желая да стоя тук. Искам да си отида у дома. Или на друго място — добави тя.

Но не помръдна, а на младото ѝ лице се изписа такава неувереност и такъв ужас, че Фрида очакваше всеки миг да избухне в сълзи. След това краката ѝ сякаш отказаха да я държат и Джудит се стовари на пейката до Ивет, присви нагоре коленете си, обгърна ги с ръце и се сгуши сякаш искаше да се защити.

— Кажи на Ивет защо си толкова изплашена.

— Не ви разбирам — прошепна тя.

— Не можеш да го предпазиш.

— Кого?

— Баща си.

Джудит притвори очи. Лицето ѝ се отпусна унило, като на жена на средна възраст, изтощена от умора.

— Понякога си мисля, че като се събудя, всичко това ще се окаже просто сън. Мама ще продължава да си е сред нас и с нея ще спорим за глупости като късно прибиране, грим и писане на домашни, и всички ужасни неща изобщо няма да са се случили, ще ми се никога да не съм имала приятел. Ще ми се никога да не бях срещала Зак. Повдига ми се, като се сетя за него. Искам пак да съм си същата, както преди. — Тя отвори очите си и погледна Фрида. — Той заради мен ли е мъртъв?

— Ти ми кажи.

В този миг Джудит най-накрая избухна в плач. Тя се наведе напред, зарови лице в шепите си и започна да се поклаща, ридаейки. Сълзите капеха между пръстите ѝ и тя цялата се тресеше от хлипове и степания.

Ивет се загледа безмълвно в нея, а после предпазливо протегна ръката си и я докосна по рамото, но Джудит реагира бурно, като се нахвърли върху Ивет и започна да я блъска. Едва след няколко минути риданията ѝ позатихнаха, и накрая тя престана да хлипа. Вдигна лице от дланите си; беше се зачервила от плач, по бузите ѝ се стичаха вадички от туш за мигли. Беше неузнаваема. Фрида извади хартиена кърпичка от чантата си и ѝ я подаде мълчаливо. Джудит попи мокрото си от сълзи лице, като не спираше да подсмърча.

— Казах му за Зак — прошепна тя накрая.

— Разбирам.

— Той ли го е убил?

— Не знам. — Фрида ѝ подаде нова кърпичка.

— Но направи добре, че ни каза — допълни делово Ивет. — Така или иначе щяхме да разберем. Не бива да изпитваш угризения.

— Как така? Не мога да не изпитвам угризения. Вината е моя. Аз правих секс с него. — Лицето ѝ се сгърчи. — А после казах на татко. Той просто е искал да ме защити. Какво ще стане с него? Какво ще стане с нас? Дора е толкова беззащитна.

— Ивет е права, Джудит. Ти не си отговорна за нищо.

— Той ще научи, че аз съм ви казала.

— Не е трябвало да те поставя в това положение — отвърна Ивет.

— Защо ни се случва всичко това? Искам да се върна обратно във времето, когато нещата бяха наред и всички бяхме добре.

— Трябва да те заведем у вас — каза Фрида.

— Не мога да се появя там. Точно сега не мога да го погледна в очите. Скъпият ми, клетият ми татко! О, боже! — И тя изхлипа силно.

Фрида взе бързо решение.

— Ще дойдете в моята къща — отсече тя, като едновременно с това си мислеше как нейният спокоен и уютен дом се бе превърнал в убежище за чужди хора, изгубили пътя си. — Ти, Тед и Дора. Сега ще им се обадим. — После кимна към Ивет. — А ти ще трябва да поговориш с Карлсън.

Когато Ивет му съобщи за това, което беше научила от Джудит, Карлсън я изслуша, вперил в нея намигащ поглед.

— Какъв глупак, какъв идиот! — не се сдържа той. — Сега кой ще се грижи за семейството му? Ама че бъркотия. Ръсел Ленъкс е знаел за Джудит и Зак. Джош и Бен Кериган са знаели за баща си и Рут Ленъкс. Толкова много тайни... Къде ще свърши всичко това? — Телефонът му иззвъня, той го грабна, изслуша отсрещната страна, каза „Идваме“ и затвори слушалката.

— Обади се Тейт от екипа на криминалистите. Кани ни на обиколка из жилището на Зак.

— Но...

— Имаш ли нещо по-добро за вършене?

Джеймс Тейт беше нисък набит мъж с матова кожа и прошарена коса, с властен нрав и пиперливо чувство за хумор. Карлсън го познаваше от години. Беше прецизен и с хладен ум, изключително добър в работата си. Очакваше ги и когато пристигнаха, той им кимна леко и им връчи книжни калцуни и тънки латексови ръкавици, след което пристъпиха към сцената на местопрестъплението.

— Не беше ли възможно да ми обясниш по телефона? — попита го Карлсън.

— Реших, че ще искате да видите всичко на място. Като това например.

Тейт посочи входния звънец.

— Хубави, ясни отпечатьци.

— Те съответстват ли на...

— Не бързай толкова. — Тейт отвори вратата към малкото входно антре. Находка номер две. — Той посочи към калните следи на пода. — Обувки № 41. Изключително ясни отпечатьци. А сега три: следи от борба. Тази картина е разместена.

Карлсън кимна. Ивет, която ги следваше, докато минаваха край разхвърляната миниатюрна кухня в посока към спалнята, имаше странното усещане, че отново ще се натъкне на мъртвото тяло.

— Четири. Петна от кръв. Тук, тук и тук. И разбира се, много повече там, където е било тялото. Находка номер четири или по-скоро пет: в онова метално кошче за отпадъци — той посочи към него — намерихме мръсна кухненска кърпа, изцапана с кръв. Взехме я за ДНК проба. Някой я е използвал, за да се почисти.

— И този някой е...?

— Находка номер шест: пръстови отпечатьци, съдържащи следи от кръвта на жертвата — всички те са на онази стена. Ето там. Е, какво мислиш?

— Аз ли какво мисля? Какво е *твое* заключение?

— Можем да се спрем на една твърде правдоподобна версия. Някой мъж, който носи обувки четиресет и първи номер — е влязъл в жилището. Вероятно жертвата го е пуснала вътре, но не можем да сме сигурни. Няма следи от нахлуване с взлом. Двамата са се сборичкали в антрето, а после са се озовали в спалнята, където жертвата е била пребита до смърт с тежък предмет, който още не сме открили. Кръвта на жертвата е опръскала нападателя, той се е избърсал с кърпата и я е

хвърлил в кошчето за отпадъци. Мисля, че в онзи момент вече е бил с несигурна походка. Облегнал се е на онази стена, където е оставил много ясни пръстови отпечатъци. После си е тръгнал. — Тейт засия от задоволство. — Това е.

— И пръстовите отпечатъци принадлежат на?

— Ръсел Ленъкс. — Победоносната усмивка на Тейт помръкна. — Не си ли доволен?

— Извинявай. Разбира се, че съм доволен. Но има разлика между „небрежен“ и „много небрежен“.

— Наясно си с тези неща, Мал. Убийците почти винаги изпадат в опиянение, причинено от стреса. Разсейват се, губят концентрация. Неведнъж ми се е случвало на сцената на местопрестъплението да намирам портфейли, якета и още какво ли не.

— Прав си — съгласи се Карлсън. — Няма как да кажа „не“ при толкова ясни улики.

— Благодаря. Пак заповядай — отвърна присмехулно Тейт.

Когато Фрида и децата на семейство Ленъкс пристигнаха в апартамента ѝ, той изобщо не приличаше на тихото убежище, което тя искаше да им осигури. Точно обратно — приличаше по-скоро на бойно поле. Обувки от различни модели и размери се търкаляха на пода в антрето, връхни дрехи бяха натрупани край перилата на стълбището; чанти, чието съдържание се беше изръсило, бяха захвърлени до вратата на хола. Гърмеше музика. Въздухът бе изпълнен с миризма на готвено: лук, чесън, подправки. Фрида трябваше да спре за момент и на няколко пъти да си поеме дълбоко дъх. Почувства се така, сякаш ги бе довела на представление. Чуваше се висок говор и звън на чаши, все едно имаше някакво събиране. Когато Фрида влезе в хола, Джоузеф и Клои вдигнаха погледите си към нея. На масата имаше бутилка вино, стъклени чаши, купа с ядки.

— Всичко е наред — обади се Клои. — Рубен приготвя вечеря. Реших, че за теб ще е добре поне веднъж да не се занимаваш с това. Казва, че ястието е неговият специалитет. О, здравей, Тед! — Тя се изчерви и се усмихна.

Вратата на хола се отвори и Рубен надникна вътре със зачервено лице и широка усмивка. Пиян е, помисли си Фрида. Пиян до козирката.

— Здравей, Фрида. Хрумна ми, че всички имаме нужда от една обилна и вкусна вечеря и понеже ти рядко ме навестяваш, си казах, че... — Той забеляза тримата тийнейджъри, които се бяха скупчили в един ъгъл, замаяни и уплашени. — Извинете ме. Трябваше да се досетя. Вие сигурно сте клетите деца, чиято майка е починала.

— Да — отвърна едва чуто Джудит. Дора започна да хлипа.

— Толкова е жестоко — продължи Рубен. — Много, много жестоко. — Той леко залитна. — Ужасно съжалявам.

— Благодаря.

— Сега обаче държа да кажа, че съм сготвил за цяла армия. Колкото сме повече, толкова е по-весело. Моля, храната е готова. —

Той направи широк реверанс и намигна на Джудит.

— Тази вечер не е подходяща за събиране — каза твърдо Фрида.
— Имаме нужда от тишина и спокойствие. Съжалявам.

На лицето на Рубен се появи сурово изражение. Той впери поглед във Фрида и повдигна вежди, готов за кавга.

— Не се дръж гадно, Фрида! — изрече възмутено Клои. — Той от часове приготвя тази вечеря. Ти нямаш нищо против, нали Тед? — Тя сложи ръка на рамото му и той я погледна сковано.

— Не, всичко е наред — измънка вяло Тед. — Всъщност на мен ми е все едно.

— Не мисля, че... — започна Фрида.

— Чудесно!

Джоузеф вече бе подредил на масата едни позабравени чинии, които Фрида никога не използваше. Сигурно ги беше намерил на дъното на някой шкаф. Но когато ги видя сложени на масата, у нея се засили усещането, че бе гостенка в собствения си дом и пришълка в собствения си живот. Той наля в чаши вода от една кана. След малко Рубен, с помощта на две кърпи за подсушаване на съдове, извади от фурната голям син касерол. Фрида знаеше какво е ястието. Специалитетът на Рубен — неговото ястие за непредвидени случаи, неговата любима и обожавана храна, откакто тя го познаваше — беше много люто, с много подправки и месо *чили кон карне*. Когато той триумфално вдигна капака, от гледката на месото и тъмночервения фасул ѝ се повдигна.

— Това беше ястието, което най-често си готвех, когато бях студент — обясни той на Клои. — Ще трябва да си подготвиш няколко блюда за времето, когато постъпиш в колежа. А ти ми се виждаш малко бледа и недोхранена, ако мога така да се изразя — обърна се той към Джудит. — Трябва да ядеш червено месо!

— Може би си направил и салатата? — попита го Фрида.

Рубен излезе от стаята и се върна с миниатюрно количество зелена салатата. Той разсипа с черпак ястието по чиниите и подаде на всеки. След това наля вино в чашите.

Клои опита чилито, трепна и се закашля.

— Много е люто — каза тя, поемайки си дъх, след което отпи голяма глътка вода.

— От водата само повече ще ти залюти. По-добре пийни вино — посъветва я Рубен.

Джоузеф си взе голяма хапка с вилицата и я сдъвка.

— Хубаво е — каза той. — Усеща се в гърдите.

Фрида порови безцелно из чинията си. Взе с два пръста листо от салатата и го сложи в устата си. Тед изпи чашата си с вино на един дъх, все едно бе вода и без да поиска позволение, си наля още една. Дора просто гледаше в чинията си, а после извърна към Фрида големите си, умоляващи очи.

Джудит побутна мазната купчина пред себе си.

— Много е вкусно, но предпочитам да отида да си полегна — извини се тя. Може ли да легна за малко на леглото ти?

— Разбира се.

— От известно време си фантазирам как точно да отмъстя на онова копеле Хал Брадшо — обяви с весел глас Рубен, след като Джудит излезе от стаята.

— Кой е той? — попита Клои, гледайки загрижено Тед.

— Той е негодникът, който изигра мен и Фрида и ни направи за смях пред хората. Хрумват ми различни сценарии. Като например този: вървя край едно езеро, виждам как Брадшо се дави, но просто го наблюдавам спокойно от брега, докато накрая той изчезва под водата. Или пък минавам край място, където е станала автомобилна катастрофа, Брадшо лежи на пътя, но аз просто стоя отстрани и гледам как кръвта му изтича. Знам какво ще кажеш, Фрида.

— Ще ти кажа да млъкнеш още сега.

— Ще ми кажеш, че подобни фантазии не са особено здравословни. Не са *терапевтични*. — Той наблегна върху последната дума сякаш в нея имаше нещо противно. — Е, какво мислиш?

— Мисля, че по-добрият сценарий за отмъщение би бил да спасиш Брадшо от удавяне. Или да спреш кървенето му. Освен това мисля, че пи твърде много вино и че моментът е неподходящ.

— Начините за отмъщение, които предлагаш, са безинтересни — не преставаше да се заяжда Рубен.

— Точно така — включи се и Тед. По бузите му бяха избили петна, а очите му блестяха. — Няма тръпка. Едно отмъщение трябва да бъде кърваво.

— Ястие, сервирано студено — обяви Клои. — За такова отмъщение се споменава в материалите ни за подготовка за матурите.

— Спиране на кървенето? Студено сервирано ястие? — изломоти Джоузеф. И той е пиан, помисли си Фрида.

— С Джоузеф планираме варианти за истинско отмъщение — каза Рубен.

Фрида изглежда Джоузеф, който току-що си беше боднал от яденето. Той с усилие го сдъвка и го преглътна.

— Засега повече *говорим* за това — възрази Джоузеф.

— Има някои неща, които само строителите знаят как да направят — продължи Рубен, който очевидно не усещаше тягостната атмосфера в стаята. — По някакъв повод Джоузеф може да получи достъп до жилището на Брадшо. Скрива скариси в релсите за завесите и зад радиаторите. Когато започнат да гният, вонята ще бъде непоносима. Брадшо няма да може да живее в собствената си къща. Има и по-скришни начини. Може да се разхлаби муфа на водопроводна тръба под дъските на пода — малко, колкото да капе вода. Това може да причини сериозни щети.

— Страхотно! — възкликна Тед с висок дрезгав глас. Очите му проблеснаха с отмъстителен пламък.

— Става дума само за фантазии, нали така? — намеси се Фрида.

— Мога да направя и нещо още по-лошо — не млъкваше Рубен. — Мога да му повредя спирачките на колата — с помощта на Джоузеф, разбира се. Или да подпаля кабинета му. Или да заплаша жена му.

— И ще те пратят в затвора. А Джоузеф ще го пратят в затвора и после ще го депортират.

Рубен отвори друга бутилка вино и започна отново да пълни чашите.

— Ще заведе Дора да си легне — каза Фрида. А когато се върна, ще трябва да си тръгнете. Ти и Джоузеф си отивате вкъщи.

— Смятам да си сипя още една чаша — каза невъзмутимо Рубен. Да ти наля ли, Тед?

— Рубен, прекаляваш!

Но когато след няколко минути Фрида се върна, Рубен започна отново. И преди го беше виждала в такова настроение раздражителен и опасен, като ранен в главата бик.

— Мисля, че в случая проявяваш лицемерие, Фрида. Аз съм привърженик на отмъщението. Смятам, че е здравословно. Сега ще попитам седящите около масата кой е човекът, на когото биха искали да отмъстят. И какво да бъде отмъщението. Аз вече посочих Хал Брадшо. Искам вечно да бъде завързан гол на някой планински връх и всеки ден при него да идва лешояд и да кълве черния му дроб. — Той се усмихна, оголвайки зъби като вълк. — Или нещо друго.

— А когато изкълве дроба му? — попита Клои.

— Всеки ден ще расте отново. Сега е твой ред.

Клои погледна Рубен и изведнъж стана сериозна.

— Когато бях на девет години, имаше едно момиче — казваше се Кат Уинстънли. В четвърти клас и първата половина на пети^[1] тя по цял ден се опитваше да пречи на останалите деца да говорят и да играят с мен. А когато в клас дойдеше ново момиче, тя веднага се сприятеляваше с него и не му позволяваше да играе с мен.

— Не знаех за това — учуди се Фрида.

— Мама знаеше. Каза, че ще отmine. Накрая точно така стана.

— Какво би искала да ѝ се случи? — попита я Рубен. — Позволено ти е да направиш всичко. Това ще бъде въображаемо отмъщение.

— Бих искала тя да преживее същото, което преживях аз — отвърна Клои. — Накрая ще се появя от облак дим и ще кажа: „Ето така се чувствах аз“.

— По този начин трябва да изглежда едно отмъщение — обади се кротко Фрида.

— Но си преодоляла злото — отбеляза Рубен. — А ти, Джоузеф?

Джоузеф се усмихна с тъжна усмивка.

— Не казвам неговото име. Мъжът с моята съпруга. Него искам да накажа.

— Чудесно! — възкликна Рубен. — Какво наказание ще му измислиш? Нещо средновековно ли?

— Не знам — сви рамене Джоузеф. — Ако той сега е с жена ми, както аз съм бил с нея, аз ще — не знам точната дума — говоря, говоря, говоря на него...

— Ще му го натякваш — подсказа му Рубен.

— Да, ще му го натяквам.

— О, за бога, Рубен! И ти, Джоузеф — не се сдържа Фрида.

— Това проблем ли е? — не разбра Джоузеф.

— Както и да е. Няма значение — отвърна Фрида.

— Ами ти, Тед? Ако можеше да разбереш кой е убиецът на майка ти? Трябва да си помислил за това.

— Вън! Отивайте си вкъщи! — разяри се Фрида.

— Не! — извика пискливо Тед. — Разбира се, че мисля за това. Ако можех да открия убиеца на майка ми, бих... бих... — Той изгледа седящите около масата, стиснал здраво с длан чашата с вино. — Мразя го — промълви той. — Какво правиш с хората, които мразиш?

— Спокойно, Тед — обади се Клои. Тя се опита да хване дланта му, с която стискаше чашата.

— Браво, момче. Така те искам! — изрева гръмко Рубен. — Изливаш си омразата. Това е начинът. Сега е твой ред, Фрида. Кой ще бъде обектът на твоето изискано отмъщение?

Фрида усети надигащо се гадене в стомаха, което преля в гръдния ѝ кош. Тя се почувства така, сякаш бе стъпила на ръба на дълбока бездна, опирайки се само на пети, с висящи във въздуха пръсти на краката и изкушението, винаги онова изкушение да полети в дълбоката тъма отдолу към... всъщност към какво?

— Не — каза тя накрая. — Не ме бива в подобни игри.

— О, стига, Фрида, не играем на „Монополи“.

Но Фрида се намръщи сърдито и Рубен престана да настоява.

— Ваната — обади се Джоузеф, опитвайки се да оправи нещата по своя нескопосан начин. — Добре ли работи?

— Много е хубава, Джоузеф. Струваше си чакането. — Не му каза, че още не я е използвала.

— Най-после аз помогнал — радостно възкликна той, като едва се държеше на краката си.

След цяла вечност двамата най-накрая си бяха тръгнали. Пролетният здрач постепенно преминаваше в гъст мрак. Вятърът беше издухал облаците и над покривите надничаше призрачна луна. Атмосфера на очакване и страх изпълваше стаите в къщата. Дори оживлението на Клои се бе стопило. Джудит, която бе слязла долу, щом чу, че входната врата се затръшна, седеше на един фотьойл в хола, с придърпани нагоре колене, с притисната към тях глава, с разрошена

коса. Ако някой се опиташе да я заговори и да я успокои, тя само тръсваше силно глава. Дора лежеше на походно легло в ателието на Фрида с чаша какао до себе си. Течността беше изстинала и повърхността ѝ се бе набръчкала. Тя играеше на някаква игра в телефона си. Тънките ѝ плитки се бяха преметнали пред лицето ѝ. Фрида поседя известно време край нея, без да говори. Дора се обърна и отрони с плачлив глас:

— Аз знаех за Джудит и онзи неин по-възрастен приятел.

— Наистина ли?

— Преди няколко дни, когато татко беше пиян, го чух да крещи за това на леля Луиз. Джудит ще се оправи ли?

— След време.

— Татко ли го е...?

— Не знам.

Фрида слезе долу. Вън на двора Тед пушеше и крачеше насамнатам с нахлузени на чорлавата му глава огромни слушалки. Никой от тях не можеше да помогне на останалите, нито да получи помощ от тях. Те стояха и чакаха, докато Клои сновеше из къщата с чаши чай, като от време на време потупваше окуражително нечие отпуснато рамо.

Фрида попита Тед дали има някого, на когото да се обади, а той я изгледа с втренчен поглед.

— На кого?

— Може би на леля ти?

— Шегувате ли се?

— Нямате ли други роднини?

— Като например чичо ни в Щатите ли? Май не ни върши работа в случая. Ние имаме единствено татко и ако него го няма, значи сме съвсем сами.

Фрида поседя с него известно време, наслаждавайки се на хладния свеж въздух. В живота ѝ сякаш вече липсваха логика и контрол и нищо не беше както преди: нито домът ѝ, който доскоро беше нейното най-сигурно убежище от бъркотията на външния свят; нито връзката ѝ с тези млади хора, които се бяха обърнали към нея сякаш тя знаеше отговори, които не съществуваха; нито подновената ѝ обвързаност е полицията, която бавно набираше скорост; нито нейната дълбока обсебеност от сенчестия свят на изчезналата Лайла; нито пък

нейното вътрешно усещане, че следва един глас, който само тя можеше да чуе — едно далечно и многократно повтарящо се ехо. И Дийн Рийв, който зорко я следеше. Тя си помисли за Санди, чийто работен ден беше минал едва наполовина и изпита силно желание днешният ден най-после да свърши.

[1] В английската образователна система децата тръгват на училище на 5-годишна възраст. — Бел.прев. ↑

На следващата сутрин Фрида събуди рано всички и ги заведе на закуска в бистрото на № 9 — пъстра група от недоспали и разтревожени тийнейджъри, които днес като че ли бяха по-близо до детството, отколкото до зрелостта. Майка им беше убита, баща им беше в ареста и те очакваха присъдата над семейството си.

Тя ги изпрати до автобуса, почака, докато потеглят, после се върна вкъщи. Чувстваше се изтощена и потисната, но имаше да свърши някои неща. Джоузеф правеше градинска ограда в къщата в Примроуз Хил; Саша беше на работа. И така, Фрида се качи на влака от „Ливърпул стрийт“, който мина покрай почти завършените сгради и спортни зали на Олимпийския парк. Те изглеждаха като разхвърляни играчки на дете гигант. Когато слезе на гарата в Денам, тя взе едно такси от плацата.

Приют за безстопанствени коне с име на растение. Фрида очакваше да види тучни ливади и сенчести гори. Таксито профуча край поредица от полусрутени складове, после край нов жилищен квартал. Когато спряха и шофьорът каза, че са пристигнали, Фрида си помисли, че е объркала мястото, но в следващия миг видя табелата: „ПРИЮТ ЗА КОНЕ И МАГАРЕТА «СЛЪНЧОГЛЕД»“. Шофьорът я попита дали би искала да я изчака. Тя му каза, че може малко да се забави, така че той написа номера си на една визитка и ѝ я подаде.

Когато колата се отдалечи, тя се огледа наоколо. До входа имаше къща с циментова мазилка с камъчета. По фасадата ѝ се бяха образували големи пукнатини, а един прозорец на горния етаж беше закрит с картон. Къщата изглеждаше необитаема. На стената откъм страната на входа, имаше друга табела с шаблонен надпис: „ПОСЕТИТЕЛИТЕ ДА СЕ ОБРЪЩАТ КЪМ РЕЦЕПЦИЯТА“ Тя влезе в двор, в който се виждаха конюшни, изградени от леки строителни блокове от сгур, пясък и цимент, но не и „Рецепция“. Имаше купчини конски тор и бали със слама, а малко по-встрани беше оставен ръждясал трактор без гуми на предните колела. Фрида мина през

двора, като стъпваше внимателно, заобикаляйки множество кафяви кални локви.

— Има ли някого? — провикна се тя.

Чу се стържещ звук и от една от конюшните се показа момиче в тийнейджърска възраст с лопата в ръка. Беше облечена с джинси и яркочервена тениска, а на краката си имаше гумени ботуши. Тя изтри носа си с opakото на ръката си.

— Да?

— Търся човек на име Шейн.

Момичето само сви рамене.

— Казаха ми, че мъж, който се нарича Шейн, работи тук.

Момичето поклати глава.

— Не.

— Може би е работил тук преди?

— Не познавам никого, който да се казва Шейн.

— Откога работиш тук?

— От няколко години. Ту идвам, ту си отивам.

— И познаваш всички, които работят тук?

Момичето врътна очи.

— Ами да, всички — отвърна тя и изчезна обратно в конюшната.

Фрида чу стърженето на лопатата по циментовия под. Тя излезе от двора на пътя, по който бе дошла, погледна часовника си и се зачуди какво да прави. Припомни си разговора в кръчмата. Заблудила ли се беше? Дали не се бяха опитали просто да я разкарат? Тръгна по шосето. Отстрани нямаше тротоар, само ивица трева, и тя се почувства незащитена от колите, които прелитаха с рев край нея. Когато отмина постройките, пред нея се показа груба дъсчена ограда, която отделяше пасището от пътя.

Фрида се облегна на оградата и хвърли поглед наоколо. Пасището беше доста голямо, разстоянието между двата му края сигурно беше четвърт миля. Далечният му край граничеше с оживения главен път А12, по който с бясна скорост фучаха коли и камиони. Пасището беше мизерно и пусто, тук-там с туфи прецип и с голям изсъхнал дъб в средата. Из него се бяха пръснали коне и няколко магарета. Те бяха стари и мършави, но навели глави, хрупаха трева и това ги правеше доволни. Фрида откри, че и действия успокояващо просто да ги гледа. Не беше кой знае какво, но за тях беше по-добре да

са тук, отколкото неизвестно къде. Пейзажът беше особен, нещо неопределено между град и село. Приличаше на късче земя, което е било пренебрегнато, необичано и полузабравено. Може би по-рано тук е имало сгради, които са били разрушени и на тяхно място е пораснала трева и се е появил прещип. Един ден някой може би отново щеше да забележи това кътче — в съседство с главен път, близо до Лондон — и щеше да основе някакво производство или да построи бензиностанция, но дотогава то щеше да се запази в сегашния си вид. На Фрида и така ѝ харесваше.

Тя порови в джоба си и намери визитката, която таксиметровият шофьор ѝ бе дал. Може би вече беше време да се откаже, да се върне в Лондон и да се потопи в нормалното си ежедневие и в работата си. Този импулс ѝ донесе чувство на облекчение. Тъкмо когато изваждаше телефона си, някаква кола спря пред входа на приюта. От нея слезе един мъж: висок, леко приведен, с разрошена, почти бяла коса и гърбав нос. Беше облечен с тъмни панталони и измачкало яке, а върху ризата му беше вързана на хлабав възел тънка тъмна вратовръзка. Имаше дебнещо, напрегнато изражение; тя забеляза студения блясък на светлите му очи зад полуспуснатите клепачи. Известно време двамата се гледаха втренчено. Бяха на повече от трийсет ярда един от друг — твърде отдалечени, за да си говорят нормално. Фрида се отдръпна от оградата. Тя направи няколко крачки към него и той тръгна към нея. Изражението на лицето му не се промени: той сякаш не гледаше към нея, а през нея.

— Тук ли работите? — попита я мъжът.

— Не, опитвам се да намеря един човек, но не е тук. — Една мисъл мина през съзнанието ѝ. — Случайно да се казвате Шейн?

— Не — отвърна мъжът. — Не съм Шейн. — И той мина покрай Фрида и влезе в двора. Внезапно спря и се обърна. — Той защо ви трябва?

— Трудно е за обяснение.

Мъжът се върна обратно при нея.

— Кажете ми, все пак.

— Търся едно момиче — каза Фрида — и реших, че мъж на име Шейн би могъл да ми помогне. Казаха ми, че мога да го намеря на това място, но тук не са чували за него.

— Шейн — повтори мъжът замислено. — Не съм чувал за него. Но това не пречи да дойдете с мен.

Фрида повдигна учудено вежди.

— И защо да го правя?

— Аз също се опитвам да намеря един човек. — Той говореше бавно и навъсено.

— Извинете, но не ви познавам. За пръв път ви виждам и не знам с кого искате да се срещнете, нито пък защо сте тук. Аз приключих и се прибирам обратно.

— Няма да отнеме много. — Той я погледна съсредоточено. — Казвам се Фиърби. Джим Фиърби. Журналист съм.

Слънцето се скри зад един облак и наоколо падна лек мрак. Фрида доби усещането, че е в някакъв сън, където всичко имаше смисъл и в същото време беше безсмислено.

— Името ми е Фрида Клайн.

— И коя сте вие?

— Не знам. — Тя млъкна, чувайки думите си. — Аз съм просто човек, който иска да помогне на друг човек.

— Разбирам. Как се казва вашето изчезнало момиче?

— Лайла Дос.

— Лайла Дос? — Той сбърчи чело. — Не, не съм чувал за нея. Но елате с мен.

Двамата влязоха в двора. Момичето вече беше навън и метеше. Тя се учуди, когато видя Фрида отново.

— Търся човек на име Мик Дохърти — каза Фиърби.

— Той е от другата страна — отвърна момичето. — Поправя оградата.

— Къде?

Момичето въздъхна и ги поведе през двора към пасището. Спря се и посочи с ръка. Те видяха човек, който правеше нещо в далечния му край, точно до главния път.

— Безопасно ли е да минем направо? — попита Фиърби.

— Те не хапят.

Малка порта водеше към пасището. Фиърби и Фрида закрачиха през него, без да говорят. Два коня се приближиха към тях и Фиърби погледна Фрида.

— Мислят, че имаме храна — каза тя.

— Какво ще стане, когато разберат, че нямаме?

Дребен мършав кон се приближи до Фрида и я подуши. Тя го погали между очите. Откога не беше се доближавала така до кон? От двайсет години? Или повече? Почувства върху себе си топлия му дъх. Действаше ѝ успокояващо. Миришеше на сладко, на застояло, на пръст. Когато двамата наближиха, видяха мъж, който притягаше оградата към нов дървен стълб, като усукваше метална тел с помощта на клещи. Той погледна към тях. Беше висок, с дълга червеникавокафява коса, вързана на конска опашка. Беше облечен с дънки и черна тениска. На пръв поглед изглеждаше, че тениската е с дълги ръкави, но после Фрида видя, че целите му ръце бяха татуирани. На двете си уши имаше обици.

— Вие ли сте Мик Дохърти? — попита Фиърби.

Мъжът ги изгледа намръщено.

— Кои сте вие?

— Не сме от полицията. Търся младо момиче на име Шарън Гибс. Изчезнала е. Посочиха ви като човек, който я е познавал.

— Никога не съм чувал за нея.

— Мисля, че сте чували. Нали вие сте Мик Дохърти?

— Точно така.

— Ние просто искаме да я намерим. — Фрида чу думата „ние“, но не възрази. Този възрастен човек говореше уморено, но авторитетно. — Ако обаче не открием нищо, ще се наложи да разкажем онова, което знаем, на полицията. Сигурен съм, че това за вас не е проблем, но... — Фиърби млъкна зачака.

— Чист съм. Нямате нищо срещу мен.

Фиърби продължаваше да чака.

— Не разбирам какво искате. — Той плъзна поглед към Фрида.
— Само си губите времето.

— Шарън Гибс.

— Е, добре. Познавам я донякъде. Какво ви интересува?

— Кога я видяхте за последен път?

— Казвате, че е изчезнала?

— Да.

— Кога е изчезнала?

— Преди малко повече от три седмици.

Дохърти приключи с усукването на поредната телена жица.

— От месеци не съм я виждал. Може би повече. Нямаше ме.

— Нямаше ви?

— Точно така.

— Къде бяхте?

— В затвора. Но не задълго. Бяха ме натопили. Влязох през януари. Излязох миналата седмица. Пуснаха ме и ми намериха работа. Да рина магарешки фъшкии.

— Виждали ли сте Шарън, след като ви освободиха?

— Защо ми е да се виждам с нея? Тя не ми е гадже, нито приятелка, ако това имате предвид. Просто едно скитащо момиче.

— Скитащо момиче, което е попаднало в лоша компания, господин Дохърти. — Фиърби закова немигащия си поглед в мъжа. — И чиито родители са много разтревожени.

— Това не е мой проблем. Разтваряте не с когото трябва.

Изведнъж на Фрида ѝ хрумна да попита:

— Случайно да ви наричат Шейн?

— Не разбирам каква е връзката.

— Червеникава коса — ирландско име.

— Аз съм от Челмсфорд^[1].

— Но ви наричат Шейн, нали?

На лицето на Дохърти се появи едва доловима саркастична усмивка.

— Понякога ме наричат така. *Бигора*^[2].

— Кажете ми нещо за Лайла Дос.

— Моля?

— Познавали сте момиче на име Лайла Дос. Също изчезнала. — Тя забеляза как Фиърби се вцепени сякаш през тялото му премина електрически ток.

— Две изчезнали момичета — каза тихо той. — А вие сте познавали и двете.

— Кой казва, че съм познавал Лайла?

— Лайла. Наркоманка. Прекарала е известно време с теб, Шейн — господин Дохърти около момента, когато е изчезнала. Преди две години.

— Твърдите, че не сте от полицията, следователно не съм длъжен да ви кажа каквото и да било. Освен... — Той пусна телената жица. Фрида забеляза слюнката по устата му и скъсаните кръвоносни съдове

по кожата му. Шейн свиваше и разпускате юмруците си, при което татуировките му се движеха нагоре-надолу, а очите му шареха около нея сякаш се опитваше да види нещо зад гърба ѝ. — Освен: изчезвайте там, откъдето сте дошли.

— Хейзъл Бартън, Роксан Ингейтстоун, Дейзи Кру, Филипа Люис, Мария Хорсли, Лайла Дос, Шарън Гибс.

Това прозвуча като мантра, като заклинание. Силни тръпки минаха през тялото на Фрида. Тя стоеше тихо и неподвижно. За миг се почувства така, сякаш е влязла в тъмен тунел, който водеше към място, където цареше още по-непрогледен мрак.

— За какво, по дяволите, говориш, старче?

— За изчезнали момичета — отвърна Фиърби. — Говоря за изчезнали момичета.

— Е, добре. Познавах Лайла — заяви той с мазна усмивка сякаш едва сега си спомни за нея. — Но не знам къде е отишла.

— Мисля, че знаеш — възрази Фрида. — И ако е така, по-добре ми кажи, защото и без това ще направя всичко възможно, за да разбере.

— Хората идват и си отиват. Винаги създаваше повече грижи, отколкото си заслужаваше.

— Тя е била просто една тийнейджърка, която е имала нещастieto да те срещне.

— Кръв ми капе от сърцето. А, да. Познавах и Шарън донякъде. Но не и останалите.

— Това първо пребиваване в затвора ли ти беше? — попита Фиърби.

— Стига толкова въпроси.

— Дати, господин Дохърти.

Нещо в гласа му накара лицето на мъжа да трепне, подигравателната му усмивка изчезна и той застана нащрек.

— Преди осемнайсет месеца лежах в затвора в Мейдстоун.

— За какво?

— Имах нещо с едно момиче.

— „Нещо“. — Фиърби повтори думата сякаш я опитваше на вкус. — Колко ти дадоха?

Дохърти само сви рамене.

— Колко време лежа там?

— Плюс-минус четири месеца.

Фрида забеляза, че Фиърби напрегнато мислеше и изчисляваше нещо, от което на челото му се образуваха дълбоки бръчки.

— Добре — каза той накрая. — Приключихме.

Фиърби и Фрида закрачиха обратно през пасището. Два коня тръгнаха след тях; Фрида чуваше как копитата им удряха по сухата земя подобно на барабан.

— Трябва да поговорим — каза Фиърби, когато стигнаха до колата му. Тя само кимна. — Има ли някое място, където можем да отидем? Наблизо ли живеете?

— Не. А вие?

— Не. Как дойдохте дотук?

— Взех такси от гарата.

— Можем да потърсим някое кафене.

Фрида се настани до него в колата. Предпазният колан не работеше, вътре миришеше на цигари. На задната седалка имаше няколко папки. Едва когато седнаха на една маса до прозореца в малко, полуосветено и опушено кафене на „Денам Хай стрийт“ с големи чаши чай с прекалено много мляко пред себе си, към които така и не посегнаха, те пристъпиха към разговора.

— Вие започнете — каза Фиърби. — Той сложи един диктофон пред себе си, отвори един бележник с телена подвързия и извади химикалка от джоба на якето си.

— Какво ще правите?

— Ще си водя бележки. Имате ли нещо против?

— Не мисля, че е добра идея. И изключете устройството.

Фиърби се вгледа в нея сякаш едва сега я виждаше както трябва. На обветреното му лице се появи слаба усмивка. Той изключи диктофона и остави химикалката на масата.

— Кажете ми защо сте тук.

И Фрида започна разказа си. Отначало тя осъзнаваше колко ирационално звучи: параноично вътрешно чувство, породило се във все още нездравялото ѝ тяло, което я бе подтикнало към безплодно и необяснимо търсене на едно момиче, което изобщо не познаваше. Чу се да говори за малката любопитна история, която бе събудила интереса ѝ и бе породила у нея амбицията да открие автора ѝ, за

задънената улица, в която се бе озовала, за тъжните срещи с бащата на Лайла и с жената от Източна Европа, която бе споменала за Шейн. Но малко по малко тя си даде сметка, че Фиърби, за разлика от останалите, не реагираше с недоверие и не я взе за леко откачена. Той кимаше с разбиране, наведен напред: очите му проблясваха с интерес, а каменното му изражение се смекчи.

— Ето това е — каза Фрида накрая. — Какво мислите?

— Мисля, че става дума за един и същи човек.

— Ще трябва да ми обясните.

— Според мен всичко започва с Джордж Конли.

— Името като че ли ми звучи познато.

— Бяха го обвинили, че е убил момиче на име Хейзъл Бартън. Вероятно сте чували за него, защото беше освободен преди няколко седмици, след като беше лежал в затвора в продължение на години за престъпление, което не беше извършил. Клетият човек, за него може би щеше да бъде по-добре, ако си беше останал в затвора. Но това е друга история. Хейзъл беше първото и единствено момиче, чието тяло беше намерено. Убеден съм, че Конли е попречил престъплението да бъде извършено докрай, докато всички останали... но аз май избързвам с разказа си. Всъщност Хейзъл не е била първата — преди нея е имало други. Например Ванеса Дейл, но навремето не се досетих за това, защото Ванеса се беше отървала. Все пак, успях да я открия. Трябваше да го направя по-рано, докато спомените ѝ бяха все още пресни, но тогава още не знаех за нея. Нужни ми бяха години, за да разбера каква точно беше историята и каква дълга и тъмна сянка хвърляше. По онова време бях един претоварен с работа журналист, отразяващ местните новини, който се грижеше за жена и деца. Но така или иначе...

— Почакайте — прекъсна го Фрида. Фиърби я погледна, примигвайки. — Съжалявам, но не разбирам нито дума от това, което казвате.

— Опитвам се да ви обясня. Вижте, нещата са свързани помежду си, но трябва да се проследят нишките, които ги свързват.

— До този момент не споменахте нито една от тези свързващи нишки.

Той се облегна назад и разбърка с лъжичка изстиващия чай.

— Може би защото прекалено дълго живея с тази история.

— Нима се опитвате да ми кажете, че момичетата, чиито имена изброихте пред Дохърти, са свързани по някакъв начин и че Лайла Дос може да е една от тях?

— Да.

— Каква точно, е връзката?

Фиърби стана енергично от стола си.

— Не мога да ви кажа. Трябва да ви покажа.

— Да ми покажете?

— Да. Всичко е написано. Имам карти, схеми и папки с документация. Всичко е там.

— Къде?

— Вкъщи. Ще дойдете ли да ги видите?

Фрида помълча известно време.

— Добре — каза тя накрая.

— Чудесно. Да вървим.

— Къде живеете? В Лондон?

— В Лондон ли? Не. В Бирмингам.

— Бирмингам!

— Да. Това проблем ли е?

Фрида помисли за дома си, който я чакаше, за приятелите си, които не знаеха къде е, за котарака си, чиято купичка щеше да остане празна. Помисли и за Тед, Джудит и Дора — но не можеше да устои на загадката, която се криеше в тази необикновена среща, както и на притегателната сила на този непознат възрастен мъж. Щеше да се обади на Саша и да й каже да пази крепостта.

— Не — отвърна тя. — За мен не е проблем.

[1] Главен град на графство Есекс, североизточно от Лондон. — Бел.прев. ↑

[2] Означава „Бог ми е свидетел“ на ирландски и се възприема като шеговита клетва. — Бел.прев. ↑

В топлата кола Фрида усети, че заспива. Няколко ноци бе изкарала в безсъние, по-лошо от обичайното, накъсано от мъчителни, страшни сънища. Чувстваше се като пребита, с очи, парещи от умора. Опита се да не се предава на съня точно сега, в компанията на Фиърби — тази проскубана хищна птица, пред която не можеше да си позволи да бъде беззащитна. Но не се получи, не можеше повече да стои будна. И когато накрая започна да се унася, когато очите ѝ започнаха да се затварят, и тялото ѝ се отпусна, тя си помисли, че беше доста странно да се довери на човек, когото изобщо не познаваше.

Фиърби излезе от М25 и пое по М1. Това беше път, който той добре познаваше; беше му приятно да шофира по него в компанията на друг човек. Той сложи компактдиск с ирландска фолклорна музика в аудио плейъра, намали звука така, че да се чува съвсем слабо и погледна към нея. Не можеше да определи възрастта ѝ. Може би беше на трийсет и пет или малко повече — отдалеч изглеждаше по-млада с елегантната си изправена стойка и плавни движения, но отблизо лицето ѝ беше изпито; очите ѝ бяха хлътнали, с тъмни кръгове под тях, а бледото ѝ лице имаше напрегнато и угрижено изражение. Не беше я попитал с какво се занимава. Фрида Клайн: звучеше като германско, като еврейско име. Погледна към отпуснатите в скута ѝ ръце с наполовина сключени длани и видя, че нямаше нито халка, нито пръстени, а ниско изрязаните ѝ нокти не бяха лакирани. Не носеше бижута, нито грим. Дори когато спеше, изразът на лицето и беше строг и неспокоен.

Въпреки това — и на душата му стана по-леко — той си имаше компания, спътник, макар и за кратко. Толкова беше свикнал да работи сам, че външният свят някак си се сливаше със собствените му натрапчиви идеи. Тя би могла да му помогне да разграничи едното от другото: имаше дружелюбен, ясен и съсредоточен поглед и каквито и да бяха мотивите за собственото ѝ разследване, той беше усетил

нейната дълбока проникателност. Фиърби се усмихна вътрешно: тя не обичаше да я командват.

Фрида промърмори нещо и отмести едната си длан. Отвори очи и в следващия момент седна с изправен гръб, отмятайки косата от затопленото си лице.

— Заспала съм.

— Какво лошо има?

— Никога не заспивам.

— Сигурно сте имали нужда от сън.

Тя се облегна на седалката и се загледа през предното стъкло към потока от коли, които летяха в обратната посока.

— Това Бирмингам ли е?

— Всъщност аз не живея в града. Живея в едно село, или по-скоро градче, на няколко мили по-далеч.

— Защо?

— Моля?

— Защо не живеете в града?

— Това е мястото, където по-рано живеех заедно с жена ми и децата ми. Когато жена ми ме напусна, така и не се реших да се преместя.

— Значи, не е било въпрос на определено предпочитание?

— Вероятно не. Не обичате ли тихата провинция?

— Хората трябва да са наясно къде точно искат да живеят и да направят конкретен избор.

— Разбирам — каза Фиърби. — В това отношение очевидно съм доста инертен. Доколкото схващам, вие сте направили своя избор.

— Живея в центъра на Лондон.

— Защото така ви харесва ли?

— Това е мястото, където се чувствам спокойна и незабелязана.

А навън животът си тече с пълна сила.

— Може би аз се чувствам по същия начин в моята малка къща. За мен тя е невидима. Престанал съм да я забелязвам. Тя е просто място, където мога да отида. Аз съм бивш журналист. Вие какво работите?

— Психотерапевт съм.

Фиърби я погледна смаяно.

— Изобщо не бих предположил.

Той очевидно не забелязваше колко жалка и запусната изглеждаше къщата му. Входната чакълеста алея беше обрасла със седмолист, глухарчета и треви. Первазите на прозорците бяха прогнили, а стъклата им — мръсни. Но дори и да измиеше мръсотията, общото впечатление за запуснатост щеше да си остане. На масата в кухнята бяха струпани купища пожълтели вестници, а самата маса очевидно не се използваше за хранене. Когато Фиърби отвори хладилника, за да потърси мляко, каквото така или иначе нямаше, Фрида видя, че вътре имаше единствено кенчета с бира. Това беше жилището на мъж, който живееше сам и не очакваше компания.

— Значи, няма да прием чай — заключи той. — Какво ще кажете да пийнем уиски?

— Не пия през деня.

— Днес е по-различно.

Той наля по два пръста уиски в широки захабени чаши и подаде едната на Фрида.

— Да прием за нашите изчезнали момичета — каза Фиърби и чукна чашата си в нейната.

Фрида отпи малка глътка от парливата течност, колкото да му прави компания.

— Искате да ми покажете какво сте открили.

— Всичко е в кабинета ми.

Когато той отвори вратата, тя остана безмълвна за няколко секунди, а очите ѝ се опитваха да свикнат със смесицата от безумие и порядък. За един кратък миг гледката ѝ напомни за Мишел Дойс, жената, с която Карлсън я бе запознал и чиято квартира в Детфорд беше пълна с отпадъците на непознати хора, които тя акуратно бе подредила по категории.

Кабинетът на Фиърби тънеше в полумрак, тъй като прозорецът беше до половина блокиран от едва крепящи се на перваза купчини от вестници, списания и разпечатки. На пода също имаше струпано огромно количество вестници: беше почти невъзможно човек да си проправи път между тях, за да стигне до дългата маса, която служеше за писалище и която също беше отрупана с листове хартия, стари бележници, два компютъра, принтер, старомодна фотокопирна машина, голяма камера с липсващ обектив, безжичен телефон. Имаше също и две нащърбени порцеланови подложки за чаши, препълнени с

угарки, няколко стъклени чаши и празни бутилки от уиски. На ръба на масата бяха залепени десетки жълти и розови листчета с надраскани на тях номера или думи.

Когато Фиърби включи настолната лампа, светлината ѝ попадна върху хартиено копие на фотографията на млада жена с усмихнато лице. Един от предните ѝ зъби беше нацърбен. Това напомни на Фрида за Карлсън, който също имаше нацърбен зъб и който беше на много мили далеч от нея.

Но това, което я поразя, не беше безпорядъкът в стаята, а контрастът между безпорядъка и педантичния ред. На корковите табла бяха прилежно забодени десетки снимки на лицата на млади жени. Те очевидно бяха разпределени в две категории. Отляво бяха подредени около двайсет лица; отдясно — шест. Между тях беше окачена голяма карта на Великобритания, осеяна с флагчета, които очертаваха крива линия от Лондон в посока северозапад. На отсрещната стена беше начертана огромна времева линия с калиграфски изписани дати и имена. През цялото време Фиърби наблюдаваше внимателно Фрида. Той издърпа чекмеджетата на картотеката си и тя видя редици от папки, обозначени с имена. Фиърби започна да ги изважда една по една и да ги трупа върху останалите предмети на масата. На Фрида ѝ се искаше да поседне, но в стаята имаше само един въртящ се стол и на него бяха оставени няколко книги.

— Това ли са момичетата? — попита тя, сочейки с ръка.

— Хейзъл Бартън. — Той докосна нежно лицето ѝ, с известна доза благоговение. — Роксан Ингейтстоун, Дейзи Кру, Филипа Люис, Мария Хорсли, Шарън Гибс.

— Всички те — млади и пълни с живот, се усмихваха на Фрида от стената.

— Смятате ли, че са мъртви?

— Да.

— А може би и Лайла.

— Няма как да е бил Дохърти.

— Защо?

— Вижте. — Той я заведе при времевата линия. — По времето, когато са изчезнали Дейзи и Мария, той е бил в затвора.

— Защо сте толкова сигурен, че става дума само за един човек?

Фиърби отвори първата папка.

— Ще ви покажа всичко, а след това вие ще ми кажете какво мислите. Ще ни нужно известно време.

В седем вечерта Фрида се обади на Саша, която се съгласи да отиде у тях и да постои там, докато тя се върне. В гласа на Саша се усещаше загриженост и паника, но Фрида приключи набързо разговора. Тя звънна и на Джоузеф и го помоли да отиде да нахрани котарака и да полее цветята и билките в двора.

— Къде си, Фрида?

— Близо до Бирмингам.

— Къде по-точно?

— В едно село, Джоузеф.

— Защо си там?

— Много е дълго за обяснение.

— Трябва да се прибереш, Фрида.

— Защо?

— Ние всички се тревожим.

— Не съм дете.

— Ние всички се тревожим — повтори той.

— Не се тревожете.

— Ти не си добре. Всички го знаем. Идвам да те взема.

— Не.

— Тръгвам сега.

— Няма как да тръгнеш.

— Защо няма как?

— Защото няма да ти кажа къде съм.

Тя затвори, но телефонът ѝ извънтя почти веднага. Този път се обади Рубен; най-вероятно Джоузеф стоеше до него с тъжните си очи. Тя въздъхна, изключи телефона и го прибра в чантата си. Поначало никога не беше искала да има мобилен телефон.

— Шарън Гибс — каза невъзмутимо Фиърби, все едно нищо не беше прекъсвало заниманията ми.

В десет и половина вече бяха приключили. Фиърби излезе да изпуши една цигара, а Фрида се зае да потърси някаква храна в

шкафовете му. Не беше гладна, но усещаше някаква празнина в стомаха си; не си спомняше кога бе яла за последно. Не беше днес, нито снощи.

Шкафовете, също като хладилника, бяха почти празни. Намери бързо сваряващ се ориз и кубчета зеленчуков бульон с изтекъл срок на годност: това би трябвало да свърши работа. Докато вареше ориза в бульона, Фиърби влезе обратно и застана прав, наблюдавайки я.

— Е, какво мислите? — попита той.

— Мисля, че или ние сме две заблудени души, които случайно се срещнаха в един приют за магарета, или че вие сте прав.

Той направи гримаса на облекчение.

— Което означава, че човекът, когото търсим, не е Дохърти, Шейн или както там го наричат.

— Очевидно не е. Но не е ли странно, че е познавал и двете? Не обичам съвпаденията.

— Те са имали един и същи начин на живот — две млади момичета, излезли от правия път.

— Може би са се познавали — предположи Фрида. Тя вдигна ориза от котлона и парата я блъсна в лицето, което ѝ се струват мръсно от изтощителната работа с Фиърби и от голямата умора.

— Звучи логично. Кой би могъл да ни каже?

— Имам една идея.

След като изядоха ориза — Фиърби беше изял по-голямата част, а Фрида само беше боднала тук-там в чинията си тя каза, че ще трябва да хване влака за Лондон. Но Фиърби се възпротиви, обяснявайки ѝ, че е много късно. След кратък спор за хотели и влакове, Фиърби реши въпроса, като измъкна от един шкаф стар спален чувал и Фрида си направи нещо като легло на дивана в хола. Тя изкара странна и кошмарна нощ, през която не можеше да се ориентира кога беше будна и кога спеше, кога мислите ѝ бяха сънища, а сънищата ѝ — мисли, и всички те — лоши. Тя чувстваше или мислеше, или сънуваше, че е на пътешествие, което беше и нещо като бягане с препятствия, и едва когато преодолеете всички препятствия и решише всичките си проблеми, щяха да ѝ позволят да спи. В мислите ѝ изплуваха лицата на момичетата от снимките, закачени на стената на Фиърби, които се

смесиха с лицата на Тед, Джудит и Дора Ленъкс, и всички те бяха вперили погледи в нея.

От три и половина нататък Фрида вече беше напълно будна и лежеше с трескаво съзнание, забила поглед в тавана. В четири и половина стана, отиде в банята и се потопи във ваната. Полежа в нея, наблюдавайки как по ръбовете на щората на прозореца започна да се появява светлина. Тя се избърса с кърпата, която ѝ се стори най-малко употребявана и се облече във вчерашните си мръсни дрехи. Когато излезе от банята, Фиърби беше станал и наливаше кафе в две керамични чаши.

— Не мога да ви предложа кой знае каква закуска — каза той извинително — но в седем мога да изляза и да купя хляб и яйца.

— Кафето е достатъчно — отвърна Фрида. — А след това трябва да тръгнем.

Фиърби сложи бележник, картонена папка и малко цифрово записващо устройства в една чанта с дръжка за през рамо и след половин час те отново бяха на магистралата, отправяйки се на юг. Дълго време пътуваха мълчаливо. Фрида погледна през прозореца, после се извърна към Фиърби.

— Защо се занимавате с това? — попита го тя.

— Вече ви казах отвърна той. — Отначало заради Джордж Конли.

— Но нали сте го измъкнали от затвора — продължи Фрида. — Това е нещо, което много малко журналисти биха постигнали в професионалната си кариера.

— Струваше ми се недостатъчно. Той беше освободен поради липса на доказателства. Когато излезе на свобода и всички тържествуваха, а медиите се надпреварваха да отразяват събитието, аз знаех, че нещата не са доведени докрай. Трябваше да разкажа цялата история, да покажа, че Джордж Конли е невинен.

— И самият Конли ли иска това?

— Ходих да го видя. Той е една развалина, един опустошен човек. Мисля, че не е в състояние да изрази с думи какво иска.

— Някой, който случайно види къщата ви, би казал, че и вие сте опустошен човек.

Фрида очакваше, че Фиърби ще се разгневи или ще се опита да се защити, но той се усмихна.

— Би казал ли? Хората вече са ми го казвали. Като се започне с жена ми и колегите ми. *Бившите* ми колеги.

— Заслужава ли си? — попита го Фрида.

— Не търся благодарности. Просто искам да знам. Не сте ли съгласна? Когато видяхте снимките на онези момичета, не ви ли се прииска да узнаете какво се е случило с тях?

— Никога ли не ви е хрумвало, че може да няма връзка между снимките на стената ви, освен че всички на тях са клетки тъжни момичета, които са изчезнали?

Фиърби я погледна.

— Мислех, че сте на моя страна.

Не съм на ничия страна — намръщи се Фрида, но после се успокои. — Понякога си мисля, че не съм дори на своя страна. Мозъкът ни е устроен така, че да търсим и намираме модели. Ето защо оприличаваме облаците на фигури на животни. Но всъщност те са просто облаци.

— Затова ли пропътувахте целия път до Бирмингам? И затова ли сега ще изминем целия път обратно до Лондон?

— Работата ми е да изслушвам хората и да анализирам моделите, които те изграждат в битието си. Понякога тези модели са разрушителни или егоистични, или себенаказващи, а понякога са просто погрешни. Ние някога замисляли ли сте се какво би станало, ако откриете, че сте били на погрешен път?

— Може би животът не е чак толкова сложен. Джордж Конли беше хвърлен в затвора по обвинение, че е убил Хейзъл Бартън. Но той не го е извършил. Което означава, че някой друг я е убил. И така, на кое място в Лондон отиваме?

— Ще впиша адреса в сателитния навигатор.

— Ще ви хареса — каза Фиърби. — Говори с гласа на Мерилин Монро. Е, на някой, който имитира Мерилин Монро. Това, естествено, би заинтригувало по-скоро мъж, отколкото жена. Имам предвид шофирането в компанията на Мерилин Монро. Според мен някои жени дори биха се подравнили.

Фрида натисна копчетата и набра адреса. През следващия час и половина колата беше направлявана по автомагистрала М1 и М25 от глас, който изобщо не приличаше на гласа на Мерилин Монро. Но за другото беше прав. Тя определено се подразни.

Лорънс Дос си беше вкъщи. Фрида се запитва дали изобщо му се случваше да не си е вкъщи. Отначало той се изненада.

— Мислех, че сте се отказали.

— Имам новини за вас — каза Фрида. — *Ние* имаме новини за вас.

Дос ги покани да влязат и Фрида отново се озова в градината зад къщата, седнала на малката маса с чаша чай пред себе си.

— Открихме Шейн — започна тя.

— Кой?

— Той е човекът, с когото е била свързана дъщеря ви.

— Свързана с него? Какво искате да кажете?

— Знаели сте, че дъщеря ви се е забъркала с наркотици. И той също е бил забъркан, но по по-професионален начин. — Дос не реагира, но очевидно не очакваше добри новини. — Шейн е прякорът му. Истинското му име е Мик Дохърти.

— Мик Дохърти. Мислите ли, че е свързан с изчезването на дъщеря ми?

— Възможно е. Но не знам по какъв начин. Когато отидох да се срещна с Дохърти в едно селище в Есекс, се запознах с Джим. И двамата търсехме Дохърти, но по различни причини.

— Как така?

— Разследвам случая с изчезването на млада жена на име Шарън Гибс — поясни Фиърби. — Научих, че се е познавала с този мъж, Дохърти. Когато се запознах с Фрида, стана ясно, че всеки от нас го търсеше, за да разговаря с него за изчезнала млада жена. Стори ни се интересно съвпадение.

Дос седеше замислен, а чутото явно го нараняваше повече от всякога.

— Да, да, разбирам — каза той по-скоро на себе си.

— Никога не сте чували за Шейн — обади се Фрида. — Но сега, когато знаем истинското му име — Мик Дохърти — то говори ли ви нещо?

Дос бавно поклати глава.

— Не си спомням някога да съм чувал това име.

— А Шарън Гибс?

— Не, съжалявам. Никога не съм чувал за нея. Не мога да ви помогна. — Той погледна Фрида, после Фиърби. Сигурно си мислите, че съм лош баща. Знаете ли, винаги съм се възприемал като човек, който би преобърнал земята, за да намери дъщеря си, ако някой се опита да ѝ стори нещо лошо. Но тя не беше петгодишно дете, изчезнало от дома си. Беше младо момиче, което растеше и в желанието си да води самостоятелен живот от време на време отиваше да живее на друго място. И така, докато накрая съвсем изчезна. Има дни, в които си мисля за нея през цялото време и от това страшно боли. Боли ме ето тук. — И той притисна с ръка сърцето си. — Но има и други дни, в които запълвам времето си с работа. Грижа се за градината, поправям разни неща. Това ми помага да не мисля за нея, но може би не бива да преставам да мисля за нея, за да не се откъсна от проблема. — Той направи пауза. — Този мъж — как му беше името...

— Дохърти — припомни му Фиърби.

— Смятате ли, че той има нещо общо с изчезването на Лайла?

— Не знаем — отвърна Фиърби и погледна към Фрида.

— Има някаква връзка — започна Фрида. — Но той няма как да е отговорен за изчезването и на двете. Дохърти е бил в затвора, когато Шарън Гибс е изчезнала. Не разбирам каква би могла да е неговата роля. Джим разследва случаи на определен кръг изчезнали млади момичета и Шарън Гибс се вписва в модела, който се е очертал. Но случаят с вашата дъщеря изглежда различен. И все пак, тя като че ли е свързана с тях чрез Дохърти. По някакъв начин той се явява обединяващо звено в цялата загадка, но не проумявам защо.

— Защо казвате, че нейният случай е различен? — попита Дос.

Фрида се изправи.

— Аз ще отнеса празните чаши вътре и ще ги измия, а Джим ще ви разкаже за своето разследване. Може нещо забравено да проблесне в съзнанието ви. Иначе моето заключение е, че успяхме да пробием една тухлена стена, но се озовахме пред друга.

Дос понечи да възрази, но Фрида не му обърна внимание. Тя взе шарения пластмасов поднос, който той бе облегал на крака на масата и сложи в него чаените чаши, каничката с мляко и захарницата. После влезе в къщата и зави към малката кухня вдясно. Прозорецът над мивката беше с изглед към градината и докато миеше чашите, Фрида се загледа в двамата мъже. Виждаше, че си говорят, но не можете да

чуе нищо от разговора им. Дос може би се чувстваше по-добре, когато събеседникът му беше мъж.

Те станаха от масата и тръгнаха надолу през градината. Дос сочеше към различни растения, махна и към дъното на градината, където долу в ниското, тясна, плитка и чиста, течеше река Уандъл и проправяше пътя си към Темза.

В мивката имаше още четири чаени чаши, а на плота — мръсни чинии и стъклени чаши. Фрида изми и тях, изплакна ги и ги сложи на дъската за отцеждане. После огледа внимателно кухнята, питайки се дали мъжете реагират различно от жените на отсъствието на скъп за тях човек. Контрастът с дома на Фиърби биеше на очи. Тук всичко беше чисто, подредено и добре организирано, докато къщата на Фиърби беше мръсна и занемарена. Но двамата имаха нещо общо. Фрида си помисли, че една жена най-вероятно би превърнала дома си в нещо като светилище, посветено на липсващия близък; при Фиърби и Дос обаче беше точно обратното. В техните толкова различни жилища се усещаше стремеж всички ужасни мисли и чувства за загуба да се държат заключени на тайно място. Фиърби беше запълнил празнотата в дома си с други липсващи лица. А тук? Човек добиваше усещането за дом, чийто стопанин живееше сам и винаги бе живял сам. Дори когато миеше съдовете, Фрида се чувстваше като натрапница.

Тя избърса ръцете си в една памучна кърпа, прилежно окачена на кукичка, след което отиде навън при мъжете. Дватама се обърнаха едновременно и ѝ се усмихнаха, сякаш през краткото време, докато я нямаше, между тях се беше породила невидима връзка.

— Говорихме си за разни неща, обменихме някои мисли — каза Фиърби.

— Май че и двамата сме работили неблагодарна работа — добави Дос.

— Но нали вие сте били търговски пътник, а не журналист? — не разбра Фрида.

Дос се усмихна.

— Все пак, и двамата сме изкарвали доста време по пътищата.

— Идвате точно навреме — каза неопределено Фиърби.

— Защо?

— В офисите все още ли използват фотокопирни машини?

— Да, разбира се — отвърна Дос.

— Мислех, че страдат от дефицит на хартия.

— Това е мит. Използват хартия повече от всякога. Не, „Копикон“ са много стабилни. Е, засега си получавам пенсията редовно. — Той се усмихна, но после стана сериозен. — Има ли нещо, което бих могъл да направя за вас?

— Не, не мисля.

— Кажете ми, смятате ли, че дъщеря ми е жива?

— Не знаем — каза тихо Фрида.

— Най-тежко е неведението — въздъхна Дос.

— Съжалявам. Тормозя ви с посещенията си, разравям стари спомени и чувства, а нямам какво ново да ви съобщя.

— Не сте права — възрази Дос. — Благодарен съм за това, че някой прави нещо за дъщеря ми. Можете да идвате винаги, когато пожелаете.

След още няколко реплики Фрида и Фиърби вече бяха навън на улицата.

— Горкият човек — каза съчувствено Фрида.

— Преди малко дойдохте при нас тъкмо навреме. Дос ми разказваше с най-големи подробности как той и съседът му строят нова ограда.

Фрида се усмихна.

— За вълка говорим... — Тя посочи към Джери, който идваше по пътя, стиснал здраво две огромни торби с органична тор, които почти го скриваха. Фрида видя, че едната торба пропускаше и след него по земята оставаше дебела кафява диря.

— Здравейте. Джери.

Той се спря, остави долу торбите и прокара мръсната си длан по челото си. Мустакът му бе все така неравно подстриган.

— Вече съм твърде стар за това — каза той. — Не искам да прозвучи грубо, но защо отново сте тук?

— Дойдохме да зададем на Лорънс някои въпроси.

— Надявам се да сте имали основателна причина.

— Така си мислех, но...

— Виждам, че намеренията ви са добри. Но той преживя достатъчно. По-добре го оставете на мира — Джери се наведе, вдигна с мъка торбите и се отдалечи, препъвайки се под тежестта им. След него отново се проточи кафява диря.

— Той е прав — каза Фрида замислено.

Фиърби отключи колата си.

— Да ви закарам ли до вкъщи?

— Гарата е съвсем наблизко. Ще повървя дотам и ще се прибера с влака. Така и за двама ни ще бъде по-лесно.

— Вече се умори от мен ли?

— Мисля си, че те чака дълъг път. Виж, Джим, съжалявам, че те довлякох чак дотук. Нямайте кой знае какъв резултат.

Той се засмя.

— Не е нужно да се извиняваш. Обиколил съм страната надлъж и нашир. Пътувал съм на много по-големи разстояния с много по-малки очаквания отсега и съм се радвал и на най-незначителната находка. — Фиърби се качи в колата. — Ще поддържаме връзка.

— Не си ли смутен от начина, по който тези момичета просто изчезват?

— Не просто съм смутен, изтормозен съм от мисълта за това — отвърна Фиърби. Той затвори вратата, но отново я отвори.

— Какво има? — попита Фрида.

— Как ще се свържа с теб? Нямам телефонния ти номер, нито имейл адреса ти, нито домашния ти адрес.

Те си размениха телефонните номера и Фиърби ѝ кимна.

— Скоро ще се чуем.

— Да.

— Нещата не са приключили.

Фрида вървеше бавно към гарата. Денят беше сив, но горещ, даже потискащ и дрехите, с които бе облечена вчера, сякаш бяха полепнали по нея. Тя си позволи да мисли за банята си — подаръка на Джоузеф за нея — която я очакваше в чистата ѝ и сенчеста къща, най-после празна, освободена от присъствието на други хора.

Тя включи джиесема си и на екрана веднага започнаха да се появяват съобщения: пропуснати повиквания, гласова поща, есемеси. Рубен я беше търсил шест пъти, Джоузеф — дори повече. Джак ѝ беше изпратил много дълго съобщение, изпъстрено със съкращения, което тя изобщо не разбра. Саша ѝ бе изпратила два есемеса. Джудит Ленъкс ѝ бе звъняла. Имаше и няколко пропуснати обаждания от Карлсън. Когато отвори гласовата си поща, чу гласа му — сериозен и загрижен — който я молеше да се свърже с него веднага щом чуе това съобщение. Тя се втренчи в телефона си и сякаш чу смесицата от гласове, които настояваха да им се обади, гълчаха я и я умоляваха, и което бе най-лошо — тревожеха се за нея. Накрая Фрида изключи джиесема. Сега нямаше време, нито сили, нито желание да отговори на тези обаждания. По-късно.

Когато накрая си влезе вкъщи, на изтривалката в антрето имаше писма. Наведе се да ги вземе и видя, че две от тях не бяха изпратени по пощата, а бяха пуснати на ръка. Едното беше от Рубен — тя веднага разпозна почерка му. „Къде, по дяволите, си, Фрида?, пишеше той. Обади ми се ВЕДНАГА“. Не беше си дал труд да го подпише. Другото беше от Карлсън и беше по-официално: „Скъпа Фрида, не можах да се свържа с теб по телефона, така че наминах с надеждата да те открия у вас. Аз наистина бих желал да те видя — като твой приятел и като човек, който е загрижен за теб“.

Фрида направи гримаса и мушна и двете писма в чантата си. После влезе навътре в къщата си. Тя беше прохладна и защитена от

външния свят и Фрида се почувства така, сякаш бе влязла в църква. Толкова време бе минало, откакто за последно бе прекарвала времето си тук в усамотение, събирайки мислите си, седейки в таванското си ателие, откъдето наблюдаваше светлините на Лондон и центъра на града, без да бъде хваната в капана на трескавото му оживление, многолюдие и жестокост. Тя обикаляше ох стая в стая, опитвайки се да се почувства отново у дома, очаквайки да се завърне при нея усещането за спокойствие. Чувстваше, че е преминала през някаква буря и съзнанието ѝ все още бе населено с лицата, които беше сънувала предишната нощ или за които си беше мислила, докато лежеше будна. Всички онези безследно изчезнали момичета.

Вратичката за котки изтрака и котаракът с окраска на костенурка влезе в кухнята, приближи се до нея и се отърка в крака ѝ, мъркайки. Фрида го почеса по гушката и сипа още храна в купичката му, въпреки че Джоузеф очевидно беше идвал да го нахрани. Тя се качи горе в блестящата си нова баня, сложи запушалката и отвъртя крановете. За кратко мерна отражението си в огледалото: влажната ѝ коса беше залепнала на челото, лицето и беше бледо и напрегнато. Понякога беше непозната за самата себе си. Тя спря крановете и извади запушалката. Днес нямаше да използва ваната. Вместо това стъпи под душа, изми косата си, изтърка тялото си, изряза ноктите си, но нищо не помогна. Една мисъл торможеше съзнанието ѝ. Бързо излезе изпод душа, загърна се с хавлиена кърпа и отиде в спалнята. Прозорецът беше леко отворен и тънките завеси се полюшваха от свежия бриз. Отвън долитаха гласове и се чуваше бръмченето на автомобилите.

Мобилният ѝ телефон иззвъня в джоба ѝ и тя го извади с намерението веднага да го изключи, защото още не беше готова за разговори. Но видя, че я търси Карлсън, и се обади.

— Да?

— Фрида. Слава богу. Къде си?

— Вкъщи. Преди малко се прибрах.

— Веднага трябва да дойдеш тук.

— Във връзка със семейство Ленъкс ли?

— Не. — Тонът му беше сериозен. Ще ти кажа, когато се видим.

— Но...

— Поне веднъж недей да задаваш въпроси.

Карлсън я чакаше отвън. Той крачеше напред-назад по тротоара и пушеше цигара. Това не беше добър знак.

— Какво има?

— Искях да те видя, преди да се качим при Крофорд.

— Комисарят ли? Но какво, за бога...

— Има ли нещо, което трябва да ми кажеш?

— Моля?

— Къде беше снощи?

— Бях в Бирмингам. Защо?

— Има ли кой да го потвърди?

— Да. Но не разбирам...

— А твоят познат, д-р Макгил?

— Рубен? Нямам никаква представа. Какво се е случило?

— Ще ти кажа какво се е случило. — Той угаси цигарата си и запали нова. — Снощи е изгоряла къщата на Хал Брадшо. Някой я е подпалил.

— *Какво?* Не знам какво да кажа. Имало ли е някой вътре?

— Той е бил на някаква конференция. Жена му и дъщеря му са били там, но са успели да излязат.

— Не знаех, че има семейство.

— Иначе не би го направила ли? — каза иронично Карлсън, усмихвайки се леко.

— Говориш ужасни неща.

— И аз самият бях учуден. Че някоя жена би се омъжила за него, а не че някой е подпалил къщата му.

— Не го казвай дори на шега. Но защо ме накара да дойда тук, за да ми съобщиш тази новина?

— Той не е на себе си и говори безумни неща. Че си била ти — или някой от твоите приятели.

— Това е абсурдно.

— Твърди, че е получавал заплахи.

— От мен ли?

— От хора, близки до теб.

Фрида си спомни за Рубен и Джоузеф по време на онази кошмарна вечеря, фантазиите за отмъщение на Рубен, изписаната на лицето му омраза — и сърцето ѝ се сви.

— Те не биха го направили — каза тя твърдо.

— Има и нещо още по-тревожно, Фрида. Той е съобщил на пресата. Не е стигнал чак дотам да назове имена, но не е нужно да си гений, за да събереш две и две.

— Ясно.

— Те са вътре и те чакат. — Той докосна леко ръката ѝ. — Но аз също ще присъствам. Няма да си сама.

Комисарят — едър мъж с изпъкнало чело и розово теме, което прозираше през оредялата му коса — се беше зачервил целият. Очевидно униформата му беше прекалено плътна за топлото време отвън. Брадшо беше с дънки и тениска и не се беше избръснал. Когато Фрида влезе в кабинета, той закова погледа си в нея, после бавно поклати глава, сякаш бе преизпълнен със съжаление и гняв, които го възпираха да говори.

— Наистина съжалявам за случилото се — каза Фрида.

— Седнете — покани я комисарят, посочвайки ѝ дървен стол.

— Предпочитам да стоя права.

— Както желаете. Д-р Брадшо ми разказа някои неща за вас. Аз съм озадачен и не мога да си обясня защо изобщо сме имали професионални взаимоотношения с вас. — Тук той се обърна към Карлсън. — Трябва да ти кажа, че съм разочарован от теб, Мал, задето си проспал факта, че твоята позната не е сигнализирала за събеседването си с потенциален психопат.

— Но той не е бил психопат — отвърна спокойно Карлсън. — Всичко е било постановка.

Комисарят не му обърна внимание.

— Ударила с юмрук свой колега. Атакувала млада жена, която не била виждала преди и я съборила на пода само защото тя се опитала да защити приятеля си. Душила около горкия Хал. Да не забравим и убийството на младата шизофреничка.

— Направила го е при самоотбрана — уточни Карлсън. — Внимавайте какво говорите.

Крофорд погледна към Фрида.

— Какво ще кажете в своя защита?

— Срещу какво трябва да се защитя? Палеж?

— Фрида, Фрида — промърмори Брадшо. — Мисля, че имате нужда от професионална помощ. Наистина.

— Нямам нищо общо с това.

— Жена ми беше в къщата — добави Брадшо. — Също и дъщеря ми.

— Това утежнява ситуацията — каза Фрида.

— Вие къде бяхте? — попита Крофорд.

— Бях в Бирмингам. Мога да ви дам контактите на човек, който да го потвърди.

— А какво ще кажете за вашите приятели? — подхвърли Брадшо.

— Какво имате предвид?

— Те застанаха на ваша страна и са против мен.

— Вярно е, че имам няколко приятели, които смятат, че сте действали непрофесионално и неетично...

— Това вече е прекалено — обади се комисарят.

— ... Но те не биха извършили подобно нещо.

Карлсън се изкашля.

— Този разговор няма да ни отведе доникъде — заключи той. — Фрида има алиби. Няма никакви улики срещу нея, само твърденията на д-р Брадшо, за които някой би си помислил, че са продиктувани от чиста злоба. А сега трябва да проведе разпит на господин Ленъкс, който е заподозрян в убийството на Зак Грийн.

Брадшо стана и се приближи до Фрида.

— Няма да се измъкнеш — закани ѝ се той с нисък глас.

— Оставете я на мира — каза Карлсън.

Фрида тръгна пеша към вкъщи. Опита се да не мисли, просто поставяше единия си крак пред другия и се движеше уверено сред сгъстяващите се тълпи от хора, усещайки върху себе си топлината на деня. Трябваше да се стегне, преди отново да се срещне с децата на семейство Ленъкс. Скоро те нямаше да имат нито майка, нито баща, от когото да потърсят закрила.

— Готова ли си? — попита Карлсън. Ивет кимна. — Оставихме го доста време да „втасва“ и ми се струва, че е омекнал достатъчно. Няма да ти се отвори много работа. Достатъчно е да ме наблюдаваш и да следиш да не извърша някоя глупост. Честно казано, бих му разбил мутрата, но едва ли ще го направя.

Той ѝ кимна и двамата влязоха в стаята за разпити. Ръсел Ленъкс седеше на стол до една маса, а край него беше седнала адвокатката му — жена на средна възраст в тъмен костюм. Казваше се Ан Бести. Карлсън не я познаваше, но и не ѝ обърна особено внимание. Какво би могла да направи? Ивет включи записващото устройство, после се отдалечи от масата и застана встрани, облягайки гръб на стената. Карлсън напомни на Ленъкс, че и днес щяха да проведат „разпит с предупреждение“, после отвори папката и грижливо прочете заключението на криминалистите за намерените улики в апартамента на Зак Грийн. Докато четеше, от време на време хвърляше поглед към Ленъкс и Ан Бести, за да види реакцията им. Умореното и безстрастно изражение на Ленъкс си остана непроменено. Ан Бести слушаше съсредоточено, сбърчила чело, и на моменти поглеждаше косо към клиента си. Никой от двамата не се обади.

Когато свърши, Карлсън тихо затвори папката.

— Можете ли да ми дадете някои обяснения за следите, които сте оставили на мястото на убийството? — Ръсел Ленъкс само повдигна рамене. — Съжалявам, но ще трябва да кажете нещо. Разговорът се записва.

— Нужно ли е да обяснявам? — попита Ленъкс. — Мислех, че вече сте образували следствено дело срещу мен.

— Оставете това на нас — отвърна Карлсън. — Последен въпрос: имате ли доказателство за това къде сте били в деня на убийството?

— Не. Вече ви казах.

— Да. Казахте ни. — Карлсън млъкна за момент. Когато заговори отново, тонът му беше спокоен и благ. — Вижте, господин Ленъкс, знам какво преживявате, но не подлагате ли семейството си на прекалено голямо изпитание? Децата ви имат нужда да оставят случилото се зад гърба си и да продължат напред.

Ленъкс не отговори, само гледаше втренчено в масата.

— Добре — каза делово Карлсън. — Нека ви обясня — и на двамата — какво следва. Сега ще излезем от стаята, господин Ленъкс, и ще ви дадем пет минути, за да обсъдите някои въпроси с вашата адвокатка. След това ще вляза отново и ще ви предявя обвинение за убийството на Закъри Грийн. Искам ясно да ви предупредя, че не сте длъжен да говорите, но може да повлияе зле на защитата ви, ако сега пропуснете да съобщите нещо, на което после да разчитате в съда. Всичко, което кажете, може да бъде използвано като улика срещу вас. Но това, което държа да ви кажа, е, че всички ние, но особено вие, и още повече вашето семейство, трябва да приключим с този случай.

Когато излязоха навън, Карлсън погледна Ивет и се усмихна мрачно.

— Има ли значение какво ще каже той? — попита тя.

— Нещата ще се случат по-бързо, ако той си признае — отвърна Карлсън. — Но не е кой знае какво.

— Да ви взема ли кафе?

— Нека да почакаме.

След няколко напрегнати минути Карлсън погледна часовника си, после почука на вратата и влезе. Ан Бести вдигна длан.

— Имаме нужда от повече време.

Карлсън отстъпи назад и затвори вратата.

— Какво става, по дяволите? Обърка ли се нещо? Възможно ли е да е станала грешка?

След още десет минути и двамата влязоха в стаята. Ан Бести нервно барабанеше с пръсти по масата. Тя погледна Ленъкс и той кимна едва забележимо.

— Господин Ленъкс желае да направи самопризнания за непредумишленото убийство на Закъри Грийн.

Карлсън погледна към Ленъкс и попита:

— Какво се случи?

— Отидох да се срещна с него — обясни Ленъкс. — След като Джудит ми каза. Трябваше да го направя. Имах намерение само да поговорим, но започна кавга и аз престанах да се владя. След малко той беше мъртъв.

Карлсън въздъхна.

— Вие сте пълен идиот. Осъзнавате ли какво сте направили?

Ленъкс сякаш не го чу.

— Как са децата? — попита той.

Ивет се приготви да каже нещо, но Карлсън я спря с поглед.

— Знаете ли къде са? — попита на свой ред Карлсън.

Ленъкс се облегна назад. Лицето му беше потъмняло от мъка.

— И тримата са в дома на онази и психотерапевтка.

— В къщата на Фрида? — учуди се Карлсън. — Но защо са там?

— Не знам.

— Господин Ленъкс — обади се Ивет. — Нали разбирате, че нещата не свършват дотук?

— Какво имате предвид?

— Налице са две убийства — на Зак Грийн, за което си признахте, че сте го извършили...

— Непредумишлено убийство — уточни Ан Бести.

— ... И на съпругата ви.

Ленъкс вдигна поглед към нея, после сведе очи.

— Клиентът ми ви сътрудничи, и сега няма какво повече да каже — обобщи адвокатката.

Карлсън се изправи.

— Утре отново ще поговорим. Както колежката ми вече спомена, нещата не свършват дотук, господин Ленъкс.

Фрида отвори входната врата. На прага ѝ стояха Карлсън, Ивет и една жена, която ѝ бе непозната. Жената влезе вътре без покана. Тед, Джудит, Дора и Клои седяха около масата в хола. Пред тях имаше керамични чаши, чинии, телефони и лаптоп.

— О, милите ми клети дечица! — занарежда Луиз. Тримата се отдръпнаха от леля си, но тя сякаш не забеляза. Клои сложи ръката си на рамото на Тед.

— Какво става тук? — попита Фрида, Карлсън, който с нисък глас ѝ обясни ситуацията. Когато чу думите му, тя погледна към младежите. Лицето ѝ стана сериозно.

— Искаме да останем тук — обърна се Джудит към Фрида. — Моля те, Фрида. Моля те.

— Тук са добре дошли. Бих се радвала да им помогна — каза Фрида на Карлсън.

Луиз постави ръце на хълбоците си и се изправи войнствено пред Фрида.

— Не. Категорично не! Те идват вкъщи с мен. Това е, от което имат нужда. Деца, кажете „благодаря“ на тази жена за всичко, което е направила за вас. — Тя изгледа Фрида със свирено изражение. — Те трябва да са със семейството си — изрече тя с драматичен шепот, така че всички да чуят. После се обърна към племенниците си. — Сега отиваме в нашата къща, имам предвид *моята* къща, а тази полицайка ще дойде с нас.

— Не! — възпротиви се Клои. Фрида, не можеш ли да спреш това?

— Не, не мога.

— Но всичко това е ужасно и...

— Тихо, Клои.

Карлсън се обърна към Ивет.

— Смяташ ли, че ще се справиш? Няма да ти е лесно.

— Ще се справя. — Ивет беше преbledняла. — Нали за това са жените полицаи? Да помагат, когато е налице емоционален проблем.

— Не съвсем — отвърна Карлсън.

Започна трескаво прибиране на училищни раници и търсене на якета. Тримата Ленъкс прегърнаха силно Клои, след което се отправиха към колата на Луиз. Вътре им беше тясно, тъй като на предната седалка се настани Ивет. Тед обърна лице към прозореца и се загледа навън.

— Това не е справедливо — промълви Фрида.

— Започва ново и тъжно начало, което ще бележи живота им оттук нататък — каза трезво Карлсън. — По-добре е да свикват. Извинявай. Това прозвуча грубо. Но какво можем да направим? Загубиха майка си, а сега губят и баща си — поне на този етап. Имат нужда от семейство. Ти няма как да им го осигуриш.

— Но е важно какви думи ще чуят за баща си — възрази Фрида. — И какво ще кажат за него те самите след това.

— Смяташ, че Ивет няма да се справи ли? Е, добре, не е нужно да ми отговаряш. Вероятно ти си подходящият човек.

— Не казах това.

— Не мога да искам това от теб — продължи Карлсън. — Съжалявам. Ивет може да прецака нещата. Предполагам, че точно това ще стане. Но тя ще даде най-доброто от себе си, а освен това получава щатна заплата. — Той се намръщи. — Може ли да поговорим за малко?

Фрида погледна към Клои.

— Какво? — Гласът на Клои беше рязък и писклив.

— Ще трябва да ти съобщя нещо за бащата на Тед и Джудит — каза Фрида. — Но преди това двамата с Карлсън ще излезем за няколко минути. Съгласна ли си?

— Не! Не съм съгласна. Те са ми приятели и аз имам право да...

— Клои... — Тихият, предупредителен тон на Фрида накара племенницата ѝ да млъкне. Тя си облече едно яке и излезе навън.

— Имаш ли нещо против да повървим пеша? — предложи Фрида.

— Свикнал съм — отвърна Карлсън.

Двамата излязоха от павираната уличка и завиха надясно. Когато стигнаха до „Тотнъм Корт Роуд“, спряха за момент и се загледаха в летящите край тях коли и автобуси.

— Знаеш ли — наруши мълчанието Фрида, — че ако се преместиш да живееш от провинцията в голям град като Лондон, рискът да се разболееш от шизофрения се увеличава пет-шест пъти.

— Защо? — попита Карлсън.

— Никой не знае. Но ето, огледай се наоколо. Има логика, нали? Ако премахнем градовете и се върнем да живеем на село, вероятността да развием това заболяване отведнъж тройно ще намалее.

— Звучи впечатляващо.

Фрида зави в южна посока, после поведе Карлсън по малка тиха уличка.

— Липсваше ми днес — каза той.

— Но нали се видяхме днес, не си ли спомняш? С Хал Брадшо и комисаря.

— О, това ли? — махна пренебрежително Карлсън. — Това беше просто един фарс. Не, когато Ленъкс си призна, наистина ми се щеше да те видя как стоиш там с онова твоє немигащо изражение.

— Но не бях там. А ти очевидно си се справил добре. И така, какво стана?

Двамата се отправиха на запад и Карлсън ѝ разказа накратко за случилото се през деня.

— Ще му повдигнете ли обвинение за непредумишлено убийство?

— Най-вероятно. Той научава за връзката на дъщеря си с онзи мъж. Дотичва при него, изпълнен с гняв. Гневът на един баща. Съдебните заседатели биха му симпатизирали.

— Не знам доколко това е от значение — вметна Фрида, — но той не е научил за връзката им непосредствено преди да убие Зак. По думите на Дора баща ѝ е знаел от известно време.

Карлсън се намръщи.

— Наистина ли? Той каза нещо различно. Не съм сигурен, че искам да знам за това. Но въпросното несъответствие едва ли ще е от значение. Той си остава един разгневен баща. Вписва се в модела на поведение. Ожесточеният спор преминава в насилие. Реакцията е една и съща.

Фрида се спря.

— Да. Една и съща е.

— Казваш това с нотки на съмнение.

— Не, просто повторих думите ти.

— Знаем, че Ленъкс е склонен към насилие. Виж какво направи с Пол Кериган, също и с онзи търговец на крадени вещи. Защо да не посегне и на хищния приятел на дъщеря си?

Уличната лампа освети лицето на Фрида, което изглеждаше слабо и тъжно.

— Горките деца — промълви Фрида с тази ужасна леля.

— Да.

— А докъде стигна разследването на убийството на майка им?

Карлсън повдигна рамене.

— Смятам отново да притисна Ленъкс. Всички факти сочат към него. Но нещата са много заплетени. Около цялата тази любовна афера са се насъбрали много гняв и болка, има много хора, които са знаели или може би са знаели за нея. Не е била чак такава желязна тайна, колкото и двамата да са си мислили, че грижливо я пазят.

— Разкажи ми малко повече.

— Синовете на Кериган са знаели — обясни Карлсън. — Оказва се, че Рут Ленъкс — тази мила и весела жена — е била обхваната от злоба, когато е разбрала, че Пол Кериган смята да я напусне, и се предполага, че именно тя им е изпратила анонимно писмо, в което го е наклеветила. Във всеки случай някой го е направил.

— О! — възкликна Фрида. — Но това променя всичко.

— Те са знаели за любовната афера на баща си и с кого е имал връзка. Открили са коя е жената — по-малкият син дори е пуснал едно малко послание през отвора за пощата в дома на семейство Ленъкс.

— Какво е пишло в него?

— Не е било в писмен вид. Било е парцалена кукла с разпрани гениталии.

— Значи, е било нещо като предупреждение.

— Може би — макар че, както често се случва, посланието е било намерено от друг. Освен това, когато една тайна бъде разкрита, тя вече не е тайна. Започва да се разпространява и не можеш да я спреш. На кого друг са казали? Те се кълнат, че не са споменавали за това пред госпожа Кериган — но аз не знам дали да им вярвам. Тези момчета обожават майка си.

Тя включи отново мобилния си телефон и прегледа списъка с контактите си.

— Агнес?

— Да.

— Фрида е. Извинявай за безпокойството.

— В момента съм на работна среща. Спешно ли е?

— Ще отнеме само минутка. Познаваш ли Шарън Гибс?

— Шарън Гибс? Да, но не много добре. Не бяхме приятелки — но тя живееше близо до нас и учеше в по-долния клас. Лайла я познаваше. Мисля, че и двете се движеха в една и съща компания, след като с нея се разделихме.

— Благодаря. Това е всичко, което ме интересуваше.

— Но...

— Връщай се на срещата.

Фрида седеше на леглото, гледаше полюшващата се завеса и слушаше идващите отвън звуци. Спомни си лицето на Шарън Гибс, което ѝ се усмихваше от отрупаната със снимки стена на Фиърби. Гласът му зазвуча в съзнанието ѝ: *Хейзъл Бартън, Роксан Ингейтстоун, Дейзи Кру, Филипа Люис, Мария Хорсли, Лайла Дос, Шарън Гибс.*

Когато телефонът ѝ иззвъня, тя се пресегна да го изключи, но видя, че я търсеше Фиърби.

— Шарън е познавала Лайла — изрече тя на един дъх. Последва кратко мълчание.

— Има логика — каза той накрая.

— Какво означава това?

— Спомняш ли си за разговора, който водихме с Лорънс Дос?

— Да. Стори ми се, че с него си допаднахте.

— Намерихме сходство в работата, с която всеки от двамата ни се е занимавал.

— Да продаваш фотокопирни машини и да изравяш новини. Голямо сходство, няма що!

— Стига, Фрида. Не разбираш ли? Работа, която е свързана с постоянно пътуване.

— Свързана с постоянно пътуване — повтори механично Фрида. Изведнъж я обзе невероятна умора. Възглавницата ѝ — пухкава и мека — я приканваше да си легне.

— Аз съм журналист. И какво решавам да направя? Отивам до „Копикон“ — това е компанията, за която той е работил. Кой би нарекъл една компания с такова име?! И така, успявам да се срещна и да разговарям с териториалния мениджър.

— Каза ли кой си?

— В такива случаи ти е нужен усет за верния подход — отговори той неопределено. — Да направиш така, че човекът насреща да се разприказва. И той се разприказва.

— Моля?

— Посочи ми територията, която Лорънс Дос е обслужвал до пенсионирането си преди няколко месеца.

По челото и по цялото тяло на Фрида изби лепкава пот и ѝ се доповръща.

— Собствената си дъщеря? — изрече немощно тя. — Всички онези момичета? Нима е възможно?

— Всичко съвпада, Фрида.

— Как можах да не се досетя!

— Защо си мислиш, че е трябвало да се досетиш?

— Защото... сигурен ли си?

— Не съм сигурен. Но *знам*.

— Къде си сега?

— Близо до гара „Виктория“.

— Добре. Ще трябва да се срещнем с Карлсън.

— Кой е Карлсън?

— Полицейски служител. Доста високопоставен.

— Не съм сигурен, че сме напълно готови да се срещнем с полицията, Фрида.

— Не можем да чакаме. Ами ако го направи отново?

— Ще им трябва повече информация. Повярвай ми, познавам ги добре.

— Аз също — отвърна Фрида. — Карлсън ще ни изслуша. Сега не мога да ти обясня, но във всеки случай той ми го дължи. — Тя си спомни за писъмцето, което беше пуснал в отвора на пощенската й кутия. — Той е мой добър приятел.

Фиърби все още не беше напълно убеден, но попита:

— Къде предлагаш да се срещнем?

— В полицейското управление. — Тя погледна към електронния часовник в стаята. — След четиресет и пет минути. В три часа. Съгласен ли си?

— Ще дойда там възможно най-бързо.

Фрида му даде адреса и приключи разговора. Умората ѝ бе изчезнала. Чувстваше се бодра и напълно съсредоточена. Само очните ѝ ябълки пулсираха сякаш мигрената, от която страдаше като тийнейджър, се бе завърнала. Лорънс Дос. Беше седяла в хубавата му, добре поддържана градина. Беше пила чай с него. Беше се ръкувала с него и го беше гледала в загорялото лице. Беше чула болката в гласа му. Как беше възможно да не усети абсолютно нищо? Фрида зарови глава в шепите си и скрита за малко от дневната светлина, почувства облекчение.

После навлече набързо широки ленени панталони и мека памучна риза, пусна ключовете в чантата си и излезе.

Фиърби я чакаше. Приближавайки се към него, Фрида беше поразена от това колко странно изглеждаше с дългата си бяла коса и очи, които гледаха сърдито от набразденото му лице. Беше по-измачкан от всякога, сякаш беше спал, където свари. Той като че ли говореше на себе си и когато я видя, просто продължи започнатото изречение.

— ... Така че имам няколко папки в колата си, но ние, разбира се, можем да вземем всичко останало по-късно, освен това имам някои бележки, които все още не съм прехвърлил в компютъра си...

— Да вървим — каза Фрида. — Тя сложи ръката си под острия му лакът и двамата влязоха през въртящата се врата.

Карлсън беше на съвещание, но когато чу, че долу го чака д-р Фрида Клайн, той излезе от стаята и пъргаво слезе в приемната, за да я

посрещне. Тя стоеше с изправена стойка в средата на помещението, а на лицето ѝ беше изписана онази решителност, която той си спомняше отпреди. До нея бе застанал мъж, който приличаше на проядена от молци граблива птица. Той държеше няколко найлонови плика, натъпкани с картонени папки, както и един касетофон. Карлсън не го свърза с присъствието на Фрида. Мъжът изглеждаше като някого от онези манияци, които влизаха в полицейското управление и започваха да развиват откачените си конспиративни теории пред равнодушния поглед на дежурния в приемната.

— Да отидем в кабинета ми — каза той.

— Това е Джим Фиърби. Той е журналист. Джим, това е главен криминален инспектор Малкълм Карлсън.

Карлсън протегна ръка, но и двете ръце на Фиърби бяха заети. Той само кимна два пъти и забодя погледа си в лицето на Карлсън.

— Трябва да говорим с теб — обърна се Карлсън към Фрида.

— За Хал Брадшо ли се отнася? В момента това не е важно.

— Всъщност е изключително важно.

Карлсън ги заведе в кабинета си и им предложи два стола. Фрида седна, но Фиърби сложи пликовете си на стола и се изправи зад него.

— Хал Брадшо даде ясно да се разбере, че...

— Не — прекъсна го рязко Фиърби и това беше първата дума, която Карлсън чу от него. — Изслушайте я.

— Господин Фиърби...

— Веднага ще разбереш за какво става дума — каза Фрида. — Или поне така се надявам.

— Добре, слушам те.

— Ние смятаме, че мъж на име Лорънс Дос, който живее близо до Кройдън, е отвлякъл и убил най-малко шест млади момичета, между които и собствената си дъщеря.

Настъпи мълчание. Карлсън не помръдваше, а лицето му беше безизразно.

— Карлсън? Чу ли ме?

Когато накрая той проговори, гласът му беше пълен с дълбока изненада.

— Фрида. Какви си ги вършила?

— От известно време се опитвам да открия едно изчезнало момиче — каза спокойно Фрида.

— Аз защо не знам за това? Да не би да тече разследване за убийство, което някак си съм пропуснал?

— Казах ли ти, че няма да ти повярват? — обади се Фиърби.

— Трябва да ме изслушаш. — Фрида фиксира Карлсън с пламтящ поглед. — Няма разследване, защото никой не е направил връзка. Освен Джим Фиърби.

— Но ти как се забърка?

— Провокира ме нещо, което онзи мним пациент, изпратен от Хал Брадшо, ми каза.

— Този, който се е опитал да те подведе и да те компрометира ли?

— Това не е толкова важно. Вече забравих за случката. Но в съчинената му история имаше един детайл, който събуди любопитството ми и сякаш се заби в съзнанието ми. Не ми даваше покой. Трябваше да разбере какво точно се криеше в него.

Карлсън изглежда Фрида, после премести погледа си върху раздърпаната фигура до нея. Изпита съжаление.

— Знам, че звучи откачено — продължи тя. — Отначало си помислих, че полудявам и че тази обсебеност е израз на вътрешните ми преживявания. Но проследих откъде тръгва този кратък разказ. Отидох при моя мним пациент, а после и при останалите трима участници в експеримента на Брадшо. Говорих с Раджит, който беше чул историята от приятелката си. Отидох при нея и тя ми каза, че я е чула от едновременната си приятелка Лайла. А после открих, че Лайла е изчезнала.

Карлсън вдигна нагоре дланите си.

— Защо не каза нищо? Защо не дойде при мен, Фрида?

— Знаех каква ще бъде реакцията ти: постоянно изчезват хора и не искат да бъдат намерени. Но в случая усещах, че нещата са различни. Срегнах се с приятелката на Лайла, а после и с мъжа, с когото е прекарала известно време точно преди да изчезне. Неприятен човек. Лъжлив, арогантен, внушава страх. Точно там се запознах с Джим.

— И той ли търсеше Лайла? — попита Карлсън.

— Аз търсех Шарън.

— Шарън?

— Друго изчезнало момиче.

— Разбирам.

— А също и останалите. Но при онзи мъж отидох по повод на Шарън. — Той неочаквано се усмихна. — И точно там се запознах с Фрида.

Карлсън се вгледа във Фиърби. Той му напомняше на пианиците, които понякога прекарваха нощта в изтрезвителя. А също и вонеше като тях: тежка, застояла миризма на уиски и тютюн.

Фрида забеляза изражението му.

— Може би си чувал за Джим Фиърби — каза тя. — Той е журналистът, който успя да постигне преразглеждане на присъдата за убийство на Джордж Конли.

Карлсън се обърна към Фиърби с подновен интерес.

— Това вие ли бяхте?

— Сега разбирате защо се отнасям със смесени чувства към полицията.

— Тогава защо сте тук?

— Фрида ме накара да дойда. Тя каза, че вие ще ни помогнете.

— Казах, че ще ни изслушаш — уточни Фрида.

— Ние смятаме, че бащата на Лайла е замесен. — Фиърби мина от вътрешната страна на бюрото и застана до Карлсън, който чу тежкото му дишане. — Той е виновен за изчезването на дъщеря си, на Шарън и на останалите момичета.

— Лорънс Дос — каза Фрида.

— Мъжът от Кройдън ли?

— Да.

— Значи, очаквате от мен да повярвам, че вие двамата сте открили, че някой си мъж е отговорен за серия от убийства, за които полицията дори не знае, че са били извършени?

— Да. — Фиърби изгледа свирепо Карлсън.

— Момичетата ги няма в домовете им, изчезнали са — обясни Фрида. Тя се опитваше да говори ясно и смислено. — И тъй като са живели на различни места и трупове не са били открити, не е била направена връзка между отделните случаи.

Карлсън въздъхна.

— Защо мислите, че този мъж Лорънс Дос — е убиецът?

Фиърби излезе иззад бюрото, отиде до стола и започна трескаво да рови из пликовете.

— Истинските карти са у дома, но ви начертах това, за да се ориентирате.

Той размахва лист хартия, на който небрежно беше нарисувал пътя между Лондон и Манчестър и беше сложил звездички на местата, където момичетата бяха изчезнали.

— Добре, господин Фиърби.

— Не ни вярваш — каза тихо Фрида.

— Виж, опитай се да видиш нещата от моята гледна точка. Или от гледната точка на комисаря.

— Не, това е напълно безсмислено. Не ни вярваш, но въпреки това искам да ни помогнеш.

— Как?

— Искам да отидеш и да разпиташ Лорънс Дос. А също и да претърсиш къщата му, стая по стая. И мазето. Мисля, че има мазе. Също така градината му. Сигурна съм, че ще откриеш нещо.

— Не мога да изпратя екип от полицаи да преобърнат нечия къща само заради твоите подозрения.

Докато той говореше, Фрида го наблюдаваше внимателно. Сега изразът ѝ се промени, лицето ѝ стана непроницаемо.

— Длъжник си ми — каза тя.

— Моля?

— Длъжник си ми. — Тя чу гласа си — хладен и непоколебим. Вътрешно се чувстваше по различен начин. — Заради всички вас едва не умрях. Така че си ми длъжник. Моля те за услуга.

— Разбирам.

Карлсън се изправи. Опитваше се да скрие своя гняв и смущение, затова се обърна с гръб към Фрида и Фиърби, навлече якето си и пусна мобилния телефон в джоба си.

— Значи, ще го направиш? — попита Фрида.

— Аз наистина съм ти длъжник, Фрида. А освен това ти си ми приятелка. Което означава, че ти се доверявам, колкото и абсурдни да са твърденията ти. Но, надявам се, разбираш, че всичко това може да рикошира.

— Да.

— Върху мен.

Фрида срещна погледа му, достатъчно красноречив, за да я накара да се разплаче.

— Да, разбирам.
— Добре.
— Не бих ли могла и аз да дойда с...
— Не.
— Ще ми звънеш ли, когато приключите?
Той я погледна с усилие.
— Да, Фрида. Ще ти звънна.

Когато излязоха от кабинета му, насреща им се зададе позната фигура.

— О, по дяволите! — процеди през зъби Карлсън.
— Малкълм — спря се комисарят. Лицето му почервеня от гняв.
— Може ли да поговорим?
— Да, но сега ще трябва да се видя с господин Ленъкс. Не може ли по-късно?

— Не, не може. Представен е доклад. — Той посочи с треперещ пръст. — Договорът ѝ беше прекратен. После дойде скандалът с Хал. Знаеш ли какво си мисля? Какво, по дяволите, търси тя тук?

— Тя изигра важна роля...
— Знаеш ли на какво ми прилича всичко това?

Карлсън си замълча.

— Платил ли си ѝ? — Крофорд блъсна Карлсън и за един кратък миг ужасената Фрида си помисли, че Карлсън и шефът му ще се сбият. Тя примигна при мисълта как преди малко той бе поел огромен риск заради нея.

— Господин комисар, както сигурно знаете, д-р Клайн ни помогна изключително много при...

— *Платил ли си ѝ?*

— Не, никой нищо не ми е плащал. — Фрида пристъпи напред и заяви със студен тон: — Тук съм като обикновен гражданин.

— И за какво, по дяволите, сте дошли?

— Дойдох да се видя с главен криминален инспектор Карлсън по чисто личен въпрос. Като приятел.

Крофорд повдигна вежди.

— Внимавай, Мал — изръмжа той. — Държа те под око. — После посочи с глава към Фиърби: — Кой е този?

— Това е моят колега Джим Фиърби — каза Фрида. — Тъкмо си тръгнахме.

— Гледайте да не ви спра.

Когато излязоха от сградата, Фиърби се обърна към Фрида.

— Мина добре, все пак.

— Мина ужасно — измърмори намусено Фрида. — Възползвах се от приятелството си с Карлсън, излъгах комисаря.

— Ако постигнем целта си — отвърна Фиърби — това няма да е от значение.

— А ако не я постигнем?

— И тогава няма да е от значение.

В този миг една жена мина покрай тях и влезе в управлението висока, на средна възраст, с дълга кестенява коса и дълга пъстра пола. Фрида забеляза строгото ѝ, целеустремено изражение.

— Бих искала да се срещна с Малкълм Карлсън — каза високо и забързано жената.

— Мисля, че главен криминален инспектор Карлсън е зает в момента. Имате ли...

— Или Ивет Лонг. Или онзи другия.

— Бихте ли ми казали за какво се отнася?

— Казвам се Илейн Кериган. Отнася се за убийството на Рут Ленъкс. Има нещо, за което искам да съобщя.

Ивет седна срещу Илейн Кериган. Забеляза червените петна по обичайно бледите бузи на жената и странния блясък в очите ѝ. Очилата ѝ, които висяха на верижка около врата ѝ, бяха замазани, а косата ѝ не беше сресана.

— Казали сте на дежурния в приемната, че искате да съобщите за нещо.

— Да.

— Относно убийството на Рут Ленъкс ли?

— Точно така. Може ли чаша вода, моля?

Ивет излезе от стаята и почти се сблъска с Карлсън. Той изглеждаше ужасно и тя го докосна по лакътя.

— Добре ли сте?

— Защо да не съм?

— Просто питам. Аз съм ей там... — тя посочи с глава към стаята за разпити... — с Илейн Кериган.

— Защо?

— Все още не знам. Ще ѝ занеса чаша вода. Изглежда превъзбудена.

— Наистина ли?

— Приключихте ли с Ръсел Ленъкс?

— Налага ми се да прекъсна за около час. Няма да му навреди, ако почака и се поразтревожи. — Лицето му стана мрачно. — Има нещо, което трябва да свърша.

— Какво е то?

— Няма да ме разбереш. Ще си помислиш, че съм се побъркал. Понякога аз самият си мисля, че съм откачил.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака. Фиърби каза, че иска да се срещне с едни хора, докато е в Лондон, и отпраши с колата си, оставяйки Фрида сама със себе си. След известно колебание накрая тя направи това, което правеше винаги когато беше тревожна и несигурна и мрачни мисли изпълваха съзнанието ѝ: тръгна да се разхожда безцелно. Пое към Кингс Крос^[1], криволичейки из по-малките улици, за да избегне оживения трафик, после свърна по пътя, който водеше към Камдън и това я накара отново да се замисли за къщата, в която години наред бяха живели семейство Ленъкс — сред шум, оживление и посвоему щастливи, и която сега бе празна. Ръсел беше в ареста; Тед, Джудит и Дора живееха в дома на леля си, отдалечен на десетки мили. Там поне бе чисто и подредено.

Тя зави към Риджънтс Канал. По палубите на къщите лодки, закотвени до крайбрежната алея, бяха наредени саксии с цветя и с подправки. На две-три от тях кучета се бяха излегнали на припек. На една от палубите имаше голяма клетка, от която я гледаше втренчено пъстър папагал. На някои от лодките се продаваха бананов хляб, ярко боядисани шалове, билков чай и ръчно изработени бижута от различни материали. Велосипедисти я заобикаляха, от време на време бегачи се блъскаха в нея. Лятото настъпваше. Тя го усещаше в топлия въздух, виждаше го в прозрачната светлина на деня и в сочната зеленина на разлистващите се дървета. Скоро Санди щеше да си дойде и те щяха да прекарат заедно не просто дни, а цели седмици.

Фрида си мислеше за тези неща, но някак си не можеше да ги почувства. Ясната светлина и щастливите лица на хората ѝ се струваха нереални, отдалечени, а тя принадлежеше към различен свят — свят, в който млади момичета биваха изтръгвани от семействата им и лишавани от живот от човек с усмихнато и симпатично лице. Той беше убил собствената си дъщеря, Лайла — Фрида вече беше сигурна в това

— макар че ѝ се беше видял истински съкрушен от нейната липса. На близката стена с тебешир бе нарисувана огромна уста, пълна с остри зъби, и тя потръпна, въпреки топлината на следобеда.

Продължи разходката си край канала, докато стигна до Риджънтс Парк. Сградите наоколо бяха величествени, наподобяваха малки дворци и замъци. Кой ли живееше в тях? Тя тръгна бързо през парка, без да обръща внимание на крясъците на децата, на влюбените двойки, нито на младежа, който със затворени очи изпълняваше някакви странни бавни упражнения на сгъваема рогозка близо до декоративните градини.

Накрая, криволичейки отново по странични улички, Фрида се прибра вкъщи. Докато отваряше входната врата, чу, че вътре телефонът звънеше продължително, и тя се хвърли към него с надеждата, че е Карлсън.

— Фрида? Слава богу! Къде, по дяволите...

— Рубен, сега не мога да говоря. Очаквам обаждане. Обещавам ти, че ще ти звънна веднага щом мога.

— Чакай. Чу ли за Брадшо?

— Извинявай.

Тя тресна слушалката. Колко време щеше да отнеме на Карлсън да отиде до дома на Лорънс Дос? Кога щеше да ѝ се обади? Сега? Тази вечер? Утре?

Фрида си приготви препечена филийка, намазана с конфитюр, и отиде да я изяде в хола. През това време телефонът не преставаше да звъни, а на телефонния секретар едно след друго се записваха съобщения: Клои — хленчеца; Саша — разтревожена; Рубен — разярен; Санди — о, господи, Санди. Тя дори не му бе казала с какво се беше захванала. Беше навлязла в един различен свят, свят на ужас и тъма, а дори не се беше сетила да сподели това с него. Така и не вдигна слушалката — остави го да изрецитира съобщението си, в което за пореден път я умоляваше да му се обади. Джоузеф — пиан; Оливия — още по-пианна.

Навън се стъмни, а Карлсън все още не се обаждаше. Фрида се качи до ателието си и седна край бюрото, откъдето се виждаше огромният град, чиито светлини блещукаха под ясното небе. В тихите селски райони тазвечерното небе сигурно бе обсипано с ярки звезди.

Тя взе молива си, отвори скицника, направи няколко вълнообразни линии. Помисли си за потока в дъното на градината на Лорънс Дос.

Може би сега беше моментът да си вземе дълго отлаганата вана. Чувстваше се по-уморена от всякога, но изобщо не ѝ се спеше. Струваше ѝ се, че сънят никога няма да я навести отново и че тя сякаш беше хваната завинаги в капана на това сухо, съскащо будуване, където мислите бяха остри ножове.

В този миг телефонът иззвъня отново.

— Да?

— Фрида.

— Карлсън? Какво откри?

— Нищо.

— Не е възможно.

— Открих само един объркан и покрусен баща, а също и една къща, в която липсва и най-малкото доказателство, че човекът някога е извършил нещо лошо.

— Нищо не разбирам.

— Нима? На мен ми стана много тъжно за него.

— Нещо не е както трябва.

— Фрида, мисля, че ти е нужна помощ.

— Сигурен ли си, че там нямаше абсолютно нищо?

— Чуй ме. Трябва да се разграничиш от всичко това. А аз трябва да намеря начин да усмиря комисаря, който направо е побеснял, повярвай ми. Настоява да се явя на официално изслушване.

— Съжалявам да го чуя, но...

— Тегли черта на всичко. — Гласът му беше ужасяващо благ. Престани да следваш интуицията си. Престани да спасяваш хора, които не желаят да бъдат спасявани. Престани да търсиш сътрудничеството на някакъв откачен драскач. Върни се към предишния си живот, от който ние те откъснахме. Опитай се да се възстановиш.

Той затвори и Фрида дълго стоя в ателието си, загледана в калейдоскопа от светлини, които сияеха пред погледа ѝ.

Скъпи Санди, мисля, че нещо лошо се случва с мен
— в ежедневието ми, в мислите ми, в сърцето ми.

Тя дълго се взира в започнатото изречение, а после натисна бутона за изтриване.

Карлсън и Ивет седяха срещу Илейн Кериган. Лицето ѝ имаше каменно изражение и тя повтори с безизразен глас:

— Аз я убих.

— Рут Ленъкс ли?

— Да.

— Разкажете ми как се случи — подкани я Карлсън. — Кога разбрахте за интимната връзка на съпруга ви?

— Какво значение има това? Убих я, и толкова.

— Синовете ви ли ви казаха за нея?

— Да. — Тя отпи глътка вода. — Те ми казаха, аз отидох там и я убих.

— С какво?

— С някакъв предмет — отговори тя. — Не си спомням точно. Не си спомням нищо друго, освен че я убих.

— Разкажете ни по-подробно — обади се Ивет. — Имаме достатъчно време. Започнете от самото начало.

— Тя защитава синовете си — заключи Карлсън.

— Значи, смятате, че някой от тях го е извършил?

— Във всеки случай тя мисли така.

— А вие?

— Изобщо не знам какво да мисля. Може би всички те са участвали по някакъв начин, както в онази книга.

— Мислех, че сте сигурен, че е бил Ръсел Ленъкс.

— До гуша ми дойде от този случай. Пълен е с долни инстинкти и нещастни хора. Хайде сега да прием кафе. А после си отиваш вкъщи. Не знам кога си спала за последно.

[1] Район и едноименна гара в Централен Лондон. — Бел.прев. ↑

Фрида се обади на Фиърби и му разказа какво се беше случило — или по-точно какво не се беше случило. Последва пауза, след което той каза, че все още е в Лондон и че ще дойде веднага при нея. Фрида му даде адреса си, после се опита да му обясни, че това не е необходимо, че няма какво повече да обсъждат, но той вече беше затворил. След не повече от пет-шест минути на входната врата се почука и в следващия момент Фиърби вече седеше срещу нея с чаша уиски. Той я помоли да му разкаже какво точно ѝ е казал Карлсън. Тя реагира припряно.

— Няма значение.

— Как така?

— Отишли са в къщата на Лорънс Дос. Преобърнали са всичко. Не са намерили нищо подозрително.

— Как е реагирал Дос?

— Знаеш ли какво? Изобщо не попитах. Полицията се появява изневиделица, претършува цялата къща и всичко около нея, но не го обвинява в убийството на собствената му дъщеря. Предполагам, че е бил шокиран и дълбоко огорчен. — Фрида почувства умора, от която я заболя цялото тяло. — Не мога да повярвам. Седях с него в градината му, той ми разказа какво е преживял и накрая аз му изпратих полицията. Карлсън ми е бесен. И с право.

— И така, накъде ще поемем отгук нататък? — попита Фиърби.

— Накъде ще поемем ли? Наникъде. Извинявай, но нима си неспособен да видиш очевидното?

— А ти не вярваш ли вече на интуицията си?

— Нали заради интуицията ми се забъркахме в това.

— Не е само заради твоята интуиция — възрази Фиърби. — Отдавна следвам една диря и случайно се оказа, че и двамата сме стъпили на нея. Това нищо ли не означава за теб?

Фрида се облегна назад във фотьойла си и въздъхна.

— Някога разхождал ли си се сред природата и вървял ли си по пътека, за която след време разбираш, че не води доникъде, само ти се е струвало, че е пътека, и ти си се изгубил?

Фиърби се усмихна и поклати глава.

— Не си падам по разходките.

— Не съм сигурна, но мисля, че Шарън Гибс е на място по неин вкус, щастлива според нейните разбирания и не иска да бъде открита. Но каквато и да е истината, смятам, че вече приключихме.

Фиърби поклати отново глава, но не изглеждаше нито изненадан, нито ядосай.

— Твърде отдавна се занимавам с това, за да позволя на нещо такова да ме отклони от целта ми. Просто трябва отново да преровя папките си и да направя още някои справки. Няма да се откажа точно сега, не и след всичко, което съм направил.

Фрида го изгледа ужасена. Нима с него си приличаха? И тя ли изглеждаше по този начин в очите на околните?

— Може би има нещо, което би те накарало да се откажеш?

— Изключено! — каза рязко Фиърби. — Не и след всичко това, не и след всичко, което Джордж Конли преживя, не и след убийството на Хейзъл Бартън.

— А онова, което ти си преживял? Бракът ти, кариерата ти?

— Ако сега се откажа, това няма да ми върне нито работата, нито съпругата.

Внезапно Фрида се почувства така, сякаш бе попаднала в капана на катастрофален терапевтичен сеанс, където не можеше да намери подходящите думи. Трябваше ли да се опита да убеди Фиърби, че всичко, заради което бе пожертвал скъпите на сърцето му неща, е било илюзия? Тя самата беше ли убедена в това?

— Вече си направил толкова много — каза тя накрая. — Измъкнал си Джордж Конли от затвора. Това е достатъчно.

Изражението на Фиърби стана сурово.

— Трябва да открия истината. Нищо друго не ме интересува. — Той улови погледа на Фрида и се усмихна смутено. — Приеми, че това е моето хоби. Занимавам се с него, вместо да обработвам парцел за частно ползване или да играя голф.

Когато Фиърби стана да си ходи, Фрида се почувства като някоя непозната, до която той бе седнал, докато пътуваше с влака, с която бе

завързал разговор и сега двамата щяха да слязат на гарата, всеки щеше да поеме по пътя си и никога нямаше да се срещнат отново. На вратата си стиснаха ръцете.

— Ще те държа в течение докъде са стигнали нещата — каза той.
— Дори и да не искаш.

Когато Фиърби си тръгна, Фрида се облегна на вратата за няколко минути. Опита се да успокои дишането си, но не успя — сякаш дробовете ѝ отказваха да работят. Направи усилие, концентрира се и започна бавно да вдишва и издишва.

Накрая се качи горе и влезе в банята. Все чакаше подходящия момент, но такъв като че ли нямаше. Винаги имаше нещо за вършене. Помисли си за Джоузеф — нейния не дотам организиран, но винаги готов да помогне приятел, за целия труд, който беше вложил в тази баня. Това беше неговият начин да изрази топлото си отношение към нея. Тя имаше верни приятели, но не беше се обърнала към тях, нито дори към Санди. Умееше да изслушва, но не можеше да говори; помагаше на другите, но не молеше за помощ. Странно как през последните дни беше изпитала по-голяма близост към Фиърби с неговия занемарен дом, с неговата огромна картотека и провален живот, отколкото беше изпитвала към всеки друг.

На външния звънец се позвъни и за миг тя си помисли да не отваря. Но после с въздишка се отдалечи от ваната и отиде до входната врата.

— Пратка за вас — каза мъжът, наполовина скрит от висок кашон. — Фрида Клайн?

— Да.

— Подпишете се тук, моля.

Фрида се подписа и отнесе кашона в хола. Когато отвори капака му, отвътре се разнесе силна сладникава миризма, която ѝ напомни за погребални зали и хотелски фойета. Много внимателно тя измъкна отвътре огромен букет от бели лилии, привързан с лилава панделка. Никога не беше харесвала лилиите: намираше ги за твърде луксозни, а ароматът им сякаш запушваше дихателните ѝ пътища. Но кой ги беше изпратил?

В букета беше пъхнат миниатюрен плик, тя го отвори и измъкна картичката.

Не можехме да му позволим да се измъкне безнаказано.

Светът стана тесен, хлад се настани около нея. *Не можехме да му позволим да се измъкне безнаказано.*

От стомаха към гърлото ѝ се надигна горчилка, по челото ѝ изби лепкава пот. Тя протегна ръка, за да запази равновесие и се насили да диша дълбоко. Знаеше кой ѝ е изпратил тези цветя. Дийн Рийв. Преди ѝ беше изпратил жълти нарциси с посланието, че още не ѝ е дошло времето, а сега ѝ беше изпратил тези нежни, грациозни лилии. Той беше подпалил дома на Хал Брадшо. Заради нея. Тя притисна с ръка бясно препускащото си сърце. Какво можеше да направи? Към кого да се обърне? Кой би ѝ повярвал и кой би могъл да ѝ помогне?

Вътрешното чувство ѝ подсказваше, че трябва да направи нещо или да говори с някого. Нали точно в това вярваше? Хората трябва да говорят за проблемите си. Но кой бе подходящият човек? По-рано това можеше да бъде Рубен. Но взаимоотношенията им вече не бяха същите. Не можеше да сподели със Санди, защото той бе в Америка, а за тези неща нямаше как да говори по телефона. Може би Саша? Или дори Джоузеф? Нали за това са приятелите? Не. Не беше това начинът. Не можеше да намери подходящото обяснение, но чувстваше, че това би било предателство спрямо тяхното приятелство. Трябваше да бъде страничен човек.

После Фрида се сети за точно такъв човек. Тя отиде до външната кофа за боклук и хвърли в нея цветята. Върна се и претършува чантата си, но не намери това, което търсеше. Качи се горе в ателието си. Издърпа едно от чекмеджетата на бюрото си. Когато си прочистваше чантата, тя или изхвърляше непотребните неща, или ги оставяше тук. Порови се из стари пощенски картички, касови бележки, писма, снимки, покани и накрая я съзря. Визитна картичка. Когато преди време Фрида се беше явила на изслушване пред Комисията по професионална етика, сред членовете ѝ бе забелязала едно лице, което я гледаше със симпатия. Телма Скот също беше психотерапевт и веднага бе забелязала у Фрида нещо, което Фрида не искаше никой да забележи. Тя беше поканила Фрида да идва при нея на разговор винаги когато почувства необходимост от това и ѝ беше дала визитната си

картичка. Фрида беше сигурна, че никога няма да се възползва от това предложение и дори се беше подразнила от идеята, но все пак беше запазила визитката. Тя набра номера с треперещи пръсти.

— Ало? Извинете, че се обаждам по това време. Вие може би не ме помните. Името ми е Фрида Клайн.

— Разбира се, че ви помня. — Гласът отсреща беше спокоен и уверен.

— Сигурно ще ви прозвучи глупаво и вероятно вече сте забравили, но веднъж дойдохте да ме видите и ми казахте, че бих могла да дойда и да поговоря с вас, ако почувствам такава необходимост. Питам се дали все още мога да се възползвам от предложението ви. Но ако не е удобно, ще се съобразя с това. Мога да потърся друго, с когото да поговоря.

— Можете ли да дойдете утре?

— Да, да, напълно възможно е. Но аз не бързам. Не искам да ви притеснявам.

— Какво ще кажете за четири часа вдругиден?

— Четири часът. Чудесно. Ще се видим тогава.

Фрида си легна. Тя прекара по-голямата част от нощта в будуване, измъчвана от лица и видения, от страхове и тъмен, пулсиращ ужас. Но може би малко беше поспала, защото се събуди от звук, който отначало не разпозна, но постепенно осъзна, че звънеше мобилният ѝ телефон. Тя го намери пипнешком и видя, че се изписва името на Джим Фиърби. Остави го да звъни. Не ѝ се говореше с него. Остана да лежи в леглото и се замисли за Фиърби. Изведнъж ясно и с отвращение си представи какво е да си луд, наистина луд, и да се опитваш да намериш отговор на измъчващите те въпроси в един объркан свят. Сети се за тревожните, тъжни хора, които идваха при нея за помощ и за още по-тревожните, по-тъжни хора, за които тя нищо не можеше да направи — онези, чисто съзнание беше населено с гласове, които им разказваха за конспирации и как всичко в света има ужасяващ смисъл.

Фрида погледна към часовника. Беше седем и няколко минути. Фиърби сигурно беше изчакал да стане подходящо време, за да ѝ звънне. Тя си облече дънки и риза и си направи кафе. Нямаше желание за нищо. Ами ако Фиърби беше оставил съобщение? Дори не искаше да чува гласа му, но веднъж хрумнала ѝ, тази мисъл не ѝ даваше покой.

Тя взе телефона си от спалнята и отвори гласовата си поща. Най-вероятно нямаше съобщение. Но съобщение имаше.

То започваше с нервно изкашляне, както при човек, който трябва да направи изказване, без да знае какво точно да каже.

Хм. Фрида. Аз съм, Джим. Извинявай за вчера. Трябваше да ти благодаря за всичко, което направи. Знам, че ти приличам на откачалка. На човек, обладан от натрапчива мисъл. Както и да е, казах, че ще те държа в течение. За което най-вероятно нямаш желание. Аз съм в Лондон. Премислих фактите, прерових папките на момичетата. Хрумна ми нещо. Мислили сме за тях в грешната посока. Не сме чули рева на двигателя. Отивам да хвърля още един поглед. После ще дойда при теб, за да те информирам. Ще бъда у вас в два. Обади ми се, ако часът не е удобен. Извинявай за дългото съобщение. Доскоро.

Фрида почти съжали, че е чула съобщението. Ето че отново я бяха засмукали. Беше ясно, че Фиърби нямаше да спре дотук. Също като хората, обсебени от масонството или от убийството на Кенеди, той никога нямаше да се откаже и нищо нямаше да го накара да промени мнението си. Тя се изкушаваше да му звъне и да му каже да не идва, но после размисли. Не. По-добре беше да дойде още веднъж, за последен път, и тя щеше да изслуша онова, което имаше да ѝ казва, след което щеше да реагира по най-разумния начин и да сложи край на тази история.

Денят беше също толкова кошмарен, колкото нощта. Фрида си помисли да прочете нещо от някоя книга, но знаеше, че няма да може да се съсредоточи. Обикновено в моменти като този тя се залавяше да рисува нещо по-просто, като чаша с вода или свещ. Но не и сега. Дори нямаше желание да излезе не и през деня, с всичките тези хора и грохот на автомобили. Реши да изчисти къщата. Това беше подходящо занимание. Не позволяваше на човек да се отдава на мислите си. Тя пълнеше кофа след кофа с топла вода и почистващ препарат. Сваляше предмети от лавиците и ги избърсваше от прах. Изчисти прозорците. Изми подовете с бърсалка. Изтри до блясък всички повърхности.

Колкото повече чистеше, толкова повече добиваше измамното усещане, че никой не живееше в къщата, нито някога беше живял в нея, нито някога беше стъпвал там.

От време на време звънеше телефонът, но тя не отговаряше. Не можеше да определи дали е изминало учудващо дълго време, или учудващо кратко време, но когато погледна часовника, видя, че беше два без пет. Седна в един фотьойл и зачака. Нямахше да му предложи кафе. Със сигурност никакво уиски. Щеше да изслуша онова, което имаше да ѝ каже, тя щеше да отвърне на казаното и после той можеше да си върви. С това всичко щеше да приключи, тя щеше да се срещне с Телма Скот и да поговорят, след което да намери начин да се справи с целия този хаос, защото така повече не можеше да продължава.

Два и една минута. Нищо. Тя отиде до вратата, отвори я и излезе навън. Като че ли това щеше да помогне! Върна се и седна обратно във фотьойла. Два и десет — нищо. Два и петнайсет — нищо. В два и двайсет тя звънна на Фиърби и веднага се включи гласовата му поща.

„Нямам представа къде си. Скоро ще трябва да изляза. Е, не чак толкова скоро. Ще си бъда вкъщи до четири и половина“.

Хрумна ѝ, че може би е бил един от хората, които бяха звънели през деня. На телефонния ѝ секретар бяха оставени четиринайсет съобщения. Бяха я търсили обичайните заподозрени: Рубен, Джоузеф, Саша, някой, който искаше да направи уговорка за евентуален пациент, Паз, Карлсън, Ивет. Отвори гласовата си поща. Нищо. През следващия половин час Фрида отговори на три позвънявания. Едното беше телефонна анкета, при второто я търсеше Рубен, а при третото Карлсън. И трите пъти тя каза, че в момента не може да говори. В три часа вече беше истински озадачена. Нима беше запомнила погрешно часа? Беше изтрила съобщението на Фиърби веднага след като го бе чула. Може би се беше объркала? Бог ѝ бе свидетел, че беше напрегната и разсеяна. Наистина ли беше казал „два часа“? Да, беше напълно сигурна. Дори беше казал, че ако този час не ѝ е удобен, трябва да му се обади, за да се уточнят. Възможно ли беше просто да е закъснял? Да е попаднал в задръстване? Или е решил да не идва? Може би не беше открил нищо ново и беше потеглил към вкъщи? Или се бе заразил от нейния скептицизъм? Отново набра номера му. Нищо. Очевидно нямаше да дойде.

Накрая Фрида престана да мисли за Фиърби. Сипа храна в купичката на котарака и отиде да пие кафе в бистрото на № 9. На връщане видя една фигура да върви към нея. Нещо в тромавата и устремена напред походка ѝ се стори познато.

— Ивет? — каза тя, когато се приближиха една към друга. — Какво има? Защо си тук?

— Трябва да говоря с теб.

— Какво се е случило?

— Може ли да поговорим вътре?

Фрида пусна Ивет пред себе си и двете влязоха в къщата. Ивет свали якето си и седна. Беше облечена с черни дънки с дупка на коляното и поовехтяла, свободно закопчана мъжка риза. Очевидно не беше на работа.

— И така, какво се е случило? Нещо около семейство Ленъкс ли?

— Не, взех си заслужена почивка от целия този цирк. Направо няма да повярваш. Но както и да е, не за това съм дошла.

— Добре, слушам те.

— Искам да ти го кажа: на твоя страна съм.

— Моля?

— На твоя страна съм — повтори Ивет. Още малко и щеше да се разплаче.

— Благодаря. На моя страна — но срещу кого?

— Срещу всички тях. Комисарят. Онзи кретен, Хал Брадшо.

— Аха, ясно.

— Държах да го знаеш. Знам, че нямаш нищо общо с това, но дори и да имаш... аз пак ще бъда на твоя страна. — Тя се усмихна развълнувано, с крива усмивка. — Извън протокола, разбира се.

Фрида я изгледа гневно.

— Значи, си мислиш, че може и да съм го извършила? — каза тя накрая.

Ивет се изчерви.

— Не! Изобщо не казах това. Но за никого не е тайна, че ти и д-р Макгил много сте му се ядосали. И напълно основателно. Брадшо ви е изиграл. От професионална завист.

— Уверявам те — изрече Фрида тихо и отчетливо, — че дори не съм се доближавала до къщата на Хал Брадшо.

— Разбира се, че не си.

— Стореното е чудовищно. Знам и че Рубен също не би го извършил, колкото и ядосан да е бил.

— Брадшо казва и нещо друго.

— Какво?

— Знаеш го какъв е, Фрида. Обича да прави долни намеци.

— Просто ми кажи.

— Казва, че има опасни врагове, независимо дали са извършили, или не това гнусно деяние.

— Имайки предвид мен ли?

— Да. Но че има и влиятелни приятели.

— Браво на него! — изрече язвително Фрида.

— Не те ли е грижа?

— Не особено — отвърна Фрида. — Но ми е интересно, теб защо те е грижа.

— Питаш ме защо се тревожа за теб ли?

Фрида погледна съсредоточено Ивет.

— Невинаги си се грижила за интересите ми.

Ивет не отклони погледа си.

— Появяваш се в сънищата ми — каза тихо тя. — Не в сънища, каквито предполагаш — в които едва не те убиват и други подобни. Тези, които аз сънувам, са по-необичайни. Веднъж сънувах, че ходим заедно на училище — макар че всяка от нас беше на истинската си възраст — че учим в един и същи клас и седим на един и същи чин, и аз се опитвах да пиша красиво, за да ти направя впечатление, но през цялото време си размазвах мастилото и буквите ми се получаваха грозни, криви, изписани по детски и изчезваха на края на реда, а твоите бяха красиви и съвършени. Не се притеснявай, няма да те карам да тълкуваш сънищата ми. Не съм толкова глупава, че да не мога да го направя и сама. В друг сън бяхме на почивка край едно езеро, заобиколено от планини, които изглеждаха като комини и аз бях много напрегната, защото се готвехме да се гмурнем във водата, а аз не знаех да плувам. Всъщност аз наистина не мога да плувам — не обичам да си потапям главата под водата. Но не исках да си призная, защото се страхувах да не ми се смееш. Предпочитах да се удавя, отколкото да изглеждам като глупачка в очите ти.

Фрида понечи да каже нещо, но Ивет я спря с длан. Бузите ѝ бяха алени.

— Ти ме караш да се чувствам непълноценна — продължи тя. — Сякаш гледаш през мен и виждаш всичко, което не искам хората да видят. Знаеш, че съм самотна; знаеш, че изпитвам ревност към теб; знаеш, че не ме бива да се сприятелявам. Освен това знаеш... — Бузите ѝ пламнаха още по-силно. — Знаеш, че съм влюбена до уши в шефа си. Онази вечер малко се напих и се опитах да си представя какво ли би си помислила за мен, ако ме видиш да залитам насам-натам.

— Но Ивет...

— Истината е, че заради моя отказ да ти съдействам теб едва не те убиха и в нощите, когато не сънувам, лежа будна и се питам дали не съм го направила от някаква жалка злоба. И как мислиш, че се чувствам?

— Значи, търсиш изкупление? — каза кротко Фрида.

— Мисля, че това е точната дума.

— Благодаря ти.

Фрида протегна ръката си и Ивет я пое. За известно време двете жени поседяха смълчани една срещу друга, хванати за ръце и гледайки се в очите.

Фрида сънуваше Санди. Той ѝ се усмихваше и протягаше ръка към нея, но после в съня си тя осъзна, че това изобщо не беше Санди, а лицето на Дийн с неговата тънка усмивка. Тя се стресна и се събуди. Полежа няколко минути, като дишаше дълбоко и чакаше страхът ѝ да премине.

Накрая стана, взе си душ и отиде в кухнята. Клои вече седеше край масата. Пред нея имаше чаша недокоснат чай и нещо, което приличаше на голям албум. Дрехите ѝ бяха раздърпани, косата ѝ — несресана, а лицето ѝ — непочистено от вчерашния грим. Изглеждаше така, сякаш не бе спала няколко нощи. Беше като бездомно дете: майка ѝ изживяваше опустошителна криза и не се сещаше за нея, приятелите ѝ ги бяха отвели, а леля ѝ предпочиташе усамотението, защото очевидно имаше нужда от това. Тя повдигна зацапаното си с грим лице, по което се виждаха следи от сълзи, и я погледна разсеяно.

Фрида седна насреща ѝ.

— Добре ли си?

— Предполагам.

— Да ти направя ли закуска?

— Не, не съм гладна. Господи, Фрида, не мога да престана да мисля за това.

— Естествено.

— Не исках да те будя.

— Как се чувстваш?

— Лежах в леглото и се опитвах да си представя как се чувстват в момента. Те изгубиха всичко — майка си, баща си, вярата си в безоблачното щастие. Как ще се върнат към нормалния живот след всичко това?

— Не знам.

— Ти как си?

— И аз не спях добре. Мислех си за разни неща. — Фрида отиде до мивката и напълни чайника. Погледна към племенницата си, която

бе подпряла главата си с длан и замечтано прелистваше страниците на албума пред себе си.

— Какво е това?

— Тед си е забравил портфолиото. Ще му го върна, но преди това исках да го разгледам. Той е удивителен художник. Ще ми се да бях поне една десета, една стотна талантлива като него. Ще ми се... — Тя млъкна и прехапа устната си.

— Клои. И за теб беше трудно.

— Не се тревожи — каза тя рязко. — Знам, че той мисли за мен само като за приятелка. Рамо, на което да поплаче. Не че плаче на него.

— И може би — продължи Фрида — собствените ти чувства са доста объркани заради онова, което той преживя.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че винаги има нещо изключително привлекателно у един млад мъж, който изживява дълбока трагедия.

— Все едно съм някоя туристка, която обича да посещава страшни места.

— Не съвсем.

— Всичко приключи — каза с въздишка Клои. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя продължи да се взира в разтворения албум.

Фрида се надвеси над рамото ѝ, докато тя разгръщаше големите страници. Забеляза майсторски нарисувана ябълка, смешен автопортрет, видян като отражение в криво огледало, точно изображение на дърво.

— Добър е — отбеляза тя.

— Почакай — каза Клои. — Има една рисунка, която искам да ти покажа. — Тя запрелиства страница след страница, докато стигна почти до края. — Виж.

— Какво е това?

— Погледни датата. Сряда, шести април, девет и половина сутринта. Това е натюрмортът, който е трябвало да нарисува за предварителния изпит по приложни изкуства. Това е и рисунката, която е нарисувал в деня, когато беше убита майка му. Доплаква ми се само като я погледна и си помисля какво е предстояло да се случи.

— Красива е — каза Фрида, а после се намръщи, обръщайки леко глава. Чу как чайникът изщрака зад гърба ѝ. Водата се беше загряла. Но не можеше да се занимава с това. Не и сега.

— Наистина е красива съгласи се Клои. — Тя...

— Почакай — прекъсна я Фрида. — Опиши ми я. Кажи ми какво виждаш.

— Защо?

— Просто го направи.

— Добре. Има ръчен часовник, връзка ключове, книга, електрически щепсел, а също и...

— Да?

— Нещо, което е облегло на книгата.

— Какво е то?

— Не знам.

— Опиши го.

— Нещо като права линия с резки, подобно на метална линейка.

Фрида замълча за момент и се опита максимално да се съсредоточи, от което я заболя главата.

— Това ли е в действителност, или само така изглежда? — попита тя накрая.

— Какво имаш предвид? — не разбра Клои. — Каква е разликата? Това е просто рисунка. — Тя затвори със замах портфолиото. — Ще трябва да го занеса в училище и да го дам на Тед.

— Той няма да е на училище, а и днес този албум ще ми трябва — каза Фрида.

Карлсън стоеше пред нея, но гледаше встрани.

— Не те очаквах — каза той накрая.

— Знам. Няма да ти отнема много време.

— Фрида, ти не разбираш. Не трябва да идваш тук. Комисарят не иска да те вижда тук. Подозренията към теб във връзка с Хал Браншо няма да отпаднат, ако започнеш да се навърташ в управлението. Той вече те възприема като подпалвач и преследвач.

— Знам. Повече няма да идвам — отговори Фрида с твърд тон. — Искам да видя оръдието на престъплението.

— Като услуга от моя страна ли? Но, Фрида, нали вече поиска услуга? И сега аз здравата съм загазил. Няма да те занимавам с подробностите.

— Ужасно съжалявам — каза Фрида. — Но трябва да го видя. И после си тръгвам.

Той я изгледа намусено, после повдигна рамене и я поведе надолу към стая на приземния етаж, където отвори едно метално чекмедже.

— Това е, което ти трябва — обясни той. — Не оставяй отпечатъци по него и си тръгни, когато приключиш.

— Благодаря.

— А между другото, Илейн Кериган си призна, че е убила Рут Ленъкс.

— Какво?

— Спокойно. Очаквам Ръсел Ленъкс да направи същото. Както и синовете на семейство Кериган. Скоро цялото управление ще се напълни с хора, които искат да си признаят за това убийство, а ние отново няма да имаме никаква представа кой е истинският убиец.

И Карлсън си тръгна.

Фрида си сложи латексови ръкавици и извади голямото зъбно колело, след което го постави на масата в средата на помещението. Повече би му подходило да бъде част от машинарията на гигантски стenen часовник, но семейство Ленъкс бяха украсявали с него полицата над камината си сякаш бе някаква статуетка.

Тя отвори портфолиото на Тед на страницата, обозначена като „сряда, 6 април“ и сложи и него на масата. Започна напрегнато да мести погледа си от зъбното колело към рисунката, докато накрая всичко се сля пред очите ѝ. Отдръпна се назад. Обиколи масата, за да може да види зъбното колело от всички възможни ъгли. Приклепна на пода и го загледа с присвити очи. Много внимателно Фрида наклони тежкия предмет, завъртя го около оста му, хвана го така, че да изглежда плосък.

И ето че дойде желаният ефект. Гледано под определен ъгъл, наклонено назад и завъртяно, зъбното колело се превръщаше в права линия с резки. Същата онази, която се виждаше сред предметите, които Тед бе нарисувал за предварителния изпит по приложни изкуства в сряда сутринта на шести април.

Фрида стоеше безмълвна, с безизразно лице. Накрая въздъхна леко, върна зъбното колело обратно на мястото му, затвори металното чекмедже, свали латексовите ръкавици и излезе от стаята.

Луиз Уелър и семейството ѝ живееха в района на Клапам Джънкшън^[1] в тясна терасовидна къща от червени тухли, разположена малко навътре от дългата права улица, от двете страни, на която имаше чинари, а върху платното — „легнали полицаи“. На еркерния прозорец на долния етаж имаше дантелени завеси, за да не могат случайни хора да надничат вътре, а входната врата беше тъмносиня, с месингово чукче по средата. Фрида почука три пъти и се отдръпна леко назад. Пролетното време беше захладняло и тя почувства благодатни капки дъжд по горещата си кожа.

Вратата се отвори и на прага се появи Луиз Уелър с бебе в ръце. Зад нея антрето беше тъмно и чисто. Миришеше на пране и на перилен препарат. Фрида си спомни, че Карлсън беше споменал за болен съпруг и си го представи как лежи в някоя от стаите на горния етаж и подслушва.

— Да? О, това сте вие. Какво търсите тук?

— Може ли да вляза?

— Моментът не е удобен. Тъкмо се канех да нахраня Бенджи.

— Не съм дошла при вас.

— Не е редно да ги безпокоите. Сега имат нужда от стабилност и спокойствие.

— Тогава само за малко — каза учтиво Фрида, мина покрай Луиз Уелър и влезе в антрето. — Всички ли са тук?

— Къде другаде да са? Е, разбира се, малко е пренаселено.

— Питам дали всички са тук в момента.

— Да. Но не искам да ги тревожите.

— Бих искала да поговоря с Тед.

— С Тед? Защо? Според мен не е много подходящо.

— Съвсем за кратко.

Луиз Уелър я изгледа недоволно, после сви рамене.

— Ще го извикам — каза тя сухо. — Ако, разбира се, има желание да ви види. Влезте във всекидневната.

Тя отвори вратата до тях и Фрида влезе в стаята с еркерна прозорец. Вътре беше топло и задушно, претрупано с всякакви мебели, масички и столчета. До радиатора беше оставена количка за игра, в която имаше кукла с платиненоруса коса и сини очи. На Фрида ѝ беше трудно да диша.

— Фрида?

— Дора!

Лицето на момичето беше бледо, със зеленикав оттенък, а в ъгълчето на устата ѝ се беше появил херпес. Косата ѝ не беше сплетена на плитки както обикновено, а беше увиснала около лицето ѝ. Беше облечена със старомодна бяла блуза и Фрида си помисли, че изглежда като героиня от викторианска мелодрама: жалка, изоставена и отчаяна.

— Дошли сте да ни вземете ли? — попита я Дора.

— Не. Дойдох да се видя с Тед.

— Може ли да дойдем у вас? Моля ви, моля ви.

— Съжалявам. Невъзможно е — каза Фрида с колеблив тон, гледайки мършавата фигура на Дора и измъченото ѝ, посърнало лице.

— Защо?

— Леля ви е ваш попечител. Сега тя ще се грижи за вас.

— Моля ви. Моля ви, не позволявайте да ни оставят да живеем тук.

— Седни — каза Фрида. Тя взе в дланите си слабичката ръка на Дора и се вгледа в очите на момичето. — Ужасно съжалявам, Дора. Съжалявам за майка ви, съжалявам и за баща ви. Съжалявам, че сте тук, а не с хората, които обичате — макар че съм сигурна, че леля ви, ви обича по свой начин.

— Не — прошепна Дора. — Не. Тя не ни обича. Ядосва ми се, ако нещо не е на мястото си и ме кара да се чувствам така, сякаш постоянно ѝ преча. Дори не мога да поплача пред нея — тя просто цъка с език неодобрително.

— Някой ден — изрече Фрида бавно, подбирайки думите си — някой ден, сигурна съм в това, ще можете да осмислите по-трезво настоящия момент. Сега всичко случило се ви се струва като ужасен кошмар. Но знам, че тези тежки дни ще отминат. Не казвам, че болката ще изчезне, но ще стане по-поносима.

— Кога ще си дойде татко?

— Не знам.

— Погребението ѝ е следващия понеделник. Вие ще дойдете ли?

— Да, ще дойда.

— Ще седнете ли до мен?

— Леля ти...

— Когато леля Луиз говори за нея, прави тази ужасна физиономия. Сякаш в устата ѝ се появява неприятен вкус. А Тед и Джудит едва я понасят. Но... — Тя млъкна.

— Продължавай — каза Фрида.

— Знам, че е имала любовна връзка. Знам, че е постъпила зле и е мамила татко. Знам, че е лъгала всички ни. Но когато си мисля за нея, сякаш забравям за това.

— Разкажи ми какво си мислиш за нея.

— Когато бях болна, тя сядаше на леглото ми и ми четеше по цели часове. А сутрин, когато ме събуждаше, винаги ми носеше чай в любимата ми чаша, слагаше ръката си на рамото ми и чакаше, докато се разсъня напълно. После ме целуваше по челото. Сутрин винаги си взимаше душ и ухаеше на чисто и на лимони.

— Това е хубав спомен — отбеляза Фрида. — Какво друго си спомняш?

— Когато ме торможеха в училище, тя беше единственият човек на света, с когото можех да говоря за това. Успяваше да ме окуражи, за да не се чувствам толкова засрамена. Веднъж, когато нещата наистина бяха много зле, тя ме накара да си остана вкъщи, самата тя си взе почивен ден и прекарахме няколко часа в цветната градина, където заедно почистихме розовите храсти от увехналите цветове. Не знам защо, но се почувствах по-добре. Тя ми разказа как и нея са я торможели в училище. Каза ми, че трябва да продължа да бъда такава, каквато съм — мила и любезна.

Дора замълча. В очите ѝ блестяха сълзи.

— Мисля, че е била добра майка — каза Фрида. — Жалко, че не съм я познавала.

— Толкова много ми липсва, че искам да умра. Искам да умра.

— Знам — каза съчувствено Фрида. — Знам, Дора.

— Но защо тя...

— Изслушай ме. Хората са сложно устроени същества. В един човек могат да живеят едновременно няколко души. Той може да

причинява болка и в същото време да бъде мил, състрадателен, добър. Не позволявай спомените за майка ти да изчезнат. Ехо, такава е била тя за теб и е била истинска. Обичала те е. Може да е имала любовна авантюра, но това не е променило отношението и към децата ѝ. Не позволявай на другите да ти я отнемат.

— Леля Луиз казва, че...

— По дяволите леля Луиз!

На вратата стоеше Тед. Косата му бе мазна и сплъстена, а лицето му имаше нездрав, пепелявоблед цвят; под очите му се бяха очертали виолетови кръгове, а на врата му беше избил обрив. По брадичката му бе набола рядка брада. Беше облечен с вчерашните си дрехи. Фрида се запита дали изобщо си е лягал. Когато се приближи към нея, тя усети тежка, застояла миризма на пот и цигари.

— Вие какво правите тук? Не можяхте да се стърпите да не дойдете, а?

— Здравей, Тед.

Тед посочи с глава към Дора.

— Луиз те вика.

Дора се изправи, като все още държеше ръката на Фрида.

— Ще идвате ли да ни виждате? — попита тя настойчиво.

— Да.

— Обещайте ми.

— Обещавам.

Момичето излезе от стаята и Фрида остана насаме с Тед. Тя му показва портфолиото.

— Донесох ти това.

— Помислили сте си, че се тревожа къде е? В момента ме занимават други неща.

— Знам. Главен криминален инспектор Карлсън ми каза, че баща ти си е признал за убийството на Зак Грийн, като в същото време е заподозрян и за убийството на майка ти.

Лицето му се сгърчи и той извърна глава. Слабата му, мръсна и раздърпана фигура сякаш бе белязана от злочестина и страдание.

— Освен това разбрах, че Илейн Кериган си е признала за убийството на майка ти, въпреки че според мен се опитва да защити синовете си.

— Исусе! — изрече тихо той.

— Искам да ти кажа нещо, но може би е по-добре да излезем навън — предложи Фрида.

— Няма нищо за казване.

— Моля те.

Двамата излязоха от къщата. На Фрида ѝ се стори, че видя едно лице, което ги наблюдаваше от висок прозорец, но реши, че си въобразява. Преди да започне разговора, тя почака, докато се отклониха от широката улица и тръгнаха по една тясна уличка, която минаваше покрай старо игрище и малка сива църква.

— Разгледах рисунките ти — обади се тя накрая. — Добър си.

— И мама все това казваше. „Тед, имаш дарба“. Вие това ли дойдохте да ми кажете?

— Видях натюрморта, който си нарисувал за предварителния изпит по приложни изкуства. Сутринта на същия ден, когато е била убита майка ти.

Тед не каза нищо. Те продължиха да вървят мълчаливо надолу по улицата. Сякаш всички бяха отишли някъде и бяха останали само двамата.

— На рисунката има странен предмет, който отначало не разпознах — каза Фрида. Гласът ѝ беше сух и дрезгав. Тя прочисти гърлото си. — Нарисувал си го от интересен ъгъл, така че ми отне известно време да разбере какво точно е това. Отидох в помещението, където се съхраняват веществени доказателства, за да проверя на място.

Тед забави крачка, тътрейки краката си, все едно на тях бяха закачени тежести.

— Можеш да видиш зъбното колело по начина, по който изглежда на рисунката ти, само ако го наклониш встрани и назад. Тогава то става плоско и заприличва на линийка.

— Да — отвърна Тед така, сякаш целият трепереше отвътре. — Когато бяхме деца, имахме такива книжки — за разгадаване на зрителни илюзии. Страшно ми харесваха.

Фрида сложи ръката си на рамото на Тед и той я погледна.

— Баща ти е знаел, че онази сутрин си занесъл зъбното колело в училище. Когато е било посочено като оръдие на убийството, за него е било ясно, че то няма как да е било вкъщи, преди ти да си го донесъл обратно.

— Той изобщо не е споменавал за това — отрони глухо Тед. Мислех, че всичко ще бъде наред, че никой никога няма да разбере.

— Предполагам, че си открил, че майка ти има извънбрачна връзка.

— Подозирах го от доста време — отвърна мрачно Тед. През онзи ден я проследих с велосипеда си. Видях я, че отиде в онази кооперация, където един мъж ѝ отвори входната врата. Останах да чакам, обикалях наоколо цяла вечност, без да виждам никого и нищо. Не можех да мисля ясно, повдигаше ми се. Мислех, че ще повърна. Прибрах се у дома и тъкмо слагах проклетото зъбно колело на мястото му върху камината, когато тя влезе. — За момент той докосна с длан лицето си. — Когато бях малък, мислех, че тя е най-добрият човек на света. Мила, закриляща. Всяка вечер ме завиваше преди лягане и от нея винаги се носеше един и същи аромат... Тя ме погледна и аз я погледнах, и тогава разбрах, че тя знае, че съм я разкрил. В първия момент не каза нищо, а после ми се усмихна леко. Стиснах зъбното колело, хвърлих го и то я удари силно, с тъп звук, от едната страна на главата. Още чувам онова глухо дрънчене. Отначало по нищо не личеше, че нещо е станало, тя продължаваше да ме гледа и аз продължавах да я гледам, онази странна усмивка беше все още на лицето ѝ — а после тя сякаш се взриви пред очите ми. Всичко се оплиска с кръв и тя вече не приличаше на моята майка. Лежеше там на пода с размазано лице, а аз все още държах зъбното колело и всичко беше...

— И така, ти избяга.

— Отидох в парка и започнах да повръщам. Беше ми много зле и оттогава все ми е зле и все повръщам. Гадният вкус в устата ми не изчезва.

— А после Джудит ти осигури алиби, нали така?

— Щях да си призная. Какво друго ми оставаше? Но след това се оказа, че оръдието на убийството е изчезнало и се заговори за несполучлива кражба с взлом. Тогава Джудит започна да ме моли да кажа, че онзи следобед съм бил с нея. И аз се съгласих. Не съм го намислил предварително.

— Но си съвсем наясно, че баща ти е планирал убийството на Зак, нали, Тед? Не е било непредумишлено, а хладнокръвно убийство. Когато Джудит е отишла при него и му е казала за връзката си със Зак

и че е била с него в деня на убийството на майка ви, той е осъзнал, че алибито ти ще се пропука. Зак е щял да каже на полицията, че онзи следобед е бил с Джудит.

— Убил е Зак, за да ме спаси — каза тихо Тед.

— Знаел е, че ако не го хванат, алибито ти ще бъде непоклатимо.

А ако го хванат, винаги може да каже, че е убил Зак при разпра.

— Какво ще стане с него сега?

— Не знам, Тед.

— Дали ще каже, че е убил и мама, само и само да ме спаси?

— Мисля, че ако се наложи, ще го направи. В момента ситуацията е заплетена поради намесата на Илейн Кериган.

— Ще кажете ли на полицията?

— Не, няма — отвърна замислено Фрида.

— Защо?

Фрида спря и се обърна към него. Погледна го с черните си очи.

— Защото ти самият ще го направиш.

— Не — прошепна той. — Не мога... Не съм искал да я убия...

Не мога...

— Помисли си за последните няколко седмици. Как ти се сториха? — напомни му Фрида.

— Все едно съм попаднал в ада — промълви едва чуто Тед.

— Ето там ще бъдеш винаги, ако не кажеш истината.

— Как бих могъл? Майка ми. Убих собствената си майка. — Той млъкна за момент, а после отново захленчи. — Убих собствената си майка. Виждам лицето ѝ. Гласът му стана писклив. — Виждам лицето ѝ, нейното размазано лице. Постоянно. Всяка минута.

— Това е единственият начин. Положението ти няма да се облекчи. Ти винаги ще бъдеш човекът, който е убил майка си. Винаги ще носиш този товар — чак докато умреш. Но трябва да си признаеш за това, което си извършил.

— Ще ме пратят ли в затвора?

— Има ли значение?

— Ще ми се да можех да ѝ кажа...

— Какво би ѝ казал?

— Че я обичам. Че съжалявам.

— Можеш да ѝ го кажеш.

Стигнаха до място, където къщите бяха построени в полукръг, а оттам излязоха на улицата, където живееше Луиз Уелър. Тед се спря и си пое дъх на пресекулки.

— Не е нужно да се връщаме там — каза Фрида. — Можем да отидем направо в полицейското управление.

Той се втренчи в нея със сковано от страх лице.

— Ще дойдете ли с мен?

— Да.

— Защото едва ли бих го направил сам.

Фрида се беше разхождала из Лондон безброй пъти, но не си спомняше разходка, която да е била толкова призрачна и странна. Тълпите от хора сякаш се отдръпваха, когато двамата минаваха, а стъпките им отекваха силно в ефимерната тишина. След известно време тя хвана Тед за ръка и той се доближи до нея, все едно бе малко дете, което вървеше с майка си. Фрида си помисли за Джудит и Дора в онази тъмна, подредена и задушна къща, за баща им, който бе затворен в ареста, за брат им — този скован от ужас младеж, когото го очакваше същото. Всеки от тях сам със собствените си кошмари и душевна мъка.

Накрая двамата стигнаха до управлението. Тед се отдръпна от нея. По челото му бяха избили едри капки пот, а лицето му имаше отнесено изражение. Фрида сложи ръката си на кръста му.

— Е, това е — каза тя. И двамата влязоха вътре.

Карлсън току-що бе влязъл при Ръсел Ленъкс, когато Ивет подаде главата си през вратата и го извика навън.

— Какво има?

— Реших да ви съобщя веднага. Фрида е тук със сина на Ленъкс.

— С Тед?

— Да. Тя твърди, че момчето има да ви каже нещо важно.

— Добре. Кажете им, че идвам веднага.

— Впрочем, Илейн Кериган продължава да повтаря, че тя го е извършила.

Карлсън влезе обратно в стаята.

— След малко се връщам — каза той на Ръсел Ленъкс. — Доколкото разбирам, синът ви е дошъл да се срещне с мен.

— Синът ми ли? Тед? Не! Не! Той не може, той не бива...

— Господин Ленъкс, какво има?

— Аз го направих. Всичко ще ви кажа. Аз убих жена си. Аз убих Рут. Седнете. Включете касетофона. Искам да направя признания. Не си тръгвайте. Аз го извърших. Никой друг. Аз бях. Трябва да ми повярвате. Аз убих жена си. Кълна се в бога, че бях аз.

Тед вдигна възпалените си очи с парещи клепачи и впери погледа си в Карлсън. За пръв път Карлсън усети в него някакво спокойствие и забеляза пълната му съсредоточеност. Момчето си пое въздух и каза с ясен глас:

— Тук съм, за да си призная за убийството на майка ми. Която много обичах...

[1] Гара и голям железопътен терминал в Югозападен Лондон. — Бел.прев. ↑

Когато Фрида се прибра вкъщи, завари Джоузеф и Клои, които седяха в кухнята и играеха на карти, като подвикваха и хвърляха със замах картите една върху друга. Макар и заета с мисълта как да съобщи новината на племенницата си, тя все пак се зачуди защо Клои беше в дома ѝ, а не на училище; замисли се и за това как от нейно тихо убежище домът ѝ се бе превърнал в място, където всеки можеше да се срещне с всеки, да всее безпорядък, да донесе със себе си мъка и отчаяние. Може би, помисли си Фрида, щеше да смени ключалките, когато всичко това приключеше. Тя погледна към Джоузеф.

— Би ли ни извинил за момент? — попита тя.

Джоузеф като че ли не разбра.

— Извинил за момент?

— Да — каза Фрида. — Би ли излязъл от стаята?

— Да, да — засуети се Джоузеф. — И без това отивам при Рубен.

Ще играем покер с приятели.

Той взе котарака от скута си и като го притисна към широките си гърди, излезе навън.

Когато каза на Клои, Фрида забеляза как по бледото лице на момичето се смениха различни емоции: объркване, шок, мъка, отказ да повярва, гняв. След като приключи с подробностите, настъпи мълчание. Очите на Клои се стрелкаха насам-натам.

— Искаш ли да ме попиташ за нещо? — наруши мълчанието Фрида.

— Къде е той?

— В полицейското управление.

— В килия ли?

— Не знам. Готвеха се да му снемат показания, след което щяха да го оставят в ареста.

— Той е още дете.

— Той е на осемнайсет. Пълнолетен е.

Настъпи ново мълчание. Фрида видя как очите на Клои остро проблясваха.

— Хайде, говори — подкани я тя.

— От теб се очакваше да се погрижиш за него.

— Погрижих се.

— Как по-точно?

— Накарах го да си признае какво е извършил.

— Дори ако това означава, да съсипе живота си?

— Това е единственият му шанс да *не* съсипе живота си.

— Това е твоето мнение — каза Клои с горчивина. — Шибаното ти професионално мнение. Доведох го при теб. Доведох го при теб, за да му помогнеш.

— Не е толкова лесно да се помага на хората. По-скоро е...

— Млъкни. Млъкни, млъкни, млъкни. Не искам да те слушам как говориш за поемане на отговорност и за взимане на самостоятелни решения. Ти предаде него, предаде и мен. Ето това направи.

— Той е убил майка си.

— Не го е направил умишлено!

— Това ще бъде взето под внимание.

— Тръгвам си.

— Къде отиваш?

— Връщам се у дома. Мама може и да е леко откачена, а къщата ни да е разхвърляна и неугледна, но тя поне не изпраща приятелите ми в затвора.

— Клои...

— Никога няма да ти простя.

Всичко беше приключило, каза си Фрида. Тя беше приключила. Край на трескавото неведение от последните няколко седмици. Странните усещания щяха да избледнеят така, както заздравява тежка травма, докато накрая остане само лека болка, незабележима за околните. Убийството на Рут Ленъкс беше разкрито. Децата на семейство Ленъкс бяха изпратени в затвори от различен тип — двете дъщери при леля си, а Тед зад истински решетки. Клои си беше отишла. Фрида беше злоупотребила с приятелството си с Карлсън. Безумното издирване на момиче, което изобщо не познаваше, беше

приключило и вече сякаш бе само сън. Тя се запита дали някога отново щеше да види Фиърби с неговия пронизателен поглед и сребриста коса.

Зае се да подреди къщата: сложи разни предмети обратно по местата им, изчисти накупаните шотове, излъска с паста от пчелен восък малката масичка за шах до прозореца. Следобед щеше да се срещне с Телма Скот и да разбуди тъмния кладенец от мисли, но покъсно може би щеше да разиграе партия шах, като остави дървените фигурки с леко потракване да си проправят път по шахматната дъска сред тишината, която отново се бе завърнала в дома ѝ. Също така щеше да се обади на Санди. Заради неспокойните мисли, които бяха тревожили съзнанието ѝ напоследък, тя сякаш бе забравила за него. Двата дена в Ню Йорк ѝ изглеждаха далечни и нереални. Едва сега можеше отново да усети как я беше прегръщал онази нощ и да чуе думите, които ѝ беше казал. Да си спомни.

Да си спомни. Качвайки се нагоре по стълбите, Фрида изведнъж замръзна на мястото си. Нещо проблесна в съзнанието ѝ и накара сърцето ѝ да забие лудо. Какво беше това? Фиърби. Нещо, свързано е Фиърби и последното съобщение, което беше оставил в гласовата ѝ поща, преди да изчезне от живота ѝ. Фрида седна на стъпалата и се опита да си спомни точно какво бе казал в съобщението си. Повече от казаното беше несъществено, но очевидно му беше хрумнала идея, над която си струваше да се поразсъждава. Беше казал, че е преровил папките на момичетата. Тя много ясно си спомняше това изречение. После беше казал още нещо. Че двамата са мислили за тях в грешната посока. Да, и че той отивал да хвърли още един поглед.

Имаше ли нещо друго? Да: не били чули рева на двигателя — какво означаваше това, за бога? Звучеше ѝ като някаква смахната метафора за начина, по който работеше мозъкът. Фрида порови напрегнато в паметта си. Не, това беше всичко. Бе добавил единствено, че ще дойде у тях, за да ѝ каже какво е открил. С това се изчерпваше съобщението. Не беше много. Папките на момичетата. Мислили сме за тях в грешната посока. Какво е имал предвид? Какво означаваше „в грешната посока“? Може би съществувате някаква връзка, която не бяха забелязали? Той беше казал „ние“. По какъв начин тя и Фиърби бяха мислили заедно за момичетата? Фрида се замисли за останалата част от съобщението. Той отивал да хвърли още един поглед. Още

един. Какво имаше предвид? Може би беше решил да посети отново семейството на някое от момичетата? Напълно възможно.

Но след още напрегнато мислене Фрида реши: не, не беше това. В казаното от него имаше три основни неща. Момичетата. „Ние“ сме мислили за тях в грешната посока — „ние“ не сме чули рева на двигателя — той отивал да хвърли още един поглед. Това би трябвало да означава, че е отивал на място, където двамата са били заедно.

Може би беше решил да отиде до приюта за безстопанствени коне, за да говори отново с Дохърти? Не, нямаше логика. Ако беше така, щеше да каже, че отива да поговори с някого. Но в съобщението ставаше дума за място. Може би беше решил да отиде отново в Кройдън? За да хвърли още един поглед. Но какъв беше смисълът? Полицията вече беше ходила в къщата и я беше претърсила. Какво можеше да има там, което да изисква повторно оглеждане? Тя отново премисли съобщението дума по дума, сякаш бе машина, която разглобяваше и поставяше на масата отделните ѝ части. Момичетата. Мислили сме за тях в грешната посока. Да хвърли още един поглед. Първата част беше съвсем ясна. Момичетата. Третата също. Още един поглед. Очевидно ставаше дума за Кройдън. Проблемът беше във втората, средната част. Мислили сме за тях в грешната посока. Ние. Това беше от ясно по-ясно: Фиърби и Фрида. За кого са имали погрешна представа Фиърби и Фрида? За тях. Двигателят. Не са чули рева на двигателя. Какъв двигател, по дяволите?

И тогава, съвсем неочаквано, Фрида сякаш излезе от тъмен тунел на място, окъпано в ярка светлина, която почти я ослепи.

За тях. Ами ако „тях“ не се отнасяше за момичетата? И двигателят изобщо не беше метафора — защото, реално погледнато, Фиърби не използваше метафори. Той правеше списъци; фокусираше вниманието си върху предмети, факти, детайли, дати. Двигателят беше този, който Ванеса Дейл беше чула в деня, когато я бяха нападнали, малко преди Хейзъл Бартън да бъде убита. В паниката си, когато нападателят ѝ я беше стиснал за гърлото, Ванеса бе чула рева на двигателя.

Това означаваше, че нападателят ѝ не беше действал сам. Някой друг беше чакал в колата, форсирайки двигателя, готов незабавно да потегли с тях. Не един човек. Двама. Двойка убийци.

Всичко в съзнанието ѝ се бе избистрило, нещата бяха придобили ясни очертания. Тя намери номера на Телма Скот и го набра.

— Д-р Скот? Обажда се Фрида Клайн. Налага се да отменя уговорката.

Последва кратко мълчание.

— Имате ли малко време, за да поговорим?

— Всъщност не. Трябва да свърша нещо. Нещо, което не търпи отлагане.

— Фрида, добре ли сте?

— Вероятно не, поне в момента. Но работата е важна. По-важна от всичко останало.

— Притеснява ме, че изобщо не звучите добре.

— Съжалявам. Трябва да тръгна.

Фрида затвори телефона. Какво трябваше да си вземе? Ключовете, якето, омразния телефон. Друго не ѝ беше нужно. Тъкмо навличаше якето си, когато входният звънец иззвъня. Беше Джоузеф, с прашни работни дрехи.

— Точно сега излизам. Нямам време — дори и за разговор.

Джоузеф я хвана за лакътя.

— Фрида, какво става? Всеки звъни на другия. Къде е Фрида? Какво се случва с нея? Не се обаждаш по телефона. Не отговаряш, когато ти звъним.

— Знам. Знам. Ще ти обясня. Но не сега. Трябва да отида до Кройдън.

— Кройдън? Онези момичета?

— Не знам. Може би.

— Сама?

— Не съм дете.

— Аз тебе закарам.

— Не ставай смешен.

Джоузеф я изгледа строго.

— Закарвам те или те държа тук и обаждам се на Рубен.
— Готов ли си да опиташ? — изстреля Фрида със свирен тон.
— Да.
— Добре тогава, закарай ме. Това твое ли е?
Зад Джоузеф се виждаше раздрънкан бял микробус.
— За работа е.
— Тогава да тръгваме.

Пътуването беше дълго — първо до „Парк Лейн“, после през квартала Виктория и накрая по Челси Бридж^[1], откъдето се озоваха в Южен Лондон. Фрида държеше картата разтворена в скута си, даватے инструкции на Джоузеф и обмисляше какво точно трябва да направи. Батърси. Клапам. Тутинг. Да се обади ли на Карлсън? И какво щеше да му каже? Че има подозрения за човек, чието име не знаеше? Чийто адрес не знаеше? За младо момиче, което никой не издирваше? И след онзи последен, крайно неприятен разговор по телефона? В момента пътуваха из квартали на Южен Лондон, чиито имена ѝ бяха слабо познати. Инструкциите станаха по-сложни, но накрая Фрида и Джоузеф спряха малко по-нагоре от къщата на Лорънс Дос.

— Е? — попита Джоузеф в очакване.

Фрида помисли малко. Лорънс и неговият приятел Джери. „Тях“. Тя не знаеше второто име на Джери, нито къде живее. Но знаеше нещо със сигурност. Нагоре по течението на реката. Точно така беше казал Лорънс. Джери живееше нагоре по течението на реката, което означаваше, че е от същата страна на пътя. Тя си спомни, че когато беше застанала в градината с гръб към къщата, реката течеше отдясно наляво. Значи, къщата на Джери беше нагоре и отдясно. И най-вероятно не беше в непосредствена близост, иначе Лорънс би казал „съседът ми, с когото живеем врата до врата“. И не беше ли споменал, че в съседната къща общината настанява бежанци? Тя слезе от микробуса. Ще започне с къщата, която беше през една от тази на Лорънс. Джоузеф също слезе.

— Мога и сама — каза Фрида.

— Идвам с теб.

Лорънс Дос живееше на номер осем. Фрида и Джоузеф влязоха по входната пътека на номер дванайсет. Фрида натисна звънеца. Никакъв отговор. Тя позвъни отново.

— Няма никого — обади се Джоузеф.

Те се върнаха на тротоара, отидоха до входната врата на номер четиринайсет и позвъниха на звънеца.

— Защо е всичко това? — попита Джоузеф недоумяващо, но преди Фрида да успее да му отговори, вратата се отвори и на прага се появи възрастна жена с побеляла коса.

За момент Фрида се стъписа. Не беше намислила предварително какво ще говори.

— Добър ден каза тя. — Трябва да предам пратка за приятел на мой приятел. Казва се Джери. Около шейсет годишен. Знам, че живее в една от тези къщи, но не съм сигурна в коя точно.

— Трябва да е Джери Колиър — отвърна жената.

— Шейсет и една-две годишен? С кестенява прошарена коса? — добави Фрида.

— Прилича на него. Живее съвсем наблизко. На номер осемнайсет.

— Много ви благодаря — каза Фрида.

Жената затвори вратата. Фрида и Джоузеф се върнаха обратно и се качиха в микробуса. Фрида хвърли поглед към посоченото място. Двуетажна къща близък със сива циментова мазилка с камъчета и алуминиева дограма на прозорците. Пред нея красива градинка с ниска, бяло боядисана тухлена ограда, по която се спускаше водопад от жълти, сини, червени и бели цветя.

— Какво ще правим по-нататък? — попита Джоузеф.

— Почакай за момент. Това се опитвам да измисля — отвърна Фрида. — Можем да...

— Спри — изсъска Джоузеф. — Виж.

Вратата на номер осемнайсет се отвори и отвътре излезе Джери Колиър. Беше облечен със сив анорак и носеше найлонов плик за пазаруване. Прекоси тротоара и тръгна по улицата.

— Чудя се дали да не го последваме — каза Фрида.

— Да последваме този мъж? Не добра идея — възрази Джоузеф.

— Прав си. Най-вероятно отива до магазина. Нямаме много време. Джоузеф, ще ми помогнеш ли да вляза вътре?

Джоузеф я погледна объркано, а после се ухили.

— Да влезеш с взлом? Ти, Фрида?

— Сега, на момента.

— Това не шега?

— Изобщо не е шега.

— Добре, Фрида. Ти ме молиш. Въпросите — по-късно. — Той взе работната си чанта и извади тежък гаечен ключ и две големи отвертки. Те слязоха от микробуса и се отправиха към входната врата на номер осемнайсет.

— Ще трябва да действаш бързо — каза Фрида. — И тихо. Ще можеш ли?

Джоузеф прокара деликатно пръсти по ключалката.

— Кое е по-важно? Бързо или тихо?

— Бързо.

Джоузеф пъкна едната отвертка в процепа между вратата и рамката. Раздвижи я и процепът леко се разшири. После пъкна другата отвертка в процепа на около стъпка по-надолу. Погледна към Фрида.

— Добре?

Тя кимна. Видя го как брои беззвучно едно, две-три; после дръпна двете отвертки към себе си, като в същото време се облегна с все сила на вратата. Чу се силно скърцане и вратата хлътна навътре.

— Сега накъде? — попита Джоузеф с дрезгав шепот.

Фрида беше виждала къщата на Лорънс Дос. Къде имаше най-голяма вероятност? Тя посочи надолу. Джоузеф остави чантата си на пода и двамата минаха с тихи стъпки през входното антре и тръгнаха отляво на вътрешното стълбище, Джоузеф отпред. Той спря и посочи с глава надясно. Една врата водеше надолу под стълбището. Фрида кимна и Джоузеф полека я отвори. Фрида видя, че оттам започваха стълби, които се спускаха надолу в тъмното. Усети някакъв сладникав мирис, който не можа веднага да определи. Джоузеф попипа с пръсти стената и включи осветлението.

Фрида се стресна при вида на човешката фигура, която седеше на пода в подножието на стълбите с гръб, опрян на стената, полускрита в сянката. Който и да беше, не погледна към тях. Джоузеф прошепна на Фрида да спре, но тя решително заслиза надолу по стълбите. Само след няколко крачки тя вече знаеше кой бе човекът. Разпозна якето, бялата коса, приведената стойка. Когато стигна до него, Джим Фиърби я гледаше с отворени, немигащи, невиждащи, жълти мъртви очи. Устата му зееше отворена, сякаш бе изненадан от нещо, а отстрани на главата му имаше голямо кафяво петно. Фрида понечи да се наведе и да провери дали е мъртъв, но се спря. Нямахше смисъл. Тя усети

пристъп на гадене, който беше заменен от силна, болезнена тъга, докато гледаше този самотен, упорит и сърцат човек, който най-последно беше доказал правотата си.

Джоузеф слизаше надолу по стълбите и Фрида се обърна към него, когато в същия миг чу звук като от скимтене на животно, който идваше от другия край на мазето. Тя се вгледа и забеляза някакво движение. Пристъпи напред и в полутъмното се очерта някаква фигура. Човешко същество, млада жена, подпряна права на стената с разперени ръце и разкрачени крака. Фрида видя мазна коса, мигащи очи с див поглед, уста, залепена с тиксо. Приблужи се още и видя, че жената беше закрепена права с помощта на жица, увита около китките и глезените ѝ, кръста и врата ѝ. Тя издаваше скимтящи звуци. Фрида сложи пръст на устните си. Опита се да дръпне жицата от едната ѝ китка, но Джоузеф вече беше до нея. Той извади нещо от джоба на якето си. Чу се щракане на клещи и едната китка беше свободна. После другата китка, вратът, кръстът, и жената политна напред. Фрида я подпря, опасявайки се да не си счупи глезените. Джоузеф клекна, преряза увитата около тях жица и жената падна на коленете си.

— Обади се за помощ — изрече припряно Фрида.

Джоузеф извади телефона си.

— Тук няма сигнал, отивам горе.

— Девет, девет, девет — каза Фрида.

— Знаем — отвърна Джоузеф.

Фрида се вгледа в лицето на младото момиче.

— Шарън?

Отново се чу скимтене.

— Ще махна тиксото. Всичко ще бъде наред, но бъди тиха. Джери излезе, но трябва да действаме. — Скимтенето продължи. — Всичко ще бъде наред. Но сега малко ще те заболи. — Фрида подхвана внимателно лепенката и рязко я дръпна. Кожата отдолу беше бледа, грапава и миришеше на гнило. Шарън изскимтя като животно. — Успокой се прошепна ласкаво Фрида. — Казах ти. В момента го няма, излезе.

— Не — тръсна глава Шарън. — Другият мъж.

— Проклятие! — Фрида се обърна и се затича нагоре по стъпалата. — Джоузеф!

Докато тичаше, тя чу блъскане и трополене, както, когато мебели се търкалят надолу по стълби, и когато излезе от мазето, видя човешки фигури, които се движеха и крещяха. Не можеше да разбере какво става; в същото време кракът ѝ се подхлъзна. Подът беше мокър и лепкав. След това последва смесица от възприятия: мъже, хванали се за гушите, проблясване на метал, викове, мокри пръски, трясъци, тежки удари, от които подът под краката ѝ се люлееше. Полезрението ѝ се стесни, все едно наблюдаваше случващото се през дълга тясна тръба. Мислите ѝ се замъглиха, времето сякаш бе спряло и тя си каза, че не бива да губи съзнание, защото тогава всичко щеше да е било напразно. Фрида видя, че държи нещо не знаеше какво е, нито как се е озовало в ръката ѝ, но беше тежко и тя започна да удря с него с все сила. И тогава всичко наоколо се проясни, сякаш някой беше включил ярко осветление. Лорънс Дос лежеше по очи на пода в антрето и от него се стичаше тъмночервена струя, която образуваше локва, а Джоузеф се беше облегал на стената, дишаше тежко и стенеше. Фрида също се беше облегла на отсрещната стена, постепенно осъзнавайки, че тъмната лепкава течност по ръцете и дрехите ѝ беше кръв.

[1] Висящ мост над р. Темза в Западен Лондон, свързващ кварталите „Челси“ на северния бряг и „Батърси“ на южния бряг. — Бел.прев. ↑

— Фрида? Фрида, Фрида. — Джоузеф сякаш изведнъж бе забравил да говори английски и единственото, което си спомняше, беше нейното име.

Фрида пристъпи към него. Пред очите ѝ беше просветнало, чувстваше лекота и спокойствие, усети прилив на енергия. Видя, че Джоузеф имаше дълбока рана на лицето и врата, а едната му ръка беше неестествено отпусната. Под мръсотията по лицето му прозираше ужасяваща бледност.

— Няма нищо, Джоузеф каза тя нежно. — Благодаря ти, скъпи мой приятелю.

После приклепна до Лорънс Дос. На мястото, където го беше ударила по главата, имаше кървава рана, но мъжът дишаше. Фрида погледна тежкия предмет, който все още държеше: беше един от гаечните ключове на Джоузеф, който сигурно беше изпаднал от чантата му, и сега беше изцапан с кръв.

— Вземи това — подаде го тя на Джоузеф. — Ако се приближи към теб, удари го отново. Идвам след минута.

Фрида изтича до кухнята и започна трескаво да отваря чекмеджетата. Джери Колиър беше много подреден човек — всяко нещо беше на мястото си. В едно от чекмеджетата откри конци, връзки, тиксо, химикалки. Извади ролка въже за простиране. Това щеше да свърши работа. Върна се отново при двамата мъже и като се наведе, притисна една в друга двете китки на Лорънс Дос и бързо ги омота с въжето, след което го спусна към глезените му и многократно го уви около тях, докато се увери, че е стегнат здраво.

Тя извади с уверени пръсти телефона от джоба на якето си и се обади на номера за спешни повиквания. Каза, че има нужда от голям брой униформени полицаи, а също и от линейки, след което продиктува адреса и го повтори, за да се увери, че са го записали точно. Каза името си и то ѝ прозвуча така, сякаш принадлежеше на някого друго. Помоли ги да побързат. После прибра телефона в

джоба си. До себе си чу тежкото дишане на Джоузеф и като се обърна, видя болката, изписана по измъченото му лице. Фрида взе гаечния ключ от ръката му и го докосна леко по рамото.

— Почакай още една минутка каза тя и го целуна по лепнещото от пот чело.

Спусна се надолу по стъпалата към мазето. В подножието им се спря за малко. Затвори клепачите на Фиърби, прибра разпиляната по челото му коса и я приглади. После отиде при Шарън Гибс, която все още беше на колене и подпираше главата си с ръце. Издаваше гърлени звуци, подобно на животно, виещо от болка. Носеше сутиен, който едва покриваше плоските ѝ гърди, и мръсни панталони с шнур; ходилата ѝ бяха боси и изранени. На слабата светлина Фрида видя, че е покрита със синини и изгаряния от цигара. Тя клекна край нея и провря ръката си под лакътя ѝ.

— Можеш ли да се изправиш? Ще ти помогна. Ето така. — Фрида свали якето си и го уви около измършавялото тяло на момичето. Ребрата и ключицата ѝ ясно се очертаваха. Миришеше на загниваща плът. — Ела с мен, Шарън — каза ласкаво Фрида. — Всичко свърши и ти си в безопасност. Да се махаме оттук.

Тя я поведе, като от време на време я влачеше. Минаха покрай Фиърби и тръгнаха нагоре по стъпалата за мазето, което се бе превърнало в нейната камера за мъчения. След малко излязоха на дневната светлина, която вече започваше да се скрива. Шарън извика от болка заради заслепените си очи, наведе се силно напред, като едва не падна, и започна да повръща на пресекулки. Фрида я замъкна до входа, изведе я от зловещата къща и я сложи да седне на стъпалата и да подиша чист въздух.

Джоузеф дойде при тях, препъвайки се. Фрида свали памучния си шал и го уви около врата му, но който стичащата се кръв започваше да се сгъстява. Той се наведе да седне на стъпалото, но Шарън се отдръпна от него.

— Всичко е наред — намеси се Фрида. — Този мъж е добър. Той те спаси, Шарън. И двете дължим живота си на него.

— Дойдох, защото търсех Лайла — каза Шарън с хриптящ глас. Искан да се видя с Лайла.

— Спокойно. Недей да говориш все още.

— Тя мъртва ли е?

— Да. Сигурна съм, че е мъртва. Предполагам, че е разбрала истината за баща си и той я е убил. Но ти си жива, Шарън, и вече си в безопасност.

Фрида застана права до двамата. От съседната градина се носеше мирис на орлови нокти, а три къщи по-надолу възрастната жена поливаше с маркуч малката градинка отпред. Беше красива пролетна вечер. Фрида не изпускаше улицата от погледа си в очакване да види не само сините лампи на полицейските коли и на линейките, но и фигурата на Джери Колиър. Само преди броени минути двамата с Джоузеф го бяха видели да излиза, но сега ѝ се струваше, че бяха минали цели часове, даже дни, а те се бяха озовали в един друг свят. Зад тях вратата беше извадена от пантите, а в мазето седеше застинал Джим Фиърби, чиято дългогодишна мисия най-после бе приключила.

Накрая те се появиха; сирените и мигащите светлини нарушиха покоя на квартала. Тя ги чу още преди да ги види; сини дъги се залюляха по платното, преди колите и линейките да се покажат; остро скърцане на спирачки; мъже и жени, които наизлизаха от колите; гласове, които говореха припряно; команди и възклицания; хора, които се навеждаха към тях; носилки, кислородни маски. Съседи, събиращи се наоколо, озовали се в центъра на малко познат за тях свят.

Пред нея стоеше мъж, който я питаше нещо. Тя не чуваше въпросите му, но знаеше какво трябва да каже.

— Името ми е Фрида Клайн. — Тя чу гласа си — ясен и спокоен. — Аз се обадох. Това е Джоузеф, който е ранен. И Шарън Гибс, в неизвестност от няколко седмици. Била е държана в мазето от мъжа, който лежи вързан вътре Лорънс Дос. Отнасяйте се внимателно с нея. Трудно е да си представите какво е преживяла. Вторият мъж съучастник на име Джери Колиър — е на свобода. Трябва да го откриете.

— Джери Колиър, така ли?

— Да. Тази къща е негова. В мазето има и още един мъж — Джим Фиърби, но той е мъртъв. Помощта дойде твърде късно за него.

Над нея кръжаха лица — анонимни, с неясни черти: устни се отваряха и се разтягаха; големи очи бяха вперили погледи в нея. Някой говореше нещо, но тя продължи да обяснява, без да обръща внимание на нищо.

— В градината ще намерите заровени трупове. — Тя вече не знаеше дали говори тихо, или изрежда всичко на висок глас, като от амвон. — А може би и в мазето.

Сгушената на стъпалата Шарън Гибс беше вдигната на носилка. От изпитото ѝ, мръсно лице големите ѝ очи гледаха умоляващо Фрида. От къщата изнесоха Лорънс Дос, все още овързан с въжето за простирание. Очите му се стрелкаха насам-натам и за кратко се спряха върху Фрида. Двамата се изгледаха втренчено и после той извърна глава.

— Може ли някой да съобщи на Карлсън? — продължи Фрида.

— Карлсън?

— Главен криминален инспектор Малкълм Карлсън.

Една жена свали напоения с кръв шал на Фрида от врата на Джоузеф и уви раменете му с одеяло. Той се изправи, едър и замаян, олюлявайки се леко. Фрида го прегърна, като внимаваше да не притисне висящата му ръка, и сложи главата си на гърдите му. Почувства как сърцето му биеше лудо и усети мириса му на пот и кръв.

— Сега ще се погрижат за теб — каза тя. — Справи се отлично, Джоузеф.

— Аз ли?

— Да. Ще пиша на синовете ти и ще им разкажа. Те много ще се гордеят с теб.

— Ще се гордеят?

— Да, ще се гордеят.

— Но ти...

— Много скоро ще дойда да те видя. — Тя погледна към жената. — Къде ще го откарате?

— В болницата „Сейнт Джордж“.

След като качиха Джоузеф в линейката, от къщата изкараха тялото на Фиърби. Лицето му беше покрито, виждаше се само бялата му коса. От долния край на одеялото стърчаха краката му: обувките му бяха стари и износени, а връзката на едната беше развързана.

Линейките потеглиха и Фрида изведнъж остана сама. На улицата продължаваха да се трупат хора, в къщата светлината беше неестествено ярка, а отвътре се чуваха различни шумове и гласове. Но тук, на това малко парче земя, тя най-после беше насаме със себе си.

Зад нея вратата зееше отворена подобно на грозна уста, от която се носеше задушлива смрад.

— Фрида Клайн?

Пред нея стоеше мъж и закриваше светлината.

— Да.

— Спешно трябва да говоря с вас. Ще се забавя само още няколко минути. Бихте ли ме изчакали тук, моля?

И Фрида отново остана сама. Телефонът ѝ иззвъня. Тя го погледна — Санди — но не отговори. После го изключи.

Без да мисли какво прави, тя стана и влезе в къщата. Никой не я спря и дори като че ли не я забелязаха. Тя излезе през задната врата в градината. Беше със същите размери и форма като тази на Лорънс Дос и беше пълна с цветя. Ярки, красиви, уханни цветя — божури, рози, напръстници, лупини; може би се хранеха от трупове, помисли си Фрида. Може би затова бяха толкова едри, ярки и пъстри. Тя тръгна надолу по моравата, мина покрай добре поддържана зеленчукова градина и накрая стигна до плитката, кафява река Уандъл. По дъното ѝ се виждаха бели камъчета, а във водата плуваха малки тъмни рибки. Зад нея беше светът с неговото изобилие от звуци, но тук се чуваше само тихият ромон на тясното поточе. Край нея се стрелна лястовица, която прелетя ниско, а после се устреми високо във вечерното небе.

Тя знаеше, че трябва да се върне у дома. Сети се за нещо, което като дете беше прочела в една книга. Ако си се изгубил в джунглата, намери поток и тръгни надолу по течението му и той ще те отведе до по-голяма река или море. Този малък ручей щеше да я отведе у дома.

Фрида събу сандалите си, нави крачолите на дънките си и нагази във водата. Не беше студена, а хладна и стигаше до глезените ѝ. Тя повървя, стъпвайки предпазливо по каменистото дъно, докато стигна до градината на Лорънс Дос. Там двамата бяха пили чай и той ѝ беше показал тази малка река. Спомни си как ѝ разказваше кротко и приятелски: *... правехме малки хартиени лодки, пускахме ги в потока и ги гледахме как се отдалечават. Аз им казвах, че след три часа ще стигнат до Темза и ако приливът е достатъчно висок, ще отплават в морето.*

Фрида прекоси реката, излезе на отсрещния бряг и стъпи на тясна, обрасла с растителност пътека, където нахлузи отново сандалите на мокрите си крака. Наоколо беше зелено, диво и

труднопроходимо — гъста коприва, горски азмацук, мирис на трева, изгнили листа и влага. Тя тръгна по пътеката.

Тайната река се стесни и се превърна в лента от кафява вода. Фрида се движеше в крак с течението, наблюдавайки балончетата, които се образуваха и се пукаха на повърхността. Представи си лицето на Джим Фиърби. Видя широко отворените му, мъртви очи, които я гледаха. Какви ли са били последните му мисли? Толкова много ѝ се искаше да беше останал жив, за да узнае, че е спечелил. Представи си лицето на Джоузеф. Той би пожертвал живота си за нея, но тя би пожертвала собствения си живот буквално за нищо, стига то да беше нещо прокълнато.

Малко по-нататък в обратната посока река Уандъл изчезваше под земята, образувайки мрежа от подпочвени ръкави. Тук тя се отправяше на север, а пътеката, която я следваше, ставаше почти непроходима от избуялата коприва, която жилеше краката ѝ, и от приведените клони, които галеха бузите ѝ. Фрида сякаш бе попаднала в тунел от зелена светлина. Усети някаква сладникава, отблъскваща миризма наблизко сигурно имаше разложен труп на животно или на птица. Тази малка река беше работила така неуморно през годините и беше довлякла толкова нечистотии, отрови и мъртви твари, че приличаше на склерозирала артерия, запушена от вредни вещества. Навремето наоколо сигурно е имало воденици и кожарски фабрики, лавандулови полета и езера с кресон, отпадъци, химикали и цветя. Тях вече отдавна ги нямаше, унищожени и погребани под топове бетон и жилищни комплекси. През гъстите бурени отляво Фрида видя изоставен склад, множество леки промишлени постройки, изоставен паркинг, издигащо се в здрача бунище. Но малката рекичка продължаваше да тече, бърза и чиста, помагайки ѝ да излезе от лабиринта.

Речната лента отново се разшири и забави темпото си. От водата сякаш изплуваха лица, които я гледаха. Лица на млади момичета. Вместо коси имаха водорасли. Всички викаха за помощ. Твърде късно. Бяха успели да спасят само Шарън Гибс: Фрида и сега чуваше скимтенето ѝ и усещаше миризмата на загниваща плът, която се носеше от нея. Там, в непрогледния мрак на мазето, където сновяха плъхове с жълти зъби как ли я бяха изтезавали и какво ли беше

изпитала? Фрида беше пила чай с него в градината, той ѝ се беше усмихвал. Тя му беше стиснала ръката — какво ли беше извършила тази ръка? Дъщеря му. Лили. Лайла. Своенравно, необузвано дете. Всички онези трудни деца. Изгубени млади жени. Колко още имаше като тях — всяка в своя собствен подземен свят?

Видя младежкото лице на Тед, после лицата на Дора и на Джудит — деца без майка, без баща, жадни за обич и закрила. С разбит живот. Без бащин дом. Какво беше направила? Как щеше да понесе злото, което им беше причинила, и как щеше да носи този товар до края на дните си?

Сега реката течеше укротена между бетонни брегове. Изведнъж пътеката се превърна в път, който минаваше покрай сграда от червени тухли. За момент си представи, че е в едновременно малко селце. До нея се издигаше сива църква, заобиколена от надгробни камъни. Фрида прочете едно от имената — юноша, загинал през Първата световна война. Стори ѝ се, че някъде там изникна неясна фигура, но това беше просто зрителна измама. Тя нямаше представа колко е часът. Не искаше да включи телефона си, за да види. И без това нямаше значение. Можеше да върви цяла вечер и цяла нощ. Можеше да върви дни наред, без да спира. Болката в краката ѝ и дробовете ѝ не я притесняваше — беше по-добре, отколкото да я боли сърцето.

Но къде беше нейната река? Беше изчезнала. Бяха ѝ я отнели. Фрида се препъна, усещайки остри камъчета под краката си. Пред нея се простираше парк с дълга алея от величествени дървета. Тръгна към него и не след дълго видя малък каменен мост. Отново бе намерила реката и тя я отведе до малко езеро. В здрача над него кръжаха водни кончета. На брега беше захвърлен детски сандал. Сега реката я отведе до едно шосе и отново изчезна. Край нея профуча кола, от която гърмеше силна музика, а после мъж с черни кожени дрехи, приведен ниско над мотоциклета си. Фрида се озова в полутъмен коридор от къщи и жилищни блокове. Но тя продължи да върви, следвайки мислено течението на реката и след няколко минути реката отново се появи — весела и подскачаща, все едно я дразнеше. Продължи да лъкатуши край сгради, вили, стара мелница и Фрида отново се озова на обрасла пътека, оставяйки шосето зад себе си. Градът сякаш изчезна, докато тя вървеше през този таен зелен коридор. Човек

можеше да застане на десет стъпки от него, без да знае, че съществува. Можеше да се скрие в него виждащ, но невидим. Като призрак.

Прекалено много призраци. Прекалено много мъртви хора в живота ѝ. Зад нея вече имаше цяла тълпа. Призракът на самата нея — млада и жизнелюбива. Човек започва своето пътешествие в живота неопитен и изпълнен с надежда. Баща ѝ. Понякога тя все още го виждаше не само в сънищата си, но и сред лицата, с които се разминаваше по улиците. Имаше нещо, което искаше да му каже, но вече не си спомняше какво бе то. Около нея се спускаше мрак. Душата ѝ стенеше от болка.

Мина покрай стар изоставен склад, боядисан с грозен син цвят и нашарен с графити. Изпочупени прозорци. Човек можеше да се скрие вътре. Може би и той бе пълен с мъртъвци или с изчезнали хора. Не можеш да надникнеш навсякъде. Никога няма край, винаги има още някой, и тя беше уморена. Това не беше умора, от която тялото се отпуска, а мислите се замъгляват. Нейната умора беше остра и настойчива. Умора като кама, като непрестанно въртящ се воденичен камък. Шарън Гибс беше жива, но Лайла беше мъртва. И другите бяха мъртви. Кости в богатата почва, от която се хранеше градина, пълна с цветя.

Пътеката стана по-широка. Реката беше бавна и кафява. Ако легнеше тук, край нея, дали някога щеше да стане? Ако Санди беше тук, щеше ли да му каже? Ако Саша беше тук, щеше ли най-после да се разплаче? Или да потъне в сън? Кога щеше да дойде мигът, в който щеше да започне да спи с наслада? Да спи дълбоко, означаваше да се отърве. Да се отърве от мъртвите, да се отърве от призраците, да се отърве от собственото си аз.

Кранове. Бодливи тръни. Изоставен парцел с порутени бараки по самия бряг на реката. Мъртва лисица с тънка проскубана опашка. Бърза като сянка тя потъна в сенките. Фрида обичаше лисици. Лисици, гарвани, сови. Някаква птица се стрелна край нея — като че ли беше прилеп. Накрая се спусна нощта. От колко време вървеше? Нейната река продължаваше да ѝ сочи пътя, луната изплува в небето, а хората, които присъстваха в живота ѝ, бяха много надалеч. Рубен, Саша, Оливия, Клои, Джоузеф, Санди, Карлсън. Пациентите ѝ се сляха в прегърбена фигура, седнала неспокойно в едно кресло, молеща я да ги спаси от самите тях. Дийн Рийв се спотайваше в един ъгъл; надничаше

в един прозорец; тя чуваше стъпките му, когато наоколо нямаше никого; след него се носеше сладникавият мирис на лилии и смърт. Той беше по-реален от всеки друг.

Вече ѝ беше трудно да разбере защо поставя единия си крак пред другия, единия си крак пред другия и продължава да вдишва и да издишва въздух, сякаш тялото ѝ притежаваше онази воля, която духът ѝ повече не притежаваше. Беше се изразходила. Жизнените ѝ сокове бяха пресъхнали.

Но ето че реката стана по-широка, пътеката излезе на открито, наблизо се показа ограда, а над нея — камбанария. Водите на Уандъл я бяха довели до мястото, където образуваха малък естуар и най-накрая се вливаха във величествената Темза. Фрида стоеше на каменна алея, загледана в светлините на големия град. Отново беше намерила вярната посока и някъде там, сред пулсиращите светлини, бе нейният дом.

Това не беше нощ, в която да легне и да заспи. Мисли прорязваха съзнанието на Фрида, образи и гледки прелитаха пред очите ѝ. Тя седеше с изправен гръб в любимия си фотьойл, вперила поглед в празната камина, където ясно виждаше подредената градина в Кройдън. Сега сигурно копаеха с лопати рохкавата пръст и преобръщаха всичко в къщата. Спомни си как с Дос и Колиър седяха в градината. Догади ѝ се и тя затвори очи, но образите и гледките не искаха да се махнат. Стори ѝ се, че тежкият аромат на лилиите още се носеше във въздуха.

Накрая Фрида стана и се качи горе. Сложи запушалката във ваната — нейния подарък от Джоузеф — и отвори крановете; изсипа лосион за вана, докато се получи гъста пяна. Съблече мръсните си дрехи и изми зъбите си, като избягваше да се гледа в малкото огледало над мивката. Краката ѝ бяха натежали, а кожата я щипеше. Беше напълно изтощена. Накрая се потопи в горещата ароматна вода и се изтегна под повърхността ѝ. Искеше ѝ се да полежи там чак до разсъмване, с разпилени във водата коси и с пулсираща в ушите ѝ кръв.

Накрая излезе от ваната. Все още беше тъмно, но на хоризонта се виждаше светла ивица началото на новия ден. Фрида се облече и слезе долу. Трябваше да свърши някои неща.

Най-напред позвъни по телефона нещо, което трябваше да направи още преди дни. Той не отговори веднага, а когато се обади, гласът му беше натежал от съня.

— Санди?

— Фрида? Какво? Добре ли си?

— Не, не съм. Съжалявам.

— Почакай. — Последва пауза. Тя си го представи как сяда в леглото и светва нощната лампа. — Защо съжаляваш?

— Просто съжалявам. Ужасно съжалявам. Трябваше да ти кажа.

— Какво да ми кажеш?

— Можеш ли да дойдеш?

— Да. Разбира се.

— Имам предвид — сега.

— Да.

Това беше едно от нещата, които обичаше в него — че можеше да вземе подобно решение без колебание и без купища тревожни въпроси, на които тя не би могла да отговори; Санди просто знаеше, че тя би поискала това от него само при крайна необходимост. Той щеше да стане веднага, да си резервира полет, да направи някои уговорки с колегите си и да бъде при нея преди денят да си с отишъл, защото тя най-после се бе обърнала към него.

— Благодаря ти — каза протичко Фрида.

Тя си направи чаша силно, горчиво кафе, нахрани котарака и поля растенията в задния двор, вдишвайки с пълни гърди наситения аромат на зюмбюли и билки. После облече якето си и излезе. Беше ранно утро, свежо и влажно; по-късно щеше да изгрее ярко слънце и да стане топло. Сладостта на пролетта. Магазините все още не бяха отворили, но от малката пекарна на ъгъла се носеше аромат на прясно изпечен хляб. Един по един светваха прозорците на блоковете и на къщите; металните щори на павилионите за вестници и на малките квартални магазинчета се вдигаха с трясък нагоре. Край нея мина автобус само с един пътник, който зяпаше през прозореца. След него се зададе пощальон, който теглеше червената си количка. Утринното спокойствие на Лондон постепенно щеше да отстъпи място на шумното оживление.

Фрида стигна до Мъзуел Хил и отвори пътеводителя за Лондон, а после сви по една широка квартална улица, застроена с красиви еднофамилни къщи. Номер дваисет и седем. Отвън щетите не бяха толкова очебийни — само потъмнели тухли, тук-там овъглена дървения, счупен прозорец на първия етаж и, когато се приближи, острият мирис, който парна гърлото ѝ. Тя се поколеба, после влезе в предната градина с чакълестата пътека и лехата с червени лалета, която беше оцеляла при пожара. Оттам през големия еркереен прозорец се виждаше дневната, където пораженията ясно си личаха. Тя си представи как огънят бушува из подредените стаи, поглъщайки маси,

столове, картини, врати и оставяйки черни дири по стените. Дийн беше сторил това — с нехайно движение беше напъхал напоен с бензин парцал през отвора за пощата и беше пуснал запалена клечка кибрит. *Не можем да му позволим да се измъкне безнаказано.* В известен смисъл Брадшо беше прав: вината за това беше нейна.

Отляво на къщата имаше странична врата и когато я бутна с ръка, тя се отвори към градината отзад. Фрида влезе и стъпи на моравата. Оттам видя овъглените останки на оранжерия и кухня. Вече се канеше да се върне обратно, но видя нещо, което я спря.

Хал Брадшо беше там, наведен над пепелището. Той клекна и извади нещо, което очевидно е било книга, вдигна я, за да я огледа, а после я пусна отново на земята. Беше с измачкан костюм и гумени ботуши и стъпваше меко по наслоената пепел, която се пръскаше във всички посоки, а изпод краката му хвърчаха черни венчелистчета. Фрида видя лицето му — уморено и посърнало.

Той очевидно усети присъствието ѝ, защото изпъна тялото си. Погледите им се срещнаха, а изражението му стана сурово. Пред нея отново беше Хал Брадшо такъв, какъвто го познаваше: овладян, всезнаещ, готов да се отбранява.

— Е... — каза той, приближавайки се към нея. Гледката си я бива, нали? Дойдохте да видите какви са пораженията, така ли?

— Да.

— Защо?

— Реших, че трябва да ги видя. Какво търсехте в пепелта?

— О... — Той се усмихна тъжно, вдигна изцапаните си със сажди длани, после ги отпусна. — Живота си може би. Човек събира разни неща в продължение на години и после пуф, всичко изчезва. Питам се какво ли са означавали за мен.

Фрида се доближи до пепелището и вдигна една изгоряла книга, която се разпадна в ръцете ѝ. Видя как напечатаните думи се превърнаха в пепел и прах.

— Много съжалявам — каза тя.

— Това признание ли е?

— Съжаление.

Докато вървеше към станцията на метрото, Фрида включи мобилния си телефон и прегледа получените съобщения. Бяха толкова много — от хора, които познаваше, и от хора, които не познаваше.

Предстоеше ѝ да се сблъска с медиен шум, въпроси и коментари, с публично внимание, от което се притесняваше, но засега беше сама. Никой не знаеше къде е.

Но имаше един човек, на когото непременно трябваше да се обади.

— Карлсън. Аз съм.

— Слава богу! Къде си?

— Тръгнала съм към Тутинг, към болницата.

— Ще се видим там. Но ти добре ли си?

— Не знам. А ти добре ли си?

С Карлсън се срещнаха във фойето, където той влезе през въртящата се врата и приближи с широка крачка, докосвайки за миг рамото ѝ, докато се вглеждаше в лицето ѝ, сякаш търсеше нещо там.

— Слушай... — започна той.

— Може ли първо аз да кажа нещо?

— Типично в твой стил. — Той се усмихна с крива усмивка.

Изглеждаше изтощен и напрегнат.

— Съжалявам.

— Съжаляваш?

— Да.

— Но ти беше права, Фрида. Дяволски права.

— Но направих и нещо лошо. Причиних ти неприятности. И ти се извинявам.

— О, боже, не трябва да...

— Напротив, трябва.

— Добре.

— Ходи ли там?

— Да.

— Откриха ли изчезналите момичета?

— Да, но ще отнеме повече от една нощ.

— Колко са?

— Много е рано да се каже. — Той преглътна мъчително. — Няколко.

— А открихте ли...

— Разбира се, че го открихме. Джералд Колиър не казва нищо. Абсолютно нищо. Но и не е нужно. Трупове бяха заровени в мазето му.

— Горкият Фиърби — промълви Фрида. — Заслугата е негова, не моя. Аз щях да се откажа. Той обаче не се откажа.

— Един стар журналист работохолик, вонящ на алкохол, и една все още несъвзела се от травмите си психотерапевтка — каза Карлсън с горчивина. — Вие двамата разкрихте престъпление, за което ние изобщо не подозирахме. Ние, естествено, сега ще бъдем максимално ефективни. Сега, когато вече е твърде късно. Ще идентифицираме останките и ще уведоим горките им родители; ще научим всичко за живота им и ще разберем всичко, каквото трябва, за онези двама негодници, които са безчинствали безнаказано в продължение на толкова години. Ще актуализираме компютърните данни и ще проведем разследване как е могло да се случи това. Ще се поучим от грешките си или поне това ще кажем пред медиите.

— Собствената му дъщеря — каза Фрида. — Това беше момичето, което търсех.

— Е, накрая я намери.

— Да.

— Опасявам се, че ще ти се наложи да отговаряш на много въпроси.

— Знам. Ще дойда в управлението, но по-късно, ако не възразяваш. Първо отивам да видя Джоузеф. Ти ходи ли при него?

— Джоузеф? — На мрачното лице на Карлсън се появи лека усмивка. — О, да. Вече бях при него.

Джоузеф беше настанен в самостоятелна стая. Той седеше в леглото, облечен в по-голяма по размер пижама, с бинтована глава и гипсирана ръка. Край него стоеше медицинска сестра и държеше болничния му картон. Той й шепнеше нещо, а тя се кикотеше.

— Фрида! — извика той. — Моята приятелка Фрида.

— Джоузеф! Как си?

— Ръката ми е счупена — отвърна той. — Лошо счупване, казват лекарите, но чисто, така че зарасне напълно. По-късно подпишеш се на гипса. Или може би нарисуваш някоя от твоите картини.

— Боли ли те?

— Лекарствата премахват болката. Вече ядох препечена филийка. Това е Розали и е от Сенегал. Това е моята добра приятелка Фрида.

— Твоята добра приятелка, заради която едва не те убиха.

— Няма нищо. Това са нещата от живота — заключи философски Джоузеф.

На вратата се почука и в стаята влезе Рубен, следван от Саша, която носеше букет цветя.

— Боя се, че не са ви позволени цветя — обади се Розали.

— Той е герой и трябва да има цветя — каза патетично Рубен.

Саша целуна Джоузеф по брадясалата буза, а после обгърна с ръка Фрида. В очите ѝ се четяха молба и загриженост.

— Не сега — каза Фрида.

— Донесох ти вода. — Рубен измъкна малко шише от джоба си и погледна многозначително Джоузеф.

Джоузеф отпи голяма глътка, потръпна леко и предложи шишето на Фрида. Тя поклати отрицателно глава, отиде и застана до стола край прозореца. Гледката се закриваше от висока стена и се показваше само тясна ивица бледосиньо небе. Фрида видя бяла следа от самолет, но за Санди беше още много рано. Усещаше погледа на Саша върху себе си, чуваше гласа на Рубен и гръмките отговори на Джоузеф. Един специализант влезе, а после излезе. Появи се друга сестра, която буташе количка с лекарства. Скърцане на обувки по балатума. Врати се отваряха и се затваряха. Един гълъб кацна на тесния перваз и се взря в нея с око, прилично на мънисто. Саша ѝ каза нещо и тя ѝ отговори. Рубен ѝ зададе въпроси. Тя отговаряше с „да“ и „не“ и обясни, че ще им разкаже всичко, но по-късно. Не сега.

Санди разтвори ръце и я притисна в обятията си. Фрида усети силните удари на сърцето му и топлия му дъх в косите си. Ласкав, уверен, силен. После я пусна, отдръпна се и дълго я гледа. Едва когато видя изражението на лицето му, тя започна да осъзнава през какво беше преминала. Струваше ѝ голямо усилие да не извърне глава от състраданието и ужаса в очите му.

— Какво си направила, Фрида?

— Точно в това е въпросът. — Тя се опита да се засмее, но смехът ѝ прозвуча фалшиво. — Какво *всъщност* направих?

Фрида имаше странното усещане, че беше на сцена, но играеше неподходяща роля. Телма Скот седеше в кресло, което би трябвало да е на Фрида, а самата Фрида се преструваше на пациент. Те седяха една срещу друга и Телма гледаше право в нея с мило и предразполагащо изражение, с което искаше да внуши, че няма място за притеснение, че всичко може да бъде споделено, че всичко е позволено. Фрида познаваше това изражение, защото тя самата го използваше. Испита леко раздразнение от факта, че Телма се опитваше да ѝ приложи този трик. Нима мислеше, че може така лесно да я заблуди?

Обстановката в кабинета на Фрида беше умишлено семпла и непретенциозна, с неутрални цветове, а няколкото картини бяха подбрани така, че да не изпращат конкретни послания. Кабинетът на Телма Скот беше съвсем различен. По стените имаше тапети с богати шарки: преплетени сини и зелени клонки, по които тук-там бяха накацали птици. Различните плоскости бяха отрупани с всякакви дрънкулки. Имаше миниатюрни стъклени бутилки, порцеланови фигурки, стъклена ваза с розови и жълти рози, кутийки за хапчета, големи порцеланови чаши, комплект чинии с изрисувани полски цветя. Но нямаше нищо, което да разкрива живота или личността на Телма Скот, освен че обичаше миниатюрни предмети. Фрида мразеше миниатюрни предмети създаваха усещане за натруфеност и безпорядък. С удоволствие би изсипала всички тези дрънкулки в чувал за смет и би ги изнесла на улицата, за да ги вземат боклукчиите.

Телма продължаваше да я гледа с приветливото си, подканващо изражение. Фрида знаеше какво е да седиш там в очакване на първата крачка, която щеше да отбележи началото на пътешествието. На Фрида ѝ се беше случвало да седи с пациент през петдесетте минути, предвидени за сеанса, без той изобщо да продума. Понякога те просто плачеха.

Фрида се запита какво правеше тук. Имаше ли наистина нещо, за което да говори? Нима вече не беше премислила всичко — избраните

от нея начини на действие, евентуалните възможности да постъпи по различен начин, нещата, които беше извършила и онези, които не беше извършила — докато лежеше будна през дългите безсънни ноци? Заради нейната намеса опитът на Ръсел Ленъкс да прикрие сина си се беше провалил и сега Тед беше в ареста. Мисълта, че е задържан, както и за всичко онова, което преживяваше, влудяваше Фрида, но той беше извършил ужасяващ акт на насилие, и то — срещу собствената си майка. Единственият му шанс бе да си признае какво беше сторил и да си понесе последствията. Съдът можеше да прояви снизхождение. С подходящата защита Тед можеше да избегне присъдата за убийство.

Някои може би мислеха, че за бъдещето на Тед би било по-добре, ако бъде оставен на свобода. Хората притежават способността да оцеляват, като погребат миналото и се опитат да го забравят. Тед може би беше намерил свой начин да изкупи вината си. Но Фрида не вярваше в това. Човек трябва да се изправи лице в лице с истината, колкото и да е болезнена, и едва тогава да продължи напред. Дори и да се опита да я погребее, тя не умира и накрая разравя с нокти земята и идва, за да търси възмездие. Но дали това беше просто нейно мнение, за което сега Тед плащаше цената?

И не плащаха ли Дора и Джудит същата цена? Мислейки си за тях, се сети за погребението, на което беше присъствала преди два дни. Имаше музика, стихове и десетки хора, но от мястото си в дъното на погребалната зала Фрида беше насочила вниманието си най-вече към двете момичета, застанали от двете страни на намръщената си благочестива леля. Косите им бяха подстригани за случая: Дора вече имаше непретенциозен бретон, а буйните къдрици на Джудит бяха орязани. Изглеждаха посърнали, сломени и дълбоко нещастни. Джудит беше видяла Фрида, красивите ѝ очи бяха проблеснали за миг, след което бе извърнала глава.

Истината: Джим Фиърби беше живял за нея и беше пожелвал всичко за нея — семейството си, кариерата си, живота си. В онези последни мигове, когато Лорънс Дос и Джери Колиър го бяха убили, дали беше разбрал, макар и за кратко, че беше открил истината? Че усилията му са били оправдани? Нейна ли беше вината за смъртта му? Беше се опитала да помогне на Фиърби и той беше загинал. Тя беше пътувала с него, беше разговаряла с него, бяха планирали действията си. Беше се възползвала грубо от приятелството си с Карлсън, за да

съдействия на Фиърби, но накрая го беше предала. Фиърби се беше досетил за Дос, а самата тя не трябваше ли да се досети, че той нямаше да се справи сам? Беше се озовал преди нея в мрака на подземния свят, а тя не беше успяла да го опази.

Шарън Гибс беше спасена и върната на семейството ѝ и това все пак беше нещо. Ако Фрида и Джоузеф не бяха стигнали до нея, тя щеше да има същата участ като на останалите момичета. Бяха намерили телата им в мазето. Фрида знаеше наизуст имената им, а лицата им от снимките, които Фиърби ѝ бе показал, се бяха запечатали във въображението ѝ. Щастливи семейни фотографии на млади момичета, които не подозираха какво ги очаква. Хейзъл Бартън, Роксан Ингейтстоун, Дейзи Кру, Филипа Люис, Мария Хорсли и Лайла Дос. Имаше и седма жертва. Полицаяте бяха намерили още едно заровено тяло в мазето, скелет на млада жена. Засега останките не бяха идентифицирани. Фиърби някак си я беше пропуснал, а регистрираните в полицията имена на изчезнали момичета бяха прекалено много. Карлсън ѝ каза, че са взели ДНК проба и че може да извадят късмет. Всички онези изгубени души... Но тя не преставаше да мисли за това неизвестно момиче. Беше все едно да гледаш в бездънна пропаст и най-накрая да се изгубиш в нея.

Фрида се опита да се почувства виновна за това, което беше причинила на Джоузеф, но ѝ беше трудно. Отначало тя си бе помислила, че зад неговия бодър стоицизъм се крие посттравматичен стрес, който можеше да се прояви доста по-късно. Поне така пишеше в медицинската литература. Но в действителност нямаше никакви признаци за това. Той се радваше на вниманието, което проявяваха към него, а когато Карлсън му каза, че има вероятност да получи награда за храброст, оживлението му нарасна. Разказът му за случилото се непрекъснато бе украсяван с нови и нови подробности, но дори Фрида не можеше да забележи признаци на емоционално изтощение.

В съзнанието ѝ изплува образът на Дийн Рийв. Той беше като безсрамен любовник: искаше да наблюдава всичко, което тя правеше, да чувства всичко, което тя чувстваше, да я придружава до места, където никой друг не би отишъл. Споменът за обгорялата къща на Хал Брадшо и за пепелището край нея не я напускаше. Дали Дийн Рийв го беше извършил, за да накаже Брадшо, или да я накаже нея? Дали беше усетил, така, както никой друг не би усетил, нейната неприязън към

Брадшо, след което беше направил това, което тя никога не би направила? Това си ти, хилеше ѝ се той. Ето, това си ти в действителност, и ти, и аз сме единствените, които истински го осъзнаваме. Аз съм твоят близък, твоето друго аз.

Толкова разруха беше оставила след себе си...

Фрида вдигна поглед. Тя почти беше забравила къде се намира. Телма беше вперила очи в нея.

— Съжалявам — каза Фрида. — Едва ли ще мога да намеря подходящите думи.

Телма кимна бавно с глава.

— Мисля, че сега е моментът да започнем.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.